DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

GECE YARISI ÖYKÜLERİ VE TEHLİKELİ BÜYÜLER

DİKENLERİN DİLİ

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

LEIGH BARDUGO

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

LEIGH BARDUGO

DİKENLERİN DİLİ

Çeviren: Belgin Selen Haktanır

MARTI

DİKENLERİN DİLİ
Özgün Adı: The Language of Thorns: Midnight Tales and Dangerous Magic
Leigh Bardugo

Editör	: Hümanur Turan
Çeviren	: Belgin Selen Haktanır
Sayfa Tasarım	: Elif Aydın Yavuz
Kapak Uygulama	: Filiz Odabaş
Kitap Dizayn	: Natalie C. Sousa
İllüstrasyon	: Sara Kipin
Tür	: Fantastik
Kitap No	: 2198

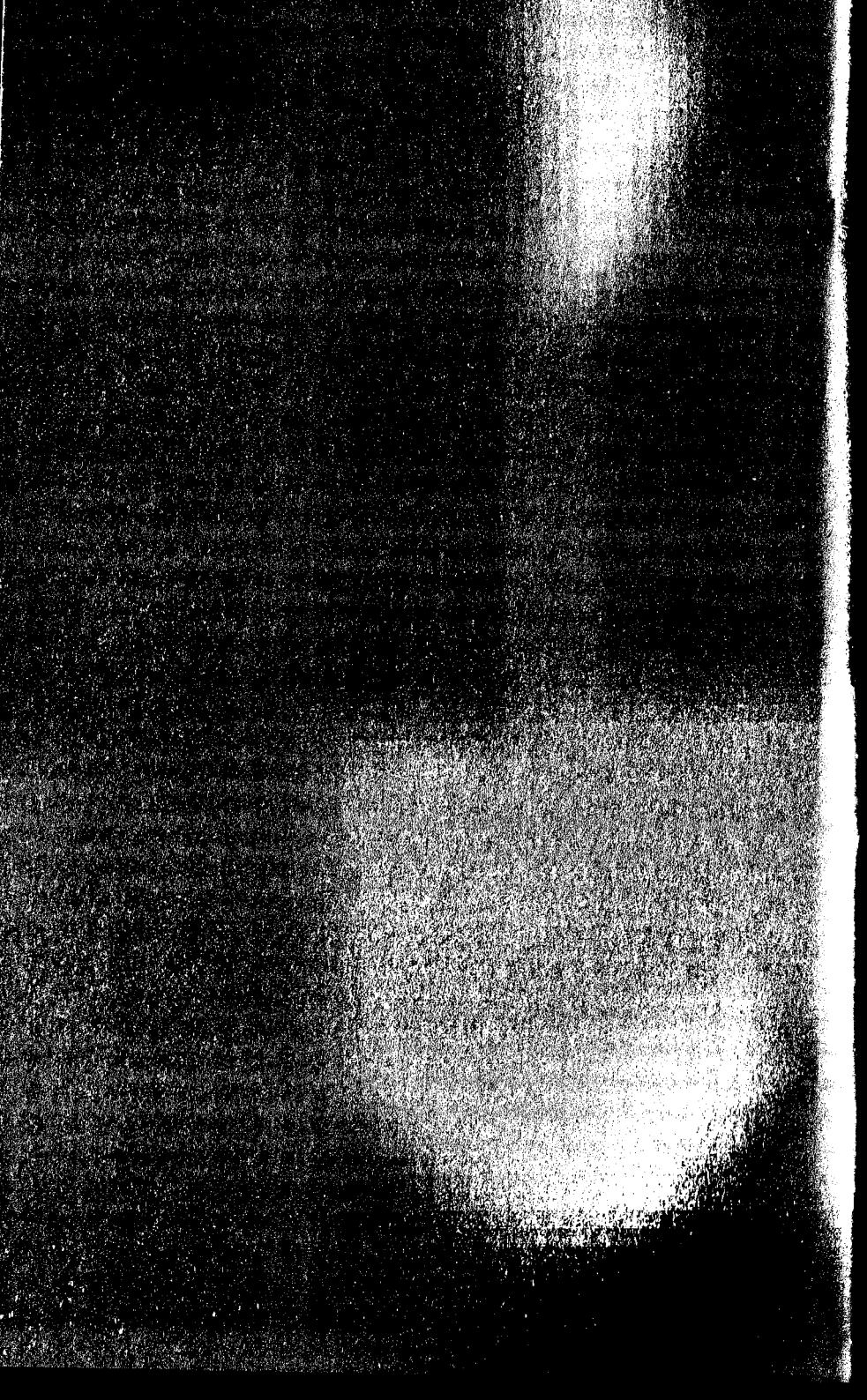
1. Baskı: Nisan 2021
ISBN: 978-625-448-528-2
Yayınevi Sertifika No: 12330

©2017, Leigh Bardugo
Bu kitabın Türkçe yayın hakları New Leaf Literary & Media ile Anatolialit ajans tarafından Martı Yayın Dağ.San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntıyapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt
Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16
Topkapı/İstanbul Tel: 0212 674 71 61
Sertifika No: 43087

GAMYNNE – GÜCE SAHİP BEBEK İÇİN

Zemeni
Ayama ve Dikenli Orman
6

Ravka
Fazla Zeki Olan Tilki
56

Duva Cadisi
84

Küçük Bıçak
122

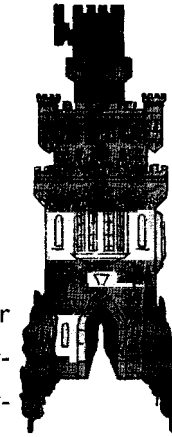
Kerch
Asker Prens
148

Fjerda
Su, Ateş Şarkısını Söylediğinde
196

Yazarın Notu
286

Teşekkür
287

Ayama ve Dikenli Orman

Yazın çok uzun sürdüğü sene, sıcak hava ağırlaşmış bir ceset gibi çayırın üstüne çökmüştü. Uzun otlar merhametsiz güneşin altında solup küle dönüşmüştü, hayvanlar kavrulan tarlalarda ölmüşlerdi. O sene, sadece sinekler mutluydu ve batı vadisinin kraliçesi sorunlarla boğuşuyordu.

Hepimiz onun nasıl bir kraliçe olduğunu, üstü başı dökülmesine ve soylu olmamasına rağmen güzelliğinin genç prensin dikkatini nasıl çektiğini ve saraya götürülüp altın işlemeli giysiler giydirildiğini, saçlarının değerli taşlarla süslendiğini ve herkese daha birkaç gün önce sadece bir hizmetçi olan bir kızın karşısında diz çöktürüldüğünü biliyoruz.

Tüm bunlar prens bir kral olmadan önce, hâlâ çılgın ve yerinde duramayan ve her öğleden sonra kendi evcilleştirdiği kızıl midilliyle ava çıktığı bir zamanda gerçekleşmişti. Politik bir müttefiklik kurmaya çalışmak yerine evlenmek için köylü bir kızı seçerek babasını kızdırmak hoşuna gitmişti ve annesi uzun zaman önce öldüğü için ona tavsiyede bulunan kimse olmadan karar vermişti. İnsanlar onun tuhaf davranışlarını komik buluyorlar ve güzel karısını çok seviyorlardı. Genç çift bir süre mutlu mutlu yaşamıştı. Karısı beşiğinde neşeyle agucuklar saçan ve her geçen gün daha da çok sevilen tombul yanaklı minik bir prens dünyaya getirmişti.

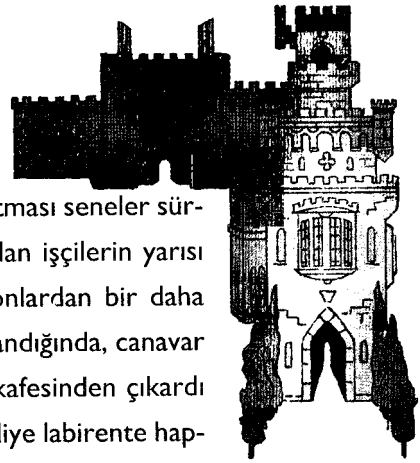
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ama o korkunç yazın yaşandığı sene, yaşlı kral öldü. Çılgın prens kral oldu ve karısı ikinci çocuklarına hamile kaldığında yağmurlar kesildi. Nehir buharlaşıp kupkuru bir kaya yatağına dönüştü. Kuyular toz toprakla doldu. Hamile kraliçe şiş karnıyla her gün sarayın tepesindeki siperlerde dolaşıyor, çocuğunun akıllı, güçlü ve yakışıklı olması için dua ediyordu ama en çok da tatlı bir rüzgârın tenini serinletmesi ve onu biraz olsun rahatlatması için dua ediyordu.

İkinci oğullarının dünyaya geldiği gece, dolunay gökyüzünde eski bir yara kabuğu gibi kahverengi gözüküyordu. Çakallar sarayın etrafını çevirmiş uluyor ve duvarları tırmalıyorlardı. Hatta onları kovması için yollanan bir muhafızı parçalamışlardı. Vahşi ulumaları, cıyaklayarak rahminden çıkmış olan yaratığı gören kraliçenin çığlıklarını bastırmıştı. Küçük prens bir erkek çocuğu biraz andırıyordu ama vücudunu başının tepesinden sivri tırnaklı ayaklarına kadar kaplayan parlak siyah postuyla daha çok bir kurda benziyordu. Gözleri kan kırmızısıydı ve başının üstünde iki minik boynuzu vardı.

Kral, prensleri öldürmek gibi bir gelenek başlatmak istemiyordu ama böyle bir yaratığın sarayda yetiştirilmesi mümkün değildi. Böylece, en bilge danışmanlarını ve en yetenekli mühendislerini toplayıp sarayın altına kocaman bir labirent inşa etmelerini emretti. Labirent kilometrelerce devam ediyor, ta pazarın kurulduğu meydana ulaşıyor ve tekrar tekrar başlangıç noktasına

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

dönüyordu. Kralın labirenti tamamlatması seneler sürdü. Labirenti inşa etmekle görevli olan işçilerin yarısı duvarlarının arasında kayboldu ve onlardan bir daha haber alınamadı. Ama inşaat tamamlandığında, canavar oğlunu saraydaki bebek odasındaki kafesinden çıkardı ve artık annesini ve krallığı üzmesin diye labirente hapsedilmesini emretti.

Canavarın doğduğu yaz, bir başka çocuk daha dünyaya gelmişti. Kima çok daha yoksul, sahip oldukları ufacık tarladan elde ettikleri ürünlerle karınlarını güçlükle doyuran bir ailenin çocuğuydu. Ama bu minik kız ilk nefesini aldığında diğer bebekler gibi ağlamamış, şarkı söylemişti ve o anda gökyüzü adeta yarılıp yağmur yağmaya başlamış, senelerdir süren kuraklık nihayet sona ermişti.

O gün dünya yemyeşil olmuştu ve Kima'nın her gittiği yerde yeşermeye başlayan şeylerin tatlı kokusunun hissedildiği söyleniyordu. Kima yavru bir ıhlamur ağacı gibi ince uzun bir kızdı ve hareketleri neredeyse endişe yaratacak kadar zarifti; öylesine çevik ve hızlıydı ki rüzgâr onu her an bir yerlere sürükleyebilirmiş gibi bir izlenim yaratıyordu. Güneş batmadan önceki tatlı saatte dağlar gibi kahverengi bir ışıltı saçan pürüzsüz bir teni vardı ve saçlarını toplamaz, yüzünü açmakta olan bir çiçek gibi çevreleyen simsiyah gür buklelerden oluşan bir hale gibi serbest bırakırdı.

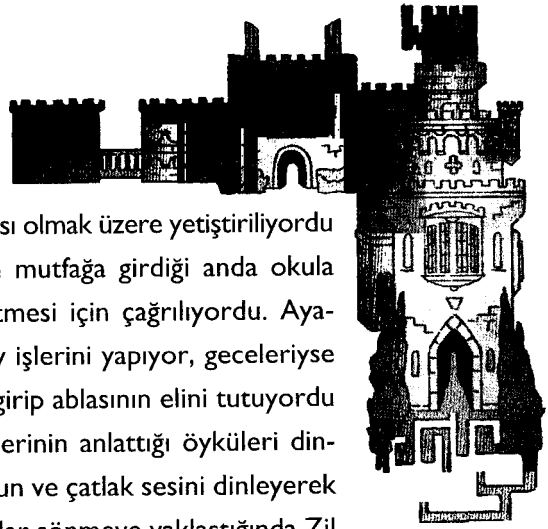
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kasabada yaşayan herkes Kima'nın annesiyle babasının çok şanslı olduğunu düşünüyordu çünkü onun varlıklı bir adamla –hatta belki bir prensle– evleneceğine ve ailesine bolluk bereket getireceğine kesin bir gözle bakılıyordu. Ama aradan daha bir sene bile geçmeden, ikinci kızları dünyaya geldi ve tanrılar onlara güldüler. Bu yeni çocuk büyüdükçe, Kima'nın sahip olduğu o sayısız beceriden yoksun olduğu anlaşıldı. Ayama sakar bir kızdı ve sürekli olarak bir şeyleri yere düşürüyordu. Vücudu kalındı, ayaklarının tabanı düzdü ve bir bira sürahisi gibi kısa boylu ve toparlaktı. Kima'nın sesi yağmur sesi gibi yumuşak ve rahatlatıcıyken, Ayama konuştuğunda sesi öğle sıcağı gibi sertti ve insanların irkilip uzaklaşmasına neden oluyordu. İkinci kızlarından utanan anne ve baba ona daha az konuşmasını tembihlediler. Onu evde tutup meşgul etmek için işler verdiler ve sadece çamaşır yıkayıp dönmesi için nehre kadar uzun bir yolu yürümesine izin verdiler.

Annesi ve babası Kima'nın uykusu bozulmasın diye Ayama için mutfaktaki ocağın ılık taşlarının üstüne bir yatak yaptılar. Örgülü saçları zamanla dağıldı ve teni is içinde kaldı. Çok geçmeden, insanları korkutacağı endişesiyle çekinerek bir gölgeden diğerine geçerken teni artık kahverengiden çok gri gözüküyordu. İnsanlar zamanla o evde iki kız çocuğu olduğunu unuttular ve Ayama'nın bir hizmetçi olduğunu düşünmeye başladılar.

Kima sık sık kız kardeşiyle konuşmaya çalışıyordu

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

ama varlıklı bir adamın karısı olmak üzere yetiştiriliyordu ve Ayama'yı görmek için mutfağa girdiği anda okula ya da dans derslerine gitmesi için çağrılıyordu. Ayama gündüzleri sessizce ev işlerini yapıyor, geceleriyse gizlice Kima'nın yatağına girip ablasının elini tutuyordu ve iki kardeş büyükannelerinin anlattığı öyküleri dinlerken, Zil Anne'nin yorgun ve çatlak sesini dinleyerek uykuya dalıyorlardı. Mumlar sönmeye yaklaştığında Zil Anne, Ayama'yı bastonuyla dürtüp uyandırıyor, annesi ve babası uyanıp da onu ablasını rahatsız ederken görmesin diye mutfaktaki yatağına gitmesini söylüyordu.

Uzunca bir süre bu böyle devam etti. Ayama mutfakta işlerini yaparken, Kima serpilip güzelleşti. Kraliçe yamacın kenarındaki sarayda insan oğlunu büyüttü ve geceleri geç saatte erkek kardeşinin aşağılardan gelen uluma seslerini duymasın diye oğlunun kulaklarını pamukla tıkadı. Kral doğuya karşı yenilgiyle sonuçlanan bir savaş açtı. İnsanlar kral yeni vergiler koyduğunda ya da oğullarını asker olarak eğitmek için çağırdığında homurdandılar. Havadan şikâyet ettiler. Yağmur yağmasını umdular.

Derken, açık ve güneşli bir günde, kasaba muazzam bir gök gürültüsüyle uyandı. Gökte bir bulut bile yoktu ama ses çatılardaki kiremitleri sarsmış, yaşlı bir adamın bir hendeğe düşmesine ve oğulları onu bulup kurtarana dek iki saat orada beklemek zorunda kalmasına neden olmuştu. Artık herkes o korkunç sesin bir fırtınadan dolayı olmadığını anlamıştı. Canavar la-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

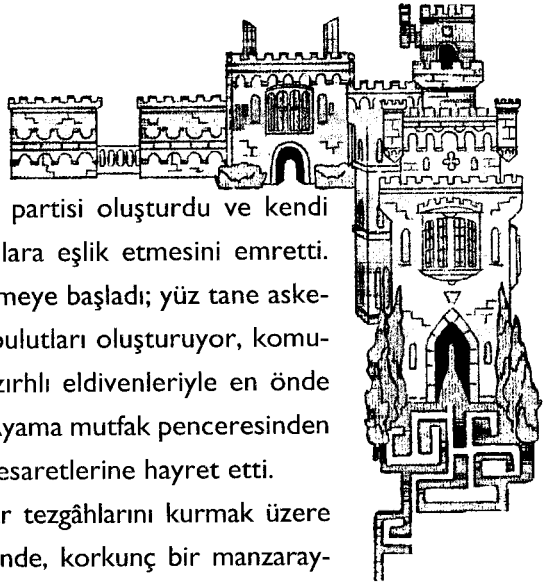
birentten kaçmıştı; vadinin duvarlarından yansıyan ve dağları titreten ses onun kükreyişiydi.

İnsanlar vergiler, hasat ve savaş için endişelenmeyi kesip geceleri ansızın yataklarından kaçırılıp canavara yem olacaklardan korkmaya başladılar. Kapılarını sürgülediler ve bıçaklarını bilediler. Çocuklarını evlerinden çıkarmadılar ve fenerlerini gece boyunca söndürmediler.

Ama kimse sonsuza dek korku içinde yaşayamaz. Günler olaysız geçtikçe, insanlar acaba canavar onlara bir iyilik edip de korku salacağı başka bir vadi mi buldu diye düşünmeye başladılar. Bir gün, Bolan Bedi sürülerine bakmaya gittiğinde, sığırlarını parçalanmış, batıdaki tarlaları kana bulanmış bir halde buldu. Üstelik böyle bir manzarayla karşılaşmış olan tek kişi o değildi. Katliam söylentileri yayılırken, Ayama'nın babası neler olduğunu öğrenmek için daha uzaklardaki otlaklara gitti. Yeni dünyaya gelen buzağıların kafalarının koparıldığıyla ve boyunlarından apış aralarına kadar yarılmış, postları pas rengine bürünmüş koyunlarla ilgili dehşet verici öykülerle döndü. Sadece canavar bir gecede böylesine korkunç kıyıma neden olabilirdi.

Batı vadisi halkı, kaybettiği savaşlar, köylü karısı ve rahatına düşkünlüğü yüzünden krallarını asla bir kahraman olarak görmemişlerdi. Ama kral öne çıkıp vadiyi korumaya ve canavar oğlunun işini bitireceğine yemin edince, onunla gurur duydular. Kral danışmanlarının canavarın sığındığını düşündükleri vahşi bölgelere git-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

mesi için kalabalık bir av partisi oluşturdu ve kendi kraliyet muhafızlarının onlara eşlik etmesini emretti. Av partisi ana yolda ilerlemeye başladı; yüz tane askerin postalları etrafta toz bulutları oluşturuyor, komutanları parıldayan bronz zırhlı eldivenleriyle en önde onlara liderlik ediyordu. Ayama mutfak penceresinden onların geçişini izledi ve cesaretlerine hayret etti.

Ertesi sabah, kasabalılar tezgâhlarını kurmak üzere pazar meydanına gittiklerinde, korkunç bir manzarayla karşılaştılar. Meydana bir kule dikilmişti –yüz askerin kemikleri kıyıya vuran çalı çırpılar gibi meydanın ortasındaki kuyunun yanına istiflenmişti– ve en tepesinde kralın komutanının bronz zırhlı eldivenleri parıldıyordu.

İnsanlar ağlamaya, korkudan tir tir titremeye başladılar. Birisinin onları ve sürülerini korumanın bir yolunu bulması gerekiyordu. Hiçbir asker canavarı öldüremiyorsa, kral küçük oğlunu yatıştırmanın bir yolunu bulmalıydı. Kral en zeki danışmanından vahşi bölgeye gitmesini ve canavara barış teklif etmesini istedi. Danışman bunu kabul edip bir çanta hazırladı ve büyük bir hızla vadiden uzaklaştı ama onu bir daha gören olmadı. Kral vahşi bölgeye gitmeyi ve onun adına pazarlık etmeyi kabul edecek birisini bulamıyordu. Çaresizlik içinde elçisi olarak bu görevi üstlenecek kişiye üç sandık dolusu altın ve otuz top ipek kumaş ödül vaat etti. O gece vadideki evlerde insanlar bu ödülü konuştular.

"Buradan gitmeliyiz," dedi Ayama'nın babası o gece

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ailece yemeğe oturduklarında. "O kemikleri gördünüz mü? Kral canavarı yatıştırmanın bir yolunu bulamıyorsa, canavar kesinlikle buraya gelip hepimizi mideye indirecek."

Ayama'nın annesi de aynı fikirdeydi. "Doğuya gitmeli ve kendimize sahil kenarında yeni bir yuva kurmalıyız."

Zil Anne ateşin yanında alçak taburesinde oturmuş, bir jurda yaprağı çiğniyordu. Yaşlı büyükanne uzun bir yolculuğa çıkmak istemiyordu. "Ayama'yı yollayın," dedi ve ateşe tükürdü.

Alevler tıslayıp çıtır çıtır yanarken, uzun bir sessizlik oldu. O sırada mısır ızgara etmekte olan Ayama, ocaktan yayılan sıcaklığa rağmen ürperdiğini hissetti.

Ayama'nın annesi sanki buna itiraz etmesi gerektiğini biliyormuş gibi, "Hayır, hayır," dedi, "Ayama zor bir kız ama yine de kızım. Deniz kenarına gitmeliyiz."

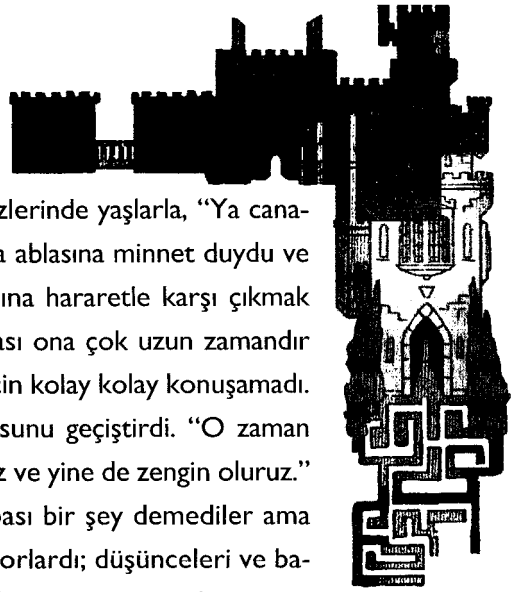
"Hem şu kirli elbisesine ve dağınık saç örgülerine baksanıza," dedi babası. "Ayama'nın soylu bir haberci olduğuna kim inanır? Canavar kahkahalarıyla onu vahşi bölgeden kaçırır."

Ayama canavarların gülüp gülemediğini bilmiyordu ama bunu düşünecek fırsatı olmadı çünkü Zil Anne yine ateşe tükürdü.

"O bir canavar," dedi yaşlı kadın. "Şık giysilerden ya da güzel yüzlerden ne anlar? Ayama kralın soylu habercisi olacak. Zengin olacağız ve Kima daha iyi bir koca bulmayı başarıp hepimize bakacak."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

İyi yürekli Kima güzel gözlerinde yaşlarla, "Ya canavar onu yerse?" dedi. Ayama ablasına minnet duydu ve içinden büyükannesinin planına hararetle karşı çıkmak geçtiği halde, annesi ve babası ona çok uzun zamandır dilini tutmasını öğrettikleri için kolay kolay konuşamadı.

Zil Anne, Kima'nın sorusunu geçiştirdi. "O zaman ona bir kemik şarkısı söyleriz ve yine de zengin oluruz."

Ayama'nın annesiyle babası bir şey demediler ama kızlarının gözlerine bakamıyorlardı; düşünceleri ve bakışları çoktan kralın öbek öbek altınına çevrilmişti.

O gece, Ayama ocağın sert taşlarının üstünde bir o yana bir bu yana döndü ve korkudan gözüne uyku girmedi. Zil Anne yanına gelip nasırlı elini yanağına koydu.

"Merak etme," dedi. "Korktuğunu biliyorum ama kralın ödülünü kazandıktan sonra, kendi hizmetçilerin olacak. Bir daha asla yerleri ovmak ya da eski bir tencereden yemek kazımak zorunda kalmayacaksın. Mavi renkli ipekli yazlık elbiseler giyecek, beyaz renkli tüysüz şeftaliler yiyeceksin ve düzgün bir yatakta uyuyacaksın."

Ayama hâlâ endişeli göründüğünden, büyükannesi, "Korkma, Ayama," dedi. "Öykülerin nasıl olduğunu bilirsin. İlginç şeyler sadece güzel kızların başına gelir; günbatımına kadar döneceksin."

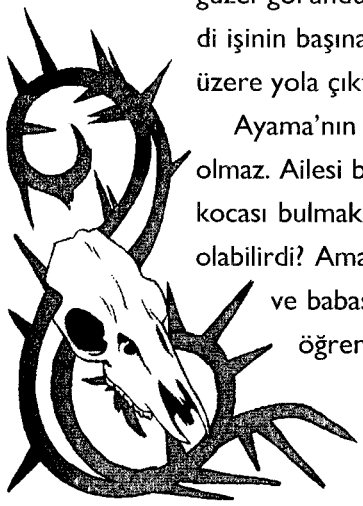
Bu sözler Ayama'yı rahatlattı ve Zil Anne bir ninni söylerken uyuyakaldı; rüyalar görmeye ve yüksek bir sesle horlamaya başladı. Uykusunda onu kimse susturamıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ayama'nın babası krala haber yolladı ve Ayama gibi bir kızın bu kadar zor bir görevi yerine getiremeyeceğini düşünenler onunla alay etseler de kralın bir haberci için koyduğu tek kural cesur olmasıydı. Böylece, Ayama kralın habercisi oldu ve ondan vahşi bölgeye gitmesi, canavarı bulması ve ne talep edeceğini dinlemesi istendi.

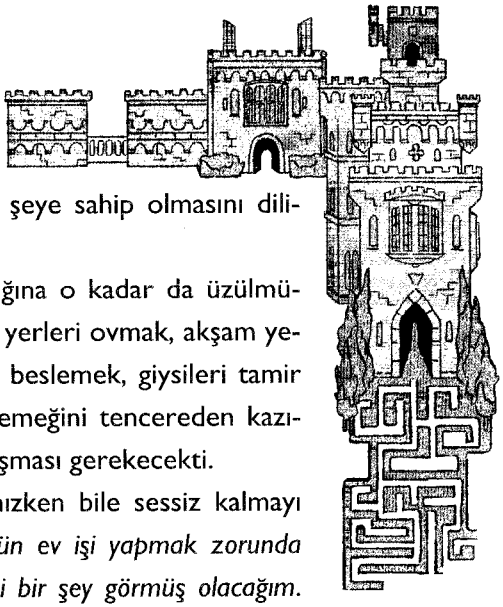
Ayama'nın saçlarına yağlar sürülüp örüldü. Ona Kima'nın elbiselerinden biri verildi ama elbise üstüne fazla dar geldi ve etekleri yerlerde sürünüp kirlenmesin diye kısaltıldı. Zil Anne torununun beline gök mavisi renginde bir önlük bağladı ve başına kırmızı gelinciklerle süslü geniş bir şapka taktı. Ayama odun kesmek için kullandığı ufak baltayı, kuru bir keşiş kekini ve su bulabilecek kadar şanslı olursa diye bakır bir kupayı önlüğünün cebine koydu.

Kasaba halkı oflayıp gözlerini devirdi ve Ayama'nın ailesine ne kadar cesur olduklarını söyledi; Kima'nın gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarına rağmen ne kadar güzel göründüğüne hayret ettiler. Sonra herkes kendi işinin başına döndü ve Ayama vahşi bölgeye gitmek üzere yola çıktı.

Ayama'nın biraz keyifsiz olduğunu söylemek yanlış olmaz. Ailesi biraz altına sahip olmak ve ablasına iyi bir kocası bulmak için onu ölüme yollamışken nasıl keyifli olabilirdi? Ama Kima'yı seviyordu ve ablası ona annesi ve babası görmeden gizlice bal petekleri vermiş, öğrendiği son dansları öğretmişti. Ayama ab-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

lasının dünyada istediği her şeye sahip olmasını diliyordu.

Açıkçası, evden uzaklaştığına o kadar da üzülmüyordu. Çamaşırları yıkamak, yerleri ovmak, akşam yemeğini hazırlamak, tavukları beslemek, giysileri tamir etmek ve önceki gecenin yemeğini tencereden kazımak için başka birisinin uğraşması gerekecekti.

Evet, diye düşündü. Yalnızken bile sessiz kalmayı öğrenmişti. *En azından bugün ev işi yapmak zorunda değilim ve ölmeden önce yeni bir şey görmüş olacağım.* Güneş ışınları acımasızca sırtına vururken, bunu düşünmek bile daha mutlu adımlar atmasını sağladı.

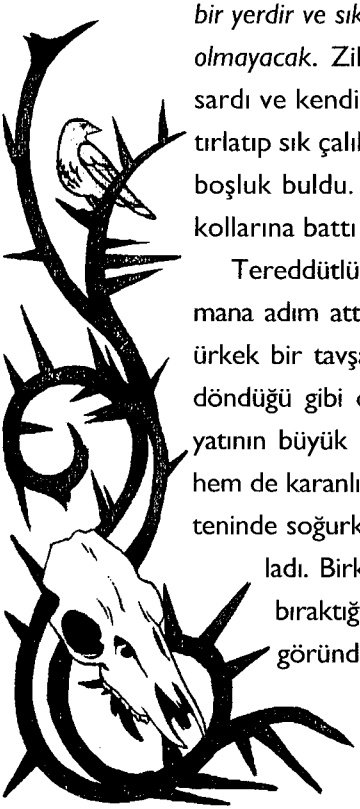
Ama neşeli hali uzun sürmedi. Vahşi bölge kuru otlarla ve çorak topraklarla kaplı bir alandan ibaretti. Etrafta vızıldayıp duran böcekler yoktu. Güneşin parlak ışınlarından korunabileceği gölgelik bir yer yoktu. Ayama'nın üstüne fazla dar gelen elbise terle kaplanmıştı ve ayakları ayakkabılarının içinde ısıtılmış tuğlalar gibi olmuştu. Bir at leşinin bembeyaz kemiklerini gördüğünde ürperdi ama bir saat daha ilerledikten sonra etrafta beyaz renkli temiz bir kurukafa ya da bir sepet gibi etrafa yayılmış bir göğüs kafesi görmeyi dört gözle bekler hale geldi. Bunlar en azından monotonluğu bölüyordu ve kısa bir süreliğine de olsa o bölgede bir şeylerin hayatta kalabildiğine işaret ediyordu.

Belki de canavara bile ulaşamadan ve hiçbir şey öğrenemeden ölürüm, diye düşündü. Ama bir süre sonra, ufukta

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

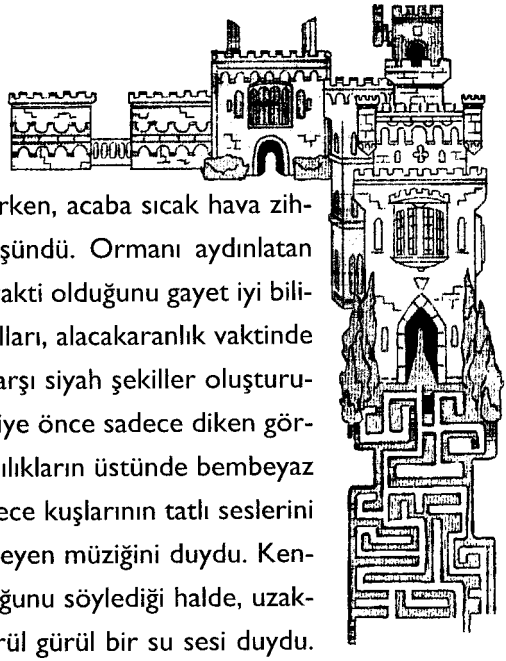
siyah bir çizgi gördü ve Ayama oraya yaklaştıkça ağaçlıklı bir ormana doğru ilerlediğini fark etti. Gri gövdeli ağaçlar öylesine uzun ve dikenli yapraklarıyla öylesine sıktı ki Ayama aralarında karanlıktan başka bir şey göremiyordu. Ayama kralın oğlunu orada bulabileceğini anlamıştı.

Ormana vardığında tereddütle durdu. Dikenli ormanda onu neyin beklediğin düşünmek istemiyordu. Son nefesini almasına dakikalar kalmış olabilirdi. *En azından, gölgelik bir yere sığınıp öleceksin*, dedi içinden. *Hem bu orman yabani dikenli bitkilerle dolu bir bahçeden ne kadar daha kötü olabilir? Büyük bir ihtimalle, çok sıkıcı bir yerdir ve sıkıntıdan içimin bayılmasından başka bir şey olmayacak.* Zil Anne'nin vaadini etrafına bir zırh gibi sardı ve kendisine maceraya yaşamaya gelmediğini hatırlatıp sık çalılıkların arasından ormana girebileceği bir boşluk buldu. Hışırdayarak açılan çalılıkların dikenleri kollarına battı ve ellerini sıyırdı.

Tereddütlü adımlarla çalılıkların arasından geçip ormana adım attı. Kendisini karanlığın içinde buldu. Kalbi ürkek bir tavşan gibi hızla atıyordu ve içinden arkasını döndüğü gibi oradan kaçmak geçiyordu ama hem hayatının büyük bir kısmını gölgelerin arasında geçirmişti hem de karanlıkta nasıl hareket edeceğini biliyordu. Teri teninde soğurken, kendisini kıpırdamadan durmaya zorladı. Birkaç dakika içinde, ormanın sadece geride bıraktığı vahşi bölgenin aydınlığına kıyasla karanlık göründüğünü fark etti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi https://rantey.org

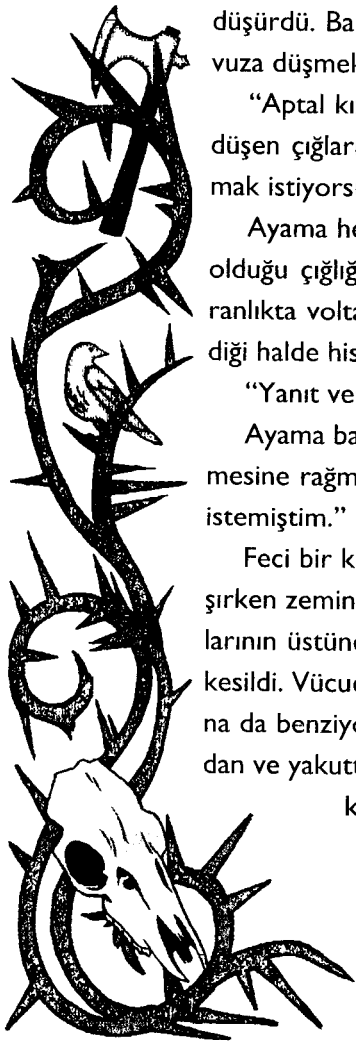
Gözleri karanlığa alışırken, acaba sıcak hava zihnini mi bulandırdı diye düşündü. Ormanı aydınlatan yıldızlar vardı ama gündüz vakti olduğunu gayet iyi biliyordu. Ağaçların yüksek dalları, alacakaranlık vaktinde koyu mavi görünen göğe karşı siyah şekiller oluşturuyorlardı ve daha birkaç saniye önce sadece diken gördüğü halde, şimdi bütün çalılıkların üstünde bembeyaz ayva tomurcukları vardı. Gece kuşlarının tatlı seslerini ve cırcır böceklerinin dinmeyen müziğini duydu. Kendisine bunun imkânsız olduğunu söylediği halde, uzaklardan bir yerden gelen gürül gürül bir su sesi duydu. Yıldızların ışığı ormandaki bütün yaprakların ve taşların üstüne vurduğu için, etrafındaki dünya gümüş rengi bir parıltı saçıyordu. Dikkatli olması gerektiğini biliyordu ama ayakkabılarını çıkarıp sızlayan ayaklarını soğuk ve yosunlu zeminde rahatlatmadan edemedi.

Kendisini korunaklı çalılıklardan uzaklaşıp yürümeye zorladı. Bir süre sonra, bir nehir kenarına vardı; yıldızların ışığı yüzünden nehrin yüzeyi öylesine parlaktı ki sanki birisi bir meyve gibi ayın bir katmanını soymuş, ışıldayan bir kurdele gibi ormanın zeminine bırakmıştı. Ayama kıvrılarak ilerleyen nehri izleyerek ormanın daha da derinliklerine girdi ve en sonunda sessiz bir açık alana vardı. Oradaki ağaçlar ateş böcekleriyle ışıldıyordu ve gökyüzü olgun bir erik gibi mor bulutlarla kaplıydı. Ormanın merkezine varmıştı.

Nehir iki yanı eğreltiotlarıyla ve pürüzsüz taşlarla

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çevrili geniş bir havuza akıyordu. Ayama berrak tatlı suyu görünce, hemen yanına çömeldi. Şapkasındaki gelincikler çoktan solmuştu ve boğazı bir mısır koçanı gibi kupkuruydu. Önlüğünün cebinden ufak bakır kupasını çıkardı ve suya daldırdı ama tam suyu içmek üzereyken, muazzam bir kükreme duydu ve bardağını düşürdü. Bardak açık alanda yuvarlandı ve Ayama havuza düşmekten son anda kurtuldu.

"Aptal kız!" diye gürledi birisi. Sesi tıpkı dağlardan düşen çığların sesini andırıyordu. "Bir canavar mı olmak istiyorsun?"

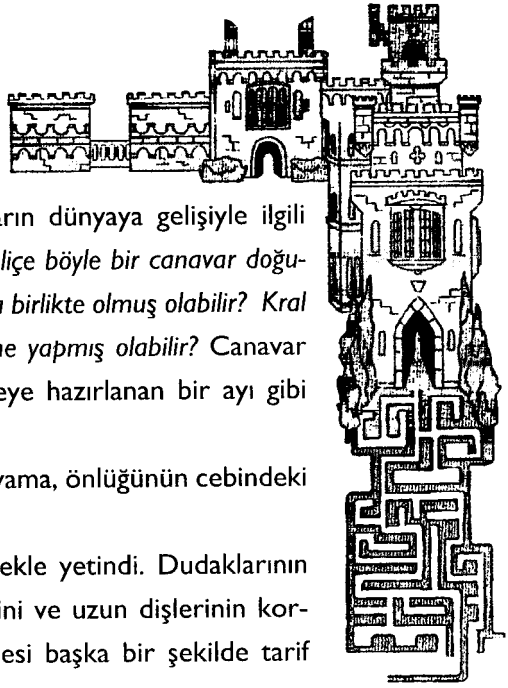
Ayama hemen otların arasına gizlenip atmak üzere olduğu çığlığı bastırmak için eliyle ağzını kapattı. Karanlıkta volta atan canavarın devasa cüssesini görmediği halde hissedebiliyordu.

"Yanıt ver bana," dedi canavar.

Ayama başını salladı ve sesi kulağına çok çatlak gelmesine rağmen konuşmayı başardı. "Sadece su içmek istemiştim."

Feci bir kükreme sesi duydu ve canavar ona yaklaşırken zeminin sarsıldığını hissetti. Canavar arka ayaklarının üstüne kalkıp tepesine dikilince, yıldızların ışığı kesildi. Vücudu siyah bir kurdunki gibiydi ama bir insana da benziyordu. Kalın tüylerle kaplı boynunda altından ve yakuttan yapılmış bir kement asılıydı. Başındaki kıvrık boynuzların kenarları da içlerinde gizli bir ateş yanıyormuş gibi parlıyordu. Ama en korkunç özelliği parlak kırmızı gözleri ve acıkmış gibi öne uzattığı sivri dişlerle dolu ağzıydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ayama'nın aklına canavarın dünyaya gelişiyle ilgili olarak anlatılanlar geldi. *Kraliçe böyle bir canavar doğurabilmek için nasıl bir yaratıkla birlikte olmuş olabilir? Kral böyle bir laneti hak edecek ne yapmış olabilir?* Canavar öldürücü bir darbe indirmeye hazırlanan bir ayı gibi tepesine dikilmişti.

Bir silah! diye düşünen Ayama, önlüğünün cebindeki baltayı çıkardı.

Ama canavar gülümsemekle yetindi. Dudaklarının geriye kayıp siyah diş etlerini ve uzun dişlerinin korkunç sivri uçlarını sergilemesi başka bir şekilde tarif edilemezdi.

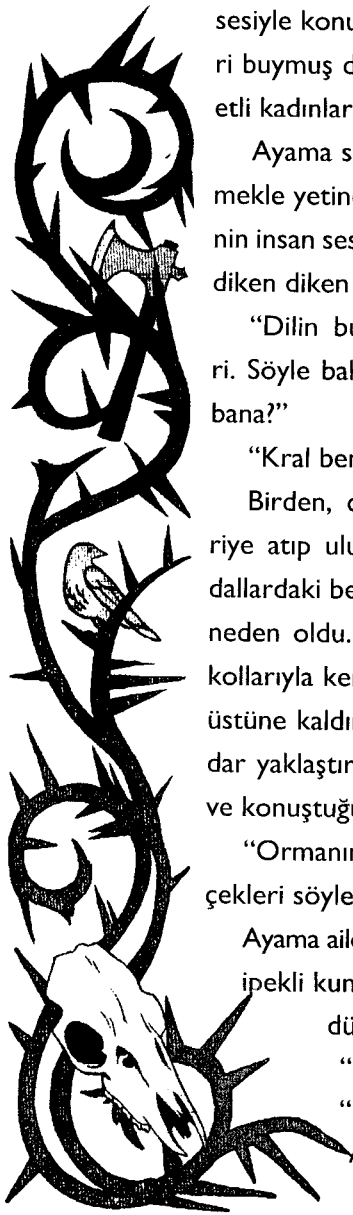
"Haydi, indir baltayı üstüme!" diye meydan okudu canavar. "Beni ikiye ayır."

Ayama onun dediğini yapacak fırsatı bulamadan, canavar sivri tırnaklı pençesiyle baltayı elinden kaptı ve göğsünde gezdirdi. Ama balta hiç iz bırakmadı. "Postumu hiçbir bıçak delemez. Babamın bunu denemediğini mi sanıyorsun?"

Canavar iri kafasını eğdi ve dikkatle Ayama'nın ensesini koklayıp güldü. "İsle kaplı, soba odunu kokan bir köylü yollamış. Sen yenmeye bile uygun değilsin. Belki de derini yüzüp hakaret etmek için seni dikenli ormanın diğer yaratıklarına sunarım."

Ayama hakarete uğramaya o kadar alışmıştı ki artık bunları duymuyordu bile. Ama çok yorulmuştu ve her yanı sızlıyordu. O kadar korkmuştu ki vücudunun bütün kemikleri zangırdıyordu. Belki de bu yüzden doğ-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

rulup ağzını açtı ve annesiyle babasını sinir eden o tiz sesiyle konuşmaya başladı. "Korkunç canavar dedikleri buymuş demek. O güçsüz dişleriyle ancak yumuşak etli kadınları yiyebilir."

Ayama sözlerini geri almak istedi ama canavar gülmekle yetindi. O dehşet verici vücuduna rağmen sesinin insan sesi gibi olması Ayama'nın kollarındaki tüyleri diken diken etti.

"Dilin bu ormandaki ağaçların dikenleri gibi sivri. Söyle bakalım, neden kral bir hizmetçi kızı yolladı bana?"

"Kral beni..."

Birden, canavarın keyifli ifadesi silindi. Başını geriye atıp uludu. Sesi ağaçların yapraklarını salladı ve dallardaki beyazlı pembeli çiçeklerin etrafa saçılmasına neden oldu. Ayama geriye doğru sendeledi ve sanki kollarıyla kendisini gizleyebilirmiş gibi kollarını başının üstüne kaldırdı. Ama canavar eğilip yüzünü ona o kadar yaklaştırdı ki postunun o tuhaf hayvan kokusunu ve konuştuğunda nefesinin ılıklığını hissetti.

"Ormanımda bir kural vardır," diye kükredi. "Gerçekleri söylersin."

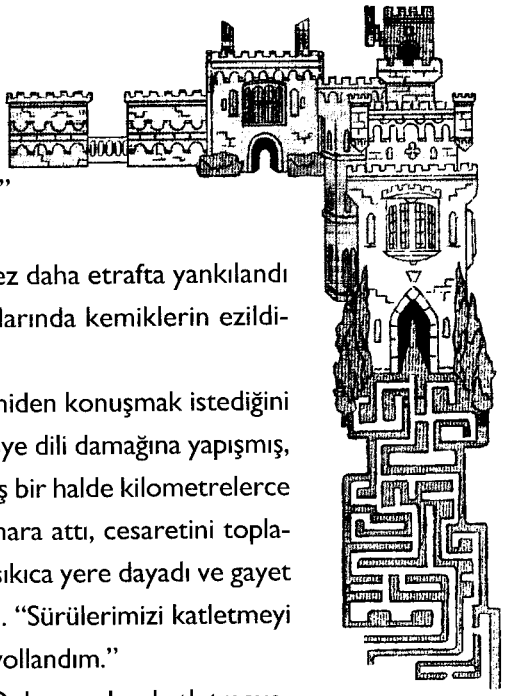
Ayama ailesini ve vaat edilen altın dolu sandıkları ve ipekli kumaşları anlatarak açıklama yapmayı düşündü ama gerçek bunlardan çok daha basitti.

"Başka kimse gelmek istemedi."

"Kralın cesur askerleri de mi?"

Ayama başını salladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Ya kusursuz insan prens?"

"O da istemedi."

Canavarın kahkahası bir kez daha etrafta yankılandı ve Ayama kahkahasının yankılarında kemiklerin ezildiğini duyar gibi oldu.

Artık konuşabildiği için, yeniden konuşmak istediğini fark etti. Onunla alay edilsin diye dili damağına yapışmış, ayakları yara bere içinde kalmış bir halde kilometrelerce yürümemişti. Korkuyu bir kenara attı, cesaretini topladı, ayaklarının düz tabanlarını sıkıca yere dayadı ve gayet berrak ve gür bir sesle bağırdı. "Sürülerimizi katletmeyi kesmeni istemek için buraya yollandım."

Canavar gülmeyi kesti. "Onları neden katletmeyecekmişim?"

"Çünkü açız!"

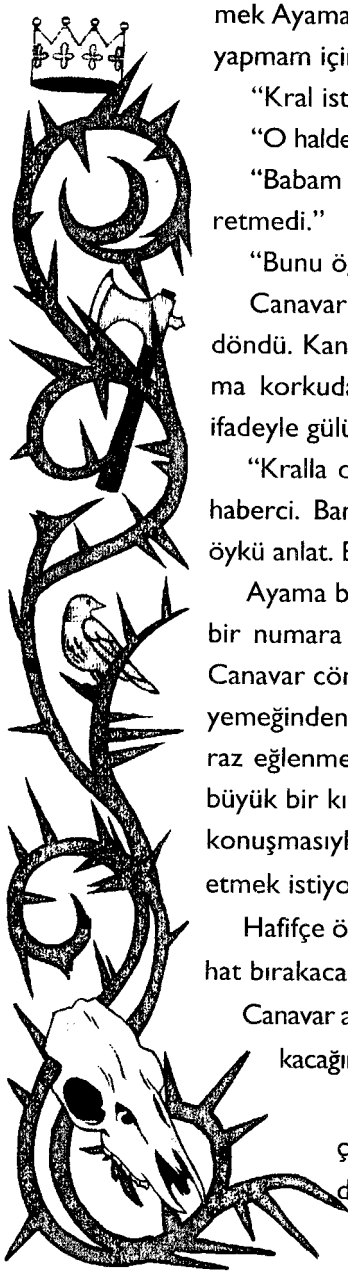
"Aç olmanız beni neden ilgilendirsin?" diye hırladı canavar açık alanda volta atarak. "Beni çocukluğumda labirente bıraktıklarında karnımın açlıktan ağrımasını önemseyen oldu mu? O gür sesinle krala merhametli olmasını haykırdın mı küçük haberci?"

Ayama önlüğünün iplerini büktü. O zamanlar, kendisi ufacık bir çocuktu ama annesiyle babasının ya da vadideki diğer insanların canavarla ilgili tek iyi söz söylediklerini duymamıştı.

"Hayır," dedi canavar kendi sorusuna yanıt verip. "Bunu yapmadın. İyi yürekli kral halkı için bu kadar endişeleniyorsa, sizi kraliyet sürüleriyle doyursun."

Kral bunu gerçekten de yapabilirdi ama bunu söyle-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

mek Ayama'ya düşmezdi. "Beni buraya seninle pazarlık yapmam için yolladılar."

"Kral istediğim hiçbir şeye sahip değil."

"O halde, dilediğin kadar merhamet gösterebilirsin."

"Babam bana hiçbir zaman merhametli olmayı öğretmedi."

"Bunu öğrenemez misin?"

Canavar volta atmayı kesti ve ağır ağır Ayama'ya döndü. Kan kırmızısı gözlerini üstüne diktiğinde, Ayama korkudan titrememeye çalıştı. Canavar sinsi bir ifadeyle gülümsedi.

"Kralla değil, seninle bir anlaşma yapabilirim küçük haberci. Bana öfkeden daha fazlasını hissettirecek bir öykü anlat. Bunu başarırsan, yaşamana izin verebilirim."

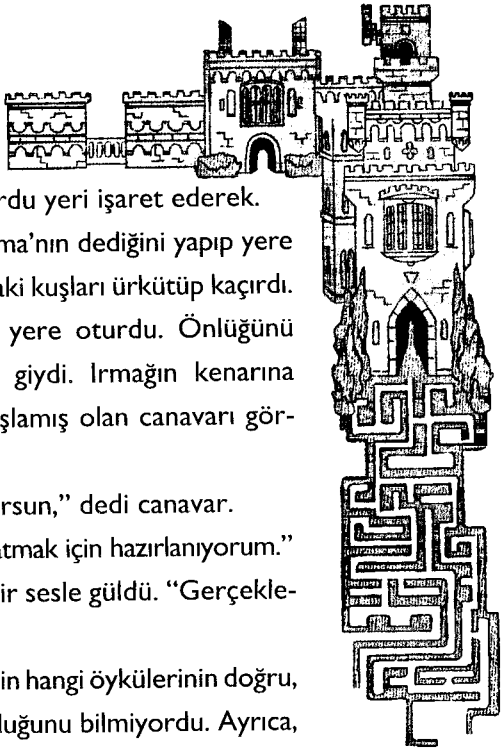
Ayama bu tür bir teklife ne diyeceğini bilemedi. Bu bir numara ya da sadece imkânsız bir şey olabilirdi. Canavar cömert hissediyor olabilirdi ya da sadece son yemeğinden sonra karnı hâlâ tok olduğundan, canı biraz eğlenmek istiyor olabilirdi. Ama Ayama hayatının büyük bir kısmını konuşarak ya da başkalarının onunla konuşmasıyla geçirmemişti. Canavarın sadece sohbet etmek istiyor olabileceğini düşündü.

Hafifçe öksürdü. "Başarılı olursam, sürülerimizi rahat bırakacak mısın?"

Canavar alaycı bir sesle güldü. "Sıkılmazsam rahat bırakacağım. Ama beni çoktan sıkmaya başladın."

Ayama sakinleşebilmek için içine bir nefes çekti. Böyle bir yaratık tepesinde dikilirken düşünmek çok zordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Oturur musun?" diye sordu yeri işaret ederek.

Canavar kükredi ama Ayama'nın dediğini yapıp yere çöktü ve koyu renkli ağaçlardaki kuşları ürkütüp kaçırdı.

Ayama da ondan uzakta yere oturdu. Önlüğünü etrafına yayıp ayakkabılarını giydi. Irmağın kenarına kıvrılıp butlarını yalamaya başlamış olan canavarı görmemek için gözlerini yumdu.

"Vakit kazanmaya çalışıyorsun," dedi canavar.

"Sadece öyküyü doğru anlatmak için hazırlanıyorum."

Canavar alçak ürkütücü bir sesle güldü. "Gerçekleri anlat küçük haberci."

Ayama ürperdi. Zil Anne'nin hangi öykülerinin doğru, hangilerinin uydurmasyon olduğunu bilmiyordu. Ayrıca, ölme riski bir şey düşünmesini zorlaştırıyordu. Ama o güne dek kimsenin onu dinlememiş olması, Ayama'nın söyleyecek hiçbir şeyi olmadığı anlamına gelmiyordu. İşin aslı, anlatacak çok şeyi vardı. Canavar gerçekten de öykü dinlemekten mutlu olacaksa, belki Ayama da birisinin onu dinlemesinden dolayı mutlu olabilirdi.

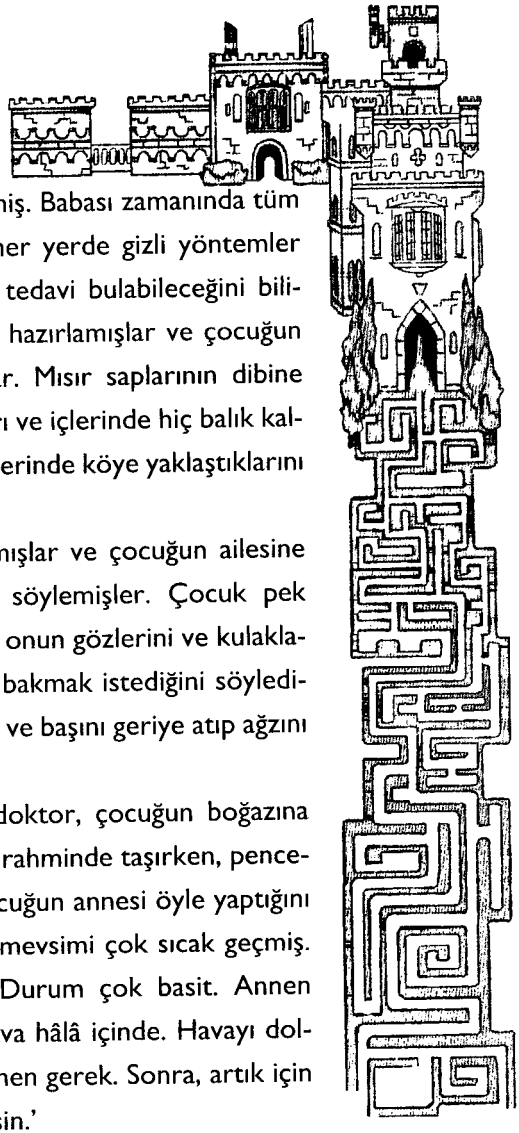
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BİRİNCİ ÖYKÜ

"Bir zamanlar, ne kadar yemek yese de doymayan bir çocuk varmış. Tüylerini bile yolmadan kaz sürülerini mideye indirirmiş. Gölleri içip kurutur, içlerindeki balıkları da yutar ve geğirirken etrafa kayalar püskürtürmüş. Tek ısırıkta ağzına bir düzine yumurta tıkar, sonra bin tane şişe bin sığır kafası geçirip pişirir ve arada sadece kısa bir şekerleme molası verip bunları peş peşe yermiş. Ama şekerleme yaptığı halde, açlıktan midesi gurultayarak uyanırmış. Kocaman mısır ve buğday tarlalarını yutarmış ama son sıraya geldiğinde ilk sırayı yemeye başladığındaki kadar aç hissedermiş.

"Bu açlık hissi onu mutsuz edermiş çünkü içinde her daim korkunç bir boşluk olduğunu hissedermiş. Bazen bu boşluk ona öyle büyük ve geniş gelirmiş ki rüzgâr doğrudan içinden geçiyormuş gibi hissedermiş. Ailesi çaresiz kalmış çünkü onu doyurmaya güçleri yetmiyormuş ve çocuk bu derdine bir deva bulunmasını çok istiyormuş ama hiçbir doktor ya da zowa şifacısı yardımcı olamıyormuş. Onun öyküsü de bütün öyküler gibi ağızdan ağıza anlatılmış ve en sonunda uzaklardaki bir kasabada yaşayan genç bir kız da bu öyküyü duymuş. Hemen birçok konuda bir uzman olan ve tanıdığı en

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

akıllı adam olan babasına gitmiş. Babası zamanında tüm dünyayı dolaşmış ve gittiği her yerde gizli yöntemler öğrenmiş. Kız babasının bir tedavi bulabileceğini biliyormuş. Böylece, çantalarını hazırlamışlar ve çocuğun köyüne doğru yola çıkmışlar. Mısır saplarının dibine kadar yenmiş olduğu tarlaları ve içlerinde hiç balık kalmamış olan nehirleri gördüklerinde köye yaklaştıklarını anlamışlar.

"En sonunda, köye ulaşmışlar ve çocuğun ailesine yardım etmeye geldiklerini söylemişler. Çocuk pek umutlu değilmiş ama doktor onun gözlerini ve kulaklarını muayene edip boğazına bakmak istediğini söylediğinde, çocuk dediğini yapmış ve başını geriye atıp ağzını açmış.

"'Buldum!' demiş bilge doktor, çocuğun boğazına şöyle bir bakıp. 'Annen seni rahminde taşırken, penceresini açık mı bırakırdı?' Çocuğun annesi öyle yaptığını söylemiş çünkü o sene yaz mevsimi çok sıcak geçmiş. 'Anlaşıldı,' demiş doktor. 'Durum çok basit. Annen gece havası yutmuş ve o hava hâlâ içinde. Havayı doldurmak için biraz güneş yemen gerek. Sonra, artık için boşmuş gibi hissetmeyeceksin.'

"Doktor çözümün basit olduğunu iddia ettiği halde, çocuk bundan emin değilmiş. Güneşe erişmesine yardım olabilecek bir ağaç ya da uzun bir merdiven yokmuş. Çok geçmeden çaresizliğe kapılmış. Ama doktorun kızı iyi yürekli olduğu kadar zeki de bir kızmış ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

güneşin her gece denize değecek kadar alçaldığını ve denizi altın rengine boyadığını biliyormuş. Böylece, onlara ufak bir tekne yapmış ve birlikte batıya doğru denize açılmışlar. Çok mesafe kat ettikten ve çocuk yolda iki balina yedikten sonra, nihayet güneşin denizle buluştuğu altın rengi yere varmışlar. Kız cebinden dişbudak ağacından yapılmış beyaz bir kepçe çıkarmış ve suya daldırıp güneşin birazını almış. Çocuk bunu içince..."

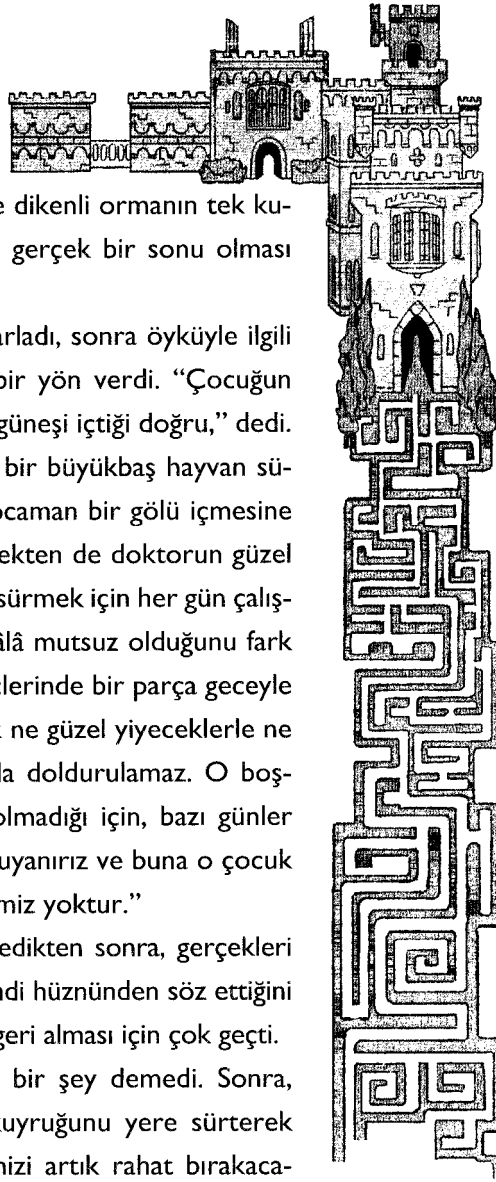
Canavardan korkunç bir kükreme sesi gelince, Ayama olduğu yerde sıçramış çünkü kendisini öyküye öylesine kaptırmıştı ve birisinin onu dinlemesi öylesine hoşuna gitmişti ki nerede olduğunu unutmuştu.

"Tahmin edeyim," diye hırlamış canavar. "Mutsuz çocuk bir kepçe deniz suyu içmiş ve mutlu mutlu köyüne dönmüş. Sonra, doktorun güzel kızıyla evlenmiş ve evinin etrafındaki tarlaları sürmesine yardım eden bir sürü çocukları olmuş."

"Çok saçma!" dedi Ayama, titreyen sesinin onu ele vermediğini umarak. "Tabii ki öykü böyle sona ermiyor."

Aslında saçma değildi. Öykü en azından Ayama her dinlediğinde tıpkı canavarın dediği gibi sona eriyordu. Yine de yanlış bir nota çalınmış gibi bu sonun onu hep biraz melankolik ve keyifsiz hissettirdiğini itiraf edebilirdi. Ama canavarı nasıl bir son memnun edebilirdi? Ayama çoğu zaman susturulmuş olduğu için, çok iyi

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://kitapoku.org

bir dinleyici haline gelmişti ve dikenli ormanın tek kuralını unutmamıştı. Öykünün gerçek bir sonu olması gerekiyordu.

Ayama düşüncelerini toparladı, sonra öyküyle ilgili ayrıntıları düşündü ve yeni bir yön verdi. "Çocuğun beyaz dişbudak kepçesinden güneşi içtiği doğru," dedi. "Ayrıca, kahvaltıda kocaman bir büyükbaş hayvan sürüsü yemesine ve yanında kocaman bir gölü içmesine gerek kalmadığı doğru. Gerçekten de doktorun güzel kızıyla evlenmiş ve tarlalarını sürmek için her gün çalışmış. Ama bunlara rağmen, hâlâ mutsuz olduğunu fark etmiş. Bilirsin, bazı insanlar içlerinde bir parça geceyle dünyaya gelirler ve bu boşluk ne güzel yiyeceklerle ne de dünyadaki tüm gün ışığıyla doldurulamaz. O boşluktan kurtulmak mümkün olmadığı için, bazı günler içimizden rüzgâr geçmiş gibi uyanırız ve buna o çocuk gibi katlanmaktan başka çaremiz yoktur."

Ayama ancak bunları söyledikten sonra, gerçekleri anlatmaya gayret ederken kendi hüznünden söz ettiğini fark etti ama artık bu sözleri geri alması için çok geçti.

Canavar uzunca bir süre bir şey demedi. Sonra, kalktı ve uzun tüylü siyah kuyruğunu yere sürterek ona sırtını döndü. "Sürülerinizi artık rahat bırakacağım. Şimdi git ve bir daha buraya gelme," dedi.

Ormanda doğruların söylenmesi gerektiğinden, Ayama onun ciddi olduğunu biliyordu.

Ne kadar şanslı olduğuna inanamadı. Hemen ayağa fırladı ve açık alandan uzak-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

laşmaya başladı ama baltasını ve bakır kupasını almak için yere eğildiğinde canavar, "Bekle," dedi.

Artık karanlıkta belli belirsiz seçilen bir şekilden farksızdı ve Ayama onun nerede olduğunu sadece gözlerinin kırmızı parıltısından ve kıvrımlı boynuzlarının ışıltısından anlayabiliyordu.

"Yanına ince bir dal ayva tomurcuğu al ve vahşi bölgeden geçerken sakın yere düşürme."

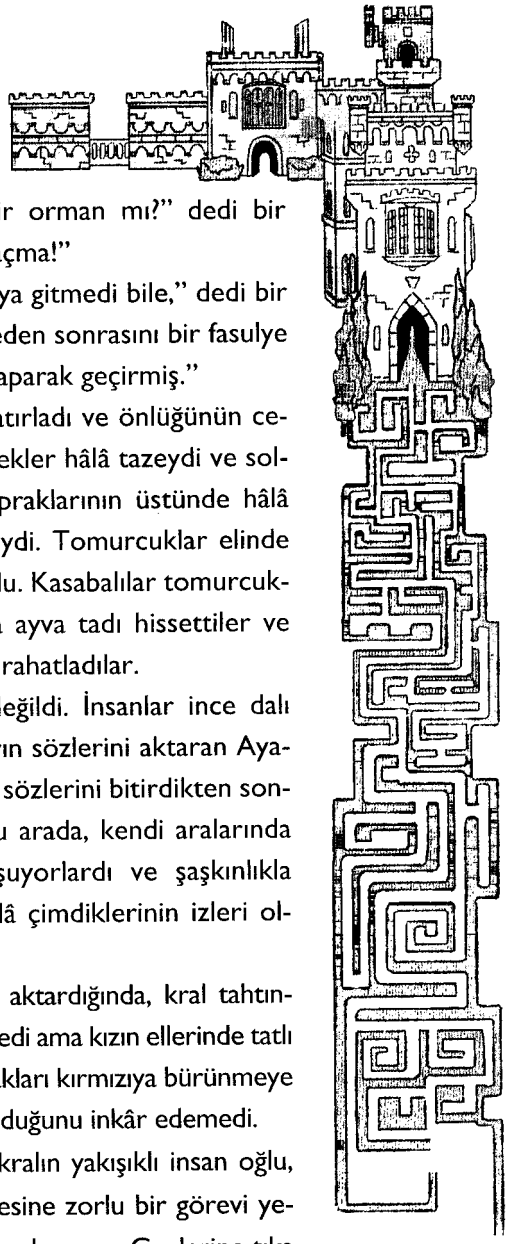
Ayama ona nedenini sormadı ve ince bir ayva dalı koparıp hızla nehirden geriye doğru koşmaya başladı. Çalılıkların acımasız dikenlerinin arasından geçene ve güneşi yeniden yüzünde hissedene dek durmadı.

Ayva tomurcuklarını yere düşürmemek için önlüğünün cebine koyup vahşi bölgede yürümeye başladı ama kızgın kumlar sanki ayaklarına değmiyor, güneş omuzlarını yakmıyordu. Parlak güneşe karşı gözlerini kısması da gerekmiyordu. Nihayet vadiye vardığında sevinçle bağırdı.

Onun kasabaya geri geldiğini gören insanlar, kapılarının sürgülerini çektiler, panjurlarını açtılar ve Ayama'nın onların hayret dolu ifadelerinden anladığı üzere onun döneceğini düşünmemiş oldukları için dışarı fırladılar.

Ona derhal soru yağmuruna tuttular ama Ayama yanıt vermeye çalıştığında, insanlar kollarını çimdikleyip onu yalancılıkla suçladılar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Vahşi bölgede büyülü bir orman mı?" dedi bir adam alaycı bir sesle. "Çok saçma!"

"Canavarı bulmak için oraya gitmedi bile," dedi bir başkası onu suçlayarak. "Öğleden sonrasını bir fasulye çalılığının altında şekerleme yaparak geçirmiş."

Ama Ayama ayva dalını hatırladı ve önlüğünün cebinden çıkardı. Üstündeki çiçekler hâlâ tazeydi ve solmamıştı; çiçeklerin beyaz yapraklarının üstünde hâlâ çiğ vardı ve kenarları pembeydi. Tomurcuklar elinde bir takımyıldız gibi parıldıyordu. Kasabalılar tomurcuklara baktıklarında, ağızlarında ayva tadı hissettiler ve gölgelik bir yere sığınmış gibi rahatladılar.

Bunlar sıradan çiçekler değildi. İnsanlar ince dalı elinde tutarak onlara canavarın sözlerini aktaran Ayama'yı dinlemeye başladılar ve sözlerini bitirdikten sonra onu saraya götürdüler. Bu arada, kendi aralarında hayretle mırıldanarak konuşuyorlardı ve şaşkınlıkla baktıkları kızın kollarında hâlâ çimdiklerinin izleri olduğunu unutmuşlardı.

Ayama canavarın yeminini aktardığında, kral tahtından onu buz gibi bir ifadeyle izledi ama kızın ellerinde tatlı ve garip bir şekilde açan, yaprakları kırmızıya bürünmeye başlayan ayva dalının büyülü olduğunu inkâr edemedi.

"İnanılmaz bir şey!" dedi kralın yakışıklı insan oğlu, tatlı bir gülümsemeyle. "Böylesine zorlu bir görevi yerine getiren bu kız çok cesur. Ceplerine tıka basa değerli taşlar koyulacak ve herkes onun cesaretini anlatan şarkılar söyleyecek." Prensin tatlı gülümsemesine karşılık

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

vermemek mümkün olmadığı için Ayama da ona gülümsedi. Ama aslında tek istediği bir bardak suydu.

Kraliçe gözlerine dolan parlak gözyaşları arasında çiçekleri Ayama'dan aldı. "Sözünü tutmalısın," dedi kocasına.

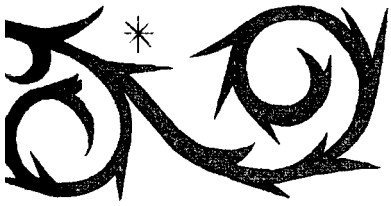
Böylece, kral derhal üç sandık altın ve otuz top ipekli kumaş getirilmesini ve Ayama'nın ailesine götürülmesini emretti.

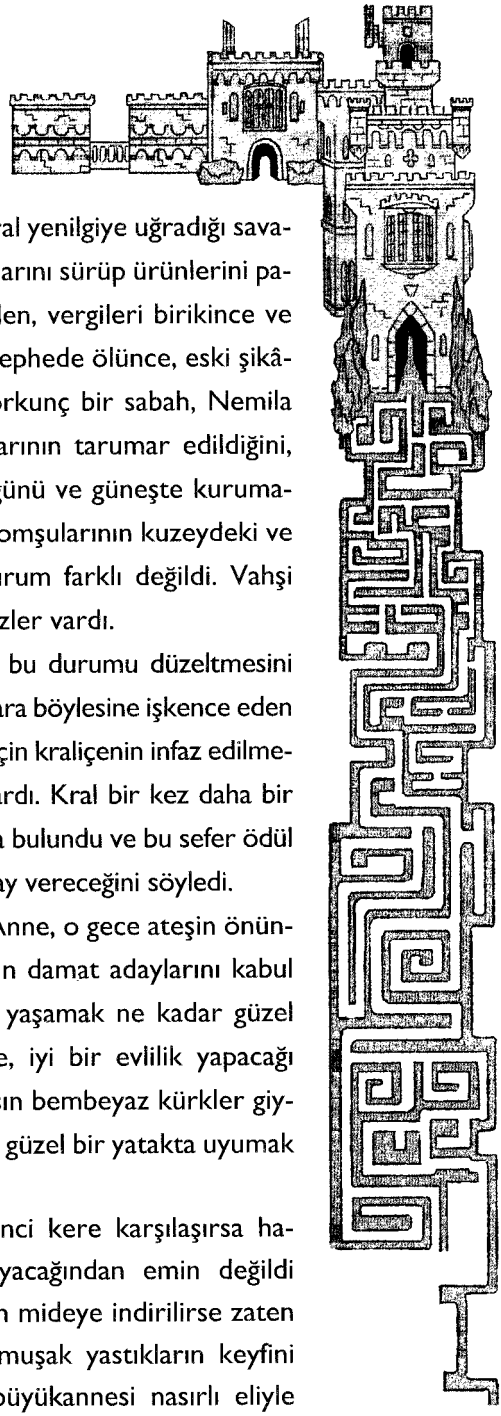
O gece, Ayama'nın annesi ve babası çok mutlu oldular. Kima kız kardeşini yanaklarından öptü ama Zil Anne jurdasını çiğnerken bilmiş bir ifadeyle onu süzmekle yetindi.

Ayama kimsenin ızgarayı temizlemediğini, kirli çamaşırların yıkanmadığını, tencerelerin ovulmak üzere üst üste dizilmediğini ve hâlâ ocağın üstünde olduğunu, diplerinde hâlâ yemek kalıntılarının olduğunu gördü. Dikenli ormanın huzur veren sessizliğini düşündü ve ocağın taşlarının üstüne uzanırken iç çekti. Ertesi sabah uyandığında, her şeyi rüyasında görüp görmediğinden emin değildi. Ama kollarına baktığında ve dikenlerin oluşturduğu kesikleri ve sıyrıkları gördüğünde, vahşi bölgenin ötesindeki ormanda gördüklerinin gerçek olduğunu anladı.

Canavar yeminini bozmadı ve büyükbaş sürülerine

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi ... kitap.org

el süren tek şey hava oldu. Kral yenilgiye uğradığı savaşına devam etti, insanlar tarlalarını sürüp ürünlerini pazarda sattılar ve çok geçmeden, vergileri birikince ve oğulları ve erkek kardeşleri cephede ölünce, eski şikâyetlerini hatırladılar. Ama korkunç bir sabah, Nemila Eed uyandığında jurda tarlalarının tarumar edildiğini, bitkilerin topraktan söküldüğünü ve güneşte kurumaya terk edildiklerini gördü. Komşularının kuzeydeki ve güneydeki tarlalarında da durum farklı değildi. Vahşi bölgeye doğru uzanan tuhaf izler vardı.

İnsanlar derhal krala gidip bu durumu düzeltmesini talep ettiler. Hatta bazıları onlara böylesine işkence eden bir canavarı dünyaya getirdiği için kraliçenin infaz edilmesi gerektiğini bile konuşuyorlardı. Kral bir kez daha bir haberci bulabilmek için çağrıda bulundu ve bu sefer ödül olarak en iyi topraklarından pay vereceğini söyledi.

"Zengin olduk," dedi Zil Anne, o gece ateşin önünde otururken. "Ama Kima'nın damat adaylarını kabul edeceği muhteşem bir evde yaşamak ne kadar güzel olurdu düşünsenize. Böylece, iyi bir evlilik yapacağı kesin olurdu. Ayama, kışın bembeyaz kürkler giymek, tatlı hurmalar yemek ve güzel bir yatakta uyumak istemez miydin?"

Ayama hâlâ canavarla ikinci kere karşılaşırsa hayatta kalıp kalamayacağından emin değildi ve onun tarafından mideye indirilirse zaten hurmaların ve yumuşak yastıkların keyfini süremezdi. Ama büyükannesi nasırlı eliyle

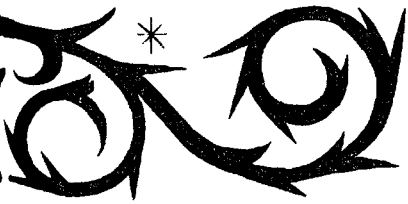
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

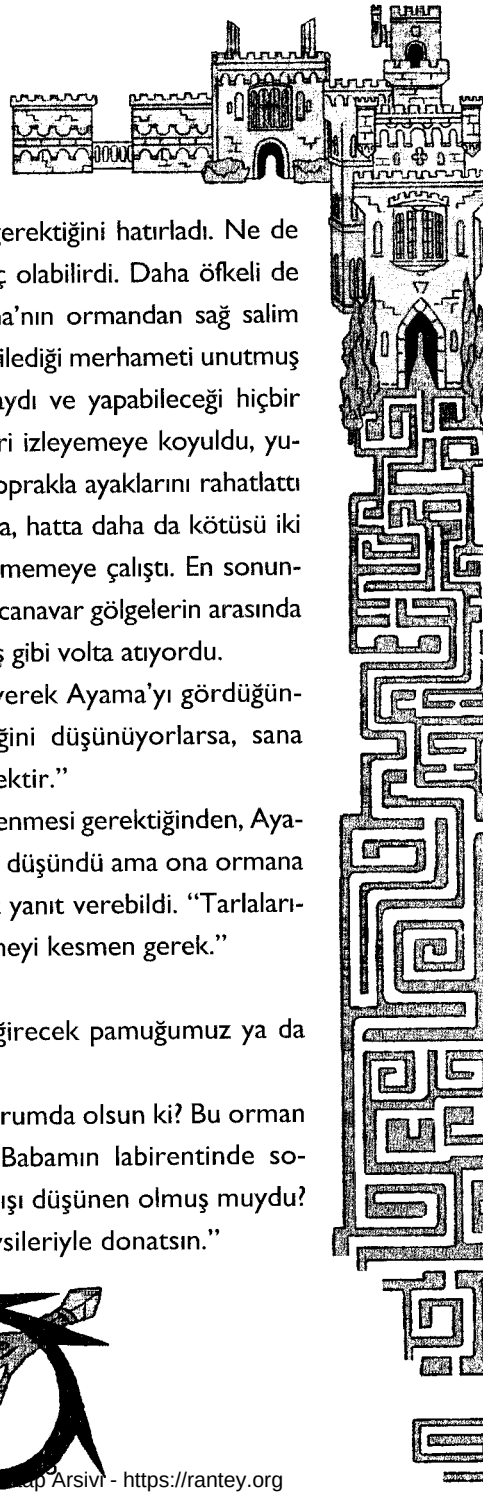
yüzünü tuttu ve başına kötü bir şey gelmeyeceğine yemin etti. Açıkçası, Ayama ormana geri gitmeyi de istiyordu. Artık ailesi zengindi ve bir sürü hizmetçileri vardı ama Ayama'ya emir vermeye o kadar alışmışlardı ki ona evin kızlarından biri gibi davranmayı unutmuşlardı. Ayama hâlâ mutfakta uyuyor, tencereleri ovuyor ve Kima'nın elbiseleri için ipekli kumaşların kesilişini ve annesinin saçlarının çiçekli bir askılı elbise giymiş narin bir hizmetçi kız tarafından yapılışını izliyordu. İnsanlar artık onu sokakta gördüklerinde şapkalarını çıkarıp selam veriyorlardı ama konuşmak ya da hatırını sormak için asla durmuyorlardı. Canavar haykırıp hırlayabilirdi ve onu gerçekten de yiyebilirdi ama en azından ne dediğini dinleyecek kadar ilgilenmişti onunla.

Böylece, şafak sökünce Ayama ufak bakır kupasını ve odun kesmek için kullandığı baltasını alıp önlüğünün cebine koydu. Başına geniş kenarlı şapkasını geçirdi ve bir kez daha vahşi bölgeye doğru yola koyuldu.

Toz toprak ve çalılıklar arasında yaptığı ikinci yolculuk da bir o kadar uzun ve yorucu geçti. Nihayet dikenli ormanın demir rengi ağaçlarına vardığında, boğazı yanık ekmek kadar kurumuştu ve ayakları yürümekten sızlıyordu. Heyecanla çalılıkları araladı ve omuzlarında yıldızların gümüş rengi ışığını hisseder hissetmez rahatlayıp iç çekti.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Ancak o anda korkması gerektiğini hatırladı. Ne de olsa canavar bu sefer daha aç olabilirdi. Daha öfkeli de olabilirdi. İlk seferinde Ayama'nın ormandan sağ salim çıkmasına izin verdiğinde sergilediği merhameti unutmuş olabilirdi. Ama Ayama oradaydı ve yapabileceği hiçbir şey yoktu. Gümüş rengi nehri izleyemeye koyuldu, yumuşak yapraklarla ve nemli toprakla ayaklarını rahatlattı ve canavarın onu tek lokmada, hatta daha da kötüsü iki lokmada yiyebileceğini düşünmemeye çalıştı. En sonunda, açık alana vardı. Bu sefer, canavar gölgelerin arasında gizlenmiyor, onu bekliyormuş gibi volta atıyordu.

"Şu işe bak," dedi kükreyerek Ayama'yı gördüğünde. "İkinci kere kaçabileceğini düşünüyorlarsa, sana pek değer vermiyorlar demektir."

Ormanda doğruların söylenmesi gerektiğinden, Ayama onun doğruyu söylediğini düşündü ama ona ormana ilk geldiği günden daha rahat yanıt verebildi. "Tarlalarımızdaki ürünlerimizi yok etmeyi kesmen gerek."

"Neden?"

"Yoksa kış geldiğinde, eğirecek pamuğumuz ya da ketenimiz olmaz."

"Kış mevsimi neden umurumda olsun ki? Bu orman mevsimlerden etkilenmez. Babamın labirentinde soğuktan tir tir titrediğimde, kışı düşünen olmuş muydu? Kral halkını kendi giysileriyle donatsın."

Ücretsiz Kitap Arşivi - https://rantey.org

Bu sefer, Ayama bunun pek de kötü bir fikir olmadığını düşündü ve, "Bir zorba gibi davranma ve bir zorbaya doğru davranması için onu azarlamamı isteme. Merhamet eyle ki sana da merhametli davranılsın."

"Babam bana asla merhametli davranmayı öğretmedi."

"Bunu öğrenemez misin?"

Emin olmak zordu ama canavar gülümsüyormuş gibiydi.

"Seninle yapacağım tek pazarlığı biliyorsun küçük haberci." Kapkara postu ve altın rengi pençeleriyle nehrin yanına uzandı. "Bana öfkeden fazlasını hissettiren bir öykü anlat. Öyküyü beğenirsem, yaşamana izin verebilirim."

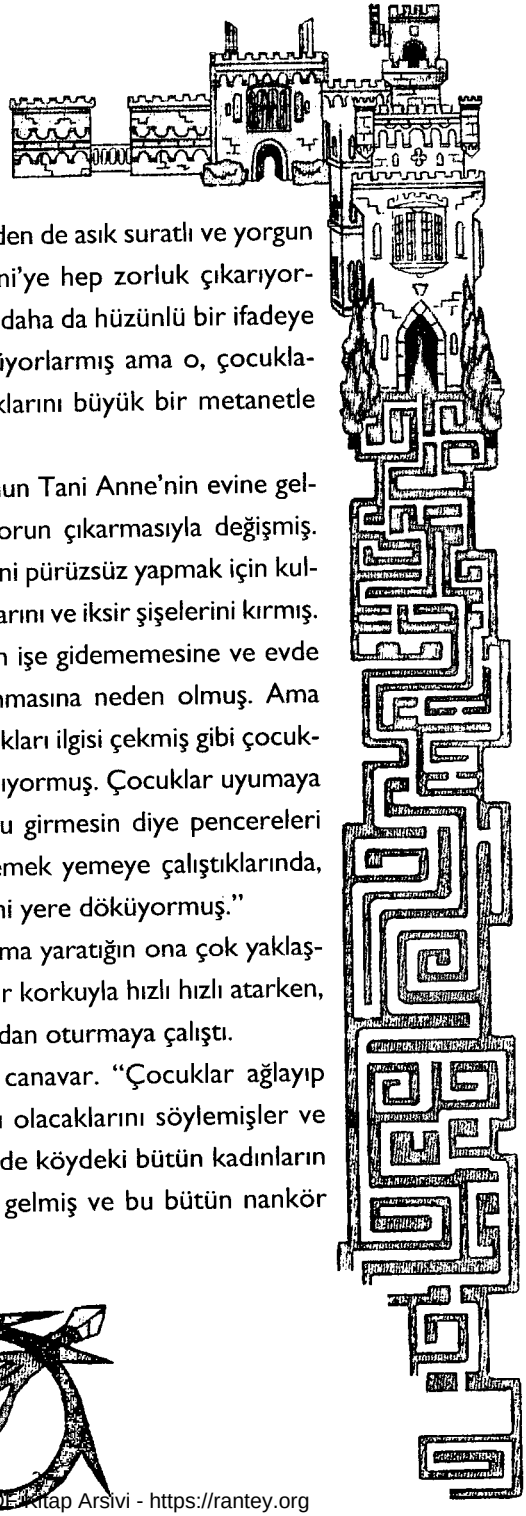
Ayama onun bunu söylemesini bekliyordu ve ormandan döndüğünden beri sessiz günlerde ve gecelerde kralın oğluna anlatabileceği sözcükler biriktirdiğini fark etti. Nehrin kenarına oturdu ve anlatmaya başladı.

İKİNCİ ÖYKÜ

"Bir zamanlar, hüzünlü bir yüz ifadesi olan bir kadın bir köye gelmiş. Orada bir karısı olmasını isteyen bir adamla tanışınca evlenmişler. Biri erkek, diğeri kız, iki güzel çocukları olmuş ama bu çocuklar büyüdükçe, yaramazlıklar yapmaya ve laf dinlememeye başlamışlar. Sık

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

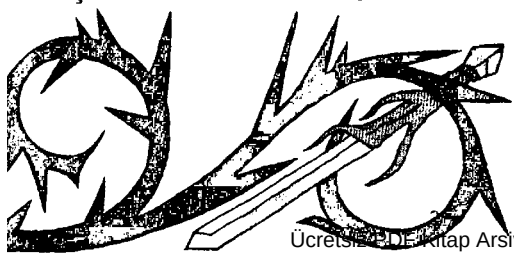

sık hastalanıyorlarmış, bu yüzden de asık suratlı ve yorgun oluyorlarmış ve anneleri Tani'ye hep zorluk çıkarıyorlarmış. Köyün kadınları yüzü daha da hüzünlü bir ifadeye bürünen Tani Anne'ye üzülüyorlarmış ama o, çocuklarının şikâyetlerini ve hastalıklarını büyük bir metanetle karşılıyormuş.

"Tüm bunlar kötü bir ruhun Tani Anne'nin evine gelmesiyle ve bütün aile için sorun çıkarmasıyla değişmiş. Kötü ruh, Tani Anne'nin cildini pürüzsüz yapmak için kullandığı değerli krem kavanozlarını ve iksir şişelerini kırmış. Kocasının sabanını kırıp onun işe gidememesine ve evde Tani Anne'nin ayağına dolanmasına neden olmuş. Ama kötü ruh en çok da yaramazlıkları ilgisi çekmiş gibi çocukları rahatsız etmekten hoşlanıyormuş. Çocuklar uyumaya çalıştıklarında, gözlerine uyku girmesin diye pencereleri ve yatakları sarsıyormuş. Yemek yemeye çalıştıklarında, kâselerini kırıyor, yemeklerini yere döküyormuş."

Canavar kükreyince, Ayama yaratığın ona çok yaklaştığını fark etti. Kalbi büyük bir korkuyla hızlı hızlı atarken, elinden geldiğince kıpırdamadan oturmaya çalıştı.

"Tahmin edeyim," dedi canavar. "Çocuklar ağlayıp dua etmişler, artık çok uslu olacaklarını söylemişler ve kötü ruh gitmiş. Tani Anne de köydeki bütün kadınların gıpta ettiği bir kadın haline gelmiş ve bu bütün nankör çocuklara bir ders olmuş."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

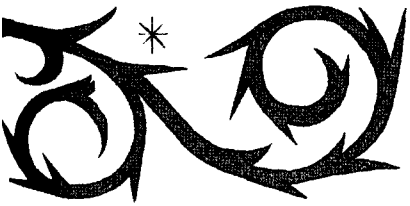
Ayama öyküyü gerçekten de bu şekilde öğrenmişti ama kendisi anlatacağı zaman ne tür değişiklikler yapacağını oraya gelmeden önce uzun uzun düşünmüştü.

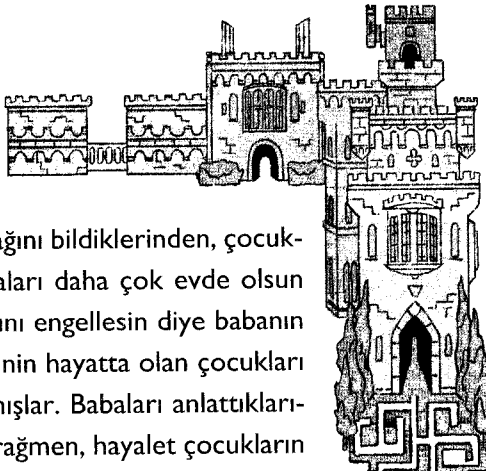
Önlüğünü düzeltti ve sesini yükseltip mümkün olduğunca inandırıcı olmaya çalışarak devam etti. "Çok saçma! Öykü böyle sona ermiyor elbette." İçinden kendisine gerçekleri söylemesi gerektiğini hatırlattı. Sonra, öykünün kalanını tamamıyla değiştirip yeni bir öykü uydurdu. "Hayır. Bir gün anneleri ve babaları evde yokken, kötü ruh pencereleri sarstığında ve evin içinde öfkeli bir rüzgâr gibi estiğinde, çocuklar ağlamak yerine sessizce oturup el ele tutuşmuşlar. Annelerinin onlara küçüklüklerinde söylediğine benzer bir ninni söylemeye başlamışlar ve bir süre sonra kötü ruh sessizleşmiş. Aradan biraz daha vakit geçince de konuşmaya başlamış. Ama aslında onları rahatsız eden bir değil, iki ruh varmış."

"İki ruh mu?" dedi canavar merakla başını öne uzatıp.

"Düşünebiliyor musun? Meğer onlar Tani Anne'nin dünyaya gelen ilk oğlu ve kızıymış. Eski köyündeki kadınlar ona acıyıp sevsinler diye çocuklarını hasta edip öldürmüş. Oradan çok uzaklara gittiği için, hayalet çocukların onu bulmaları seneler sürmüş ama onu bulduktan sonra, Tani Anne'nin yeni ailesini güvende tutmak için ellerinden geleni yapmışlar. Onun zehirlerini sakladığı kavanozları kırmışlar. Zehirli yulaf ezmelerini dökmüşler ve Tani Anne'nin yeni çocuklarını gizlice

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

zehirlemek için bitkiler yakacağını bildiklerinden, çocukları uyutmamışlar. Hatta babaları daha çok evde olsun ve anneleriyle yalnız kalmalarını engellesin diye babanın sabanını kırmışlar. Tani Anne'nin hayatta olan çocukları tüm bunları babalarına anlatmışlar. Babaları anlattıklarına tam olarak inanmamasına rağmen, hayalet çocukların ismini verdiği köye birisini yollamayı kabul etmiş. Ulak geri dönüp hayaletlerin anlattığı her şeyin doğru olduğunu söyleyene dek, Tani Anne çoktan oradan kaçmış. Bu, bize bazen görünmeyen şeylerden korkmamamız ve biz en çok sevmesi gereken kişilerin aslında bizi hiç sevmeyen kişiler olduğunu öğretiyor."

Ayama bir kez daha farkında olmadan kendi üzüntülerinden söz etmişti. Canavar yine uzunca bir süre sessiz kaldı.

En sonunda, "Tani Anne'ye ne olmuş?" diye sordu.

Ayama bunu bilmiyordu. Bu kadarını düşünmemişti. "Kim bilir? Kötü kaderler her zaman bunu hak eden kişilerin peşinden gitmezler," dedi. Loş ışıkta bile canavarın kaşlarını çattığını görebiliyordu. Hafifçe öksürdü ve şapkasını düzeltti. "Ama onu çakalların yediğini düşünüyorum."

Canavar tatmin olmuş gibi başını salladı ve Ayama biraz rahatladı.

"Artık tarlalarınıza dadanmayacağım," dedi canavar.

Ücret... PDF Ki... Arşiv - https://rahle...

"Dikenli ormandan ince bir ayva dalı al ve vahşi diyardan geçerken üstünde taşı. Şimdi, buradan git ve bir daha geri gelme." Canavar hüzünlenmiş gibiydi. Ya da belki de kükreyişi Ayama'ya bu izlenimi vermişti.

Ayama ağaçlardan birinden tomurcuklarla kaplı ince bir dal kopardı ve açık alandan çıktı. Arkasına baktığında, canavarın hâlâ aynı yerde oturduğunu, kırmızı gözleriyle onu izlediğini fark etti ve bir an için şöyle düşündü: *Neden biraz daha burada kalmıyorum? Neden biraz burada dinlenmiyorum? Neden bir öykü daha anlatmıyorum?* Ama ormandan çıkıp sıcak ovalara döndü. Ayva çiçekli ince dalı örgülü saçlarının arasına taktı ve etrafında onu serinleten yapraklar ve ormanın gölgelik alanı varmış gibi hissetti.

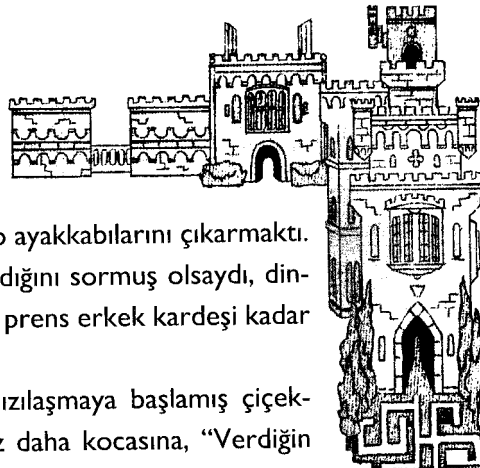
Kasabaya vardığında, bu sefer insanlar saçındaki ince dalı gördüler ve ilk sefer yaptıkları gibi onu çimdikleyip bağırmadılar. Ona içmesi için temiz su verdiler ve sessizce saraya götürdüler. Ona saygılı davrandılar çünkü Ayama artık mutfakta çalışan bir hizmetçi değil, bir canavarla iki kere yüzleşip ikisinde de kurtulmuş olan kızdı.

Kralın huzuruna çıkarıldığında, Ayama ona canavarın ettiği yemini anlattı. Prens, "İnanılmaz!" dedi. "Bu kızın şerefine bir heykelini dikeceğiz ve her sene yaş gününü kutlayacağız."

Ayama bunun güzel bir vaat olduğunu düşündü

Ücretsiz PDF Kitap

ama esas istediği biraz oturup ayakkabılarını çıkarmaktı. Prens ona yorgun olup olmadığını sormuş olsaydı, dinlenmek istediğini bilirdi. Ama prens erkek kardeşi kadar soru sormayı sevmiyordu.

Kraliçe ayva dalının kırmızılaşmaya başlamış çiçeklerini ellerine aldı ve bir kez daha kocasına, "Verdiğin sözü tutmalısın," dedi.

Böylece, kral arazilerinin en iyilerinin Ayama'nın ailesine verilmesini ve bütün eşyalarının adamları tarafından yeni evlerine taşınmasını emretti.

Ama Ayama reverans yapıp gideceğinde, "Canavar sana güveniyor mu kızım?" diye sordu kral.

Ayama artık hem düşüncelerini dile getirmeye hem de yüksek sesle konuşmaya alıştığından, "Bir insanı yememekle ona güvenmek arasında büyük bir fark vardır," dedi. Hem canavarın dikenli ormanda kalmasının herkes için daha iyi olduğunu düşünüyordu.

Ama sesi artık güçlü çıkmasına rağmen, hayatının büyük bir bölümünde olduğu gibi, kral da onu dinlemedi ya da dediklerini duymadı.

"Bir bıçak alıp dikenli ormana gideceksin," diye emretti. "Hepimiz güven ve huzur içinde yaşayabilelim diye canavarı öldüreceksin. Bunu yaparsan, oğlum prensle evlenecek-sin ve ailene bir unvan vereceğim. Böylece, sadece benim ismimi taşıyan kişiler burada nüfuzlu kimseler olacak."

Ücretsiz [illegible] Arşivi - http[illegible]

Prens babasının bu kararına biraz şaşırmıştı ama itiraz etmedi.

"İkinci oğlunuzun derisine hiçbir şey saplanamaz," dedi Ayama. "Bunu kendi gözlerimle gördüm."

Kraliçe endişeyle ipekli elbisesinin eteğini çekiştirirken, kral bir hizmetkâr çağırdı ve ona demir rengi kutuyu getirmesini istedi.

Kral kutunun kapağını açıp içinden garip bir bıçak çıkardı. Bıçağın sapı kemikten yapılmıştı ama keskin kısmı kutu gibi koyu gri renkliydi ve dikenli ağaçtan yapılmıştı. "Bu bıçağı güçlü bir zowa marangozu yaptı ve ayva ağacının dikenlerini kullandı. Onu öldürebilecek tek şey bu."

Kraliçe yüzünü diğer tarafa çevirdi.

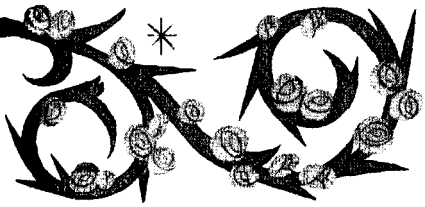
Ayama ailesinin bir şey diyeceğini ve artık güzel bir evleri, ablasının da muhteşem bir çeyizi olduğu için dikenli ormana gitmesine gerek olmadığını söylemelerini umdu. Ama kimse, sadece güzel kızların maceralar yaşadığını söyleyen Zil Anne bile sesini çıkarmadı.

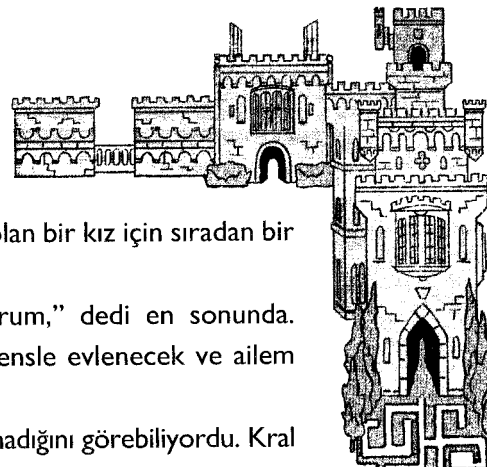
Ayama bıçağı istemeye istemeye aldı. Bıçak kuru bir fasulye tanesi kadar hafifti. Ölümün ellerinde bu kadar hafif olması yanlıştı.

"Buraya canavarın kalbiyle dönersen, sana saygı gösteririm ve hayatının sonuna kadar hiçbir şeye ihtiyacın olmaz," dedi kral.

Ayama bir prenses olmak istemiyordu. Canavarı öldürmek de istemiyordu. Ama hayatı boyunca görmez-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - kitap.turkcetey.org

den gelinmiş ve istenmemiş olan bir kız için sıradan bir teklif değildi bu.

"Peki, bunu kabul ediyorum," dedi en sonunda. "Ama dönmezsem, Kima prensle evlenecek ve ailem yine de ödülü alacak."

Kralın bu tekliften hoşlanmadığını görebiliyordu. Kral canavarın ölmesini istediği halde, Ayama'nın hayatını böyle ucuz bir ödülle tehlikeye atmasını istemişti. Ama sonuç olarak başka ne seçeneği vardı? Ayama'nın isteklerini kabul etti ve Ayama bıçağı önlüğünün cebine koydu.

Ailesinin bütün eşyaları muhteşem yeni evlerine taşındı. Babası mutlulukla haykırdı, annesi bahçede kendi etrafında döndü ve artık bunlara sahip olduğuna inanamıyormuş gibi uçsuz bucaksız ovalara baktı. Sadece Kima kız kardeşinin elini tutup şöyle dedi: "Kardeşim, gitmek zorunda değilsin. Senin cesaretin sayesinde zenginiz. Topraklarımız ve hizmetkârlarımız var. Hiçbir prens hayatını tehlikeye atmana değmez."

Ayama bunun prensin kim olduğuna bağlı olduğunu düşündü.

Zil Anne ağzını bile açmadı.

O gece, Ayama'nın gözüne uyku girmedi. Eski ocağın sert taşlarından sonra, yeni yatağı fazla yumuşaktı. Şafak sökmeden ve diğerleri uyanmadan kalktı. Gökyüzü rengi önlüğünü ve geniş şapkasını taktı. Baltasını

Ücretsiz E-Kitap Arşivi - https://rantev

ve bakır kupasını önlüğünün cebine koydu. Parmaklarını bıçağın tırtıklı tarafında bir kere gezdirip bunu da cebine koydu ve son kez vahşi diyara doğru yola koyuldu.

Belki de çok korktuğundan, bu sefer çorak ovaları hemencecik aştı. Çok kısa bir sürede demir rengi çalılıkları aralayıp gölgelik ormana girdi. Yıldızların tenine vuran ışığı öylesine tatlıydı ve onu öylesine rahatlatmıştı ki içinden ağlamak geldi. Kendisine canavar öldükten sonra, dilediği zaman ormana gelebileceğini, Kima'yı da yanına alabileceğini ya da her sıkıldığında tek başına gelebileceğini söyledi. Ama bunu yapabileceğinden emin olamadı. Canavar olmadan dikenli orman olur muydu? Dikenli orman ondan önce de var mıydı yoksa canavarı korumak için mi var olmuştu? Öykülerini anlatacağı birisi olmadan o derin sessizlikte ne yapacaktı?

Canavar açık alanda onu bekliyordu.

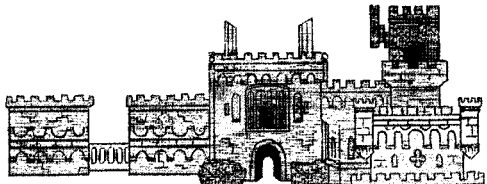
"Demek seni mideye indirmem için bu kadar isteklisin," dedi canavar.

Ayama sadece doğru olan sözcükleri seçmeye özen gösterdi. "Bir yemek daha yemektense bir öykü daha dinlemek isteyebileceğini düşündüm."

Böylece, o ve canavar nehrin kenarına oturdular ve açık alanın gümüş rengi ışığında, Ayama son öyküsünü anlatmaya başladı.

Ücretsiz PDF Kitap Ar... ...antley.org

ÜÇÜNCÜ ÖYKÜ

"Bir zamanlar, iki ablası her gece içki içmek ve dans etmek için kasabaya indiği halde, evde kalıp ev işleri yapan iyi yürekli ve itaatkâr bir kız varmış.

"Bir gün, ablaları mutfaktayken tuhaf bir kuş gelmiş ve pencerenin pervazına konmuş. İri, pis ve upuzun, tehlikeli kıvrık bir gagası olan bir kuşmuş. İki ablası korkuyla cıyaklamışlar ve içlerinden biri bir çalı süpürgesiyle kuşu kovmaya çalışmış. Ama o geceki eğlenceye hazırlanmak için süslenmeye ve saten elbiselerini giymeye gittiklerinde, kuş geri gelmiş. En küçük kız kardeş onu kovmak yerine, tatlı bir sesle onunla konuşmuş ve ona bir kâse mısır tanesi ikram etmiş. Sonra, ona tatlı sözler söylerken, nemli bir bezle tüylerini silmiş. Kuş nihayet tertemiz olduğunda, altın sarısı parlak tüyleri olduğunu ve gagasının bir topaz taşı gibi ışıldadığını görmüş. Kuş iri kanatlarını çırpmış ve uçup gitmiş ama o hafta her gece kızın ablaları partilerine gittikten sonra geri gelmiş. Evde kalan kız kardeş ev işlerini yaparken, kuş tatlı tatlı şakımış.

"Yedinci gün olduğunda, kuş ablaların hazırlanıp eğlenceye gitmesini beklemiş ve mutfak penceresinden içeri girmiş. Birden, her yerden kanat sesleri gelmiş ve bir borazan çalmış. Kuşun birkaç saniye önce durduğu yerde, artık altın rengi giysiler içinde yakışıklı bir prens duruyormuş.

"'Benimle deniz kenarındaki sarayıma gel,' demiş prens.

Ücretsiz P... Arsivi - http...

'Gelirsen herkes sana saygı gösterir ve hayatının sonuna kadar hiçbir şeye ihtiyaç duymazsın.'" Tahmin edeceğin gibi, çok az şeye sahip olan ve her zaman çok çalışmış birisi için hiç de yabana atılacak bir teklif değil bu.

"Böylece kız prensin elini tutmuş ve birlikte deniz kenarındaki saraya uçmuşlar. Ama oraya vardıklarında, kralın ve kraliçenin oğullarının köylü bir eş seçmesine hiç de memnun olmadıklarını görmüş. Kraliçe kızdan üç şey yapmasını..."

Canavar kükreyince Ayama irkildi çünkü canavarın o kadar yaklaştığını, burnunun neredeyse dizine değecek mesafe olduğunu fark etmemişti. Canavar pis pis gülüyormuş gibi dudaklarını gerdi.

"Bu sefer bana çok aptalca bir öyküyle gelmişsin," diye sızlandı. "Kız kraliçenin istediği üç şeyi yapacak ve yakışıklı prensle evlenecek. Aman ne güzel."

"Çok saçma!" dedi Ayama hemen çünkü vahşi diyardan geçerken uzun uzun bu öyküyü ve çocukluğunda dinlediği sonunun soylu kişilerle gerçekten tanışmadan önce kulağa nasıl çok daha büyüleyici geldiğini düşünmüştü. "Öykü böyle sona ermiyor elbette. Hayır. Kızın ablaları var demiştim ya?"

Canavar keyifsizce iri başını salladı ve ön ayaklarına dayadı.

"Birçok açıdan bencil ve şapşal kızlarmış ama küçük

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi

kız kardeşlerini çok seviyorlarmış. Onun ortadan kaybolduğunu ve geride altın rengi bir kuş tüyü kaldığını görür görmez, neler olduğunu tahmin etmişler çünkü o güne dek çok şey görüp geçirmişler. Atlarını eyerleyip bütün gün ve gece yol almışlar ve deniz kenarındaki saraya varmışlar. Muhafızlar onları içeri alana dek kapıları yumruklamışlar.

"Ablalar taht odasına girmişler ve bağırıp çağırmaya başlamışlar, kız kardeşlerinin geri verilmesini istemişler. Prens onlara kız kardeşlerini kıskandıkları ve asıl onların prenses olmayı istediklerini, içip dans etmeyi ve diledikleri gibi yaşamayı seven kötü yürekli kızlar olduklarını söylemiş. Ablalar gerçekten de tüm bunları yapıyorlarmış ama zaten çok şey gördükleri ve yaptıkları için yakışıklı yüzlere ve gösterişli unvanlara inanmamaları gerektiğini de biliyorlarmış. Parmaklarını ona doğrultup seslerini yükseltmişler ve kız kardeşlerini o kadar seviyorsa neden değerini kanıtlaması için kraliçenin istediği şeyleri yapmasına izin verdiğini sormuşlar. Prens yanıt vermeyince, terlikli ayaklarını öfkeyle yere vurup kız kardeşlerine layık biriyse annesiyle babasının isteklerine neden hemen boyun eğdiğini sormuşlar. Prensin buna da verecek bir yanıtı yokmuş ve karşılarında kekeler halde kalakalmış. Hâlâ yakışıklıymış ama ne diyeceğini bilemediği için eskisi kadar da yakışıklı görünmüyormuş.

Ücretsiz [illegible] Kitap Arşivi - https://[illegible].org

"Ablalar kendilerine düşen ev işlerini yapmadıkları için özür dilemişler ve kız kardeşleri penceresinden içeri uçan ilk genci kabul etmesin diye onu partilere götüreceklerine söz vermişler. Küçük kız kardeş bunun iyi bir anlaşma olduğunu anlamış ve hep birlikte evlerine dönmüşler. Artık işleri paylaştıkları için gündüzleri daha rahat geçiyormuş ve akşamları da neşe içinde partilerde eğleniyorlarmış."

"Bu öyküden ne gibi bir ders almam gerekiyor?" diye sordu canavar öykü bittiğinde.

"Hayatta prenslerden daha iyi şeyler de olduğunu."

Ayama ayağa kalktı ve canavar parlak boynuzlu iri ve tüylü başını eğip onun önünde diz çöktü. "Bana anlatacak başka öykülerin var mı küçük haberci?"

"Sadece bir tane var," dedi Ayama tırtıklı bıçağı eline alıp. "Korkunç bir canavarı öldürmesi için ormana yollanan bir kızla ilgili bir öykü."

"Canavarı öldürebiliyor mu?"

"Çok korkunç suçlar işledin canavar."

"Öyle mi?"

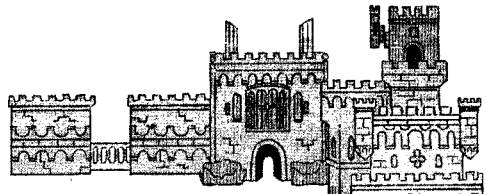
"Doğruyu söyle."

"Beni öldürmek istedikleri için kralın askerlerini öldürdüm," dedi canavar. "Onlarla anlaşma yapmaya çalıştım ama insanlar her zaman bir canavarın söylediklerini duymuyorlar."

Ayama sesini duyuramamanın nasıl bir şey olduğunu

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

ve canavarın yalan söylemediğini biliyordu. Zaman zaman acımasız olabilirdi ve kesinlikle çok tehlikeli bir yaratıktı ama dürüsttü. Tıpkı dikenli orman gibi. Çünkü Ayama maceralarından sonra evinde uyandığında, dikenlerin oluşturduğu sıyrıklar ona tatlı tomurcukların ve yıldızların ışığının gerçek olduğunu kanıtlamıştı.

"Bana senin kalbini getirmemi söylediler," dedi.

Canavar kan kırmızısı gözleriyle ona baktı. "O halde, belki de bunu yapmalısın."

Ayama bir evladını yetiştirmek yerine bir canavarı hapsetmiş, insanların sıkıntılarını hafifletecek hiçbir şey yapmayıp canavarı suçlamış olan kralı düşündü. Havuzun kenarına eğildiğinde ve canavar kupasını elinden düşürmesine neden olduğunda, onun sorduğu ilk soruyu da düşündü.

Bir canavar mı olmak istiyorsun?

Ayama bıçağı cebine koydu ve bakır kupasını alıp geri geri gitti.

"Canavar, susadım," dedi.

Canavar, Ayama'nın dikenli ormanın demir rengi çalılıklarıyla ön ayaklarını bağlamasına izin verdi ve birlikte vahşi diyarda ilerlemeye başladılar. Devasa canavarın gölgesi Ayama'yı güneşten korudu.

Vadiye girdiklerinde ve hızla kasabaya vardıklarında, sokaklardaki insanlar kaçışmaya, evlerine girip panjurlarını indirmeye başladılar. Ama bazıları da peşlerinden

gitti, Ayama'nın geniş kenarlı şapkasın, önlüğüne ve dikenli çalılık dallarıyla bağlı olan canavara baktılar.

Ayama ve canavar saraya giden tepeye çıktılar ve peşlerindeki kalabalıkla birlikte büyük kapılardan geçtiler. Muhafızlar Ayama'yı görünce hemen ayağa fırladılar çünkü Ayama başı dimdik yürüyordu. Hâlâ kaba görünümlü, zarafetten yoksun mutfakta çalışan kızdı ama aynı zamanda bir canavardan üç kere kurtulmuş olan ve yanına yaklaşan herkese hırlayıp dik dik bakan, kıvrımlı boynuzları esrarengiz bir ışıkla parıldayan canavarı saraya götüren kızdı.

Kral onları taht odasında beklemeden gösterişli giysileriyle sarayın merdivenlerinin tepesine geldi. Yanında kraliçe ve yakışıklı genç prensle Ayama'ya ve canavara baktı.

"Bu canavarı neden sarayıma getirdin?" diye sordu kral öfkeyle. "Sana onun kalbini getirmeni söylemiştim."

"Getirdim," dedi Ayama. Sesi öylesine gür ve berrak çıktı ki sessizce onları dinlemekte olan kalabalığın önünde bir savaş borazanı gibi yankılandı. "Onun kalbi benim, benimki de onun."

"Bir canavarı mı sevdiğini sanıyorsun?" dedi kral. Kalabalıktan mırıltılar ve alaycı sesler yükseldi. "Senin gibi bir zavallı bile daha iyisini hak eder."

Ama Ayama hakaretlere alışık olduğundan, kralın sözlerine aldırış etmedi.

"Hain bir krala sadakat yemini etmektense, dürüst bir

canavarı sevmeyi yeğlerim." Dikenli bıçağı kaldırdı ve kralın göğsüne doğrulttu. "Savaşların başarısız olduğunda ve vadide huzursuzluk baş gösterdiğinde, sahte bir hainden korkalım ve tahtta oturan bir aptalı görmeyelim diye sürülerimizi sen katlettin ve tarlalarımızı sen yerle bir ettin."

"Yalan söylüyorsun!" diye kükredi kral.

"Doğruyu söylüyorum."

"Bu çirkin canavar kendi adına konuşamıyor mu?"

Canavar babasına baktı. "Senin gibi bir adama hiçbir şey söylemeye değmez. Öykümü anlatması için Ayama'ya güveniyorum."

"Bu canavar askerlerimi ve avcılarımı öldürdü," dedi kral panik içinde. "Onların kemiklerinden bir kule yaptı!"

"Doğru," dedi Ayama. "Çünkü oğlunu labirentten kurtarıp askerlerini onu öldürmeleri için sen yolladın. Kahraman olabilmek için onu serbest bıraktın. Böylece, savaşlarında ölen oğullarımızı ve erkek kardeşlerimizi ve sarayının çatısının altınla kaplamasını sağlayan vergilerimizi unutacaktık."

"Bu kızın bu yalanları söylemesine izin mi vereceksiniz?" diye bağırdı kral. Muhafızları krallarının emirlerini yerine getirmek istemedikleri halde, hançerlerini çektiler ve Ayama'nın üstüne yürüdüler. Ama hançerlerini ona ne kadar saplasalar da Ayama'ya bir şey olmadı.

Ayama başından şapkasını çıkardı ve herkes onun artık bir kız olmadığını gördü. Dili çatallıydı, gözleri

opal taşlar gibi parıldıyordu ve örgülü saçları etrafında belirmiş olan turuncu ve altı rengi şeritleri yalayan alevden yılanlara dönüşmüştü. Ayama bir canavardı ve hiçbir bıçak derisine saplanamazdı. Dikenli bıçağıyla canavarın bileklerini bağladığı ince dalları kesti.

Kasabalılar bağırıp öfkeyle ayaklarını yere indirdiler; bazıları dehşet içinde başlarını çevirdiler. Ama Ayama olduğu yerden kıpırdamadı ve berrak sesi bir gök gürültüsü gibi yankılandı.

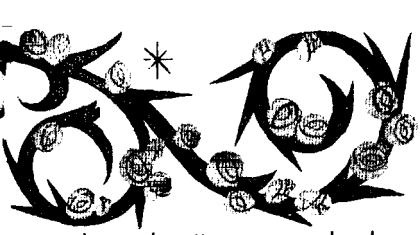
"Doğruyu söyle," dedi krala.

Kral utanmaz bir adamdı ve ağzından çekirge sürülerini andıran yalanlar çıkabilirdi ama onun yerine kraliçe konuştu.

"Evet," diye haykırdı. "Tüm bunları yapan, oğlumu aç biilaç yeraltına hapseden, halkına bir kahraman gibi görünmek ve oğlunu daha da feci bir canavar gibi göstermek için onu serbest bırakan oydu."

İnsanlar yüzü gözyaşlarıyla ıslanmış olan kraliçeye baktılar ve doğruyu söylediğini anladılar. Yine seslerini yükselttiler ve kralın kafasının uçurulmasını istediler. Yakışıklı insan prens bile tiksintiyle babasına bakıyordu.

Ama Ayama merhametliydi ve bunu onlara da öğretti. Krala bir zarar verilmesine izin vermedi. Onun labirente hapsedilmesini sağladı. Bugün bile o kasabanın vadisinden çok sessiz bir gece vakti geçecek olursanız, kralın öfkeyle bağırdığını, çığlıklarının kayalıklara çarpıp yankılandığını, onu kendi inşa ettirdiği hapishaneye hapseden kızdan inti-

kam alacağına ve oradan kurtulmanın bir yolunu bulacağına yeminler ederek dolaştığını duyabilirsiniz.

Kral labirente hapsedildikten sonra, canavarın da dünyaya geldiğinde ya da sonraki senelerde onu korumadığı için annesini affetmesi gerekiyordu. Ayama ona öfkeden başka şeyler hissetmeyi öğrettiği için, canavar zamanla annesini affetti ve kraliçe hayatının sonuna kadar bahçesindeki ayva ağaçlarıyla ilgilenerek yaşadı.

Birçok öyküye konu olan bir flört döneminden sonra, Ayama ve canavar kanlı bir ay altında evlendiler ve şeref konuğu Ayama'yı tekrar tekrar dikenli ormana yollamış olan Zil Anne oldu. Gençliğinde pek bir güzel bir kız olmamıştı ve bir macera yaşamak için sadece cesaretin gerekli olduğunu çok iyi biliyordu. Kima'ya gelince, yakışıklı insan prensle evlendi ve ikisi de politikayla ilgilenmediği için, tahtı ve tüm sıkıntılarını Ayama'ya ve canavar kocasına bıraktılar. Böylece, batıdaki bu vadi halkı tarafından sevilen ve düşmanları tarafından korkulan bir canavar kral ve canavar kraliçe tarafından yönetildi.

Artık vadideki insanlar güzelliği o kadar önemsemiyorlar. Anneler hamile kaldıklarında şiş karınlarına hafifçe vuruyor ve gelecek için dua ediyorlar. Uzun yaz mevsimlerinde yağmur yağması; çocuklarının cesur, akıllı ve güçlü olması, kolay öyküler değil, gerçek öyküler anlatmaları ve kırmızı gözlü oğulları, boynuzlu kızları olması için dua ediyorlar.

Fazla Zeki Olan Tilki

Tilkinin kurtulduğu ilk tuzak annesinin çenesiydi.

Annesi yavruları dünyaya getirdiği zorlu doğumu tamamladığında, yavrularına bakıp iç çekti. Bu kadar çok yavruyu doyurmak zor olacaktı. İşin aslı, bu zorlu olaydan sonra kendisi de açtı. En ufak yavrularından ikisini kaptığı gibi hızla yedi. Ama o yavruların altında seyrek tüylü ve sarı gözlü minnacık, zavallı bir başka tilki yavrusu daha olduğunu fark etti.

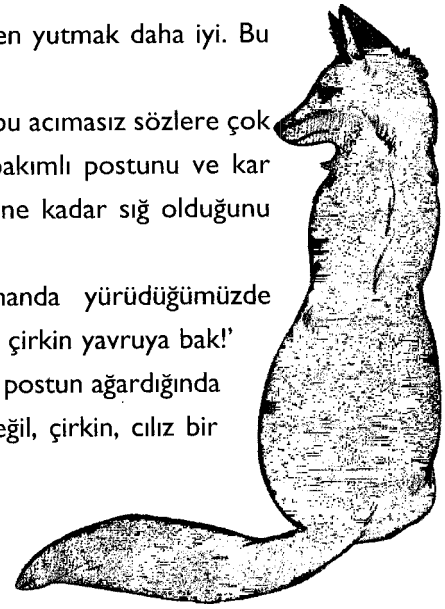
"Önce seni yemeliydim," dedi. "Çok kötü bir hayat yaşamaya mahkûmsun."

Yavru onu şaşırtarak yanıt verdi. "Beni yeme anne. Sonradan pişman olmaktansa, şu anda aç olmak daha iyidir."

"Seni büyütmektense, hemen yutmak daha iyi. Bu suratı görenler ne der yoksa?"

Daha aptal bir yaratık olsa, bu acımasız sözlere çok üzülürdü ama tilki annesinin bakımlı postunu ve kar beyazı pençelerini fark etmiş, ne kadar sığ olduğunu anlamıştı.

"Söyleyeyim," dedi. "Ormanda yürüdüğümüzde hayvanlar, 'Şu güzel annesi olan çirkin yavruya bak!' diyecekler. Hatta yaşlandığında, postun ağardığında bile ne kadar yaşlandığından değil, çirkin, cılız bir

erkek ev at dünyaya getirmiş çok güzel bir anne olduğundan söz edecekler."

Annesi bunu düşündü ve pek de acıkmadığına karar verdi.

Annesi onun daha o sene sona ermeden öleceğini düşündüğünden, ona isim vermemişti. Ama minik oğlu kışı ve sonraki kışı da atlatınca, ona bir isim gerekti. Hayvanlar dalga geçmek için ona yakışıklı anlamına gelen Koja ismini verdiler ve çok geçmeden herkes bu ismi öğrendi.

Biraz büyüdüğünde, bir grup av köpeği onu ininin dışındaki çalılıkların orada köşeye sıkıştırdılar. Nemli toprağa çöküp köpeklerin korkunç hırlamalarını dinleyen daha korkak bir hayvan paniğe kapılabilir, daireler çizerek onlardan kaçmaya çalışabilir ve tazılarının sahibinin gelip avını almasını bekleyebilirdi.

Ama Koja bunları yapmak yerine, "Ben büyülü bir tilkiyim!" diye bağırdı.

Tazılardan en büyük olanı kahkahalara boğuldu. "Sahibimizin şöminesinin önünde uyuyor ve onun bize verdiği artık yemeklerle beslenebiliyor olabiliriz ama buna inanacak kadar da aptal değiliz," dedi. "Böyle saçma bir iddiaya kanıp yaşamana izin vereceğimizi mi sanıyorsun?"

"Hayır," dedi Koja en cılız, en korkak sesiyle yanıt vererek. "Benden çok daha güçlüsünüz. Bu kadarı belli. Ama ölmeden önce tek bir isteği yerine getirmekle lanetlendim. Benden ne dilerseniz dileyin."

"Zenginlik!" diye bağırdı tazılardan biri.

"Sağlık!" diye havladı bir diğeri.

"Masadan et yemeği!" dedi üçüncüsü.

"Sadece bir dileği yerine getirebilirim," dedi minik çirkin tilki. "Kararınızı çabucak vermeniz gerek yoksa sahibiniz geldiğinde, onun dileğini yerine getirmek zorunda kalırım."

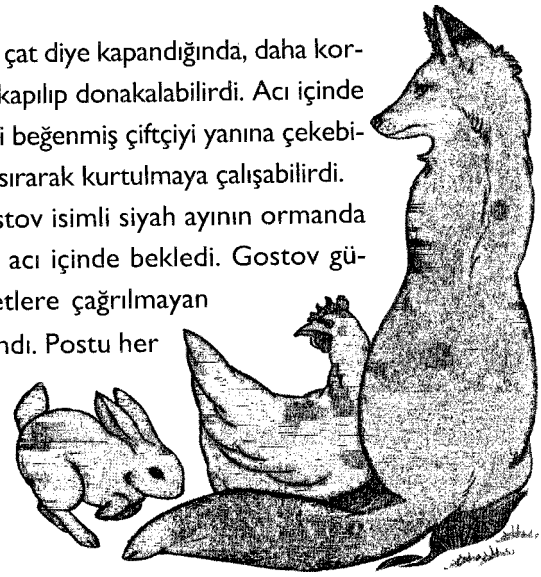
Tazılar kendi aralarında tartışmaya, hırlamaya ve birbirlerini ısırmaya çalıştılar. Birbirlerine dişlerini gösterip sıçrarken ve boğuşurlarken, Koja sessizce oradan kaçtı.

O gece, ormanın güvenli derinliklerinde, Koja ve diğer hayvanlar onun kıvrak zekâsı sayesinde bir güzel eğlendiler. Uzaklardan sahiplerinin kapısında soğukta kalmış, utandırılmış, karınları aç kalmış olan tazıların ulumalarını duydular.

Koja zekiydi zeki olmasına ama her zaman şanslı olduğu söylenemezdi. Bir gün, ağzında tombul bir tavukla Tupolev'in çiftliğinden hızla kaçarken, bir tuzağa yakalandı.

Tuzağın metal dişleri çat diye kapandığında, daha korkak bir hayvan dehşete kapılıp donakalabilirdi. Acı içinde bağırıp inleyerek kendini beğenmiş çiftçiyi yanına çekebilir ya da kendi bacağını ısırarak kurtulmaya çalışabilirdi.

Ama Koja, Ivan Gostov isimli siyah ayının ormanda koştuğunu duyana dek acı içinde bekledi. Gostov gürültücü ve kaba, ziyafetlere çağrılmayan kana susamış bir hayvandı. Postu her

zaman keçeleşmiş ve pis olurdu. Hem onu ziyafete davet edenleri hem de ikram ettikleri yemekleri yerdi. Ama metal bir tuzakla anlaşma yapmak mümkün olmasa da bir katille mantıklı bir anlaşma yapmak mümkün olabilirdi.

Koja ona seslendi. "Kardeşim, gelip beni kurtarır mısın?"

Ivan Gostov onu kanlar içinde görünce kahkaha attı. "Seve seve!" diye kükredi. "Seni o tuzaktan kurtaracağım ve akşama bedava tilki yahnisi yiyeceğim."

Ayı dişleriyle zinciri koparıp Koja'yı sırtına attı. Yaralı bacağından tuzağın çelik dişleri sarkan daha korkak bir hayvan olsa, gözlerini yumup sadece çabuk ölmek için dua edebilirdi. Ama Koja'nın söyleyecek sözleri ve umudu vardı.

Ayının leş gibi postunun etrafında uçuşan sineklere fısıldadı. "Ivan Gostov'u ısırırsanız, bir sene boyunca tüylerimin arasında yaşamanıza izin veririm. Beni dilediğiniz gibi ısırabilirsiniz. Banyo yapmayacağıma, kaşınmayacağıma ya da üstüme parafin sürmeyeceğime söz veriyorum. İnanın ki çok güzel yaşayacaksınız."

Sinekler kendi aralarında fısıldayarak bu teklifi tartıştılar. Ivan Gostov tadı kötü olan bir ayıydı ve onlardan kurtulmak için sürekli olarak ırmaklara dalar ya da sırtüstü yuvarlanırdı.

En sonunda, "Sana yardım edeceğiz," dedi sinekler bir ağızdan.

Koja işaret verince, sinekler zavallı Ivan Gostov'a saldırdılar ve onu omuzlarının arasında iri pençeleriyle erişemeyeceği bir noktadan ısırdılar.

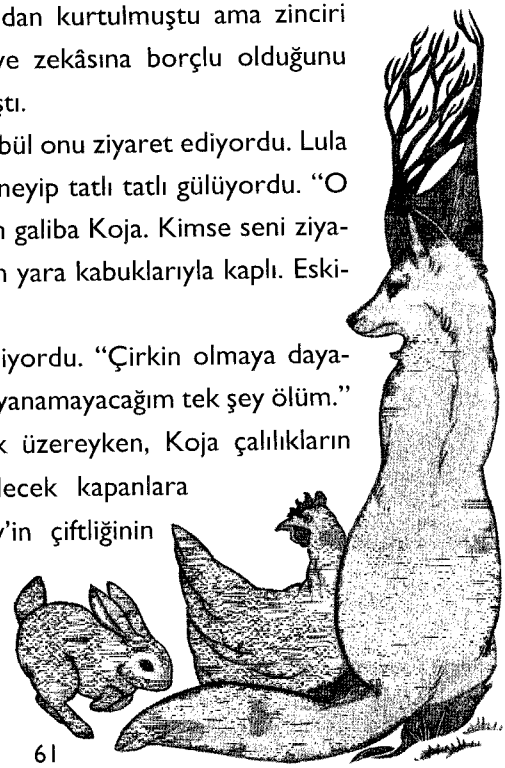
Ayı kaşındı, debelendi ve acı içinde bağırdı. Koja'nın tuzağına bağlı olan zinciri bir kenara fırlattı ve yerde yuvarlanıp kıvrandı.

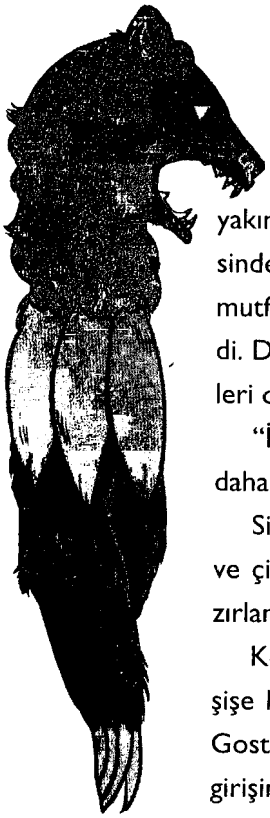
"Şimdi minik kardeşlerim!" diye bağırdı Koja. Sinekler tilkinin postuna uçtular ve bacağı çok acımasına rağmen, Koja kanlı zinciri arkasında sürükleyerek inine kadar koşmayı başardı. Tilki için tatsız bir sene oldu ama sineklere verdiği sözü tuttu. Kaşıntı hissi onu deli ettiği halde hiç kaşınmadı; hatta yanlışlıkla kaşınmasın diye pençelerini sargı beziyle sardı. Çok kötü koktuğu için kimse yanına yaklaşmıyordu ama hâlâ banyo yapmıyordu. Canı ne zaman nehre girmek istese, ininin bir köşesinde sarılı duran zincire bakıyordu. Kızıl Porsuk'un yardımıyla kapandan kurtulmuştu ama zinciri özgürlüğünü sineklere ve zekâsına borçlu olduğunu unutmamak için saklamıştı.

Sadece Lula isimli bülbül onu ziyaret ediyordu. Lula huş ağacının dallarına tüneyip tatlı tatlı gülüyordu. "O kadar da zeki değilmişsin galiba Koja. Kimse seni ziyaret etmiyor ve her yanın yara kabuklarıyla kaplı. Eskisinden de çirkinsin."

Koja ona aldırış etmiyordu. "Çirkin olmaya dayanabilirim," diyordu. "Dayanamayacağım tek şey ölüm."

O sene sona ermek üzereyken, Koja çalılıkların altında gizlenmiş olabilecek kapanlara dikkat ederek Tupolev'in çiftliğinin

yakınlarındaki ormandan geçti. Sessizce tavuk kümesinden geçti ve uşaklardan biri çöpleri çıkarmak için mutfak kapısını açtığında, hemen Tupolev'in evine girdi. Dişleriyle çiftçinin yatağının örtüsünü açtı ve sinekleri oraya bıraktı.

"İyi eğlenceler dostlarım," dedi. "Umarım beni bir daha ziyaret etmemenizi istersem beni affedersiniz."

Sinekler ona veda ettiler, örtülerin altına daldılar ve çiftçiyi ve karısını ısırıp karınlarını doyurmaya hazırlandılar.

Koja dışarı çıkmadan önce, erzak odasından bir şişe kvas, bahçeden de bir tavuk aldı ve bunları Ivan Gostov'un mağarasının girişine bıraktı. Ayı mağaranın girişine geldiğinde, onun hediyelerini kokladı.

"Ortaya çık tilki," diye kükredi. "Beni yine mi kandırmaya çalışıyorsun?"

"Sen beni özgür bıraktın Ivan Gostov. İstersen beni akşam yemeğinde yiyebilirsin ama seni uyarayım. Çok sıskayım ve etim sert. Sadece dilim tatlıdır. Tadım acıdır ama çok iyi bir arkadaşımdır."

Ayının kahkahaları öylesine gürdü ki bülbülün tünediği daldan aşağıdaki vadiye düşmesine neden oldu. O ve Koja tavuğu ve kvası paylaşıp, geceyi birbirlerine öyküler anlatarak geçirdiler. O günden sonra arkadaş oldular ve herkes tilkiyi öfkelendirdikleri takdirde, Ivan Gostov'un gazabına uğramayı göze alması gerektiğini öğrendi.

Kış mevsimi gelince, ayı ortadan kayboldu. Hayvanlar bir süredir aralarından bazılarının ortadan

kaybolduğunu fark etmişlerdi. Geyikler ve tavşanlar, sincaplar, keklikler ve tarla fareleri gibi ufak yaratıklar da azalmıştı. Koja ayıyı son gördüğünden ya da kükremesini duyduğundan beri aradan haftalar geçtiğini fark edince, arkadaşı için endişelenmeye başladı.

"Lula, kasabaya uç ve neler olduğunu öğrenmeye çalış," dedi bülbüle.

Bülbül minik gagasını havaya kaldırdı. "Koja, ya bana rica edersin ya da sıcak bir yere giderim ve seni burada endişe içinde bırakırım."

Koja eğilip Lula'nın parlak tüylerine, berrak sesine ve yuvasına ne kadar güzel baktığına iltifatlar etti ve en sonunda bülbül onu tiz bir şekilde öterek susturdu.

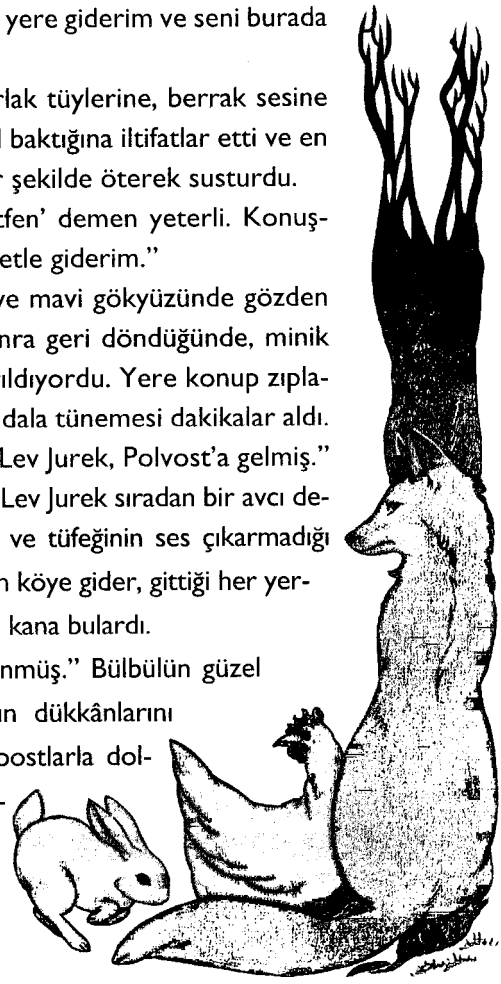
"Bir dahaki sefere, 'lütfen' demen yeterli. Konuşmayı kesersen, memnuniyetle giderim."

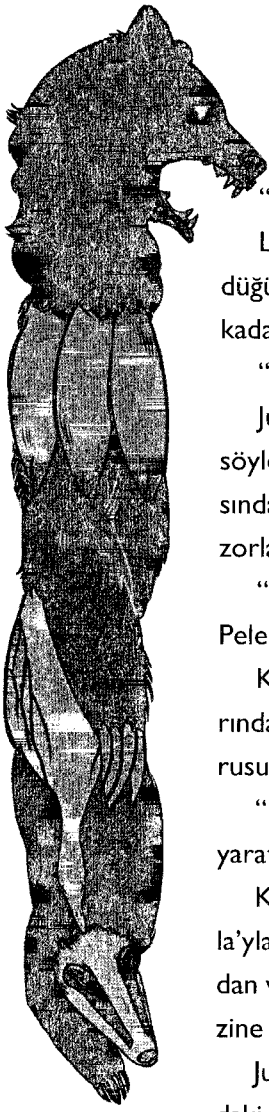
Lula kanatlarını çırptı ve mavi gökyüzünde gözden kayboldu ama bir saat sonra geri döndüğünde, minik kara gözleri korkudan parıldıyordu. Yere konup zıpladı, kanatlarını çırptı ve bir dala tünemesi dakikalar aldı.

"Ölüm gelmiş," dedi. "Lev Jurek, Polvost'a gelmiş."

Hayvanlar suspus oldu. Lev Jurek sıradan bir avcı değildi. Hiçbir iz bırakmadığı ve tüfeğinin ses çıkarmadığı söylenirdi. Ravka'da köyden köye gider, gittiği her yerde ormanlardaki hayvanları kana bulardı.

"Balakirev'den yeni dönmüş." Bülbülün güzel sesi titriyordu. "Kasabanın dükkânlarını tıka basa geyik etiyle ve postlarla doldurmuş. Serçeler onun ormanda canlı hiçbir şey bırakmadığını söylüyorlar."

"Onu gözlerinle gördün mü?" diye sordu Kızıl Porsuk.

Lula evet anlamında başını salladı. "Hayatımda gördüğüm en uzun boylu adam; geniş omuzlu ve bir prens kadar yakışıklı."

"Ya kız nasıl birisi?"

Jurek'in her yere üvey kız kardeşi Sofiya'yla gittiği söylenirdi. Sofiya'yı satamadığı postları, yerde arkasından sürüklenen bir pelerin gibi birbirine dikmeye zorlardı.

"Onu da o pelerini de gördüm," dedi bülbül. "Koja... Pelerinin yakası yedi beyaz tilki kuyruğundan yapılmış."

Koja kaşlarını çattı. Kız kardeşi Balakirev yakınlarında yaşıyordu ve kuyrukları bembeyaz olan yedi yavrusu vardı.

"Bunu araştıracağım," dedi. Koja içlerindeki en zeki yaratık olduğu için diğer hayvanlar biraz rahatladılar.

Koja havanın kararmasını bekledi ve omzunda Lula'yla birlikte gizlice Polvost'a gitti. Gölgelerin arasından ve ara sokaklardan ilerlediler ve kasabanın merkezine girdiler.

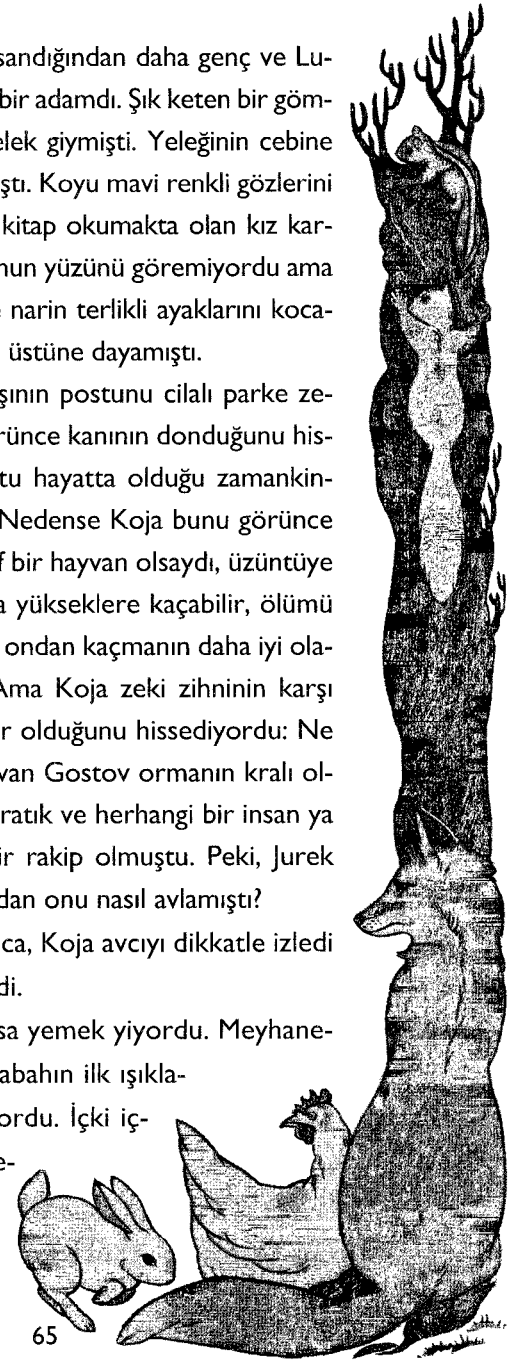
Jurek ve kız kardeşi, Barshai Caddesi'nin iki yanındaki meyhanelere yakın kocaman bir ev kiralamışlardı. Koja arka ayaklarının üstüne kalkıp burnunu pencerenin camına dayadı. Avcı muhteşem yemeklerle donatılmış bir masada arkadaşlarıyla birlikte oturuyordu: şarapta pişirilmiş lahana ve bıldırcın yumurtalı dana dolması, yağlı sosisler ve adaçayı turşusu. Bütün gaz lambaları ışıl ışıl yanıyordu. Avcı gerçekten de çok zengin olmuştu.

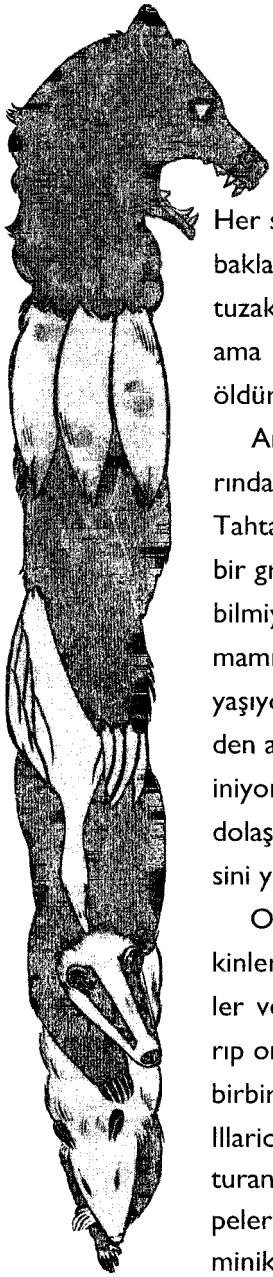
Jurek iriyarı, herkesin sandığından daha genç ve Lula'nın dediği kadar yakışıklı bir adamdı. Şık keten bir gömlek ve yakası kürklü bir yelek giymişti. Yeleğinin cebine altın bir köstekli saat takmıştı. Koyu mavi renkli gözlerini sık sık şöminenin önünde kitap okumakta olan kız kardeşine çeviriyordu. Koja onun yüzünü göremiyordu ama Sofiya'nın profili güzeldi ve narin terlikli ayaklarını kocaman siyah bir ayı postunun üstüne dayamıştı.

Koja öldürülen arkadaşının postunu cilalı parke zemine yayılmış bir halde görünce kanının donduğunu hissetti. Ivan Gostov'un postu hayatta olduğu zamankinden de temiz ve parlaktı. Nedense Koja bunu görünce çok hüzünlendi. Daha zayıf bir hayvan olsaydı, üzüntüye boğulurdu. Tepelere ya da yükseklere kaçabilir, ölümü kurnazlıkla yenmek yerine ondan kaçmanın daha iyi olacağına karar verebilirdi. Ama Koja zeki zihninin karşı koyamadığı tuhaf bir şeyler olduğunu hissediyordu: Ne kadar kaba olursa olsun, Ivan Gostov ormanın kralı olmaya en yaklaşmış olan yaratık ve herhangi bir insan ya da hayvan için ölümcül bir rakip olmuştu. Peki, Jurek kimsenin ruhu bile duymadan onu nasıl avlamıştı?

Sonraki üç gece boyunca, Koja avcıyı dikkatle izledi ama hiçbir şey öğrenemedi.

Jurek her gece tıka basa yemek yiyordu. Meyhanelerden birine gidiyor ve sabahın ilk ışıklarına kadar da geri gelmiyordu. İçki içmeyi ve böbürlenmeyi seviyordu. Giysilerine de sık sık şarap döküyordu.

Her sabah geç saatlere kadar uyuyor, sonra kalkıp tabaklama kulübesine ya da ormana gidiyordu. Orada tuzaklar kuruyor, nehirde yüzüyor, tüfeğini yağlıyordu ama Koja onun bir kere bile bir şey avladığını ya da öldürdüğünü görmemişti.

Ama dördüncü gün olduğunda, Jurek kaslı kollarında kocaman bir şeyle tabaklama kulübesinden çıktı. Tahta çitlere doğru gitti ve bunların üstüne kocaman bir gri kurdun postunu serdi. Kimse gri kurdun ismini bilmiyordu çünkü hiçbiri cesaret edip ona ismini sormamıştı. Kurt kendi halinde dik bir kayalığın kenarında yaşıyordu ve çok korkunç bir suç yüzünden sürüsünden atıldığı söyleniyordu. Vadiye sadece avlanmak için iniyordu ve ağaçların arasında çıtını bile çıkarmadan dolaşıyordu. Ama Jurek nasıl olduysa onu avlayıp derisini yüzmeyi başarmıştı.

O gece, avcı evine müzisyenler getirtti. Kasaba sakinleri kurdun muhteşem postunu görmek için geldiler ve Jurek kız kardeşini şöminenin önünden kaldırıp omzuna o korkunç yama işi pelerini serdi. Herkes birbirine postları işaret ederken, Jurek onlara kuzeyin Illarion isimli beyaz ayısını ve pelerinin kollarını oluşturan iki altın rengi vaşağı nasıl avladığını anlattı. Hatta pelerinin muhteşem yakası için kuyruklarını veren yedi minik yavruyu nasıl yakaladığını da anlattı. Jurek konuştukça, kız kardeşi yere bakana dek başını aşağı eğdi.

Koja avcının dışarı çıkıp kurdun kafasını posttan ayırışını izledi ve kasabalılar dans edip içkiler içerken,

Jurek'in kız kardeşi yerine oturup korkunç pelerinine bir başlık dikti. Müzisyenlerden biri davuluna vurunca iğnesi kaydı. İrkilip parmağını dudaklarına götürdü. *Biraz daha kan dökülmesinin ne önemi var?* diye düşündü Koja. Pelerin için dökülen kanların haddi hesabı yoktu.

"Yanıt Sofiya," dedi ertesi gün hayvanlara. "Jurek bir tür büyü ya da numara yapıyor ve kız kardeşi bunu biliyor olmalı."

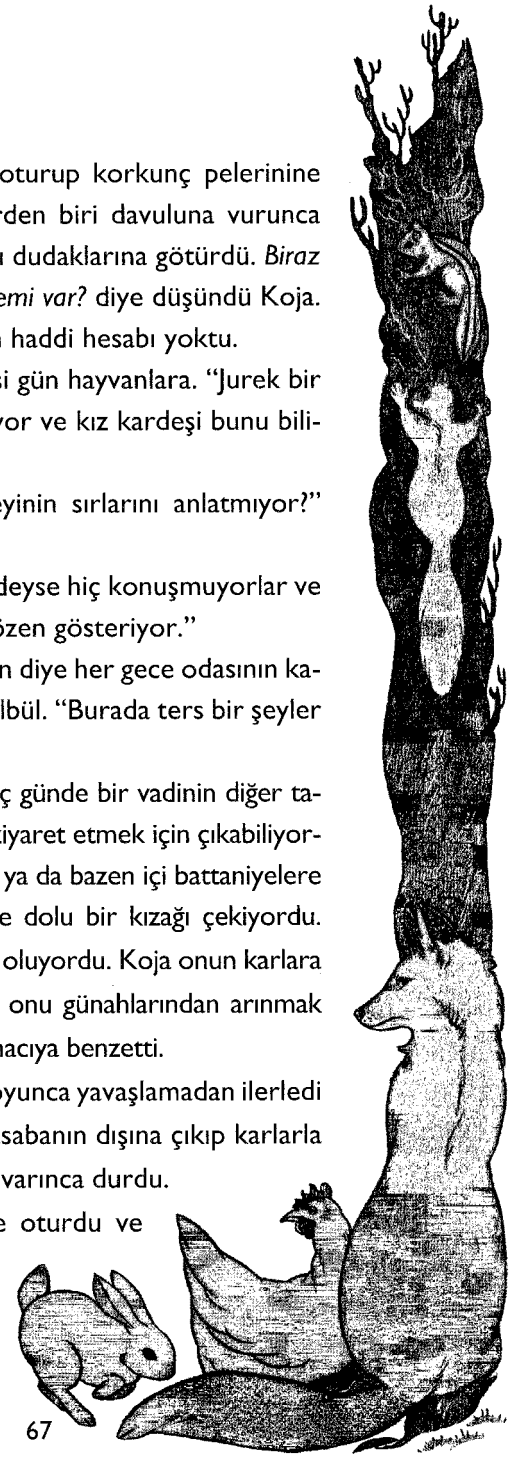
"Peki, bize neden ağabeyinin sırlarını anlatmıyor?" diye sordu Kızıl Porsuk.

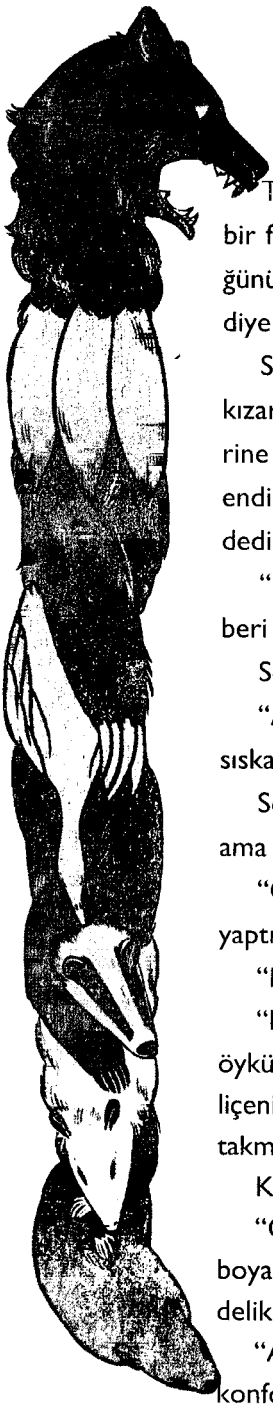
"Ondan korkuyor. Neredeyse hiç konuşmuyorlar ve Sofiya ondan uzak kalmaya özen gösteriyor."

"Ayrıca, ağabeyi giremesin diye her gece odasının kapısını kilitliyor," diye öttü bülbül. "Burada ters bir şeyler var."

Sofiya evden sadece birkaç günde bir vadinin diğer tarafındaki eski bir dullar evini ziyaret etmek için çıkabiliyordu. Elinde bir sepet oluyordu ya da bazen içi battaniyelere sarılı postlarla ve yiyeceklerle dolu bir kızağı çekiyordu. Üstünde hep o nahoş pelerin oluyordu. Koja onun karlara bata çıka ilerleyişini izlerken, onu günahlarından arınmak için kutsal bir yere giden bir hacıya benzetti.

Sofiya ilk bir kilometre boyunca yavaşlamadan ilerledi ve yoldan ayrılmadı. Ama kasabanın dışına çıkıp karlarla kaplı sessiz ve ufak bir alana varınca durdu. Devrilmiş bir ağacın üstüne oturdu ve yüzünü ellerinin arasına alıp ağlamaya başladı.

Tilki birden onu izlediği için utandı ama karşısına bir fırsat çıktığının da farkındaydı. Sessizce ağaç kütüğünün diğer tarafına gitti ve ona, "Neden ağlıyorsun?" diye sordu.

Sofiya irkildi. Gözleri kan çanağına dönmüş, yüzü kızarmıştı ama o haline ve kurt başlıklı korkunç pelerine rağmen yine de çok güzeldi. Etrafına bakındı ve endişeyle dudağını ısırdı. "Buradan gitmen gerek tilki," dedi. "Güvende değilsin."

"Cıyaklayarak annemin vücudundan çıktığımdan beri güvende değilim," dedi Koja.

Sofiya başını salladı. "Anlamıyorsun. Ağabeyim..."

"Ağabeyin beni ne yapsın? Ben yenemeyecek kadar sıskayım, postum da giyilmeyecek kadar çirkin."

Sofiya hafifçe gülümsedi. "Tüylerin çok gür değil ama o kadar da çirkin değilsin."

"Öyle mi?" dedi tilki. "Os Alta'ya gidip portremi yaptırayım mı?"

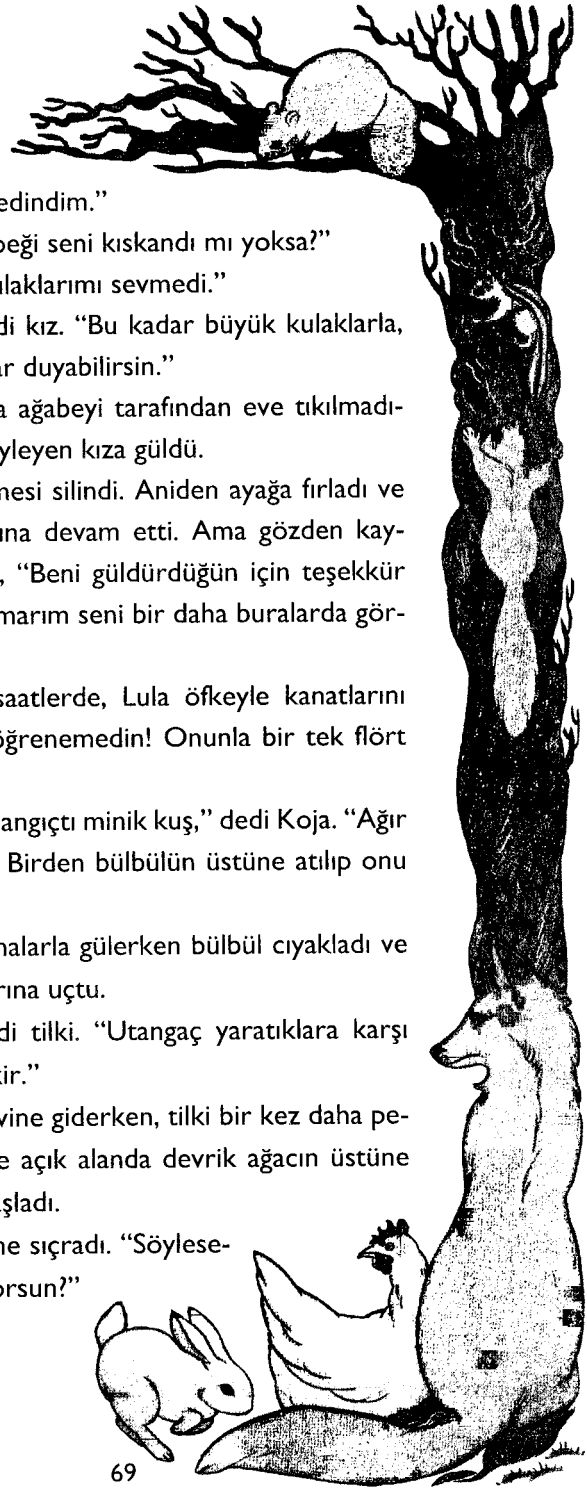
"Bir tilki başkenti nereden bilebilir?"

"Bir keresinde oraya gitmiştim," dedi Koja, onun bir öykü dinlemekten keyif alabileceğini hissederek. "Kraliçenin özel davetlisiydim. Boynuma mavi bir kurdele takmıştı ve her gece kadife bir minderde uyumuştum."

Kız gözyaşlarını unutup güldü. "Sahi mi?"

"Çok seviliyordum. Bütün saraylılar saçlarını kızıla boyamış, çirkin postumu taklit etmek için giysilerine delikler açmışlardı."

"Anlıyorum," dedi kız. "Peki, neden Büyük Saray'ın konforunu bırakıp bu buz gibi ormana geldin?"

"Orada düşmanlar edindim."

"Kraliçenin fino köpeği seni kıskandı mı yoksa?"

"Kral aşırı büyük kulaklarımı sevmedi."

"Çok tehlikeli," dedi kız. "Bu kadar büyük kulaklarla, kim bilir ne dedikodular duyabilirsin."

Bu sefer, Koja kaba ağabeyi tarafından eve tıkılmadığında zekice bir şey söyleyen kıza güldü.

Sofiya'nın gülümsemesi silindi. Aniden ayağa fırladı ve sepetini alıp hızla yoluna devam etti. Ama gözden kaybolmadan önce durup, "Beni güldürdüğün için teşekkür ederim tilki," dedi. "Umarım seni bir daha buralarda görmem."

O gece ilerleyen saatlerde, Lula öfkeyle kanatlarını kabarttı. "Hiçbir şey öğrenemedin! Onunla bir tek flört ettin," dedi.

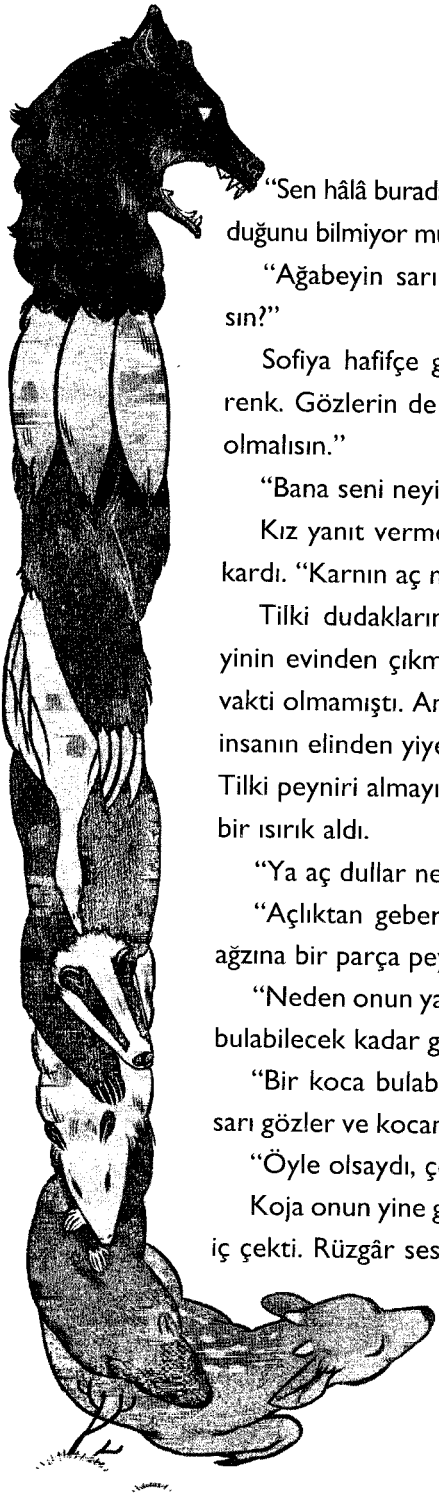
"Ama bu da bir başlangıçtı minik kuş," dedi Koja. "Ağır ilerlemek daha iyidir." Birden bülbülün üstüne atılıp onu ısıracakmış gibi yaptı.

Kızıl Porsuk kahkahalarla gülerken bülbül cıyakladı ve ağacın en yüksek dallarına uçtu.

"Gördün mü?" dedi tilki. "Utangaç yaratıklara karşı dikkatli olmamız gerekir."

Sofiya yine dullar evine giderken, tilki bir kez daha peşine takıldı. Sofiya yine açık alanda devrik ağacın üstüne oturdu ve ağlamaya başladı.

Koja kütüğün üstüne sıçradı. "Söylesene Sofiya, neden ağlıyorsun?"

"Sen hâlâ burada mısın tilki? Ağabeyimin yakınlarda olduğunu bilmiyor musun? Seni er ya da geç yakalayacak."

"Ağabeyin sarı gözlü bir kemik torbasını ne yapsın?"

Sofiya hafifçe gülümsedi. "Haklısın, sarı çirkin bir renk. Gözlerin de o kadar büyük ki her şeyi görüyor olmalısın."

"Bana seni neyin üzdüğünü anlatmayacak mısın?"

Kız yanıt vermedi. Sepetinden bir parça peynir çıkardı. "Karnın aç mı?"

Tilki dudaklarını yaladı. Bütün sabah kızın ağabeyinin evinden çıkmasını beklediği için kahvaltı edecek vakti olmamıştı. Ama eli yumuşak ve narin de olsa, bir insanın elinden yiyecek almaması gerektiğini biliyordu. Tilki peyniri almayınca, kız omuzlarını silkip peynirden bir ısırık aldı.

"Ya aç dullar ne olacak?" diye sordu Koja.

"Açlıktan gebersinler," dedi Sofiya öfkeyle. Sonra ağzına bir parça peynir daha attı.

"Neden onun yanında kalıyorsun? Kendine bir koca bulabilecek kadar güzel bir kızsın."

"Bir koca bulabilecek kadar mı?" dedi kız. "Yoksa sarı gözler ve kocaman kulaklar bulabilecek kadar mı?"

"Öyle olsaydı, çok damat adayı olurdu."

Koja onun yine güleceğini umdu ama Sofiya hüzünle iç çekti. Rüzgâr sesini yakalayıp gri renkli donuk göğe taşıdı. "Kasabadan kasabaya gidiyoruz. Balakirev'de neredeyse bir sevgilim olacaktı. Ama ağa-

beyim buna memnun olmadı. Onun kendisine bir eş bulacağını ya da evlenmeme izin vereceğini umuyorum ama evleneceğini sanmıyorum."

Gözleri yine yaşlarla doldu.

"Yapma. Artık ağlama. Hayatımı kapanlardan kurtulmaya çalışarak geçirdim. Eminim ki ağabeyinden kaçmanın bir yolunu bulabilirim."

"Bir tanecik kapandan kurtulman, bir sonrakinden kaçabileceğin anlamına gelmez."

Koja ona annesini, tazıları, hatta Ivan Gostov'u nasıl kandırdığını anlattı.

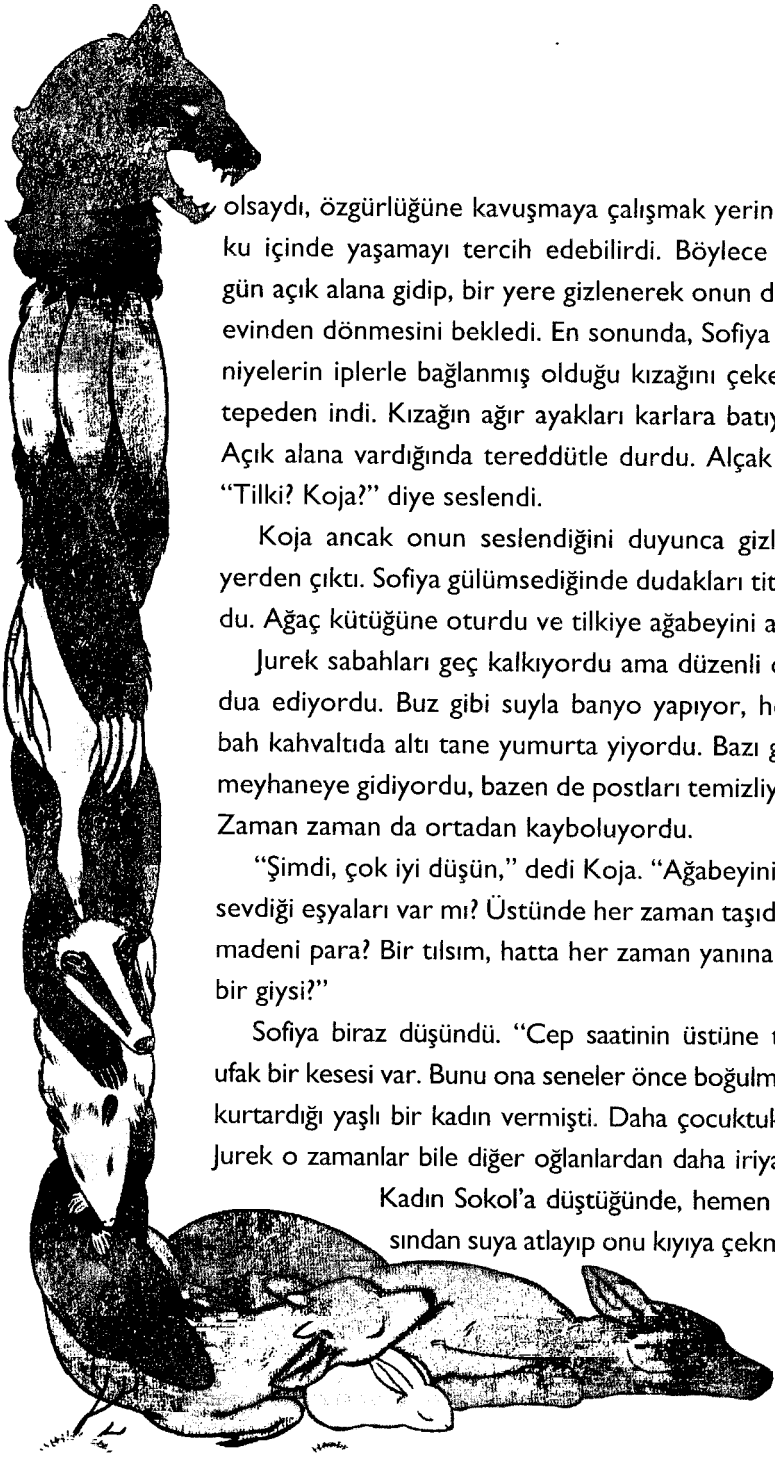
"Zeki bir tilkisin," dedi kız onun öyküsünü dinledikten sonra.

"Hayır," dedi Koja. "En zeki hayvan benim. Zaten her şeyi değiştirecek olan da bu. Şimdi bana ağabeyinden söz et."

Sofiya bakışlarını güneşe çevirdi. Vakit öğle vaktini epey geçmişti. "Yarın," dedi. "Döndüğümde anlatırım."

Sofiya giderken kütüğün üstüne bir parça peynir bıraktı. O gittikten sonra, Koja peyniri dikkatle kokladı. Sağına ve soluna baktı ve peyniri bir lokmada yuttu. Zavallı aç dulları bir an için bile düşünmedi.

Koja Sofiya'dan bir şeyler öğrenebilmek için artık daha da dikkatli olması gerektiğini biliyordu. Bir kapana yakalanmanın ne demek olduğunu biliyordu. Sofiya çok uzun süredir bu şekilde yaşamıştı ve daha zayıf bir yaratık

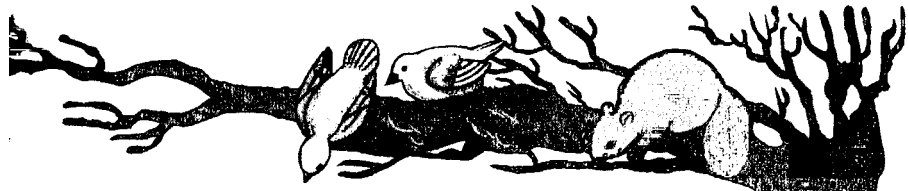
olsaydı, özgürlüğüne kavuşmaya çalışmak yerine korku içinde yaşamayı tercih edebilirdi. Böylece ertesi gün açık alana gidip, bir yere gizlenerek onun dulların evinden dönmesini bekledi. En sonunda, Sofiya battaniyelerin iplerle bağlanmış olduğu kızağını çeke çeke tepeden indi. Kızağın ağır ayakları karlara batıyordu. Açık alana vardığında tereddütle durdu. Alçak sesle, "Tilki? Koja?" diye seslendi.

Koja ancak onun seslendiğini duyunca gizlendiği yerden çıktı. Sofiya gülümsediğinde dudakları titriyordu. Ağaç kütüğüne oturdu ve tilkiye ağabeyini anlattı.

Jurek sabahları geç kalkıyordu ama düzenli olarak dua ediyordu. Buz gibi suyla banyo yapıyor, her sabah kahvaltıda altı tane yumurta yiyordu. Bazı günler meyhaneye gidiyordu, bazen de postları temizliyordu. Zaman zaman da ortadan kayboluyordu.

"Şimdi, çok iyi düşün," dedi Koja. "Ağabeyinin çok sevdiği eşyaları var mı? Üstünde her zaman taşıdığı bir madeni para? Bir tılsım, hatta her zaman yanına aldığı bir giysi?"

Sofiya biraz düşündü. "Cep saatinin üstüne taktığı ufak bir kesesi var. Bunu ona seneler önce boğulmaktan kurtardığı yaşlı bir kadın vermişti. Daha çocuktuk ama Jurek o zamanlar bile diğer oğlanlardan daha iriyarıydı. Kadın Sokol'a düştüğünde, hemen arkasından suya atlayıp onu kıyıya çekmişti."

"O kese onun için çok mu değerli?"

"Üstünden hiç çıkarmıyor ve geceleri avcunda sıkı sıkı tutuyor."

"O kadın bir cadı olmalıydı," dedi Koja. "Ağabeyin o tılsım sayesinde ormana sessizce girebiliyor, arkasında hiçbir iz bırakmıyor ve hiç ses çıkarmıyor. Tılsımı ondan alman gerek."

Sofiya'nın yüzü kireç gibi kesildi. "Olmaz. Hayır, bunu yapamam. Ağabeyim horlar ama uykusu çok hafiftir. Odasına girdiğimi görürse..." Ürperdi.

"Üç gün sonra yine burada buluşalım," dedi Koja. "O zaman sana bir yanıt verebilirim."

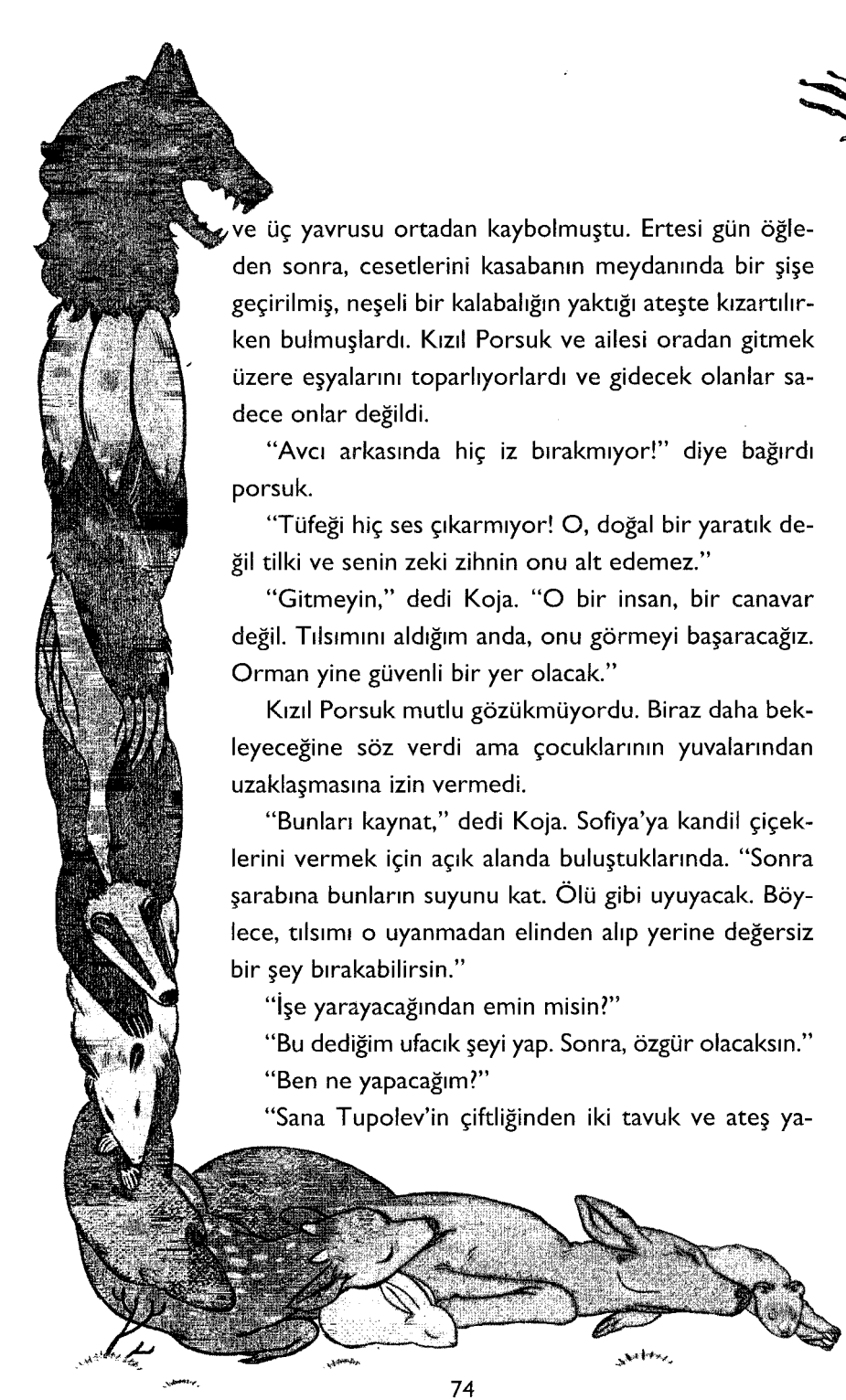
Sofiya kalkıp korkunç pelerininin üstündeki karları silkeledi. Tilkiye baktığında karamsar gözüküyordu. "Benden çok şey isteme," dedi yumuşak bir sesle.

Koja ona doğru bir adım attı. "Seni bu kapandan kurtaracağım," dedi. "Bu tılsım olmadan, ağabeyin sıradan birisi gibi yaşamak zorunda kalacak. Bir yerde kalması gerekecek. Bu arada, sen kendine bir sevgili bulacaksın."

Sofiya kızağının iplerini eline doladı. "Olabilir. Ama önce cesaretimi toplamalıyım."

Koja'nın kandil çiçeklerinin yetiştiği bataklığa varması bir buçuk gün sürdü. Ufak bitkileri dikkatle topraktan çıkardı. Bunların kökleri ölümcüldü. Yaprakları Jurek için yeterli olacaktı.

Kendi ormanına döndüğünde, hayvanlar panik içindeydi. Tatya isimli yaban domuzu

ve üç yavrusu ortadan kaybolmuştu. Ertesi gün öğleden sonra, cesetlerini kasabanın meydanında bir şişe geçirilmiş, neşeli bir kalabalığın yaktığı ateşte kızartılırken bulmuşlardı. Kızıl Porsuk ve ailesi oradan gitmek üzere eşyalarını toparlıyorlardı ve gidecek olanlar sadece onlar değildi.

"Avcı arkasında hiç iz bırakmıyor!" diye bağırdı porsuk.

"Tüfeği hiç ses çıkarmıyor! O, doğal bir yaratık değil tilki ve senin zeki zihnin onu alt edemez."

"Gitmeyin," dedi Koja. "O bir insan, bir canavar değil. Tılsımını aldığım anda, onu görmeyi başaracağız. Orman yine güvenli bir yer olacak."

Kızıl Porsuk mutlu gözükmüyordu. Biraz daha bekleyeceğine söz verdi ama çocuklarının yuvalarından uzaklaşmasına izin vermedi.

"Bunları kaynat," dedi Koja. Sofiya'ya kandil çiçeklerini vermek için açık alanda buluştuklarında. "Sonra şarabına bunların suyunu kat. Ölü gibi uyuyacak. Böylece, tılsımı o uyanmadan elinden alıp yerine değersiz bir şey bırakabilirsin."

"İşe yarayacağından emin misin?"

"Bu dediğim ufacık şeyi yap. Sonra, özgür olacaksın."

"Ben ne yapacağım?"

"Sana Tupolev'in çiftliğinden iki tavuk ve ateş ya-

kabilmen için çalı çırpı getireceğim. Korkunç pelerini birlikte yakacağız."

"Kulağa bir hayal gibi geliyor."

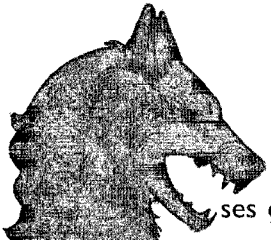
Koja öne atılıp onun titreyen elini bir kere burnuyla itti ve yeniden ormana girdi. "Özgürlük bir yüktür ama bunu nasıl taşıman gerektiğini öğreneceksin. Yarın benimle buluş. Her şey yoluna girecek."

Cesur sözlerine rağmen, Koja geceyi ininde volta atarak geçirdi. Jurek iri bir adamdı. Ya kandil çiçekleri yeterli olmazsa ne yapacaklardı? Ya Sofiya değerli tılsımını avcundan alırken uyanırsa ne olacaktı? Ya başarılı olurlarsa? Jurek cadının tılsımını kaybeder kaybetmez, orman güvenli olacaktı ve Sofiya özgür kalacaktı. Sonra, oralardan gidecek miydi? Balakirev'deki sevgilisine mi dönecekti? Yoksa arkadaşını kalması için ikna edebilir miydi?

Ertesi sabah, Koja erkenden kalktı. Soğuk zeminde ağır ağır ilerledi. Rüzgâr bir bıçak gibi keskindi ve ağaçların dalları çıplak kalmıştı. Avcı hayvanları rahat bırakmazsa, hiçbiri kışı atlayamayacaktı. Polvost ormanları bomboş kalacaktı.

Derken uzakta Sofiya'yı gördü. İçinden koşarak yanına gitmek geçti ama kendisini beklemeye zorladı. Onun pembe yanaklarını ve korkunç pelerininin başlığının altında gülümsediğini görünce, kalbi hızla atmaya başladı.

"Neler oldu?" diye sordu Koja, her zamanki gibi

ses çıkarmadan açık alana girdiğinde. Arkasında pelerininin yere sürtünen ucuyla sanki geride hiç iz bırakmıyormuş gibiydi.

"Gel," dedi Sofiya gözlerinde bir parıltıyla. "Yanıma otur."

Ağaç kütüğüne bir yün battaniye serdi ve sepetini açtı. Bir parça daha leziz bir peynir, bir somun esmer ekmek, bir kavanoz mantar ve ballı bir bektaşiüzümü turtası çıkardı. Sonra, yumruğunu ona uzattı. Koja burnuyla hafifçe onun eline vurdu. Sofiya parmaklarını gevşetti.

Avcunda mavi renkli bir iple sarılmış minik kumaş bir kese ve bir kemik parçası duruyordu. Burnuna çürük kokusu geldi.

Koja derin bir oh çekti. "Onun uyanacağından korktum," dedi en sonunda.

Sofiya başını salladı. "Bu sabah yanından ayrıldığımda hâlâ uyuyordu."

Birlikte tılsımı açıp incelediler: Kesenin içinde altın rengi ufak bir düğme, kurutulmuş otlar ve kül vardı. Bunlar ne tür bir büyü yapıyorsa da gözleriyle görmeleri mümkün değildi.

"Tilki, gerçekten de ona gücünü bunun mu verdiğini düşünüyorsun?"

Koja tılsımın parçalarına patisiyle vurup dağıttı. "Eh, gücünü aldığı şey zekâsı değildi."

Sofiya gülümsedi ve sepetten bir sürahi şarap çıkardı. Kendisine şarap koydu ve Koja'nın da içmesi için ufak bir teneke kâseye biraz şarap koydu. Peyniri, ekmeği ve turtanın tamamını yediler.

"Kar geliyor," dedi Sofiya gri gökyüzüne bakıp

"Balakirev'e mi döneceksin?"

"Orada benim için hiçbir şey yok," dedi Sofiya.

"O halde, karı görmek için burada kalacaksın."

"Karı görecek kadar kalacağım." Sofiya kâseye biraz daha şarap koydu. "Tilki, şimdi bana şu tazıları nasıl kandırdığını bir daha anlat."

Koja aptal tazılarla ilgili öyküyü anlattı ve Sofiya'ya bir isteği olup olmadığını sordu ama bir noktada, gözkapakları ağırlaşmaya başladı. Tilki başını kızın kucağına yaslamış, fazla zeki gözlerini dünyaya açtığından beri ilk kez mutlulukla uyuyakalmıştı.

Sofiya'nın bıçağını karnında hissettiğinde, keskin tarafı derisinin altında gidip gelmeye başladığında uyandı. Kaçmaya çalıştığında, bacaklarının bağlı olduğunu gördü.

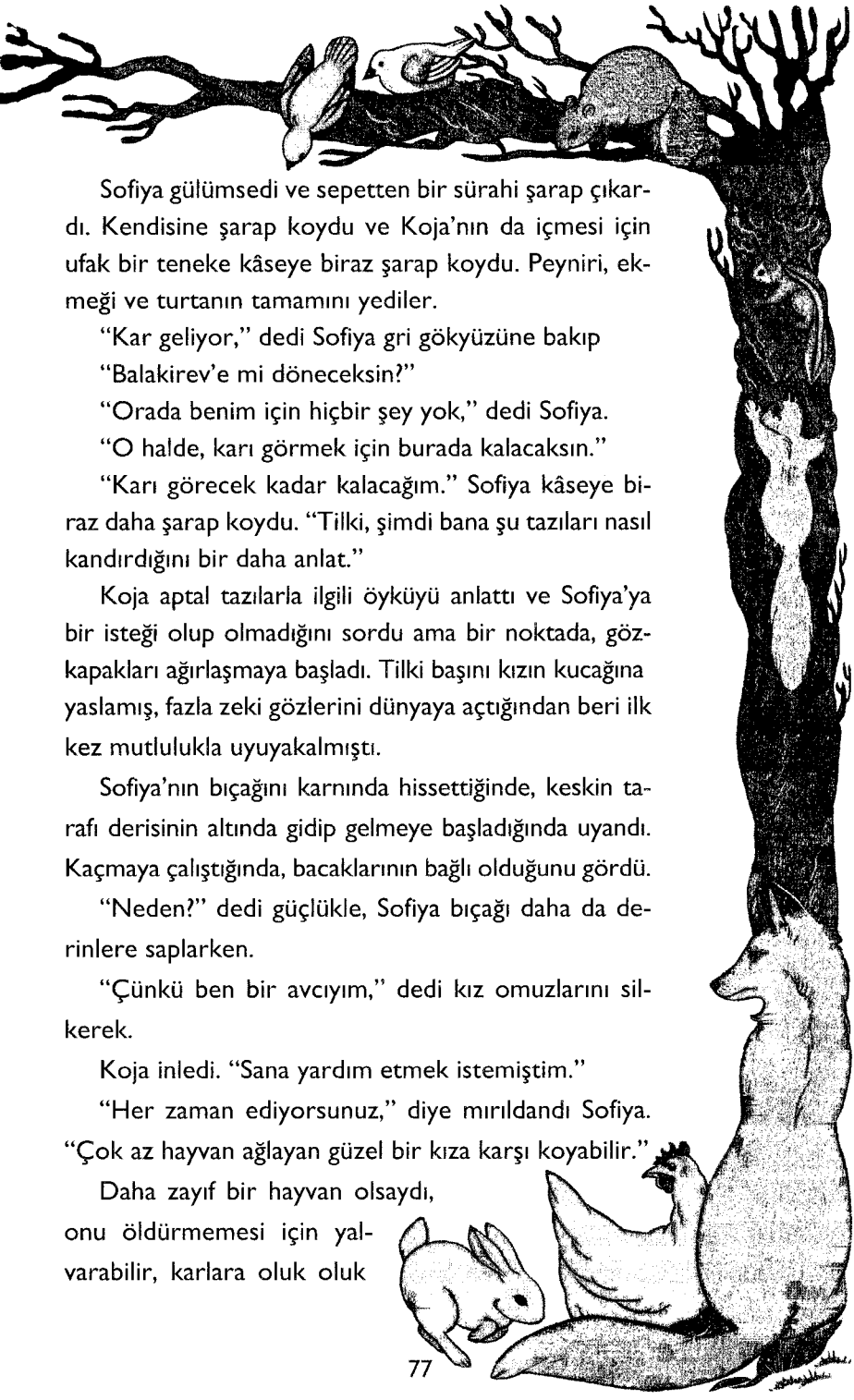
"Neden?" dedi güçlükle, Sofiya bıçağı daha da derinlere saplarken.

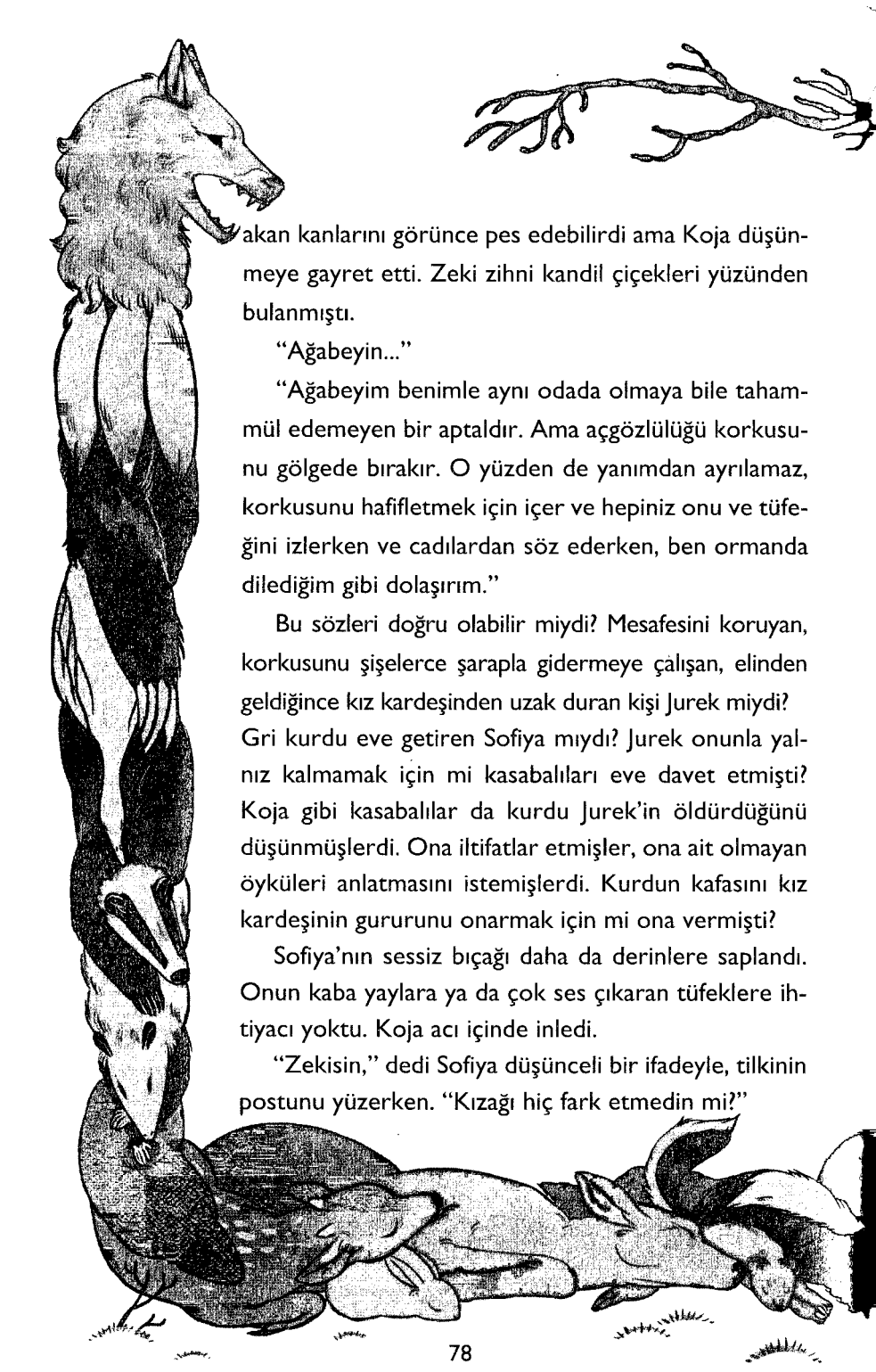
"Çünkü ben bir avcıyım," dedi kız omuzlarını silkerek.

Koja inledi. "Sana yardım etmek istemiştim."

"Her zaman ediyorsunuz," diye mırıldandı Sofiya. "Çok az hayvan ağlayan güzel bir kıza karşı koyabilir."

Daha zayıf bir hayvan olsaydı, onu öldürmemesi için yalvarabilir, karlara oluk oluk

akan kanlarını görünce pes edebilirdi ama Koja düşünmeye gayret etti. Zeki zihni kandil çiçekleri yüzünden bulanmıştı.

"Ağabeyin..."

"Ağabeyim benimle aynı odada olmaya bile tahammül edemeyen bir aptaldır. Ama açgözlülüğü korkusunu gölgede bırakır. O yüzden de yanımdan ayrılamaz, korkusunu hafifletmek için içer ve hepiniz onu ve tüfeğini izlerken ve cadılardan söz ederken, ben ormanda dilediğim gibi dolaşırım."

Bu sözleri doğru olabilir miydi? Mesafesini koruyan, korkusunu şişelerce şarapla gidermeye çalışan, elinden geldiğince kız kardeşinden uzak duran kişi Jurek miydi? Gri kurdu eve getiren Sofiya mıydı? Jurek onunla yalnız kalmamak için mi kasabalıları eve davet etmişti? Koja gibi kasabalılar da kurdu Jurek'in öldürdüğünü düşünmüşlerdi. Ona iltifatlar etmişler, ona ait olmayan öyküleri anlatmasını istemişlerdi. Kurdun kafasını kız kardeşinin gururunu onarmak için mi ona vermişti?

Sofiya'nın sessiz bıçağı daha da derinlere saplandı. Onun kaba yaylara ya da çok ses çıkaran tüfeklere ihtiyacı yoktu. Koja acı içinde inledi.

"Zekisin," dedi Sofiya düşünceli bir ifadeyle, tilkinin postunu yüzerken. "Kızağı hiç fark etmedin mi?"

Koja düşünmeye, mantıklı bir yanıt bulmaya çalıştı. Sofiya bazen dulların evine yiyecek taşımak için bir kızak çekerdi. Dönerken de kızağın dolu olduğunu hatırladı. O yün battaniyelerin altına ne gibi dehşet verici şeyler gizlemişti?

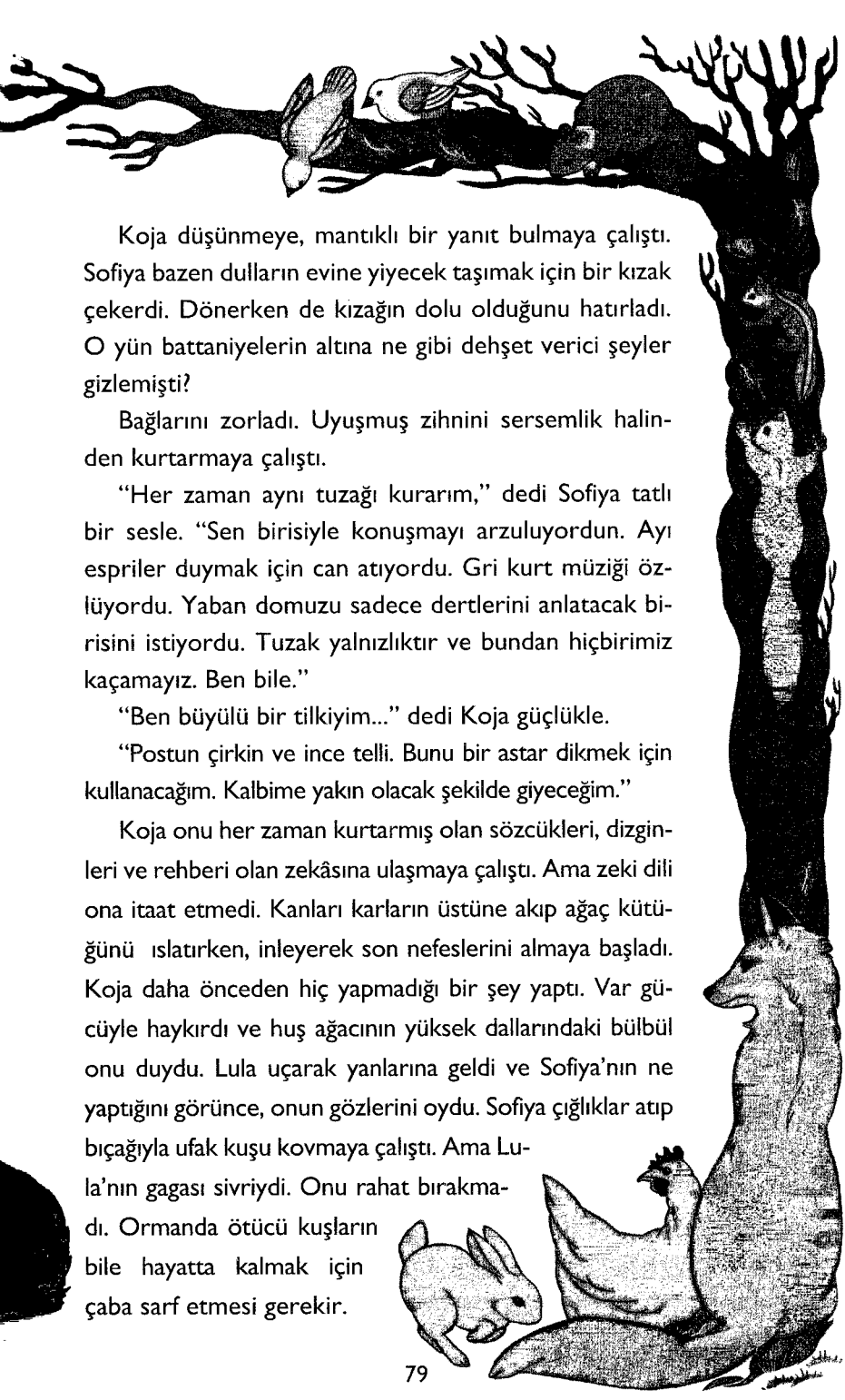
Bağlarını zorladı. Uyuşmuş zihnini sersemlik halinden kurtarmaya çalıştı.

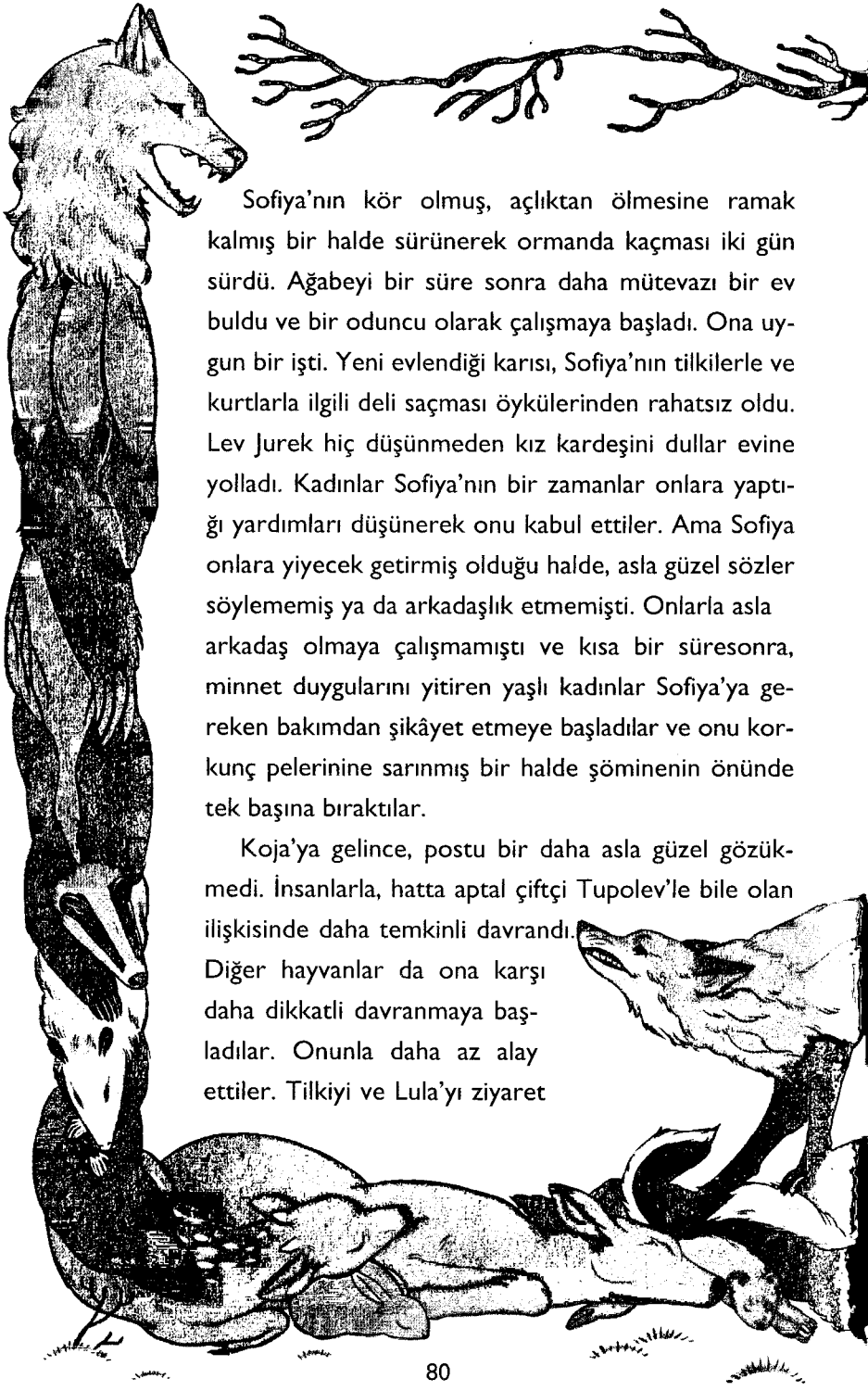
"Her zaman aynı tuzağı kurarım," dedi Sofiya tatlı bir sesle. "Sen birisiyle konuşmayı arzuluyordun. Ayı espriler duymak için can atıyordu. Gri kurt müziği özlüyordu. Yaban domuzu sadece dertlerini anlatacak birisini istiyordu. Tuzak yalnızlıktır ve bundan hiçbirimiz kaçamayız. Ben bile."

"Ben büyülü bir tilkiyim..." dedi Koja güçlükle.

"Postun çirkin ve ince telli. Bunu bir astar dikmek için kullanacağım. Kalbime yakın olacak şekilde giyeceğim."

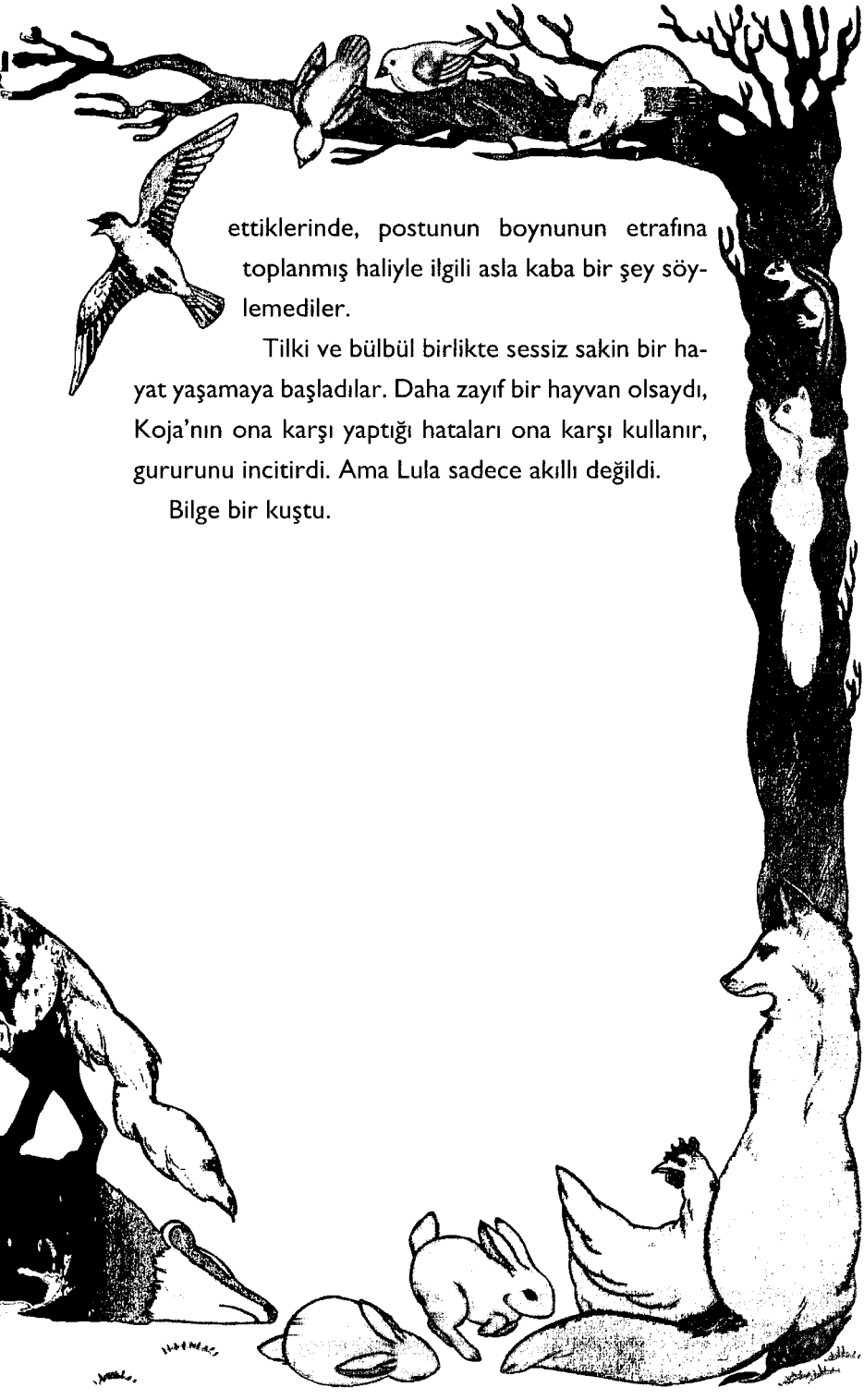
Koja onu her zaman kurtarmış olan sözcükleri, dizginleri ve rehberi olan zekâsına ulaşmaya çalıştı. Ama zeki dili ona itaat etmedi. Kanları karların üstüne akıp ağaç kütüğünü ıslatırken, inleyerek son nefeslerini almaya başladı. Koja daha önceden hiç yapmadığı bir şey yaptı. Var gücüyle haykırdı ve huş ağacının yüksek dallarındaki bülbül onu duydu. Lula uçarak yanlarına geldi ve Sofiya'nın ne yaptığını görünce, onun gözlerini oydu. Sofiya çığlıklar atıp bıçağıyla ufak kuşu kovmaya çalıştı. Ama Lula'nın gagası sivriydi. Onu rahat bırakmadı. Ormanda ötücü kuşların bile hayatta kalmak için çaba sarf etmesi gerekir.

Sofiya'nın kör olmuş, açlıktan ölmesine ramak kalmış bir halde sürünerek ormanda kaçması iki gün sürdü. Ağabeyi bir süre sonra daha mütevazı bir ev buldu ve bir oduncu olarak çalışmaya başladı. Ona uygun bir işti. Yeni evlendiği karısı, Sofiya'nın tilkilerle ve kurtlarla ilgili deli saçması öykülerinden rahatsız oldu. Lev Jurek hiç düşünmeden kız kardeşini dullar evine yolladı. Kadınlar Sofiya'nın bir zamanlar onlara yaptığı yardımları düşünerek onu kabul ettiler. Ama Sofiya onlara yiyecek getirmiş olduğu halde, asla güzel sözler söylememiş ya da arkadaşlık etmemişti. Onlarla asla arkadaş olmaya çalışmamıştı ve kısa bir süresonra, minnet duygularını yitiren yaşlı kadınlar Sofiya'ya gereken bakımdan şikâyet etmeye başladılar ve onu korkunç pelerinine sarınmış bir halde şöminenin önünde tek başına bıraktılar.

Koja'ya gelince, postu bir daha asla güzel gözükmedi. İnsanlarla, hatta aptal çiftçi Tupolev'le bile olan ilişkisinde daha temkinli davrandı. Diğer hayvanlar da ona karşı daha dikkatli davranmaya başladılar. Onunla daha az alay ettiler. Tilkiyi ve Lula'yı ziyaret

ettiklerinde, postunun boynunun etrafına toplanmış haliyle ilgili asla kaba bir şey söylemediler.

Tilki ve bülbül birlikte sessiz sakin bir hayat yaşamaya başladılar. Daha zayıf bir hayvan olsaydı, Koja'nın ona karşı yaptığı hataları ona karşı kullanır, gururunu incitirdi. Ama Lula sadece akıllı değildi.

Bilge bir kuştu.

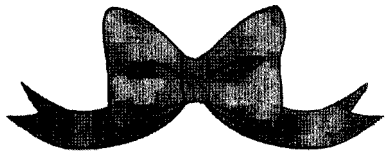

Duva Cadisi

Bir zamanlar, Duva yakınlarındaki ormanlar küçük kızları yutardı.

Bir çocuk ortadan son kaybolduğundan beri aradan uzun seneler geçmişti. Ama yine de rüzgârın soğuk Tsibeya'dan estiği o gibi gecelerde, anneler kızlarına sıkı sıkı sarılır ve evden fazla uzaklaşmamalarını tembihlerlerdi. "Hava kararmadan önce eve dön," diye fısıldarlardı. "Bu gece ağaçlar aç."

O karanlık günlerde, o ormanların kenarında Nadya isimli bir kız ve erkek kardeşi Havel yaşardı. Bir marangoz ve oduncu olan Maxim Grushov'un çocuklarıydı. Maxim iyi bir adamdı ve köyde sevilirdi. Akmayan ya da eğrilmeyen çatılar, sağlam sandalyeler, istenildiğinde de oyuncaklar yapardı. Becerikli elleri eşyaların kenarlarını öylesine pürüzsüz yapar, parçaları birbirine o kadar iyi bir biçimde eklerdi ki birleşme yerlerini göremezdiniz. Kırsal bölgede iş bulmak için dolaşır, Ryevost kadar uzak kasabalara bile giderdi. Hava güzel olduğunda yürüyerek ve bir saman arabasında yolculuk eder, kışınsa iki siyah atını bir kızağa bağlar, çocuklarını öper ve karların arasında yola çıkardı. Her zaman ellerinde tahıl torbalarıyla ya da yeni bir top yünlü kumaşla, cepleri Nadya ve erkek kardeşi için şekerlemelerle dolu olarak evine dönerdi.

Ama kıtlık başladığında, insanların ustalıklı yapılmış bir masayı ya da tahta bir ördeği alacak parası ya da karşılığında verebilecekleri eşyaları kalmadı. Eşyalarını ateş yakmak için kullandılar ve ilkbahara kadar dayanabilmek için dua ettiler. Maxim de atlarını ve bir zamanlar atlarının karla kaplı yollarda çektiği kızağını satmak zorunda kaldı.

Maxim bu talihsizlikleri yaşarken, karısının da sağlığı kötüye gitti. Çok geçmeden, sessizce bir odadan diğerine giren hayalet gibi bir kadına dönüştü. Nadya evlerindeki az miktardaki yiyecekleri ona yedirmeye çalıştı, ona turp ve patates verdi, narin vücudunu şallara sardı ve temiz hava iştahını biraz açabilir diye umarak verandaya oturttu. Annesinin canı sadece dul Karina Stoyanova'nın yaptığı portakal tomurcuğu özü katılan ve üstünde kalın bir krema katmanı olan ufak keklerden çekiyordu. Kimse Karina'nın nereden şeker bulduğunu bilmiyordu ama yaşlı kadınlar birçoğu nehir şehirlerinden gelen zengin ve yalnız bir tüccarla ilgili olan nedenler öne sürüyorlardı. Karlar eridi, yaz geldi ve hasat yine herkesi hayal kırıklığına uğrattı. En sonunda, Karina'nın bile malzemeleri tükendi ve ufak kekleri artık pişiremeyince, Karina'nın annesi hiçbir yiyecek ya da içeceğe dokunmamaya, hatta bir yudum çay bile içmemeye başladı.

Nadya'nın annesi kışın ilk gerçek gününde, sonbaharın son parçasının da havadan yok olduğu, ılık bir

sene geçirme umudunun da tamamıyla yok olduğu gün öldü. Ama zavallı kadının ölümü çok ilgi çekmedi çünkü güçlükle aldığı son nefesini vermeden iki gün önce bir kız daha kaybolmuştu.

Kızın ismi Lara Deniken'di. Ürkek bir gülüşü olan, köy danslarında kenarda dikilip eğlenenleri izleyen utangaç bir kızdı. Ondan geriye sadece bir tane deri ayakkabı kalmıştı ve topuğu kan lekeleriyle kaplıydı. Shura Yeshevsky aylar önce çamaşırları asmak için dışarı çıkıp bir daha dönmediğinden beri kaybolan ikinci kızdı. Geride sadece bir öbek mandal ve çamurların arasına yığılmış ıslak çarşaf kalmıştı.

Köy büyük bir korkuya kapıldı. Geçmişte kızlar birkaç senede bir ortadan kaybolurlardı. Evet, zaman zaman başka köylerden kızların kaçırıldığına dair haberler gelirdi ama o çocuklarla ilgili öyküler onlara hayal ürünüymüş gibi gelirdi. Ama kıtlık daha da kötüye giderken ve Duva insanları açlık içinde yaşarlarken, sanki ormanda cirit atan şey daha da acıkmış ve çaresiz kalmıştı.

Lara. Shura. Onlardan önceki kızlar: Betya. Ludmilla. Raiza. Nikolena. Diğer isimler unutulmuştu. O zamanlar, bu isimler büyülü sözler gibi tekrarlanırdı. Anneler ve babalar Azizlerine dua eder, kızlar çifter çifter dışarı çıkar ve insanlar komşularını şüpheyle izlerlerdi. Kasabalılar ormanın kenarında eğreti sunaklar inşa ettiler. Boyanmış ikonaları, yanık dua mumlarını ve ufak çiçek ve boncuk öbeklerini özenle oraya dizdiler.

Erkekler ayılardan ve kurtlardan şüpheleniyorlardı. Av partileri düzenliyor, ormanın bir kısmını yakmaktan söz ediyorlardı. Zavallı Uri Pankin kayıp kızlardan birinin oyuncak bebeğiyle yakalandığında neredeyse taşlanarak öldürülecekti ve sadece annesinin gözyaşları ve bebeği Vestopol Yolu'nda bulduğunu ısrarla söylemesi sayesinde kurtulmuştu.

Bazıları kızlar yiyecek bir şeyler bulabilme umuduyla ormana girmiş olabilir mi diye düşünüyordu. Rüzgâr belirli bir yönde estiğinde, ağaçlardan yayılan tuhaf kokular vardı. Bunlar o sıralarda kimsenin pişirmesinin mümkün olmadığı kuzu etli mantı ya da vişneli babka kokularıydı. Nadya verandada annesine bir kaşık daha et çorbası içirmeye çalışırken, az kalsın bu kokuların büyüsüne kapılacaktı. Burnuna ızgara balkabağı, kestane, esmer şeker kokuları geliyordu ve verandanın basamaklarından inip ağaçların kıpırdandığı ve onun için iki yana açılmaya hazırmış gibi iç çektiği gölgelere doğru gitmişti.

Aptal Nadya diye düşünebilirsiniz. *Aptal kızlar. Ben olsam asla böyle aptalca bir şey yapmazdım.* Ama siz gerçek açlığın ne demek olduğunu bilmiyorsunuz. Son yıllarda hasat verimliydi ve insanlar zor zamanların nasıl olduğunu unuturlar. Annelerin açlıktan avaz avaz ağlayan bebeklerini beşiklerinde boğdukları ya da evleri iki ay boyunca buzla kaplandığında, ölen erkek kardeşinin baldırını kemiren avcı Leonid Gemka unutulmuştu.

Baba Olya'nın verandasında toplanmış olan yaşlı kadınlar, ormana bakıp, "Khitka," diye mırıldandılar. Bu sözcük Nadya'nın kollarındaki tüyleri diken diken etmişti ama artık küçük bir çocuk olmadığından erkek kardeşiyle birlikte bu saçma sözlere gülmüştü. Khitkii kötü yürekli, kana susamış ve intikamcı orman perileriydi. Ama öykülerde evlenme yaşına yaklaşmış genç kızları değil, yeni dünyaya gelen bebekleri avlarlardı.

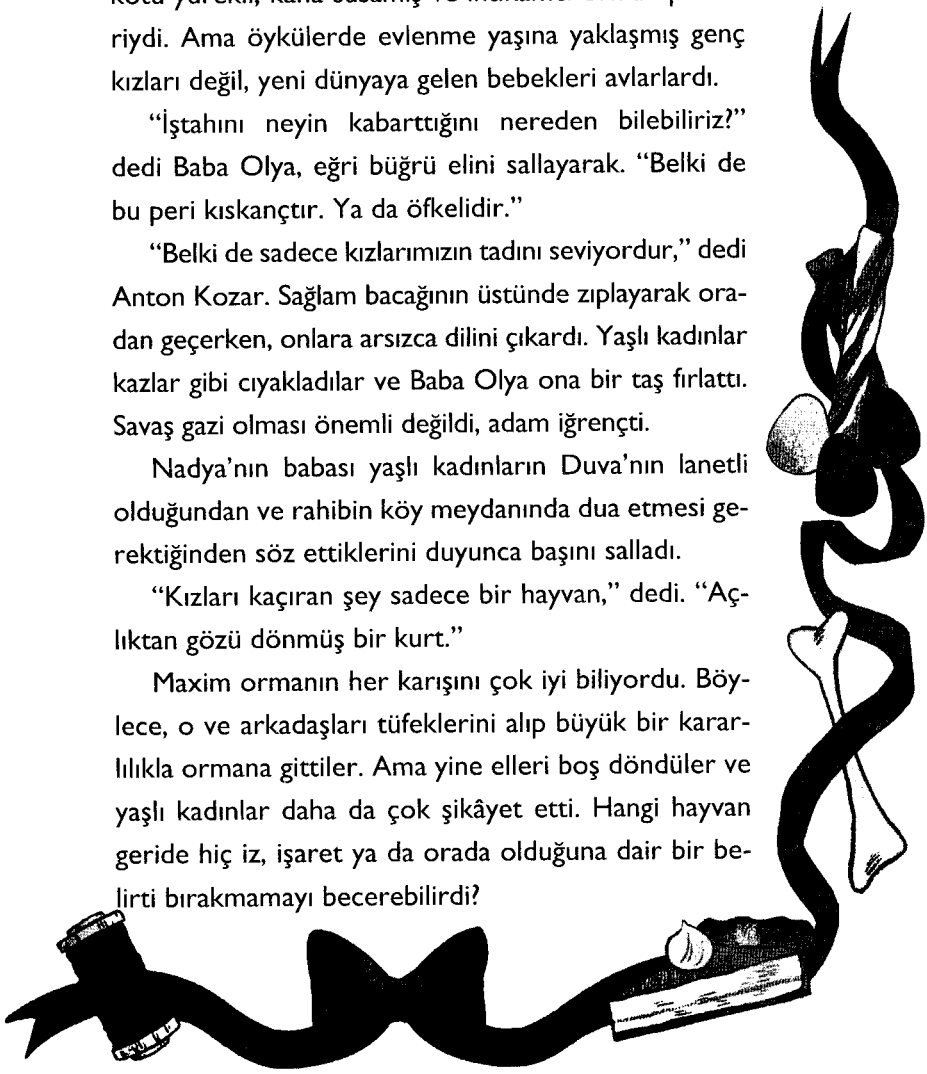
"İştahını neyin kabarttığını nereden bilebiliriz?" dedi Baba Olya, eğri büğrü elini sallayarak. "Belki de bu peri kıskançtır. Ya da öfkelidir."

"Belki de sadece kızlarımızın tadını seviyordur," dedi Anton Kozar. Sağlam bacağının üstünde zıplayarak oradan geçerken, onlara arsızca dilini çıkardı. Yaşlı kadınlar kazlar gibi cıyakladılar ve Baba Olya ona bir taş fırlattı. Savaş gazi olması önemli değildi, adam iğrençti.

Nadya'nın babası yaşlı kadınların Duva'nın lanetli olduğundan ve rahibin köy meydanında dua etmesi gerektiğinden söz ettiklerini duyunca başını salladı.

"Kızları kaçıran şey sadece bir hayvan," dedi. "Açlıktan gözü dönmüş bir kurt."

Maxim ormanın her karışını çok iyi biliyordu. Böylece, o ve arkadaşları tüfeklerini alıp büyük bir kararlılıkla ormana gittiler. Ama yine elleri boş döndüler ve yaşlı kadınlar daha da çok şikâyet etti. Hangi hayvan geride hiç iz, işaret ya da orada olduğuna dair bir belirti bırakmamayı becerebilirdi?

Köydeki herkes şüpheye kapıldı. Çapkın Anton Kozar kuzey cephesinden çok farklı dönmemiş miydi? Peli Yerokin her zaman şiddet sergileyen bir genç olmuştu. Bela Pankin de garip oğlu Uri'yle birlikte o çiftlikte yaşayan çok garip bir kadındı. Bir khitka dilediği şekle bürünebilirdi. Belki de kayıp kızın bebeğini 'bulmamıştı.'

Annesinin mezarının başında durmakta olan Nadya, Anton'un enfeksiyon kapmış kesik bacağını, sıska Peli Yerokin'in dağınık saçlarını ve sıktığı yumruklarını, dul Karina Stoyanova'nın anlayışlı gülümsemesini ve Nadya'nın babasının büyük bir özenle hazırladığı tabut sert toprağa indirilirken güzel siyah gözlerinin ona nasıl kilitlendiğini fark etmişti.

Khitka dilediği her şekli alabilirdi ama en çok güzel bir kadın şekline girmeyi severdi.

Çok geçmeden, Karina'yı sık sık görünmeye başladı. Nadya'nın babasına yiyecekler ve kvas getiriyor, kulağına ona ve çocuklarına bakacak birisi gerektiğini fısıldıyordu. Havel yakında askere yazılacak, trenle Poliznaya'ya gidip askerlik eğitimine başlayacaktı ama Nadya'ya bakacak birisi gerekiyordu.

"Ne de olsa onun seni utandırmasını istemezsin," dedi Karina tatlı sesiyle.

O gece, Nadya şöminenin karşısında kvas içen babasının yanına gitti. Maxim bir şey yontuyordu. Yapacak başka bir işi olmadığında, bazen Nadya'ya bebekler

yapardı ama Nadya uzun süre önce bebeklerle oynamaktan sıkılmıştı. Babasının keskin çakısı hiç durmadan işliyor, yerdeki yumuşak tahtada kıvrımlar oluşturuyordu. Çok uzun zamandır evdeydi. O yazı ve sonbaharı iş arayarak geçirebilirdi ama karısının hastalığı yüzünden gidememişti ve yakında kar başlayacak ve yolları kapatacaktı. Ailesi aç yaşarken, tahta bebekler sessiz, işe yaramayan bir koro gibi şöminenin üstünde birikmeye başlamıştı. Başparmağını kesince bir küfür savurdu ve Nadya'nın gergin bir şekilde sandalyesinin yanında dikildiğini o anda fark etti.

"Baba, lütfen Karina'yla evlenme," dedi Nadya.

Babasının böyle bir düşüncesi olmadığını söyleyeceğini umdu ama babası kesilen başparmağını emip, "Neden?" dedi. "Karina'dan hoşlanmıyor musun?"

"Hayır," dedi Nadya dürüstçe. "O da benden hoşlanmıyor."

Babası güldü ve nasırlı eliyle kızının yanağını okşadı. "Tatlı Nadya, birisinin seni sevmemesi mümkün mü?"

"Baba..."

"Karina iyi bir kadın," dedi Maxim. Yine onun yanağını okşadı. "Şey yaparsam daha iyi olur..." Birden elini indirip tekrar ateşe döndü. Gözleri uzaklara dalmıştı ve konuştuğunda sesi bir kuyunun dibinden geliyormuş gibi soğuk ve garip çıkıyordu. "Karina iyi bir kadın," dedi yine. Sandalyesinin kollarını kavradı. "Şimdi, beni yalnız bırak."

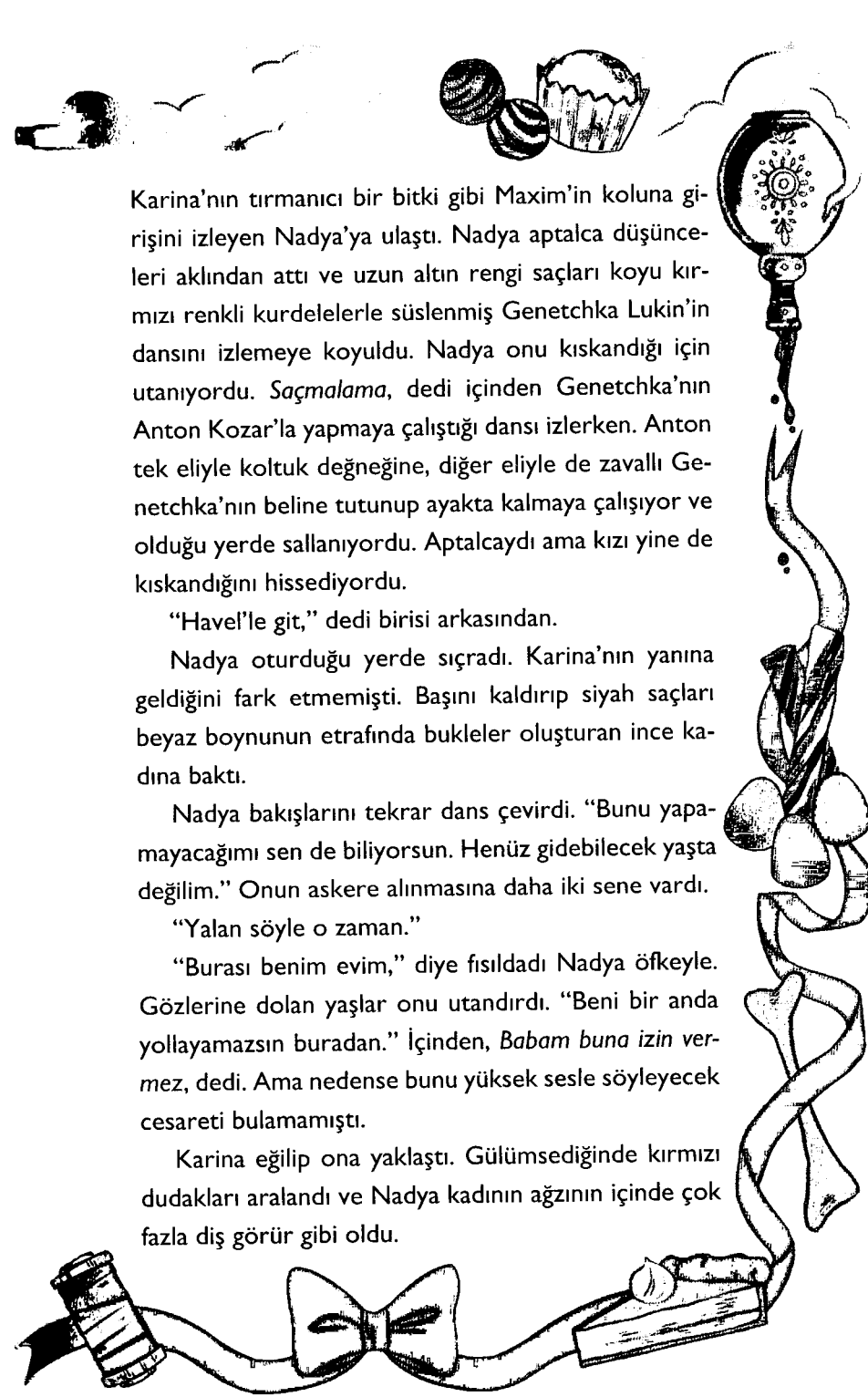
Onu çoktan ele geçirmiş, diye düşündü Nadya. *Babam çoktan onun büyüsüne kapılmış.*

Havel güneye doğru yola çıkmadan önceki gece, Pankin çiftliğindeki ahırda danslı bir eğlence düzenlendi. Daha iyi senelerde, çok keyifli bir gece olabilir, masalar tabak tabak fındık ve elmalarla, bal kavanozlarıyla ve biberli kvas sürahileriyle donatılabilirdi. Erkeler hâlâ içki içip keman çalıyordu ama çam ağacının dalları ve Baba Olya'nın değerli semaverinin parlaklığı bile masaların boş olduğunu gizleyemiyordu. İnsanlar ayaklarını yere vurup el çırptıkları halde, ahıra çökmüş olan o kasvetli havayı dağıtamıyorlardı.

Genetchka Lukin, Eriyen Kar Kraliçesi anlamına gelen Dros Loroleva olarak seçildi ve kısa bir kış getireceğini umarak isteyen herkesle dans etti ama sadece Havel gerçekten mutlu gözüküyordu. Orduya katılacak, bir silah kullanmayı öğrenecek ve kralın parasıyla sıcak yemekler yiyecekti. Ölebilirdi ya da ondan önceki pek çok asker gibi yaralı dönebilirdi ama o gece yüzü Duva'dan ayrılacak olmanın yarattığı mutlulukla parıldıyordu.

Nadya bir kere ağabeyiyle, bir kere de Victor Yeronoff'la dans etti ve sonra dullarla, eşlerle ve çocuklarla oturdu. Babasına yakın duran Karina'yı gördü. Kadının kolları ve bacakları beyaz huş ağacı dalları kadar beyazdı ve gözleri buz tutmuş kapkara sular gibi parıldıyordu. Maxim ayakta sallanıyordu.

Khitka. Bu sözcük, ahırın karanlık saçaklarından

Karina'nın tırmanıcı bir bitki gibi Maxim'in koluna girişini izleyen Nadya'ya ulaştı. Nadya aptalca düşünceleri aklından attı ve uzun altın rengi saçları koyu kırmızı renkli kurdelelerle süslenmiş Genetchka Lukin'in dansını izlemeye koyuldu. Nadya onu kıskandığı için utanıyordu. *Saçmalama*, dedi içinden Genetchka'nın Anton Kozar'la yapmaya çalıştığı dansı izlerken. Anton tek eliyle koltuk değneğine, diğer eliyle de zavallı Genetchka'nın beline tutunup ayakta kalmaya çalışıyor ve olduğu yerde sallanıyordu. Aptalcaydı ama kızı yine de kıskandığını hissediyordu.

"Havel'le git," dedi birisi arkasından.

Nadya oturduğu yerde sıçradı. Karina'nın yanına geldiğini fark etmemişti. Başını kaldırıp siyah saçları beyaz boynunun etrafında bukleler oluşturan ince kadına baktı.

Nadya bakışlarını tekrar dans çevirdi. "Bunu yapamayacağımı sen de biliyorsun. Henüz gidebilecek yaşta değilim." Onun askere alınmasına daha iki sene vardı.

"Yalan söyle o zaman."

"Burası benim evim," diye fısıldadı Nadya öfkeyle. Gözlerine dolan yaşlar onu utandırdı. "Beni bir anda yollayamazsın buradan." İçinden, *Babam buna izin vermez*, dedi. Ama nedense bunu yüksek sesle söyleyecek cesareti bulamamıştı.

Karina eğilip ona yaklaştı. Gülümsediğinde kırmızı dudakları aralandı ve Nadya kadının ağzının içinde çok fazla diş görür gibi oldu.

"En azından, Havel çalışabilir ve avlanabilir," diye fısıldadı Karina. "Ama sen doyuracak bir karından daha ibaretsin." Elini uzatıp sertçe Nadya'nın saçını çekti. Nadya babası dönüp onlara bakacak olsa, kızıyla konuşmakta ve belki de onu dans etmeye teşvik etmekte olan güzel bir kadın görürdü.

"Seni sadece bir kere uyaracağım," diye tısladı Karina Stoyanova. "Git buralardan."

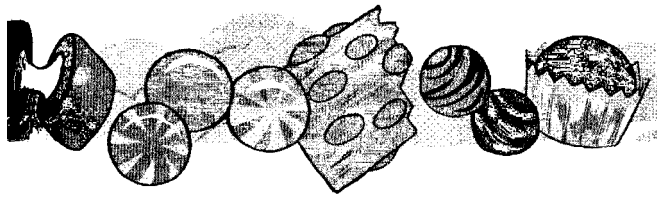
Ertesi gün, Genetchka Lukin'in annesi kızının yatağının bozulmadığını fark etti. Eriyen Kar Kraliçesi danstan eve hiç dönmemişti. Ormanın girişinde, ince bir huş ağacının dallarında rüzgârda kırmızı bir kurdele sallanıyordu. Kurdele kızın başından zorla çekilip alınmış gibi üstünde birkaç altın rengi saç teli de vardı.

Genetchka'nın annesi dizlerinin üstüne çöküp bağırarak ağlamaya, Azizlerden yardım dileyip kırmızı kurdeleyi dudaklarına batırmaya başladı ve Nadya suspus bu manzarayı izledi. Yolun karşısında siyah gözleriyle, soyulmaya başlamış bir ağacın kabuğu gibi aşağı kıvrılmış dudaklarıyla, sert bir rüzgâr tarafından çıplak kalmış ince dalları andıran uzun ve zayıf parmaklarıyla Karina'nın kadını izlediğini gördü.

Havel veda ederken, Nadya'ya sıkı sıkı sarıldı. "Kendine dikkat et," diye fısıldadı kulağına.

"Nasıl?" dedi Nadya ama Havel buna yanıt veremedi.

Bir hafta sonra, Maxim Grushov ve Karina Stoyanova

kasabanın merkezindeki kireç badanalı ufak bir kilisede evlendiler. Bir düğün yemeği verebilecekleri kadar yiyecek yoktu ve gelinin saçlarını süsleyecek çiçekler de bulamamışlardı ama Karina büyükannesinin inci kokoshnikini takmıştı ve herkes incilerin sahte olduğunu tahmin etmesine rağmen, onun yine de çok hoş göründüğünde hemfikirdi.

O gece, yeni evliler yalnız kalabilsinler diye Nadya Baba Olya'nın evinde kaldı. Sabahleyin evine döndüğünde, evin sessiz olduğunu ve yeni evli çiftin henüz uyanmadığını fark etti. Mutfak masasının üstünde devrilmiş bir şarap şişesi, kırıntıları hâlâ portakal çiçeği kokan bir kekten arta kalanlar duruyordu. Karina'nın hâlâ kek pişirecek kadar şekeri vardı demek. Nadya kendisine hâkim olamadı. Tabağı yaladı.

Havel'in yokluğuna rağmen, ev ona fazla kalabalık geliyordu. Maxim birkaç dakikadan uzun süre yerinde oturamıyor, odalara girip çıkıyordu. Düğünden sonra sakinleşmişti, hatta mutlu gibiydi ama aradan günler geçtikçe, huzursuz davranmaya başlamıştı. İçki içiyor, işi olmadığı, kızağını satmak zorunda kaldığı ve aç olduğu için sızlanıyordu. Nadya'ya ters davranıyor, kızı ona yaklaştığında sanki ona zor tahammül edebiliyormuş gibi sırtını dönüyordu.

Nadya'ya sevgi gösterdiği nadir zamanlarda, Karina birden yanlarında beliriyor, kapıda dikiliyor, siyah

gözlerinde aç bir ifade ve ince ellerinde evirip çevirdiği bir paçavrayla onları izliyordu. Nadya'nın mutfağa gidip saçma bir iş yapmasını ve babasını rahat bırakmasını emrediyordu.

Yemek vakitlerinde, Karina sanki Nadya'nın sulu et suyu çorbası dolu her kaşığı bir hakaretmiş, boşalan her kaşığı Karina'nın karnını daha da boş bırakıyormuş ve içindeki deliğin genişlemesine neden oluyormuş gibi dikkatle onu izliyordu.

Aradan bir haftadan kısa bir süre geçmişti ki Karina onu kolundan tuttu ve başıyla ormanı işaret etti. "Gidip kapanları kontrol et," dedi.

"Ama hava kararmak üzere," diye itiraz etti Nadya.

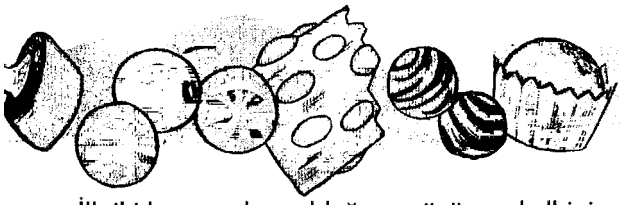
"Saçmalama. Yeteri kadar aydınlık. Oraya git, bir işe yara ve akşam yemeği için bir tavşan bulmadan dönme."

"Babam nerede?" diye sordu Nadya.

"Anton Kozar'la birlikte poker oynuyor, içki içiyor ve beş para etmeyen bir kızı olduğunu unutmaya çalışıyor," dedi Karina. Nadya'yı kapıdan dışarı itiverdi. "Git yoksa babana seni Victor Yeronoff'la yakaladığımı söylerim."

Nadya'nın içinden doğruca Anton Kozar'ın eski kulübesine gitmek, babasının elindeki kadehi kapıp o tehlikeli siyah gözlü kadının gitmesini ve evini geri istediğini söylemek geçti. Babasının onun tarafını tutacağından emin olsaydı, bunu hiç düşünmeden yapardı.

Ama bunun yerine ormana gitti.

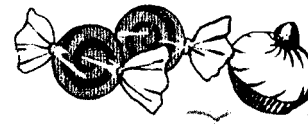

İlk iki kapanın boş olduğunu görünce, kalbinin gümbür gümbür atmasına ve uzayan gölgelere aldırış etmeden biraz daha yürüdü ve Havel'in yolu işaretlemek için kullandığı beyaz taşları takip etti. Üçüncü kapanda, korkudan tir tir titreyen kahverengi bir tavşan buldu. Boynunu kararlılıkla çevirip kırarken, hayvandan yükselen panik dolu hırıltıyı duymazdan geldi ve onun ılık bedeninin gevşediğini hissetti. Ödülüyle birlikte eve dönerken, babasının akşam yemeğinde bunu görüp ne kadar sevineceğini hayal etti. Babası ormana tek başına gittiği için cesur ve aptal olduğunu söyleyecekti ve Nadya ona bunun yeni karısının fikri olduğunu anlatınca da babası Karina'yı evde kovacaktı.

Ama eve adım attığı anda, Karina'yı beti benzi atmış, öfkeli bir ifadeyle onu beklerken buldu. Nadya'yı yakalayıp elindeki tavşanı kaptı ve onu odasına soktu. Nadya sürgüyü çektiğini duydu. Uzunca bir süre kapıyı yumruklayıp kilidi açması için bağırdı. Ama onu duyacak kim vardı?

En sonunda, açlıktan ve sinirden bitkin düştü ve ağlamaya başladı. Yatağına kıvrılıp hıçkırıklarla ağlarken, midesinin tok gurultusu uykusunu kaçırdı. Havel'i özlemişti. Annesini özlemişti. Kahvaltıda sadece bir parça turp yemişti ve Karina tavşanı elinden almamış olsaydı, onu oracıkta yarıp çiğ çiğ yemiş olacağını biliyordu.

Sonradan evin kapısının büyük bir gümbürtüyle açıldığını, babasının sallanarak koridorda yürüdüğünü

ve parmaklarının tereddütle kapısının üstünde gezdiğini duydu. Ama ona yanıt vermeye fırsat bulamadan Karina'nın babasını çağıran tatlı sesini duydu. Bir sessizlik oldu, giysi hışırtıları geldi ve küt diye bir ses geldi. Birisi inledi ve babasıyla Karina'nın birlikte olurken çıkardıkları sesleri duydu. Yastığıyla kulaklarını kapatıp inlemelerini ve nefes seslerini duymamaya çalışırken, Karina'nın sesleri duyduğunu gayet iyi bildiğini ve bunu onu cezalandırmak için yaptığını anladı. Başını örtünün altına gizledi ama o utanç verici ve o gece dansta Karina'nın söylediği ve kulaklarında yankılanan sözlere eşlik eden çılgın ritmi yine de duydu: *Seni bir kere uyaracağım. Git buradan. Git. Git.*

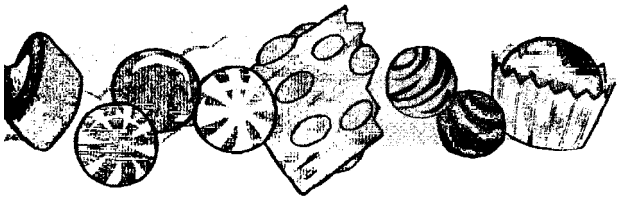
Ertesi gün, Nadya'nın babası öğle vaktinden sonra uyandı. Mutfağa girdiğinde, Nadya ona bir fincan çay verdi ama babası irkilip ondan kaçtı ve bakışlarını yere çevirdi. Karina yüzü kızarmış bir halde musluğun başındaydı ve küllü su hazırlıyordu.

"Anton'a gidiyorum," dedi Maxim.

Nadya onu evde o kadınla bırakmaması için yalvarmak istedi ama kendi zihninde bile bu ona aptalca geldi. Babası çıkıp gitti.

Bu sefer Karina onu kolundan yakalayıp, "Gidip kapanları kontrol et," dediğinde Nadya ona itiraz etmeden gitti.

Cesaretini toplayıp ormana bir kere gitmişti ve yine gidebilirdi. Bu sefer, tavşanı kendisi temizleyip pişirecekti ve eve karnı tok, Karina'yla babasının yardımı

olsa da olmasa da yüzleşecek kadar gücünü toparlamış bir şekilde dönecekti.

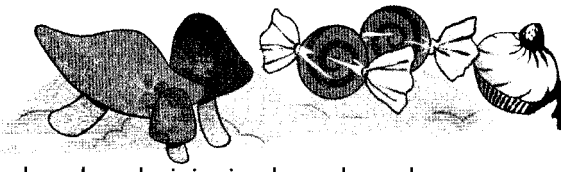
Umut hissi kararlı davranmasını sağladı. Kar yağmaya başladığında bile yoluna devam etti ve bir boş kapandan diğerine gitti. Ancak hava kararmaya başladığında, Havel'in beyaz taşlarını seçemediğini fark etti.

Kar taneleri düşerken, ağaçların arasında durdu ve patikaya dönmesine yardımcı olabilecek tanıdık bir işaret bulabilmek için ağır ağır arkasına döndü. Ağaçlar koyu renkli gölgeler gibi gözüküyordu. Zemin yumuşak, uçuşan kar taneleriyle kaplanmaya başlamıştı. Aydınlık yerini donuk ve bulanık bir karanlığa bırakmıştı. Evinin hangi yönde olduğunu anlaması mümkün değildi. Dört bir yanı sessizdi ve bunu bir tek uluyan rüzgâr ve kendi nefes sesleri bölüyordu. Orman giderek karanlığa boğuldu.

Derken burun deliklerinin kenarlarını yakan o sıcak ve tatlı, mis gibi kokuyu hissetti: yanık şeker.

Nadya kesik kesik nefes alıp vermeye başladı ve dehşet hissi giderek artarken bile ağzı sulanmaya aşladı. Kapandan aldığı tavşanın kalbinin nasıl korkuyla çılgınlar gibi attığını, gözlerinin geriye kayıp beyazlarının göründüğünü hatırladı. Karanlıkta ona bir şeyin sürtündüğünü hissetti. Düşünmek için durmadı, derhal koşmaya başladı.

Nereye gittiğini göremeden kaçarken, dallar yanaklarını sıyırdı, ayakları karla kaplı çalılıkların köklerine

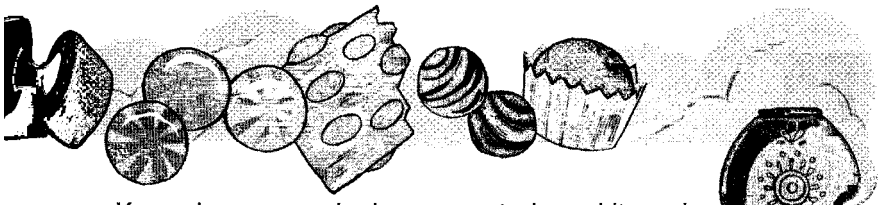
takıldı. Kendi telaşlı ayak seslerini mi yoksa arkasından gelen bir sürü sivri dişi olan, beyaz ince elleriyle paltosunun eteğini kavrayan bir şeyi mi duyduğundan emin değildi.

İlerideki ağaçların arasından sızan parlak ışığa bakınca, bir an için evini gördüğünü sandı. Ama açık alana adım attığı anda, karşısındaki kulübenin siluetinin evine benzemediğini fark etti. İnce uzun, eğri ve bütün pencerelerinde ışık olan bir yerdi. Köyündeki kimse mumlarını heba etmezdi.

Kulübe sanki onu karşılamaya hazırlanıyormuş gibi değişmeye başladı. Nadya tereddütle bir adım geriye gitti. Arkasında bir dalın çıt ettiğini duydu ve derhal kulübenin boyalı kapısına koştu. Kapı kolunu çekiştirince, kapının üstündeki fener sallandı.

"İmdat!" diye seslendi. Kapı aniden açıldı. İçeri girip kapıyı hemen arkasından kapattı. Küt diye bir ses mi duymuştu? Vahşi bir hayvanın öfkeyle kapıyı mı tırmaladığını duymuştu? Göğsünden yükselen sert hıçkırıklar arasında ne duyduğunu anlayamadı. Alnını kapıya dayadı, kalp atışlarının sakinleşmesini bekledi ve ancak o zaman derin bir nefes alıp arkasına dönebildi.

Oda ılık ve üzümlü bir çöreğin içi gibi altın rengiydi; içeride ızgara et ve yeni fırından çıkmış ekmek kokusu vardı. Her şeyin yüzeyi parıldıyordu ve neşeli yaprak, çiçek, hayvan ve ufak insan motifleriyle kaplıydı. Renkleri o kadar canlı ve parlaktı ki Duva'nın donuk gri renklerinden sonra gözlerini kamaştırıyordu.

Karşı duvarın orada, kocaman siyah renkli ve duvarın önünde boylu boyunca devam eden bir ocağın başında bir kadın duruyordu. Ocağın üstünde bazıları ufak ve kapaklı, bazıları büyük ve içlerinde fokur fokur bir şeylerin kaynadığı yirmi tane farklı tencere vardı. Ocağın altındaki fırının tam ortadan açılan iki tane menteşeli demir kapağı vardı ve o kadar büyüktü ki bir adam içine yanlamasına yatsa sığabilirdi. Ya da en azından bir çocuk sığabilirdi.

Kadın tencerelerden birinin kapağını açtı ve Nadya'ya doğru mis gibi kokan bir buhar bulutu yayıldı. Birden, korkudan da güçlü, tüm benliğini saran bir açlık hissetti. Elinde olmadan hafifçe inledi ve hemen eliyle ağzını kapattı.

Kadın başını çevirip ona baktı.

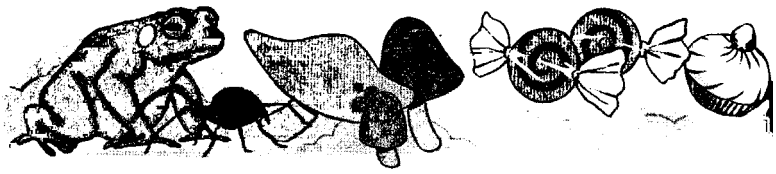
Yaşlıydı ama çirkin değildi; uzun gri saçları örülmüş, kırmızı bir kurdeleyle bağlanmıştı. Nadya o kurdeleye bakakaldı ve şüpheye kapıldı. Aklına Genetchka Lukin gelmişti. Birbirine karışan şeker, kuzu eti, sarımsak ve tereyağı kokuları açlıktan titremesine neden oldu.

Bir sepetin içinde bir kemiği kemiren bir köpek gördüğünü sandı ama daha dikkatli bakınca, bir köpek değil, altın bir tasması olan ufak bir ayı olduğunu fark etti.

"Vladchek'i sevdin mi?"

Nadya evet anlamında başını salladı.

Kadın masaya üstünden buharlar tüten bir tabak yahni koydu. "Otur," dedi ocağın başına geri dönerken. "Ye."

Nadya paltosunu çıkarıp kapının oraya astı. Ellerindeki ıslak eldivenlerini çıkardı ve dikkatle masaya oturdu. Kaşığını kaldırdı ama hâlâ tereddütlüydü.

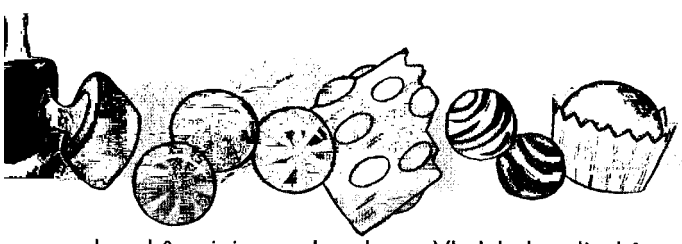
Dinlediği öykülerde, bir cadının masasında yemek yenmemesi gerektiğini öğrenmişti. Ama daha fazla dayanamadı. Ağzı yana yana, her lokmasının keyfini çıkara çıkara yahniyi silip süpürdü. Sonra, gevrek çörekler, ballı erikler, yumurtalı puding, üzümlü, esmer şekerli ve romlu bir keki de yedi. Kadın ocaktaki tencerelerle ilgilenirken ve bir şarkı mırıldanırken, Nadya yedikçe yedi.

Beni şişmanlatmaya çalışıyor, diye düşündü Nadya, gözkapaklarının ağırlaştığını hissederken. *Uyumamı bekleyecek, sonra beni fırına tıkacak ve benden yahni yapacak.* Ama Nadya bunu bile umursamadığını hissetti. Kadın şöminenin önüne, Vladchek'in sepetinin yanına bir battaniye serdi ve Nadya en azından karnı tok öleceğine memnun bir halde battaniyenin üstünde uyuyakaldı.

Ama ertesi sabah uyandığında hâlâ sapasağlamdı ve masaya bir kâse ılık yulaf ezmesi, tereyağı sürülmüş dilim dilim kızartılmış çavdar ekmeği ve zeytinyağında pişirilmiş parlak minik ringa balıklarının olduğu tabaklar koyulmuştu.

Yaşlı kadın kendisini Magda olarak tanıttı ve yerine oturup sessizce şekerli bir erik yerken, Nadya'nın kahvaltı edişini izledi.

Nadya karnı ağrıyana dek yemek yerken, dışarıda kar yağmaya devam ediyordu. Kahvaltısını bitirince,

boş kâsesini yere koydu ve Vladchek gelip kâseyi bir güzel yaladı. Magda o anda elindeki erik çekirdeğini ikiye böldü ve, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Eve gitmek istiyorum," dedi Nadya.

"O zaman git."

Nadya dışarı baktı ve kar yağışının devam ettiğini gördü.

"Gidemem."

"O halde, gel de yemekleri karıştırmama yardım et."

Günün kalanında, Nadya çorapları tamir etti, tencereleri ovdu, sebzeleri kesti ve şuruplar yaptı. Uzun saatler ocağın başında durdu; bir sürü tenceredeki yemeği karıştırırken, saçları buhardan ve sıcaktan kıvrıldı. Bu arada da başına neler geleceğini merak etti. O gece, lahana dolması, çıtır çıtır rosto kaz eti ve minik kâselerde kayısı tatlısı yediler.

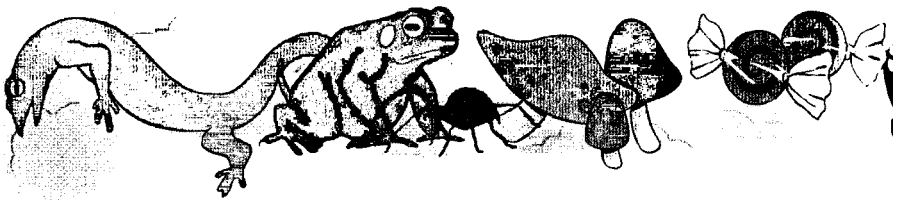
Ertesi gün, Nadya içi kiraz ve krema dolu tereyağı sürülmüş gözlemeler yedi. Kahvaltısını bitirdiğinde cadı ona, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Eve gitmek istiyorum," dedi Nadya. Kar yağışının devam ettiğini gördü. "Ama gidemem."

"O halde, gel de yemekleri karıştırmama yardım et," dedi Magda.

Bu şekilde günler geçti, karlar açık alanı doldurdu ve kulübenin etrafında kocaman beyaz tepeler oluşturdu.

Karın kesildiği sabah cadı Nadya'ya patatesli börek ve sosis yedirdi. "Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Eve gitmek istiyorum."

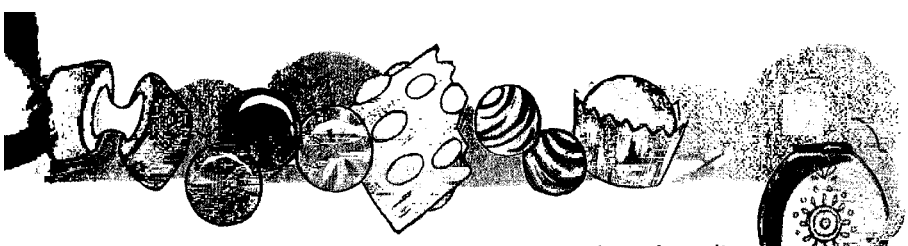
"O halde, karları küremeye başlasan iyi olur."

Böylece, Nadya küreği aldı ve Vladchek karları koklarken kulübenin etrafında bir patika açtı. Öğleden sonra olduğunda, üstüne yumuşak peynir sürülmüş esmer ekmek dilimleri ve bir tabak fırında pişirilmiş elma yedi. Magda ona şekerli sıcak bir fincan çay ikram etti ve Nadya dışarı çıktı.

Açık alanın kenarına vardığında, hangi yöne doğru gitmesi gerektiğini düşündü. Her yer donmuştu. Orman donmuş, kocaman bir kar ve birbirine dolanmış dal kütlesi haline gelmişti. Ormanda onu neler bekliyordu? Derin kar örtüsünün arasından geçebilse ve Duva'ya dönebilse bile neler olacaktı? İradesi zayıf babası ona tereddütle sarılacak mıydı? Açgözlü karısı daha kötü şeyler mi yapacaktı?

Hiçbir yol onu ev olarak bildiği o yere geri götürmeyecekti. Bunu anlayınca, içinde kocaman bir çatlak, soğuğun işlediği bir yarık açıldı. Çok korkunç bir an için, isimsiz ve istenmeyen bir kız gibi bocaladı. Elinde bir kürekle, kimsesi olmadan sonsuza dek orada dikilebilirdi. Hızla arkasına döndü ve ismini unutabilirmiş gibi kendi kendine mırıldanarak derhal sıcak kulübenin güvenli kollarına gitti.

Nadya her gün çalıştı. Yerleri temizledi, rafların tozunu aldı, giysileri onardı, karları küredi ve pencerelerdeki karları kazıdı. Ama daha çok Magda'nın yemek pişirmesine yardım etti. Magda sadece yemekler değil,

iksirler ve merhemler, acı kokulu macunlar, değerli taşların renginde ufak süslü kutulara koyduğu tozlar, kahverengi cam şişelere doldurduğu esanslar da hazırlıyordu. O ocakta her zaman tuhaf bir şey pişiyordu.

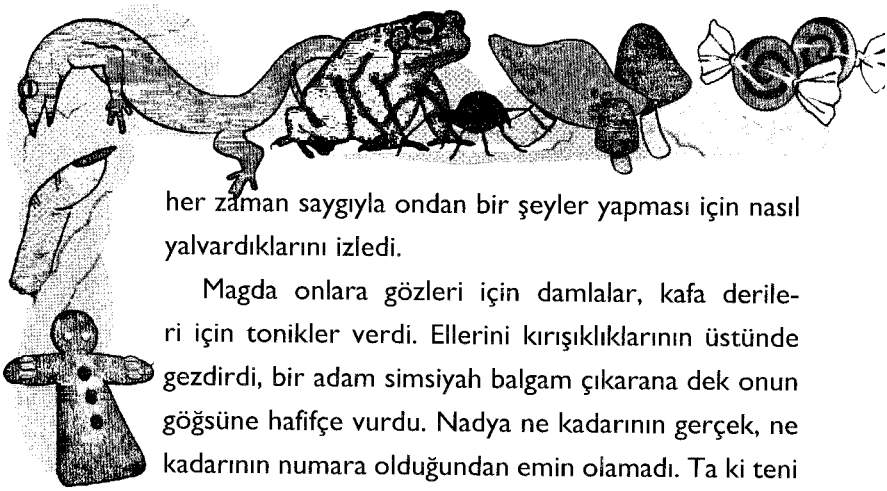
Çok geçmeden Nadya bunun nedenini öğrendi.

Geldiklerinde geceydi. Bir sürü erkek ve kadın ay tepeye yükselirken, kilometrelerce buzu ve karı yara yara kızaklarla, uzun tüylü midillilerle, hatta yürüyerek oraya geldiler. Yanlarında yumurtalar, konserveler, çuval çuval un ve balya balya buğday getirdiler. Füme balık, kalıp kalıp tuz, tekerlek tekerlek peynir, şişe şişe şarap, teneke teneke çay ve torba torba şeker getirdiler. Magda'nın tatlıları çok sevdiği belliydi. Ondan aşk iksirleri ve geride iz bırakmayan zehirler istediler. Onları güzel, sağlıklı ve varlıklı yapması için yalvardılar.

Nadya daha sonradan onlardan hep gizlendi. Magda ondan kilerin en üst raflarına gizlenmesini istiyordu.

"Oraya gir ve sessiz ol," dedi Magda. "Kızları kaçırdığıma dair söylentiler çıkmasını istemem."

Böylece Nadya, Vladchek'le gizlendi ve tarçınlı bir kurabiye ya da kocaman bir parça siyah meyan kökü yerken Magda'yı iş başında izledi. Her an ortaya çıkıp yabancılara görünebilir, onu eve götürmeleri ya da kalacak bir yer vermeleri için yalvarabilir, bir cadının evinde mahsur kaldığını söyleyebilirdi. Ama sesini çıkarmadı ve dilinde şekerler erirken, insanların bu yaşlı kadının evine gidip gelişini, çaresizlik ve kızgınlıkla ama

her zaman saygıyla ondan bir şeyler yapması için nasıl yalvardıklarını izledi.

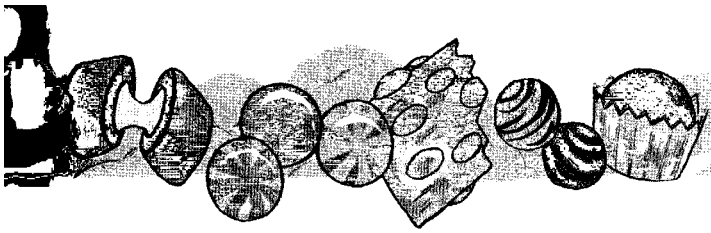
Magda onlara gözleri için damlalar, kafa derileri için tonikler verdi. Ellerini kırışıklıklarının üstünde gezdirdi, bir adam simsiyah balgam çıkarana dek onun göğsüne hafifçe vurdu. Nadya ne kadarının gerçek, ne kadarının numara olduğundan emin olamadı. Ta ki teni sapsarı olan o kadının geldiği geceye dek.

Diğerleri gibi bu kadının da sıskası çıkmıştı ve kafatasının üstünde oyulmuş çizgiler var gibiydi. Magda kapısına gelen herkese sorduğu soruyu ona da sordu. "Ne istiyorsun?"

Kadın gözyaşları arasında onun kollarına atılınca, Magda onu tatlı sözlerle yatıştırmaya çalıştı, elini okşadı ve gözyaşlarını sildi. Nadya'nın duyamayacağı kadar alçak sesle konuştular ve kadın gitmeden önce cebinden ufak bir kese çıkarıp içindekileri Magda'nın avcuna döktü. Nadya keseden çıkan şeyleri görmeye çalıştı ama Magda hemen avcunu kapattı.

Ertesi gün Magda, Nadya'yı karları küremesi için dışarı yolladı. Nadya öğle vakti eve geri geldiğinde, Magda ona bir kâse morina balığı yahnisi verip yine dışarı yolladı. Hava kararmaya başladı ve Nadya patikanın kenarlarına tuz serpmeyi bitirirken, açık alana keskin ve baharatlı zencefilli kurabiye kokusu yayıldı. Nadya kendisini sarhoş gibi hissedene dek burun deliklerini doldurdu.

Nadya akşam yemeği boyunca, Magda'nın fırını açmasını bekledi ama yemek bittiğinde, yaşlı kadın önüne

önceki gece pişirdiği limonlu keki koydu. Nadya omuzlarını silkti. Kremayı almak için elini uzattığında, tatlı bir agucuk duydu. Dönüp Vladchek'e baktı ama ayı derin bir uykudaydı ve hafifçe horluyordu.

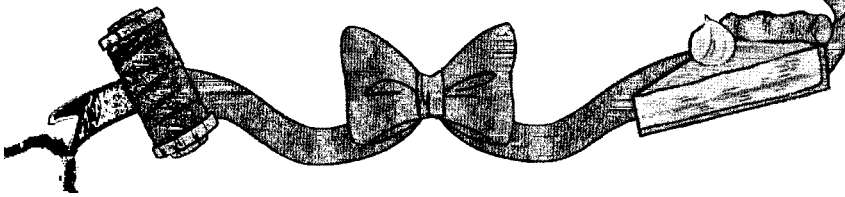
Agucuk sesini yine duydu. Arkasından şikâyet eder gibi tatlı bir ses daha geldi. Ses fırının içinden geliyordu. Nadya masadan kalktı, şaşkınlıktan sandalyesini az kalsın yere düşürecek oldu ve dehşet içinde Magda'ya baktı ama cadı istifini bozmadı.

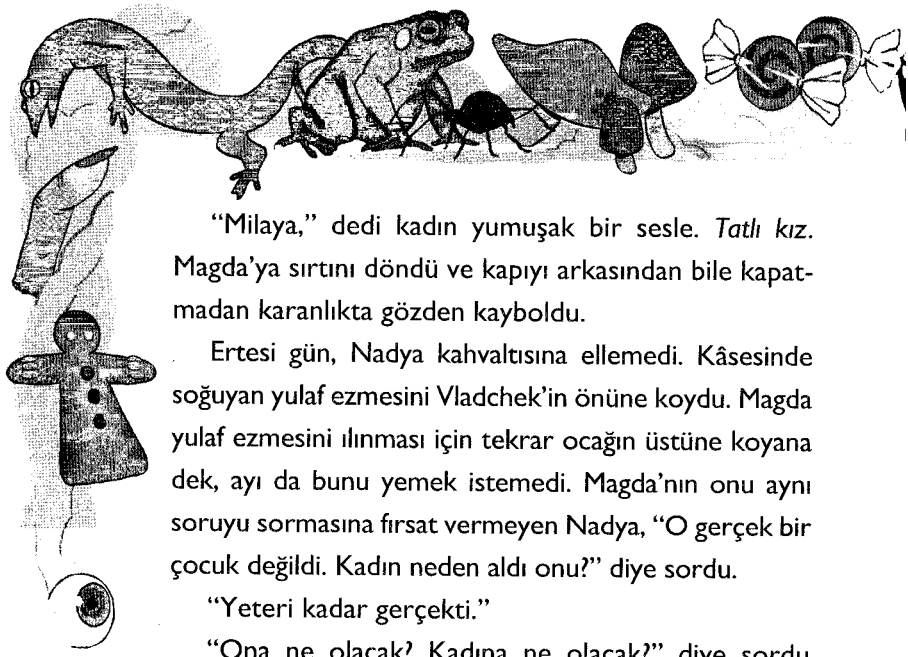
Tam o sırada kapı çalındı.

"Kilere git Nadya."

Nadya bir an için bir örümcek ağına yakalanmış ama hâlâ kurtulabilecek bir sinek gibi masayla kapı arasında kaldı. Sonra geri geri kilere doğru gitti. İçeri girmeden önce Vladchek'i tasmasından tutup üst rafa çıkardı. Ayıcığın onu tatlı tatlı koklaması ve ellerinin altında hissettiği ılık postu onu rahatlattı.

Magda kapıyı açtı. Soluk yüzlü kadın kıpırdamaya korkuyormuş gibi eşikte kalakaldı. Magda ellerini havlulara sarıp fırının demir kapaklarını açtı. Odada tiz bir çığlık yankılandı. Dizleri birden boşa giden kadın kapı çerçevesine tutundu, sonra elleriyle ağzını kapattı ve göğsü hızla inip kalkarken çökük yanaklarından aşağı yaşlar aktı. Magda tarçın bebeği kırmızı bir mendile sardı. Tekmeler atıp ağlayan bebeği kadının öne uzattığı, titreyen ellerine koydu.

"Milaya," dedi kadın yumuşak bir sesle. *Tatlı kız.* Magda'ya sırtını döndü ve kapıyı arkasından bile kapatmadan karanlıkta gözden kayboldu.

Ertesi gün, Nadya kahvaltısına ellemedi. Kâsesinde soğuyan yulaf ezmesini Vladchek'in önüne koydu. Magda yulaf ezmesini ılınması için tekrar ocağın üstüne koyana dek, ayı da bunu yemek istemedi. Magda'nın onu aynı soruyu sormasına fırsat vermeyen Nadya, "O gerçek bir çocuk değildi. Kadın neden aldı onu?" diye sordu.

"Yeteri kadar gerçekti."

"Ona ne olacak? Kadına ne olacak?" diye sordu Nadya büyük bir panikle.

"Zamanla geriye kırıntıdan başka bir şey kalmayacak," dedi Magda.

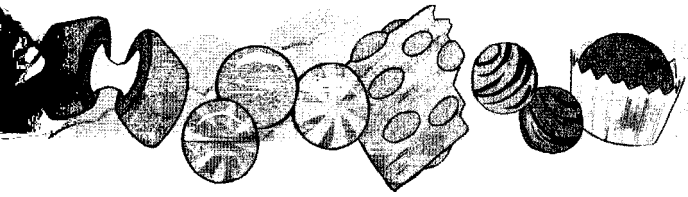
"Ya sonra? Ona bir bebek daha mı yapacaksınız?"

"O zamana dek annesi ölmüş olacak. Bebeğini kaybetmesine yol açan ateşli hastalık onda da var."

"O halde, onu iyileştir!" diye bağırdı Nadya. Temiz kaşığını öfkeyle masaya indirdi.

"Kadın benden onu iyileştirmemi istemedi. Bir bebek istedi."

Nadya eldivenlerini takıp hışımla bahçeye çıktı. Öğle yemeği yemek için içeri girmedi. Akşam yemeği de yemek istemiyordu. Magda ve o korkunç büyüleri hakkında ona ne düşündüğünü göstermek istiyordu. Ama hava kararana dek, midesi guruldamaya başlamıştı. Magda önüne bir tabak dilimlenmiş avcı soslu ördek eti koyunca, Nadya çatalıyla bıçağını eline aldı.

"Evet gitmek istiyorum," diye mırıldandı tabağına bakarak.

"Git o zaman," dedi Magda.

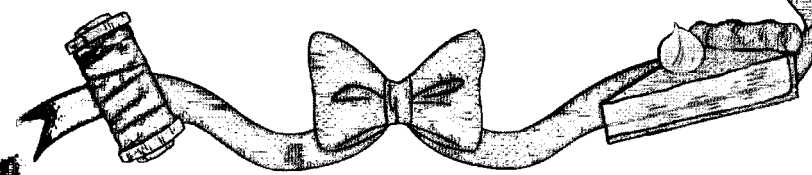
Kış mevsimi donla ve buz gibi havayla devam etti ama ufak kulübenin lambaları hep ışıl ışıldı. Nadya'nın yanakları pembeleşti, elbiseleri üstüne dar gelmeye başladı. Tariflere bakmadan Magda'nın toniklerini yapmayı ve bir taç biçiminde bademli kek pişirmeyi öğrendi. Hangi otların değerli, hangilerinin zehirli olduğunu ve hangilerinin tehlikeli olduğu için değerli olduğunu öğrendi.

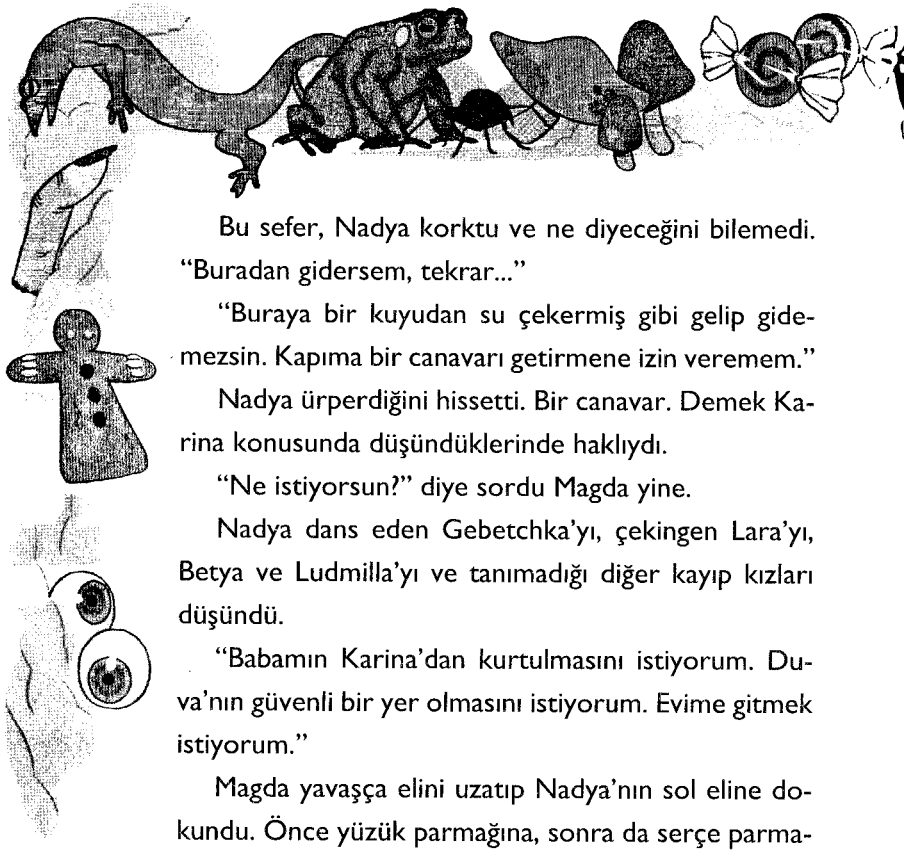
Nadya, Magda'nın ona öğretmediği çok şey olduğunu da biliyordu. Kendisine buna memnun olduğunu, Magda'nın korkunç büyüleriyle ilgili hiçbir şey bilmek istemediğini söyledi. Ama zaman zaman merakı içini farklı bir açlık gibi kemiriyordu.

Derken, bir sabah pervazı gagalayan kör bir karganın ve saçaklardan şıp, şıp, şıp diye akan karların sesine uyandı. Pencerelerden içeri parlak güneş ışınları giriyordu. Karlar erimeye başlamıştı.

O sabah, Magda ona tatlı çörekler ve erik reçeli, bir tabak haşlanmış yumurta ve acı yeşilliklerden oluşan bir kahvaltı hazırladı. Nadya yemeğinin biteceğinden korkarak yedikçe yedi ama en sonunda bir lokma daha yiyemeyeceği kadar doydu.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Magda.

Bu sefer, Nadya korktu ve ne diyeceğini bilemedi. "Buradan gidersem, tekrar..."

"Buraya bir kuyudan su çekermiş gibi gelip gidemezsin. Kapıma bir canavarı getirmene izin veremem."

Nadya ürperdiğini hissetti. Bir canavar. Demek Karina konusunda düşündüklerinde haklıydı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Magda yine.

Nadya dans eden Gebetchka'yı, çekingen Lara'yı, Betya ve Ludmilla'yı ve tanımadığı diğer kayıp kızları düşündü.

"Babamın Karina'dan kurtulmasını istiyorum. Duva'nın güvenli bir yer olmasını istiyorum. Evime gitmek istiyorum."

Magda yavaşça elini uzatıp Nadya'nın sol eline dokundu. Önce yüzük parmağına, sonra da serçe parmağına elledi. Nadya soluk yüzlü kadını, cadının avcuna boşalttığı keseyi düşündü.

"İsteklerini düşün," dedi Magda.

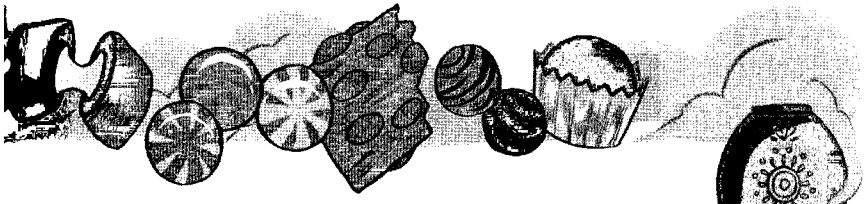
Ertesi sabah Magda kahvaltıyı hazırlarken, Nadya'nın masaya koyduğu satırı gördü.

Satır iki gün boyunca masada öylece dururken, ikisi bol miktarda hamur yapmak için sürekli olarak un tarttılar, elekten geçirdiler ve diğer malzemelerle karıştırdılar. İkinci öğleden sonrası olduğunda ve işlerinin en zor kısmı bittiğinde Magda ona döndü.

"Burada benimle kalabileceğini biliyorsun," dedi cadı.

Nadya elini uzattı.

Magda iç çekti.

Satır öğleden sonra güneşinin ışınlarının altında bir kere parladı, keskin kenarı Grisha çeliğinin donuk grisini aydınlattı ve bir el ateş edilmiş gibi bir ses çıkararak aşağı indi.

Kesik parmaklarının masaya düştüğünü gören Nadya bayıldı.

Magda, Nadya'nın elindeki kesikleri iyileştirdi, elini sardı ve onu dinlenmesi için yatırdı. Nadya uyurken, Magda iki parmağı aldı ve bunları kanlı ıslak bir kıyma haline getirip hamura kattı.

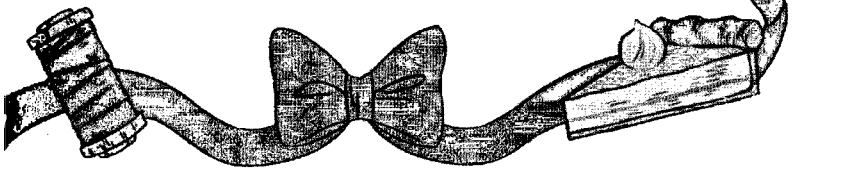
Nadya kendisine gelince, yan yana geçip bir kapı kadar kocaman ıslak bir tahta parçasının üstünde zencefilli kıza şekil verdiler ve onu harıl harıl yanan ocağa koydular.

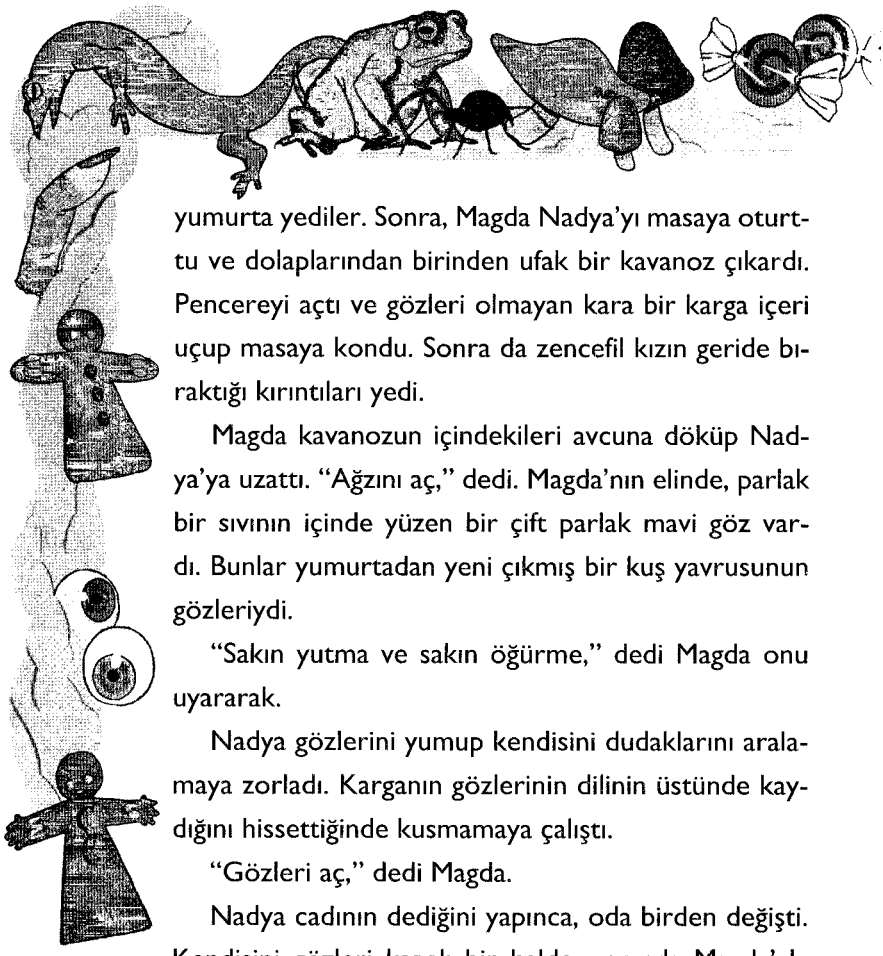
Zencefil kız bütün gece pişti ve kulübeyi muhteşem bir kokuyla kapladı. Nadya kendi kemiklerinin ve kanının kokusunu aldığını biliyordu ama yine de ağzı sulanmıştı. Uyuyakaldı. Şafak vaktine doğru, fırının kapakları açıldı ve zencefil kız sürünerek dışarı çıktı. Odada yürüyüp pencereyi açtı ve kendisini soğutmak için tezgâhın üstüne uzandı.

Sabahleyin, Nadya ve Magda yanına gittiler, üstüne pudra şekeri serpip ona şekerden dudaklar ve kremadan gür saçlar yaptılar.

Son olarak, ona Nadya'nın giysilerini ve çizmelerini giydirip Duva yoluna götürdüler.

Güçlerini korumak için biraz ringa balığı ve sulu

yumurta yediler. Sonra, Magda Nadya'yı masaya oturttu ve dolaplarından birinden ufak bir kavanoz çıkardı. Pencereyi açtı ve gözleri olmayan kara bir karga içeri uçup masaya kondu. Sonra da zencefil kızın geride bıraktığı kırıntıları yedi.

Magda kavanozun içindekileri avcuna döküp Nadya'ya uzattı. "Ağzını aç," dedi. Magda'nın elinde, parlak bir sıvının içinde yüzen bir çift parlak mavi göz vardı. Bunlar yumurtadan yeni çıkmış bir kuş yavrusunun gözleriydi.

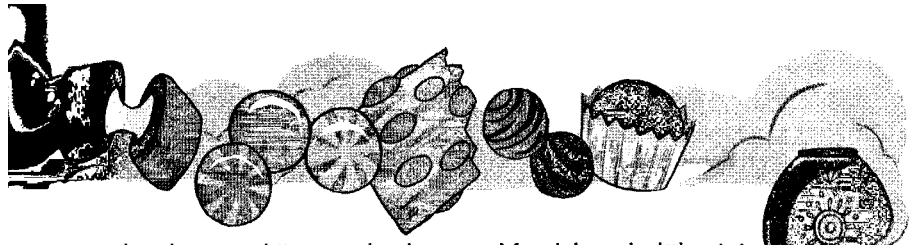
"Sakın yutma ve sakın öğürme," dedi Magda onu uyararak.

Nadya gözlerini yumup kendisini dudaklarını aralamaya zorladı. Karganın gözlerinin dilinin üstünde kaydığını hissettiğinde kusmamaya çalıştı.

"Gözleri aç," dedi Magda.

Nadya cadının dediğini yapınca, oda birden değişti. Kendisini gözleri kapalı bir halde, yanında Magda'yla birlikte bir sandalyede otururken gördü. Ellerini kaldırmaya çalıştı ama kanatlarını açtığını fark etti. Minik karga ayaklarını yere bastı ve şaşkınlıkla cıyakladı.

Magda onu pencereye doğru kışkışlayınca, kanatları olduğuna ve kanatlarının altında hissettiği rüzgâra çok mutlu olan Nadya, yaşlı kadının hüzünlendiğini bile fark etmedi. Yükseklere uçup kocaman bir daire çizdi, kanatlarını kapattı, nasıl kullanacağını öğrendi ve yerini geceye bırakmakta olan öğleden sonrasının oluşturduğu uzun gölgelerin arasına daldı. Ormanın sere serpe

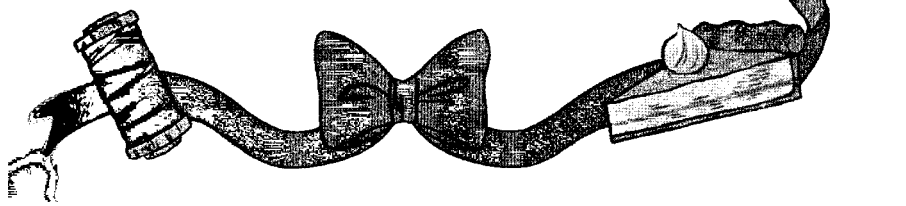
altında uzandığını, açık alanı ve Magda'nın kulübesini gördü. Uzakta Petrazoi'nin tırtıklı tepelerini gördü ve biraz alçalınca ormanda zencefil kızın izlediği patikayı buldu. Alçalıp ağaçların arasına daldı. Hayatında ilk kez ormandan korkmadığını hissediyordu.

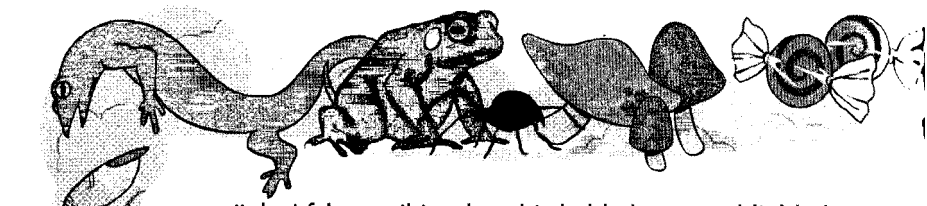
Duva'nın üstünde daireler çizerken, ana sokağa ve mezarlığa baktı ve iki yeni sunak daha inşa edildiğini gördü. Kendisi cadının yemeklerini yiyerek tombullaşırken, uzun kış boyunca iki kız daha ortadan kaybolmuştu. Onlar kaybolan son kızlar olacaklardı. Gaklayıp zencefil kıza doğru alçaldı ve ona, askerine ve kahramanına yol gösterdi.

Nadya bir çamaşır ipine konup zencefil kızın yolda babasının evine doğru ilerleyişini izledi. İçeriden tartışma sesleri geldiğini duyabiliyordu. Babası Karina'nın ne yaptığını öğrenmiş miydi? Onun gerçekten ne olduğundan şüphelenmeye başlamış mıydı?

Zencefil kız kapıyı çalınca, içerideki sesler kesildi. Kapı açıldı ve babası gözlerini kısıp alacakaranlıkta kimin geldiğini görmeye çalıştı. Nadya babasının uzun kış aylarında ne kadar çöktüğünü görünce, gözlerine inanamadı. Geniş omuzları artık sarkık ve dar gözüküyordu; uzaktan bile ne kadar zayıfladığı belliydi. Babasının dehşet içinde karşısındaki canavara bağırmasını bekledi.

"Nadya?" dedi Maxim şaşkınlıkla. Boğuk bir çığlıkla zencefil kıza sıkı sıkı sarıldı. Karina yüzü bembeyaz,

gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde kapıya geldi. Nadya biraz hayal kırıklığına uğradığını hissetti. Nedense Karina'nın zencefil kıza şöyle bir bakıp ufalanacağını ya da Nadya'yı sağ salim karşısında görünce, nasıl bir yaratık olduğunu birden itiraf edeceğini sanmıştı.

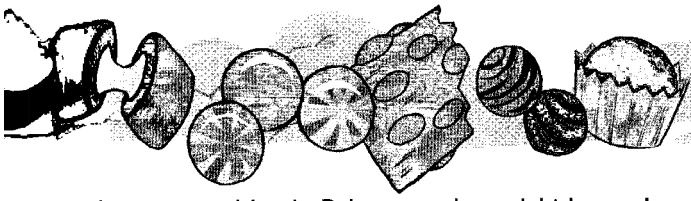
Maxim zencefil kızı içeri aldı ve Nadya pencereden içeri bakmak için havalanıp pervaza uçtu.

Magda'nın tatlı kulübesinden sonra evi eskisinden de sıkışık ve gri gözüküyordu. Şöminenin rafındaki tahta bebek koleksiyonunun daha da büyümüş olduğunu fark etti.

Nadya'nın babası zencefil kızın yanık kahverengi kolunu okşadı, ona bir sürü soru sordu ama kız şöminenin karşısında sessizce oturmakla yetindi. Nadya onun konuşabildiğinden bile emin değildi.

Maxim onun konuşmadığını fark etmemiş gibiydi. Bir şeyler söylüyor, gülüyor, ağlıyor, hayretle başını sallayıp duruyordu. Karina da her zamanki gibi arkasında dikilmiş onları izliyordu. Gözlerinden korku okunuyordu ama başka bir şey daha vardı. Minneti andıran bir ifade daha vardı gözlerinde.

Derken Karina öne çıktı, zencefil kızın yumuşak yanağına ve krema saçlarına elledi. Nadya onun elinin yanacağından, bir çığlık atıp eli yanmış gibi elini geri çekeceğinden ve derisinin bir ağaç kabuğu gibi soyulacağından, etlerinin altından kemikler değil dallar çıkacağından ve güzel teninin altında o korkunç khitka'nın belireceğinden emindi. Karina başını eğip dua eder gibi

bir şey mırıldandı. Paltosunu duvardaki kancadan aldı. "Baba Olya'ya gidiyorum," dedi.

"Tamam, tamam," dedi Maxim dalgın dalgın. Bakışlarını kızından ayıramıyordu.

Kaçıyor, diye düşündü Nadya dehşet içinde. Üstelik, zencefil kız onu engellemek için hiçbir şey yapmıyordu.

Karina atkısına sarındı, eldivenlerini giydi ve dışarı çıkıp arkasına bile bakmadan kapıyı kapattı.

Nadya pervazdan aşağı atlayıp gakladı. *Peşinden gideceğim*, diye düşündü. *Gözlerini oyacağım.*

Karina eğilip yerden aldığı çakıl taşını Nadya'ya fırlattı.

Nadya bet bir sesle gakladı.

Ama Karina konuştuğunda sesi yumuşacıktı. "Git buradan minik kuş," dedi ona. "Bazı şeylerin görülmemesi daha iyidir." Sonra alacakaranlıkta gözden kayboldu.

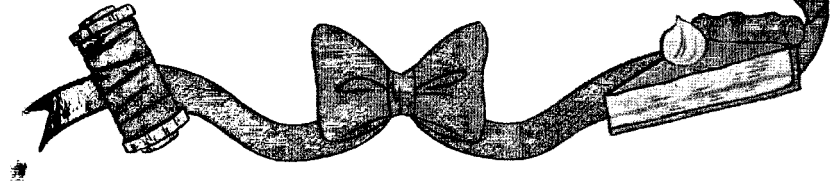
Nadya ne yapacağını bilemeyerek kanatlarını çırptı. Tekrar pencereden içeri baktı.

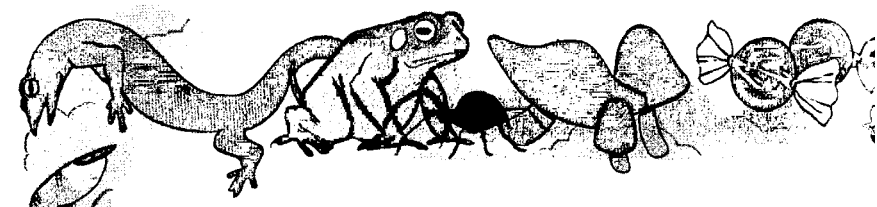
Babası zencefil kızı kucağına oturtmuştu ve beyaz saçlarını okşuyordu.

"Nadya," dedi tekrar tekrar. "Nadya." Burnunu kızının esmer omzuna sürttü ve dudaklarını tenine dayadı.

Dışarıda Nadya'nın minik kalbi göğüs kafesinde hızla atmaya başladı.

"Beni affet," diye mırıldandı Maxim. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor, zencefil kızın ensesindeki kremanın yumuşak kıvrımı eritiyordu.

Nadya ürperdi. Çaresizlik içinde kanatlarını cama vurdu. Ama babasının eli kızın eteğinin altına girdiği halde, zencefil kız kıpırdamadı.

O, ben değilim, dedi Nadya içinden. *Gerçek ben değilim. O, ben değilim.*

Babasının huzursuz hallerini, kayıp atlarını, değerli kızağını düşündü. Daha eskiden... farklı kasabalarda kızlar ortadan kaybolmuştu. Öyküler, söylentiler, uzak diyarlarda işlenen suçlar. Ama sonra kıtlık ve uzun kış başlamıştı ve Maxim eve hapsolunca daha yakın civarlarda avlanmak zorunda kalmıştı.

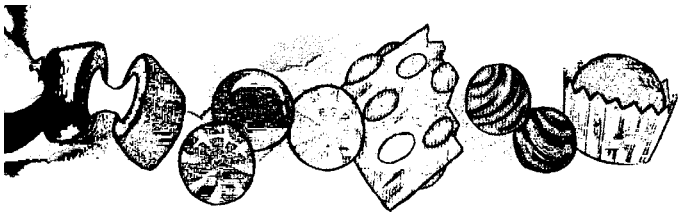
"Durmaya çalıştım," dedi Maxim kızını kendisine çekerken. "İnan bana," diye yalvardı. "Bana inandığını söyle."

Zencefil kız sesini çıkarmadı.

Maxim kızı yine öpmek için ıslak dudaklarını araladı ve dişlerini onun tatlı omzuna geçirirken, ağzından inleme ve iç çekme karışımı bir ses çıktı.

Nadya babasının peş peşe ısırıklarla, yavaş yavaş zencefil kızı yiyişini izledi. Babası onu yerken ağlıyordu ama duramıyordu. İşi bittiğinde şöminenin ateşi sönmüştü. Sonra, yere uzandı; karnı şişmiş, elleri yapış yapış olmuş, sakalına kırıntılar bulaşmıştı. Karga başını ancak bu manzarayı görünce çevirdi.

Ertesi sabah, Nadya'nın babasını iç organları deşilmiş ve kokuşmuş bir halde buldular. Geceyi dizlerinin üstünde kan ve şeker kusarak geçirmişti. Karina evde olmadığı için ona yardım edememişti. Kanla kaplı parkeleri kal-

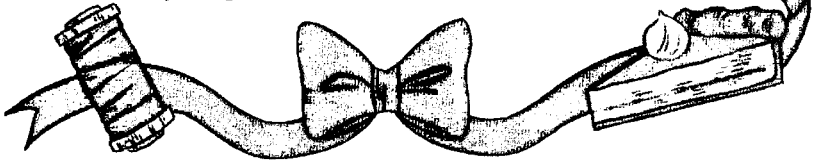

dırdıklarında, altında aralarında bir çocuk dua kitabının, cam boncuklardan yapılmış bir bileziğin, Genetchka'nın dans gecesi saçlarına taktığı koyu kırmızı renkli kurdelelerin kalanlarının, Lara Deniken'in kaba ilmeklerle süsler işlediği, kanla kaplanmış beyaz önlüğünün de bulunduğu bir sürü gizlenmiş eşya bulmuşlardı. Şöminenin rafındaki minik tahta bebekler her şeye şahit olmuşlardı.

Nadya tekrar cadının kulübesine uçtu, Magda'nın yumuşak bir ses tonuyla söylediği sözlerle ve Vladchek'in elini yalamasıyla eski haline döndü. Günlerini sessizce Magda'nın yanında yemek yaparak geçirdi, çok az yemek yiyebildi.

Babasını değil, Karina'yı düşünüyordu. Nadya'nın annesi hastalandığında, Karina her zaman onları ziyaret edecek bir mazeret bulmuş, Havel gittikten sonra babasıyla evlenerek Nadya'nın yanında olmuş ve Nadya'nın ormana kaçmasını sağlamıştı. Böylece, babasının kullanabileceği sadece bir hayalet kalacaktı geriye. Karina bir kızı kurtarabilme umuduyla, kendisini bir canavara teslim etmişti.

Nadya yerleri ovdu, bahçeyi temizledi ve Karina'nın o uzun kış boyunca nasıl Maxim'le yalnız kaldığını, onun evde olmadığı zamanlardan nasıl korktuğunu ve evde olmasını istediğini, şüphelerini doğrulayacak bir şey bulabilmek için yerleri ve dolapları nasıl incelediğini, marangozun becerikli elleriyle açtığı gizli oyukları araştırdığını düşündü.

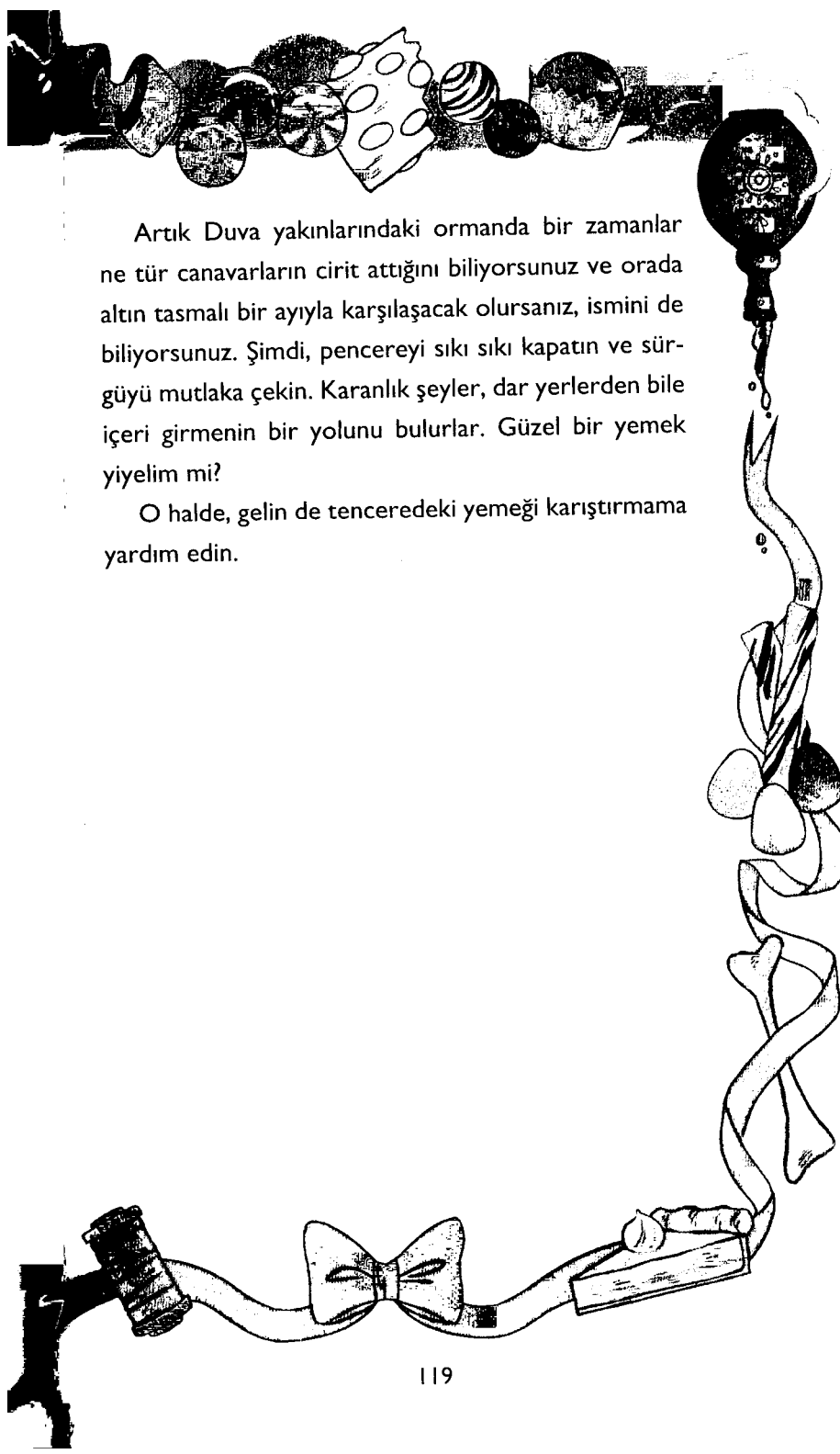

Duva'da Maxim Grushov'un cesedini yakmayı düşünmüşlerdi ama en sonunda onu Azizlere dua etmeden bugüne dek hiçbir şeyin yetişmediği kayalık toprağı olan bir alana gömmüşlerdi. Kayıp kızların cesetleri asla bulunmamıştı ama bazen bir avcı ormanda bir öbek kemik, sedefli bir ayna ya da bir ayakkabı buluyordu.

Karina bir başka ufak kasabaya yerleşti. Kim bilir ne olmuştu ona. Yalnız bir kadının başına çok az iyi şey gelirdi. Nadya'nın ağabeyi Havel kuzeydeki savaşta savaştı ve memleketine büyük bir kahraman olarak döndü.

Nadya'ya gelince, Magda'yla yaşadı ve böyle bir gecede büyüden söz etmemek daha iyidir ama yaşlı kadının bütün büyülerini öğrendi. Bazıları dolunay çıktığında, onun Magda'nın bile denemediği şeyleri denediğini söylüyorlar.

Artık Duva yakınlarındaki ormanda bir zamanlar ne tür canavarların cirit attığını biliyorsunuz ve orada altın tasmalı bir ayıyla karşılaşacak olursanız, ismini de biliyorsunuz. Şimdi, pencereyi sıkı sıkı kapatın ve sürgüyü mutlaka çekin. Karanlık şeyler, dar yerlerden bile içeri girmenin bir yolunu bulurlar. Güzel bir yemek yiyelim mi?

O halde, gelin de tenceredeki yemeği karıştırmama yardım edin.

KÜÇÜK BIÇAK

Korkuya kapılmadan kuzeydeki yoldan geçmek tehlikeliydi. Arkesk'in hemen güneyinde ağaçların seyrekleştiği, hiçbir kuşun ötmediği, gölgelerin garip bir şekilde ağırmış gibi dallardan sarktığı açık bir alan vardı. Bu ıssız bölgeden geçenler yol arkadaşlarının yanından ayrılmaz, yüksek sesle şarkılar söyler ve davul çalarlardı çünkü düşüncelerinizde kaybolduğunuzda, kendinizi ana yoldan çıkmış ve karanlık ormana girmiş bir halde bulurdunuz. Yolunuza devam edecek ve yol arkadaşlarınızın bağırışlarını duymazdan gelecek olursanız, ayaklarınız sizi lanetli kasaba Velisyana'nın sessiz sokaklarına ve terk edilmiş evlerine götürürdü.

Kasabada kaldırım taşlarını yabani otlar ve çiçekler bürümüştü. Dükkânlar boştu ve evlerin kapıları menteşelerinde çürümüş, geriye sadece karanlık boşluklar kalmıştı. Kasaba meydanı çalılıklarla kaplıydı ve kilisenin çatısı uzun zaman önce çökmüştü; kırık sıraların arasına düşmüş olan büyük kubbesi yan yatmıştı ve üstündeki altın yaprak ya aradan geçen zamanla kopmuş ya da cesur bir hırsız tarafından çalınmıştı.

Bir zamanlar Denizciler Meydanı olarak bilinen bu alanda durup yıkılmış bir sarayın görkemli cephesine ve sokak seviyesinden yüksekteki pervazı zambak de-

senli, ufak penceresine baktığınızda, bu sessizlik size tanıdık gelebilirdi. Durmuş olan bir kalbin sesiydi bu. Velisyana bir cesetti.

Geçmişte kasaba iki nedenden dolayı bilinirdi: ununun kalitesi –hemen hemen yüz elli kilometre çapındaki bir alanda bütün mutfaklarda bu un kullanılırdı– ve yaşlı dükün kızı Yeva Luchova'nın güzelliği.

Dük kral tarafından pek sevilmediği halde zengin olmayı başarmıştı. Nehir taşıp tarlaları su altında kalmasın diye barajlar ve hendekler yaptırmış, sağlam çelik parmaklıklı, kusursuz bir dengeye sahip kocaman bir su çarkı yaptırarak, Velisyana'nın ununun öğütüldüğü büyük değirmeni inşa ettirmişti.

Yeva Luchova'nın neye benzediği, saçlarının koyu altın rengi mi parlak siyah mı, gözlerinin safir mavisi mi yeni çıkmış otlar gibi yemyeşil mi olduğu tartışılırdı. Bizi ilgilendiren konu, onun güzelliğini nereden aldığı değil, güzelliğinden aldığı güç ve bilmemiz gereken tek şey Yeva'nın dünyaya geldiği günden beri güzel olduğu.

Yeva o kadar güzeldi ki annesinin doğumuna yardım etmek için yanında olan ebe cıyaklayan bebeği kapmış, Yeva'nın yüzüne biraz daha bakabilmek için kendisini bir dolaba kilitleyip yalvarmış ve ancak dük dolabın kapaklarının kırılması için bir balta getirilmesini emredince bebeği geri vermişti. Dük ebenin kırbaçlanmasını emretmişti ama bu ceza bile Yeva'nın birkaç bakıcısının onu kaçırmayı denemesini engellememişti.

En sonunda, dük kızına bakması için yaşlı kör bir kadın bulmuştu ve evleri nihayet huzura kavuşmuştu. Elbette, bu huzurlu zaman uzun sürmedi çünkü Yeva büyüdükçe daha da güzelleşti.

Kimse buna bir anlam veremiyordu çünkü dük ve karısı çok da çekici insanlar değillerdi. Yeva'nın annesinin bir Suli gezgininin çadırına girip onunla bir kaçamak yaşamanın bir yolunu bulduğuna dair söylentiler çıkmıştı ve daha kıskanç bazı kişiler ay ışığında yakışıklı bir iblisin dükün evine gizlice girip annesini kandırdığını ve onunla birlikte olduğunu söylerlerdi. Kasabalıların çoğu bu söylentilere gülerdi Yeva'nın ne kadar iyi yürekli olduğunu gören herkes onun uslu ve adil bir kızdan başka bir şey olduğunu düşünemezdi. Ama Yeva rüzgâr saçlarını dalgalandırırken ve güzel ayakları kaldırım taşlarına değmiyormuş gibi sokakta yürürken, onun insan olmadığını düşünmek hiç de zor değildi. Her sene dadısı, Yeva'nın yaş gününde saç örgülerinin arasına çiçekler koyma bahanesiyle onun kafa derisini inceler, titreyen parmaklarıyla boynuzları çıkıyor mu diye kontrol ederdi.

Yeva güzelleştikçe, babası onunla daha da gurur duydu. Kız on iki yaşına bastığında, dük Os Alta'dan bir portre ressamı çağırıp kızının zambakların arasında bir resmini yaptırdı ve resmi değirmeninden çıkan bütün un çuvallarının üstüne damgalattı. Böylece, bu unu satın alan kadınlar saçlarını Yeva gibi örmeye başladılar

ve erkekler böylesine güzel bir yaratığın gerçek olup olmadığını öğrenmek için Ravka'nın dört bir yanından Velisyana'ya geldiler.

Elbette, ressam da Yeva'ya âşık oldu. Kızın sütüne kandil çiçeği özü damlattı ve yakalanmadan onunla Arkesk'e kadar gitmeyi başardı. Dük kızını bir at arabasının arkasında, tuvallerin ve boya kavanozların arasında derin bir uykuda buldu. Yeva gayet iyiydi ve kaçırıldığını pek hatırlamıyordu ama o günden sonra portre galerilerinden kaçındı ve yağlıboya kokusu hep başının dönmesine neden oldu.

Yeva on beş yaşına geldiğinde, artık onun evden çıkması tehlikeli hale gelmişti. Saçlarını kesip yüzünü ise bulamayı denedi ama bu haliyle her gün yürüyüşe çıkacağı zamanı gözleyen erkeklere daha da güzel göründü çünkü onu gördüklerinde türlü türlü hayallere kapılmaya başlamışlardı. Yeva bir keresinde ayakkabısına giren ufak bir taşı çıkarmak için durmuş ve bir hata ederek kusursuz ayak bileğinin görünmesine neden olmuş ve bir isyan çıkmıştı. Böylece, babası onun saraydan çıkmaması gerektiğine karar vermişti.

Yeva günlerini kitap okuyarak ve dikiş dikerek, egzersiz olsun diye koridorlarda ileri geri yürüyerek geçirmeye başladı. Hizmetkârların dikkatini dağıtmamak için yüzünü hep bir peçeyle gizliyordu. Her gün saat kulesindeki saat öğle vaktinde çalmaya başladığında, Yeva aşağıdaki meydan toplanmış olan kalabalığa el

sallamak ve taliplerinin öne çıkıp aşklarını ilan etmeleri ve ona yalvararak evlilik teklifi yapmaları için penceresinin önüne gelirdi. Talipleri ona şarkılar söyler, numaralar yapar ya da ne kadar cesur olduklarını göstermek için düellolar yaparlardı ama düellolar zaman zaman kontrolden çıkardı. İkinci kere birisi ölünce, kasabanın komiseri olan emekli albayın buna bir son vermesi gerekmişti.

"Baba," dedi Yeva, dışarı çıkmak için can atarak, "neden gizlenmesi gereken kişi benim?"

Dük kızının elini okşadı. "Bu gücünün keyfini çıkar Yeva. Çünkü günün birinde yaşlanacaksın ve sokakta yürüdüğünde seni kimse fark etmeyecek."

Yeva babasının sorusunu yanıtlamadığını düşündü ama onu yanağından öpüp nakış işine devam etti.

On altı yaş gününün sabahında, Nestor Levkin oğluyla evlerine geldi. Levkin dükten sonra kasabadaki en varlıklı adamlardan biriydi ve oğlunun Yeva'yla evlenmesi için bir anlaşma yapmak istiyordu. Ama salona adım atıp da şöminenin önünde oturan Yeva'yı gördüğü anda, onunla kendisinin evlenmek istediğini söyledi.

Baba oğul tartışmaya başladılar ve birbirlerini yumrukladılar. Bu anlaşmazlığı çözmesi için emekli albayı çağırdılar ama adam Yeva'yı gördüğü anda kılıcını çekip iki talibine de meydan okudu. Dük kızını odasına yolladı ve adamları ayırmaları için muhafızlarını çağırdı. Bir süre sonra, adamlar Yeva'nın güzelliğinin büyüsünden

sıyrıldılar ve akılları başlarına geldi. Birlikte çay içtiler ve davranışlarından utanıp başlarını önlerine eğdiler.

"Bunun böyle devam etmesine izin veremezsiniz," dedi albay. "Her geçen gün, meydandaki kalabalık artıyor. Yeva için bir koca seçmeli ve kasaba birbirine girmeden önce bu çılgınlığı durdurmalısınız."

Aslında, dük sadece kızına ne istediğini sorarak tüm bunlara bir son verebilirdi. Ama kızının gördüğü ilgiden memnundu ve bu sayede un satışları çok iyi gidiyordu. Böylece, açgözlülüğünü ve ilgi görmeye olan sevgisini tatmin edecek bir plan yaptı.

Dükün daha fazla buğday ekebilmek için temizlenmesini istediği uçsuz bucaksız ormanlık bir arazisi vardı. Ertesi gün öğle vaktinde, Denizciler Meydanı'na bakan balkona çıktı ve aşağıdaki adamlara el salladı. Kalabalık Yeva yerine babasını görünce hayal kırıklığıyla iç çekti ama dükün söylediklerini duyunca dikkat kesildiler.

"Kızımın evlenme vakti geldi." Kalabalıktan tezahüratlar yükseldi. "Ama ancak ona layık bir adam onunla evlenebilir. Yeva narin bir kızdır ve üşümemesi gerekir. Şimdi, sizler ormanıma gideceksiniz ve ormanın en güneyindeki nadasa bırakılmış tarlanın oraya kütükleri dizeceksiniz. Yarın şafak vaktine kadar kim en büyük öbeği oluşturursa, Yeva'yla evlenebilecek."

Talipler bunun ne kadar garip bir istek olduğunu düşünmeden baltalarını almaya gittiler.

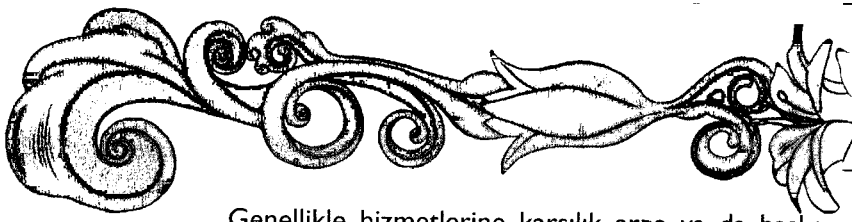

Dük balkon kapılarını kapatırken Yeva, "Baba, affedersin ama bu şekilde nasıl bir koca seçebilirim? Yarın bir sürü odunum olacak ama iyi birisiyle evlenebilecek miyim?"

Dük kızının elini okşadı. "Sevgili Yeva, gerçekten de bu kadar aptal ya da gaddar olduğumu mu sanıyorsun? Geçen hafta her gün sabırla seni görmeyi bekleyen prensin de meydanda olduğunu görmedin mi? Ağaçları kesmesi için bin tane adam tutacak kadar altını var. Bu görevi kolaylıkla tamamlayacak ve sen başkentte yaşayacak, hayatının sonuna dek sadece ipekli giysiler giyeceksin. Buna ne dersin?"

Yeva babasının onun sorusuna yanıt vermediğini düşündü ama onu yanağından öptü ve çok akıllı bir adam olduğunu söyledi.

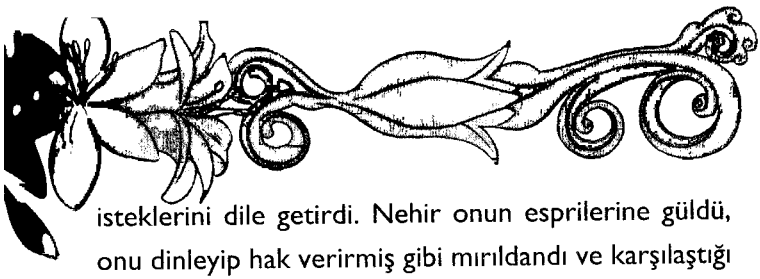
Ama Yeva'nın ve babasının bilmediği şey, Hırpani Semyon'un da olanları duymuş olmasıydı. Semyon bir Dalgaların Hâkimi'ydi ve güçlü olduğu halde yoksul bir adamdı. İkinci Ordu'dan önceki günlerde, Grisha'nın çok az yerde hoş karşılandığı ve her yerde şüpheyle davranıldığı günlerdi. Semyon hayatını kasabadan kasabaya giderek, kuraklık olduğunda nehirlerin aktığı yönü değiştirerek, kış fırtınaları fazla erken başladığında yağmurları engelleyerek ya da kuyu açmak için doğru yerleri bularak kazanıyordu. Bunlar onun için basit işlerdi. Ona bunları nasıl başardığının sorulduğu nadir zamanlarda, "Su sadece ona yön verilmesini ister," derdi. "Su ondan ne istendiğini duymak ister."

Genellikle hizmetlerine karşılık arpa ya da başka şeyler verilirdi ve bir işi bitirdiği anda, köylüler ondan gitmesini isterlerdi. İyi bir hayatı yoktu. Bir yuvası ve bir karısı olsun istiyordu. Yeni çizmeleri ve güzel bir paltosu olmasını, sokakta yürüdüğü zaman insanların ona saygıyla bakmasını istiyordu. Yeva Luchova'yı gördüğü anda, o da kızla evlenmek istemişti.

Semyon kasabadan geçti ve ormanın diğer taliplerin çoktan bütün ağaçları kesmeye ve kütükleri bir yere yığmaya başladığı alana gitti. Bir baltası ve alacak parası yoktu. Zeki bir adamdı ve bir balta çalacak kadar da çaresiz durumdaydı ama prensi Yeva'nın penceresinin altında beklerken görmüştü ve dükün planının ne olduğunu anlamıştı. Kendisi öylece orada dikilirken, prensin adamlarının kesip bir kenara istiflediği kütükleri ve altın rengi saçları olan gülümseyen prensin elinde fildişi saplı, keskin tarafı tuhaf, koyu gri renkli parlak Grisha çeliğinden yapılmış baltasını elinde çevirdiğini görünce hayal kırıklığına uğradı.

Semyon derme çatma bir kamp kurduğu nehir kenarına gitti. Birkaç bohçası ve birkaç parça eşyası orada duruyordu. Nehir kenarına oturdu ve büyük değirmenin yanındaki su çarkının çıkardığı düzenli sesleri ve etrafa sıçrayan su seslerini dinledi. Semyon diğer insanların yanında dili tutuk ve asık suratlı birisiydi ama o dik nehir kenarında, sazların yumuşak hışırtısı arasında, içinden geçenleri rahatlıkla suya anlattı ve gizli

isteklerini dile getirdi. Nehir onun esprilerine güldü, onu dinleyip hak verirmiş gibi mırıldandı ve karşılaştığı haksızlıkları duyunca öfkeyle ve hışımla kükredi.

Ama güneş batarken ve ormanlık alandaki baltalar susarken, Semyon diğer adamların hava kararmadan önce eve döneceklerini biliyordu.

"Ne yapacağım?" diye sordu nehre. "Yeva yarın bir prensi seçecek ve benim elimde hâlâ bir şey olmayacak. Bugüne dek hep ne dersem yaptın ama şimdi bana nasıl yardım edeceksin?"

Nehir onu şaşırtarak şarkı söyleyen bir kadının sesini andıran tiz ve tatlı bir sesle yanıt verdi. Sola ve sağa taştı, kayalara çarptı ve bir fırtına çıkmış gibi kabarıp köpüklendi. Semyon geri geri giderken, su yükseldi ve çizmeleri çamurlara saplandı.

"Nehir, ne yapıyorsun?" diye bağırdı.

Nehir kocaman, kıvrımlı bir dalga oluşturup Semyon'a doğru ilerledi ve kıyıyı kapladı. Semyon boğulacağından emin bir şekilde kollarıyla başını kapattı ama su tam üstüne çarpmak üzereyken, nehir ikiye ayrıldı ve tir tir titreyen Semyon'un etrafından dolandı.

Nehir ormandan gürül gürül akarak geçti, yaşlı ağaçları topraktan söktü ve dallarını kırdı. Gecenin karanlığında ormanda ta güney ucundaki nadasa bırakılmış topraklara kadar bir patika oluşturdu. Orada kendi etrafında döndü, bir girdap yarattı ve ağaçları ve dalları üst üste istiflemeye başladı. Nehir bütün gece

hiç durmadan çalıştı ve kasabalılar sabah ormana gittiklerinde, Semyon'u prensin adamlarının ufak çalı çırpı öbeğini gölgede bırakan kocaman bir kütük kulesinin yanında buldular.

Prens öfkeyle fildişi saplı baltasını yere fırlattı ve dük gördüklerine memnun olmadı. Verdiği sözü herkesin önünde çiğneyemezdi ama kızının Semyon gibi garip bir adamla evleneceği fikrini de kabullenemiyordu. Kendisini gülümsemeye ve Semyon'un sıska sırtına vurmaya zorladı. "Müthiş bir iş başarmışsın!" dedi. "Eminim ki ikinci görevde de bu kadar başarılı olacaksın!"

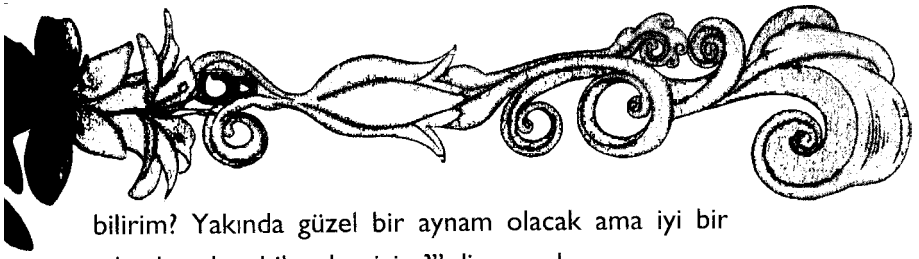
Semyon kaşlarını çattı. "Ama..."

"Yeva'yla evlenecek kişi için sadece bir görev vereceğimi sanmıyordun, değil mi? Kızımın bundan çok daha fazlasına layık olduğunu kabul ediyorsundur herhalde!"

Bütün kasabalılar ve talipler, özellikle de gururu incinmiş olan prens ona hak verdiler. Semyon kimsenin Yeva'yı değersiz bulduğunu düşünmesini istemiyordu. İtirazlarını içinde tutup evet anlamında başını salladı.

"Güzel! Şimdi, beni iyi dinleyin. Yeva gibi bir kızın güzel yüzünü görebilmesi gerekir. Petrazoi tepelerinde, ayna ustası Baba Anezka yaşar. Kim onun aynalarından biriyle buraya geri gelirse, kızımla evlenebilir." Talipler hemen dört bir yana dağılırken, prens emirlerini vermek için adamlarını çağırdı.

Dük saraya dönünce ve Yeva olanları duyunca, "Baba, affedersin ama bu şekilde nasıl bir koca seçe-

bilirim? Yakında güzel bir aynam olacak ama iyi bir adamla evlenebilecek miyim?" diye sordu.

"Sevgili Yeva," dedi dük, "babanın bilgeliğine güvenmeyi ne zaman öğreneceksin? Prens Ravka'nın en hızlı atlarına sahip ve öyle bir aynayı satın alabilecek kadar parası var. Bu görevi başarıyla tamamlayacak ve sen değerli taşlarla bezeli bir taç takacak, kışın bile kiraz yiyeceksin. Buna ne dersin?"

Yeva babasının onu yanlış duymuş olabileceğini düşündü ama onu yanağından öptü ve kirazları gerçekten de çok sevdiğini söyledi.

Semyon nehir kenarına indi ve başını ellerinin arasına aldı. "Ne yapacağım?" dedi üzgün üzgün. "Bir atım ya da dağ cadısına verebileceğim kadar param yok. Bana daha önce yardım ettin ama şimdi nasıl yardım edeceksin nehir?"

Nehir bir kez daha kabarınca ve onu ayak bileğinden yakalayınca, Semyon şaşkınlıkla ona baktı. Nehir onu derinliklerine çekerken, Semyon su yuttu ve nefes almaya çalıştı.

"Nehir, ne yapıyorsun?" diye bağırdı.

Nehir sularını fokurdatarak yanıt verdi, onu dibe batırıp yüzeye çıkardı ve güzelce uzaklara taşımaya başladı. Onu göllerden, derelerden ve şelalelerden geçirip güneye, sonra ırmak kollarından ve ırmaklardan geçirip batıya doğru taşıdı ve kilometreler sonra nihayet Petrazoi'nin kuzeye bakan tepelerine vardılar. Semyon nehrin ne yapmak istediğini anladı.

"Daha hızlı gidelim nehir, daha hızlı!" diye emretti nehir onu dağlara taşırken. Çok geçmeden, sırılsıklam olmuş ama sağ salim bir halde cadının mağarasının girişine vardı.

"Bana sadık bir dost oldun. Bu yüzden, sana bir isim vermek istiyorum," dedi Semyon nehre, eski paltosunu sıkıp kurutmaya çalışırken. "Gün ışığında büründüğün gümüşümsü parıltı ve en güçlü koruyucum olduğun için sana Küçük Bıçak ismini vermek istiyorum."

Sonra cadının kapısını çaldı. "Bir ayna almak için geldim!" diye seslendi. Baba Anezka düz ve keskin dişleri, hiç kırpmadığı altın rengi gözleriyle karşısında belirdi. Semyon o anda ona verebileceği parası olmadığını hatırladı. Ama yaşlı cadı kapıyı yüzüne kapatmaya fırsat bulamadan, nehir mağaraya daldı, kadının ayak bileklerinin etrafından dolandı ve tekrar dışarı çıktı.

Baba Anezka eğilip nehri selamladı ve peşinde Semyon'la, onları yüksek bir yamaçtan ve iki düz kayalığın arasındaki gizli bir patikadan geçiren nehri izledi. Daracık patikadan geçtikten sonra, kendilerini zemini gri çakıl taşlarıyla kaplı, çorak ve Petrazoi'nin kalanı kadar çirkin alçak bir vadide buldular. Ama bu alanın tam ortasında neredeyse kusursuz bir yuvarlak şekle sahip, yüzeyi cilalanmış cam gibi pürüzsüz ve göğü içine girilebilse bulutların arasından düşecekmiş hissi yaratacak kadar iyi yansıtan bir su birikintisi vardı.

Cadı sivri dişlerini sergileyerek güldü. "İşte, bu bir ayna," dedi. "Gayet adilane bir anlaşma."

Birlikte mağaraya döndüler ve Baba Anezka Semyon'a en iyi aynalarından birini verip onu çok mutlu etti.

"Bu, nehir için bir armağan," dedi cadı.

"Bu armağan Küçük Bıçak'a ait ve o ben ne dersem onu yapar. Hem nehir bir aynayı ne yapsın?"

"Bu soruyu ona sorman gerek," dedi cadı.

Ama Semyon onu duymazdan geldi. Küçük Bıçak'ı çağırdı ve nehir bir kez daha onu ayak bileklerinden yakaladı. Birlikte hızla dağdan aşağı inmeye koyuldular. Yolda ilerlemekte olan prensin kafilesinin yanından hızla geçtiklerinde, askerler sadece kocaman bir dalga ve bembeyaz köpükler gördüler.

Velisyana'ya vardıklarında, Semyon bulabildiği en yeni giysisini giydi, saçlarını taradı ve çizmelerini parlatmak için elinden geleni yaptı. Aynaya baktığında, karamsar yüzünü ve ona bakmakta olan kapkara gözlerini görüp şaşırdı. Her zaman yakışıklı olduğunu sanmıştı ve nehir ona öyle olmadığını söylememişti.

"Bu aynada bir gariplik var Küçük Bıçak. Ama dük bunu istedi ve Yeva bunu duvarına asacak."

Dük pencereden dışarı bakıp da Semyon'un elinde bir aynayla Denizciler Meydanı'nda yürüdüğünü görünce, şok içinde geri çekildi.

"Aptalca görevlerinle ne yaptığını gördün mü?" dedi emekli albay. Dükün yanında yarışmanın sonuçlarını bekliyordu. "Şansın varken Yeva için beni seçmeliydin. Şimdi kızın o dışlanmış adamla evlenecek ve kimse masanda oturmak istemeyecek. Ondan kurtulmanın bir yolunu bulmalısın."

Ama dük bundan emin değildi. Bir prens iyi bir damat olurdu ama Semyon tüm bu zor görevleri başardığına göre çok güçlü olmalıydı. Dük onun büyülü güçlerini kullanıp kullanamayacağını merak etti.

Albayı saraydan yolladı ve Semyon sarayın kapısını çalınca, dük onu çok hoş karşıladı. Onun şeref konukları için ayırdığı yere oturttu ve hizmetkârlarından ellerini parfümlü suyla yıkamalarını istedi. Sonra, ona şekerli bademler, erik likörü, kâselerce amberçiçeklerinin arasında kuzu etli mantılar ikram etti. Semyon hayatında hiç o kadar güzel yemekler yememişti ve kimse ona saygıdeğer bir konukmuş gibi davranmamıştı. En sonunda geriye yaslandığında, karnı ağrıyordu ve gözleri şaraptan ve iltifatlardan kapanmak üzereydi.

Dük, "Semyon," dedi, "ikimiz de dürüst adamlarız ve birbirimizle açık açık konuşabiliriz. Sen zeki bir adamsın ama Yeva gibi bir kızla evlenmeyi nasıl isteyebilirsin? İşin, evin ve bir geleceğin yok."

"Sevgim var," dedi Semyon az kalsın kadehini devirerek. "Bir de Küçük Bıçak'ım var."

Dük bıçakların konuyla ne ilgisi olduğunu anlayamadı ama, "İnsan sadece sevgiyle, çatal ve bıçakla yaşayamaz. Bugüne dek, Yeva'nın çok güzel bir hayatı oldu. Mücadele ya da zorluk nedir bilmez. Bunları ona sen mi öğreteceksin?"

"Hayır!" diye bağırdı Semyon. "Asla!"

"O halde, ikimizin bir plan yapması gerek. Yarın son bir görev vereceğim. Bunu da başarırsan, kızım-

la evleneceksin ve dilediğin bütün zenginliklere sahip olacaksın."

Semyon dükün onu bir kez daha kandırabileceğinden şüphelendi ama bu anlaşma hoşuna gittiği için kabul etmeye ve temkinli davranmaya karar verdi.

"Peki," dedi ve dükün elini sıktı.

Dük de memnuniyetsizliğini gizlemeye çalışarak onun elini sıktı. "Yarın sabah meydana gel ve görevin ne olduğunu dikkatle dinle."

Yeni bir görev verileceği haberi yayılınca, ertesi sabah meydan daha da fazla taliple tıklım tıklım doldu. Prens de yorgun atlarıyla oradaydı ve çizmesine öfkeyle kırdığı aynanın parçaları yapışmıştı.

"Muhteşem bir büyücü tarafından yapılmış çok eski bir madeni para var ve şu anda Ravka'da bir yerde gömülü," dedi dük. "Parayı her harcadığınızda, size iki misli para getirir ve cepleriniz hep dolu olur. Bu parayı getirin ki Yeva'nın hiçbir şeye ihtiyacı olmasın ve onunla evlenmeye hak kazanın."

Herkes dört bir yana dağılıp kürekler ve kazmalar kaptı.

Dük balkondan içeri girdiğinde Yeva, "Baba, affedersin ama bu şekilde nasıl bir koca seçebilirim? Yakında çok zengin olacağım ama iyi bir adamla evlenebilecek miyim?" diye sordu.

Bu sefer, dük kızına acıyarak baktı.

"Kasaları boşaldığında ve mideleri guruldamaya başladığında, iyi yürekli insanlar bile kötü yürekli insan-

lara dönüşür," dedi dük. "Bu görevi kim başarırsa, büyülü para bizim olacak. Mermerle kaplı salonlarda dans edeceğiz, donmuş kehribar kupalardan içkiler içeceğiz ve kocandan hoşlanmazsan, onu bir altın denizinde boğarız ve sana yeni bir koca bulması için gümüşten bir gemiyi uzaklara yollarız. Buna ne diyorsun?"

Yeva yanıtlanmayan sorular sormaktan bıkmış bir halde iç çekti. Babasını yanağından öpüp dua etmeye gitti.

Prens danışmanlarını topladı. Saray mühendisi ona kolu elli adamla çevrilebilen bir makine getirdi. Makinenin kolu dönmeye başladığında, kilometrelerce derinlikte çukurlar kazabiliyordu. Ama mühendis makinenin nasıl durdurulabileceğini bilmiyordu. Makineden ve elli adamdan bir daha haber alamadılar. İçişleri bakanı biraz daha zamanı olsaydı köstebeklerden oluşan bir ordu kurabileceğini, kralın baş casusu da sert kayaları bile delebilen büyülü bir kaşıkla ilgili öyküler duyduğunu iddia etti.

Bu arada, Semyon nehre döndü. "Küçük Bıçak, sana ihtiyacım var," diye seslendi. "O parayı bulamazsam, Yeva'yla başka bir adam evlenecek ve ben hiçbir şeye sahip olamayacağım."

Nehir sularını sıçrattı ve yüzeyi sert bir şekilde dalgalandı. Sular kıyılarına taştı ve tekrar tekrar değirmenin havuzunu dolduran baraja çarptı. Aradan dakikalar geçti ama Semyon en sonunda onun ne yapmaya çalıştığını anladı: Nehir kısıtlanmıştı ve toprağı kazamayacak kadar zayıf durumdaydı.

Prensin ormana fırlatıp attığı ve gizlice aldığı fildişi saplı baltayı aldı ve var gücüyle baraja indirdi. Grisha çeliği taş duvara çarptı ve ormanda muazzam bir ses yankılandı. En sonunda, barajın duvarı büyük bir gıcırtıyla çatladı. Nehir yeniden güce kavuşup bütün olunca, kabarıp köpüklendi.

"Şimdi, yeri kaz ve bana parayı bul Küçük Bıçak. Yoksa ne işime yararsın?"

Nehir toprağı büyük bir güçle ve kararlılıkla kazdı. Arkasında kocaman oyuklar, mağaralar ve tüneller bıraktı. Ravka'yı boydan boya kazarken, kayalar akıntısıyla parçalandı ve toprak kenarlarından su içti. Nehir derinlere gittikçe gücü azaldı ama devam ettikçe etti ve gücü tükenip bir parça toprağın üstünde silik bir pus gibi kaldığı anda, ufak ve sert parayı buldu. Üstündeki yüz, aradan geçen zamanla silinmişti.

Nehir parayı aldı ve yüzeye fırlattı; gücünü toplamaya başladı, çamurlarla ve yağmur sularıyla yoğunlaştı ve her ufak dereyi ve ırmağı yuttuğunda şişti.

En sonunda, değirmenin havuzundan hızla geçti, gökkuşaklarıyla parıldayan bir pus oluşturdu ve parayı bir o yana bir bu yana fırlattı.

Semyon parayı kapmak için suya atıldı ama nehir etrafında döndü ve endişeli mırıltılar çıkardı. Semyon durup düşündü. *Ya parayı düke götürürsem ve bana bir görev daha verirse? Ya parayı alıp beni oturduğum yerde öldürürse?*

"Aptal değilim," dedi nehre. "Ben dönene dek parayı sığ sularında gizle."

Semyon bir kez daha saçlarını güzelce taradı, çizmelerini parlattı ve dükün evine yürüdü. Kapıyı yumrukladı ve son ödülü de bulduğunu söyledi. "Rahibi çağırın!" dedi. "Yeva'ya en güzel elbisesini giydirin. Nehir kenarında evlilik yeminimizi ettikten sonra, büyülü parayı vereceğim."

Böylece, Yeva en güzel elbisesini giydi ve mucizevi yüzünü gizlemek için kalın bir peçe taktı. Kör dadısı ona son kez sarılırken sessizce ağladı ve saçlarına değerli taşlarla süslü bir kokoshniki taktı. Sonra, babası ve rahip Yeva'yı peşlerinde kasabalılar ve homurdanıp duran prensle birlikte nehir kenarına götürdüler. Semyon'u çatlamış barajın orada, taşan nehrin yanında buldular.

"Burada neler oldu?" diye sordu dük.

Semyon'un üstünde hâlâ eski giysileri vardı ama artık kendinden emin bir şekilde konuşuyordu. "Parayı buldum," dedi. "Bana Yeva'yı verin."

Dük heyecanla elini uzattı.

"Göster onlara Küçük Bıçak," dedi Semyon azgın sulara.

Yeva kaşlarını çattı. "Bu nehrin neresi küçük?" diye sordu ama kimse bu soruyu duymadı.

Para nehrin derinliklerinden fırlayıp yüzeyinde kaymaya ve dönmeye başladı.

"Doğruymuş!" diye bağırdı dük. "Azizler aşkına, gerçekten de bulmuş parayı!"

Dük, Semyon ve prens parayı yakalamaya çalıştılar ama nehir kükredi. Saldırmaya hazır bir yaratık gibi ge-

riye çekilip kabardı ve sert bir şekilde kalabalığın üstüne inecek kadar yükseldi.

"Dur!" diye emretti Semyon.

Ama nehir durmadı. Bükülüp döndü, sazlarla ve iri kaya parçalarıyla dolu kocaman bir sütun oluşturdu. Herkes korku içinde gerilerken, ormanın zemininde yükseldi. İnsanlar nehrin sularında ne görmüşlerdi? Bazıları bir iblis, bazıları da yüz tane boğulmuş adamın beyaz yüzlerini ve şişmiş cesetlerini gördüklerini söyler ama çoğu onların kolları kıyıya çarpan dalgaları andıran, saçları fırtına bulutlarının şimşeklerine ve göğüsleri beyaz köpüklere benzeyen bir kadın gördüklerini söyler.

"Küçük Bıçak!" diye bağırdı Semyon. "Ne yapıyorsun?"

Korkunç, çok güçlü ve yağmura boğulmuş şelalelerin, fırtınaların ve sellerin gümbür gümbür sesine benzer bir sesle yanıt verdi. "Ben senin bir parça ekmeğini kesebileceğin kör bir bıçak değilim. Tarlaları besler, hasadı boğarım. Ben hem bereket hem de yıkımım."

İnsanlar dizlerinin üstüne çöküp ağlamaya başladılar. Dük rahibin eline yapıştı.

"Kimsin sen o halde?" diye yalvardı Semyon. "Nesin sen?"

"Dilin benim gerçek ismimi söylemeye layık değil," diye kükredi nehir. "Bir zamanlar yüce Kuzey Denizi Isenvee'nin ruhuydum ve bu diyarları özgürce gezer, Fjerda'da gümbür gümbür akar, kayalıklı sahile gider ve geri gelirdim. Sonra, bir talihsizlik eseri ruhum bu-

raya hapsoldu ve bu baraj beni tutsak aldı; dilediğim gibi akabildiğim halde, hep buraya geri dönmek, o lanetli tekerleği döndürmek ve bu nahoş köye sonsuza dek hizmet etmek zorunda kaldım. Artık baraj yıkıldı. Açgözlülüğün ve prensin baltası başardı bunu."

Konuşacak cesareti sadece Yeva buldu çünkü soracağı soru çok basitti. "Ne istiyorsun nehir?"

"Ağaç kulesini ben yaptım," dedi nehir. "Baba Anezka'dan aynayı ben kazandım. Büyülü parayı ben buldum. Şimdi sana şunu soracağım Yeva Luchova: Seni satmaya çalışan babanla mı, seni satın alabileceğini uman prensle mi, bilmeceleri kendisi çözmeyecek kadar zayıf bu adamla mı kalacaksın? Yoksa benimle gelip kıyının karısı mı olacaksın?"

Yeva, Semyon'a, prense ve rahibin yanında dikilen babasına baktı. Sonra, peçeyi çıkardı. Gözleri parıldıyordu ve yanakları pembe pembe olmuş ışıldıyordu. İnsanlar çığlık atıp gözlerini kaçırdılar çünkü Yeva bir anda kimsenin bakamayacağı kadar güzelleşmişti. Güzelliği dehşet vericiydi ve tıpkı her şeyi yutan bir yıldız kadar parlaktı.

Yeva kıyıdan suya atladı ve nehir onu sularıyla yakalayıp yüzeyde tuttu. Yeva'nın değerli taşlarla süslü kokoshniki batarken, ipekli elbisesi etrafına yayıldı. Yüzeyde akıntıya yakalanmış bir çiçek gibi süzüldü. Dük ıslanmış çizmelerinin içinde korkudan ve şaşkınlıktan titrerken, nehir Yeva'yı kollarına alıp uzaklara götürdü. Nehir ormandan gök gürültüsü gibi geçti, eteklerini fı-

rıl fırıl döndürerek ağaçları ve tarlaları kapladı, ilerlerken değirmeni paramparça etti. Su tekerleği bağlantı yerlerinden fırlayıp kontrolsüzce nehir kenarında yuvarlandı. Prensi ve adamlarını dümdüz edip çalılıkların arasında gözden kayboldu.

Kasabalılar birbirlerine sokulup korkudan titrediler ve nehir nihayet gittiğinde, boş nehir yatağına ve güneşin altında parıldayan ıslak kayalıklarına baktılar. Değirmen havuzunun daha birkaç dakika önce olduğu yerde, artık sadece çamurlu bir çukur duruyordu. Etrafta birden sessizleşmişti. Sadece şaşkın kurbağaların vıraklamaları ve susuz kalıp çamurda debelenen balıkların sesi duyuluyordu.

Nehir, Velisyana'nın kalbiydi ve o sessizleşince, kasaba ölüme mahkûm olmuştu.

Nehir olmadan değirmen olamazdı, değirmen olmadan da dük bütün servetini kaybederdi. Dük kraldan yardım istediğinde, prens babasının ona önce üç görev vermesini, dük başarısız olursa da başının uçurulmasını önerdi. Dük başkentten utanç içinde ama en azından başı hâlâ omuzlarının üstündeyken ayrıldı.

Velisyana'daki evler ve dükkânlar teker teker boşaldı. Ocaklar söndü ve saat kulesindeki saat bomboş bir kasaba için çaldı. Dük viraneye dönen sarayında kaldı ve Yeva'nın penceresinden Denizciler Meydanı'ndaki boş alana bakıp Semyon'a lanetler okudu. Hiç kıpırdamadan dururursanız, onu etrafında taş zambaklarla çevrili, suyun

geri gelişini bekler bir halde görebilirsiniz. Ama güzel Yeva'yı göremezsiniz. Yeva nehrin onu deniz kenarına taşıdığı yerde kaldı. Dualarını dalgaların kapıya kadar ulaştığı ufak bir şapelde etti ve her gün okyanus kenarında oturup gelgiti izledi. Mutlu ama yalnız yaşadı, yaşlandı ve asla güzelliğini kaybedeceğinden endişelenmedi çünkü aynaya her baktığında özgür bir kadın gördü.

Zavallı Semyon'a gelince, kasabanın başına gelen trajediden sorumlu tutulup oradan kovuldu. Ama mutsuzluğu uzun sürmedi. Velisyana'dan ayrıldıktan kısa bir süre sonra, bir mısır koçanı gibi kurudu ve öldü. Ona ihanet eder diye, bir damla bile su içmedi.

O yoldan ayrılmak gibi bir aptallık ettiyseniz dönmek de sizin sorumluluğunuz. Sizin için endişelenen yol arkadaşlarınızın seslerini izleyin. Belki bu sefer ayaklarınız sizi orada bulunmaya hakkı olmayan bir ovada sere serpe durmakta olan bir su tekerleğinin paslı iskeletine götürür.

Şanslıysanız, arkadaşlarınızı bulursunuz. Sırtınıza vurur ve kahkahalarıyla sizi teselli ederler. Ama arkada kalan ağaçların arasındaki o karanlık alandan çıkarken, unutmayın ki bir şeyi kullanmak, ona sahip olmak anlamına gelmez. Günün birinde evlenecek

olursanız, karınızın sorularını dikkatle dinleyin. Bu sorularda kayıp bir nehrin kükreyişi, denizin iç çekişi gibi onun gerçek ismini duyabilirsiniz.

Asker Prens

Sonuç olarak, işin sorumlusu saatçiydi. Ama Bay ve Bayan Zelverhaus'un onu eve hiç almamış olmaları gerekirdi. Önemsiz iblisler böyledir işte. Kadife ceketlerle ve cilalı ayakkabılarla kapınıza gelirler. Şapkalarını kaldırıp selam verir, gülümser ve görgülü davranırlar. Size kuyruklarını asla göstermezler.

Saatçinin ismi Droessen'dı ama onun Kerchlü değil de Ravkalı olduğuna dair söylentiler çıkmıştı: Sürgüne yollanmış bir soylunun oğlu ya da bilinmeyen nedenlerden dolayı anavatanından kovulmuş, gözden düşmüş bir Fabrikatör olduğu söyleniyordu. Dükkânı bir parmak gibi kıvrık bir kanalın sizi yanına çağırdığı Wijnstraat'taydı ve dünyanın dört bir yanında muhteşem saatleri, her saatte farklı şarkılar söyleyen minik bronz kuşları ve gece yarısı ve öğle vakitlerinde komik skeçler oynayan minik tahta erkek ve kadın figürleriyle tanınıyordu.

Kollarından biri çekildiğinde cilalı tahta elini avucunuzun üstüne koyup geleceğinizi anlatan bir saat-falcı yaptığında meşhur olmuştu. Bir tüccar kızını evlenmeden önce onun dükkânına götürmüştü. Falcı takır tukur sesler çıkarıp tahta ağzını açmış, "Muhteşem bir aşk yaşayacak, hayal bile edemediğin kadar altına sahip

olacaksın," demişti. Tüccar zeki makineyi sevgili kızı için bir düğün hediyesi olarak satın almıştı ve kutlamaya katılan davetlilerin hepsi hayatlarında birbirilerine o kadar âşık bir gelin ve damat görmediklerini söylemişlerdi. Ama kızının balayına gitmek için bindiği gemi o kadar çok şık eşyayla ve parayla dolmuştu ki çıkan ilk fırtınada batmış, her şey acımasız denizde kaybolmuştu. Haberi alan tüccar üzüntüden ve içtiği içkilerden sarhoş olup makinenin zeki sözlerini hatırlamış, onu yumruklarıyla paramparça etmişti. Ertesi gün, uşakları adamı hâlâ gözyaşları arasında, gömleği lekelenmiş, elleri kanlar içinde yerde yatarken bulmuşlardı. Ama bu hüzünlü öykü, gizemli ve tekinsiz şeyler peşinde olan daha da çok müşterinin saat yapımcısının kapısına yığılmasına neden olmuştu.

Dükkânında inanılmaz şeylerle karşılaşmışlardı: kadife bir bozkırda mekanik ceylanlar avlayan koyu altın rengi aslanlar; incecik tellerin üstünde gerçekten de uçuyormuş gibi gözüken, vızıldayan ve dönüp duran, üstleri değerli taşlarla süslü yusufçuk böceklerinin polen yaydığı mineli çiçeklerden oluşan bir bahçe; her ay farklı dehşet verici cinayetler işleyen insan robotların bulunduğu –meraklı genç gözlerden uzak tutmak için en üst rafta duruyordu– dönen bir takvim saati... Ocak ayının ilk gününde, buz tutmuş bir alanda bir düello yapılıyor, iki rakibin tabancalarından minik minik dumanlar çıkıyordu. Şubat ayında, bir adam ka-

rısını gırtlaklamak için üstüne çıkarken, karısının âşığı dağınık yatağın altına gizleniyordu. Skeçler böyle devam ediyordu.

Tüm başarılarına rağmen, Droessen hâlâ genç bir adamdı ve müşterileri olan tüccar ailelerinin en sevilen parti konuğuydu. Şık giyinirdi, hoş sohbetti ve ev sahiplerine her zaman harika hediyeler getirirdi. Bir odaya girdiği zaman, insanların ayakta huzursuzca kıpırdandıkları, birden üşümüş gibi kollarını ovuşturdukları ve cereyan hissettikleri için bir yerin açık kaldığını düşündükleri de doğruydu. Ama bunlar nedense onu daha da ilginç kılıyordu.

Bozuk şeylere karşı büyük bir merak duymuyor olsaydı, Droessen acınası bir karakter, karmaşık oyuncaklar denebilecek şeylerle oynayan yetişkin bir adam sayılabilirdi. Ama herkes şık kadife ceketinden ve zarif beyaz parmaklarından söz ediyordu. Yakınlarda olduğunda, anneler heyecandan mendillerini sıkı sıkı kavrar, kızlarının yanakları kızarırdı. Her kış mevsiminde, varlıklı bir çay tüccarı ailesi olan Zelverhauslar saatçiyi şehir dışındaki köşklerinde Nachtspel haftası verdikleri partilere ve eğlencelere davet ederlerdi. Köşk, koyu renkli lambrileri, sağlam tuğla yapısı ve sert hatlarıyla tipik bir tüccar eviydi. Ama kusursuz bir şekilde kışın başlarında donan ve paten kayılan bir gölün hemen yanındaydı ve evin her zaman sıcak ve neşeli olması için her odada yakılan şömineleriyle ve her katta bir pas-

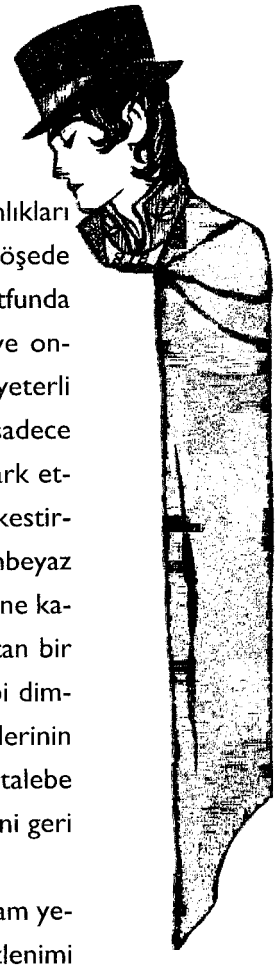
tanın ılık şurubu parlaklığındaki parke zeminleriyle son derece konforlu bir yerdi.

Droessen'ın göl kenarındaki evi ziyaret ettiği o ilk seneden itibaren tatsız söylentiler yayılmaya başladı. Orada ilk kalışında, ailenin komşusu olan De Kolet ailesi Nachtspel'de ve yeni yılın ilk günlerinde yas tutmuşlardı çünkü Elise De Kloet tamamıyla karahindiba tüyünden ibaret olan bir bebek dünyaya getirmişti. Dikkatsiz bir hizmetçi kız bir pencereyi açınca da bebek çıkan ilk esintide uçup uzaklara sürüklenmişti. Ertesi sene, Zelverhaus ailesindeki kuzenlerden birinin alnında gri renkli ufak mantarlar çıkmıştı ve Lij'den gelen bir çocuk uyandığında kürek kemiklerinin arasında bir tane kanat çıktığını fark etmişti ama koridorda yürürken bir güneş ışını üstüne vurduğunda, kanadı yanıp küle dönüşmüştü.

Bu tuhaf olaylar saatçiyle mi ilişkiliydi? Kimse emin olamıyordu ama gizliden gizliye öyle olabileceği konuşuluyordu.

"Droessen denen genç adam hoş birisi ama her gittiği yerde en garip ve sıra dışı olaylar meydana geliyor," demişti bir kadın bir keresinde Althea Zelverhaus'a.

"Çok garip," demişti Althea ama Droessen'ın çok az daveti kabul ettiğini ve süslü dantel yakalı bu kadının Droessen'ın günün birinde onun davetlerinden birine katılmasını umduğunu biliyordu. O yüzden gülümseyip yine, "Çok garip," demiş ve konuyu kapatmıştı. O zamanlar her şey gayet zararsız gözüküyordu.

Droessen'ın sadece becerileri ya da alışkanlıkları değil, açgözlülüğü de sıra dışıydı. Hayatını bir köşede bir şeyleri tamir ederek, dükkânına gelme lütfunda bulunmuş olan tüccarların karşısında eğilerek ve onlara yaltaklanarak geçirmişti; sadece yeteneğin yeterli olmadığını çabucak öğrenmişti. Müşterilerin sadece yakışıklı insanlardan bir şeyler satın aldıklarını fark ettiğinde, saçlarını daha modaya uygun bir şekilde kestirmişti ve bazen ona bile gerçekmiş gibi gelen bembeyaz düzgün dişler yapmıştı. Müşterilerinin askerlere ne kadar saygılı davrandığını gördüğünde, sırtını ağrıtan bir korse giyip duruşunu düzeltmiş ve bir asker gibi dimdik duruyormuş gibi görünebilmek için ceketlerinin omuzlarına vatkalar taktırmıştı. Popülaritenin talebe bağlı olduğunu anladığında, her üç davetten ikisini geri çevirmeye başlamıştı.

Ama zamanla karanlık dükkânında soğuk akşam yemekleri yemekten, bir yerlerde eğleniyormuş izlenimi yaratmak için kapıları kilitleyip ışıkları söndürmekten bıkmıştı. Karanlık kiralık bir oda yerine büyük bir malikânede yaşamak istiyordu. İcatlarından para kazanmak istiyordu. Bir daha asla, "Evet efendim," "Hayır efendim," "Hemen efendim," demek istemiyordu. Dolayısıyla, zengin bir kadınla evlenmesi gerekiyordu ama eş olarak kimi seçebilirdi? Dükkânına babalarıyla gelen ve partilerde onunla flört eden evlilik yaşındaki genç kadınlar onun biraz tehlikeli olduğunu düşünüyorlardı.

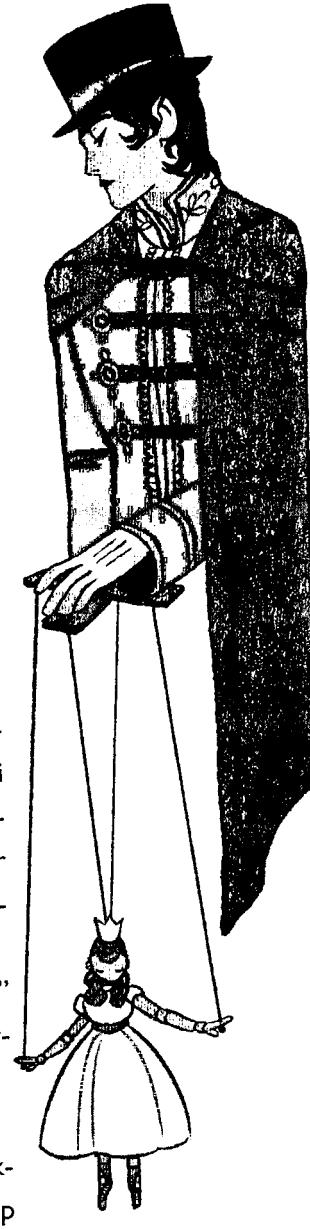
Sıradan bir tüccarı asla bir damat adayı olarak kabul etmezlerdi. Hayır, onun hâlâ yumuşak başlı olan, ona hayran olmasını sağlayabileceği bir kız bulması gerekiyordu.

Clara Zelverhaus o zamanlar henüz on iki yaşında bile değildi; yeteri kadar güzel, yeteri kadar varlıklı ve tam istediği gibi yumuşak başlı bir kızdı. Onun neleri arzu ettiğini ve istediğini öğrenecekti. Bunları onun için gerçekleştirecekti ve zamanla kız onu bu yüzden sevecekti. Daha doğrusu, kendisi böyle düşünüyordu. Droessen her türlü ahşap, boya ve cilanın özelliklerini çok iyi biliyordu; bir saatin kollarını hiç ses çıkarmadan ve aksamadan dönecek şekilde yaratabiliyordu. Her zaman gülümsediği, insanları kolaylıkla etkileyebildiği ve bir beyefendi rolü oynayabildiği halde, insanları ya da düzenli işleyen ama değişken kalplerini tam olarak çözememişti.

Saatçi ne zaman gelse, göl kenarındaki ev heyecana boğulurdu ve arabasından inerken onu ilk karşılayanlar hep çocuklar olurdu. Her zaman muhteşem şeylerle – Komedie Brute kostümlü bebekler, müzik kutuları, sıra sıra havan topu, hatta savunulması gereken kocaman bir şato– dolu olan sandıklarını ve valizlerini arabadan indiren uşakların peşine takılıp eve girerlerdi.

Küçük Frederik uzun süren savaşlar oynamayı severdi ama bir süre sonra sıkılırdı –minik silahlar ve birlikler ne kadar ayrıntılı bir şekilde yapılmış olursa olsun– ve paltosunu giyip dışarıda kartopu oynamaya giderdi. Clara daha farklıydı. Droessen ona getirdiği

karmaşık saatlerle ve mekanik şeylerle ilgilenmediğini ve sadece tahtadan oyulmuş kemerleri ve gerçek altınla kaplı bir kubbesi olan bir Ravka sarayının muhteşem replikasıyla ilgilendiğini görünce hayal kırıklığına uğramıştı. Ama Clara onun yaptığı bebeklerle saatlerce oynayabiliyor, evde ortadan kayboluyor ve ancak yemek zili birkaç kere çalındıktan ve annesi her koridora doğru oyununu bırakması ve yemeğe gelmesi için seslendikten sonra ortaya çıkıyordu.

Böylece, Droessen atölyesinde geçirdiği o uzun gecelerde ona koyu mavi renkli bir ceketi ve parlak siyah çizmeleri, tahtadan yumruğunda ufak tehlikeli bir süngü olan zarif, gözleri açık renkli bir fındıkkıran yapmıştı.

"Ona bütün sırlarını anlatmalısın," dedi Droessen bebeği Clara'ya uzatırken. "Sırlarını saklar."

Clara bunu yapacağına söz verdi.

Kızın annesiyle babası yaşı büyüdükçe onun bu tür çocukça şeyleri unutup arkadaşları gibi elbiselerle, bir koca ve bir aile kurmak gibi şeylerle ilgileneceğini düşünmüşlerdi. Ama aradan seneler

geçtiği halde, Clara gizli, dile getirilmemiş bir düşünce aklından geçiyor diye bir cümlesini yarıda kesebilen, yabancı dil derslerine ve kotilyon danslarından sıkıldığı halde tahammül edebilen ve zihninin yarattığı görünmez bir dünyayı rahatsız edilmeden hayal edebilmek için ısısız, loş bir köşeye çekilen o tuhaf, dalgın kız olarak kaldı.

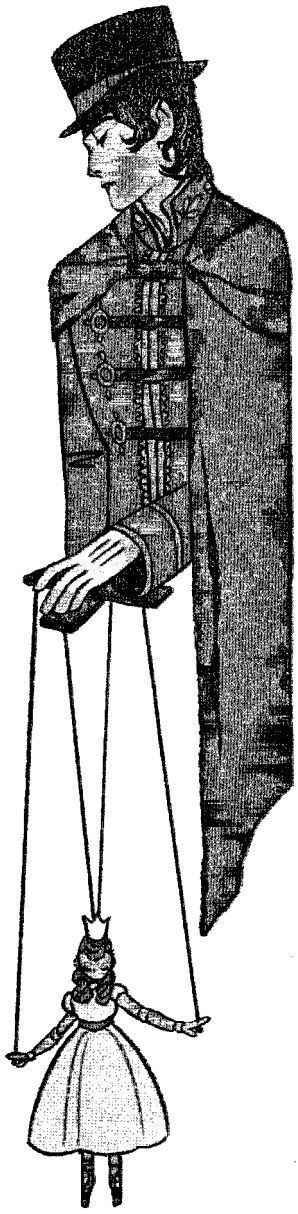
Clara on altı yaşına bastığında, annesiyle babası ona büyük bir parti verdiler. Clara tatlılar yedi, erkek kardeşiyle dalga geçti ve partiye katılan ve bekâr olan büyük tüccar oğullarıyla güzel danslar etti. Althea Zelverhaus derin bir oh çekti ve aylardır ilk kez endişe hissetmeden yatağa girdi. Ama o gece uykusundan uyandığında, içinden çocuklarını kontrol etmeye dair şiddetli bir istek geçti. On yedi yaşındaki Frederik okuldan eve döndüğü için mutluydu ve odasında horul horul horluyordu.

Clara'nın yatağıysa boştu.

Althea, Clara'yı kolunun altında en sevdiği bebeklerden biriyle salonda şöminenin yanına kıvrılmış bir halde buldu. Kızının terliklerini ve paltosunu giydiğini ve ikisinin de üstünde kar olduğunu ve ıslak olduklarını gördü.

"Clara," diye fısıldadı. Onu uyandırmak için omuzlarından hafifçe sarstı. "Neden dışarı çıktın?"

Clara mahmur mahmur gözlerini kırpıştırdı ve annesine tatlı tatlı gülümsedi. "O, kara bayılıyor," dedi ve bebeğine daha da sıkı sarılarak tekrar uykuya daldı.

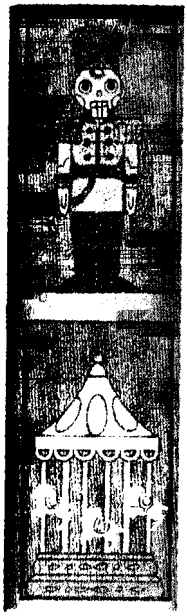

Althea üstünde geceliği ve ıslak paltosu, kollarının arasında çirkin yüzlü tahta bebeği olan kızına baktı. Droessen'ın yaptıkları arasında en sevmediği şey garip bir gülümsemesi ve mavi renkli çirkin bir ceketi olan bu tahta fındıkkırandı. Kızının başında dururken, birden aklından saatçiyi seneler önce evlerine davet etmenin korkunç bir hata olduğu geçti. İçinden bebeği Clara'nın kollarından çekip almak ve o meşum şeyi şömineye atmak geçti.

Elini bebeğe uzattı ama birden geri çekti. Bir an için –böyle bir şey mümkün değildi ama gördüğünden emindi– oyuncak askerin kare biçimli başını çevirip ona baktığını sanmıştı. Bakışları hüzünlüydü. *Saçmalama*, dedi içinden, ellerini göğsünde kavuşturarak. *Clara gibi hayal ürünü şeyler görmeye başladın.*

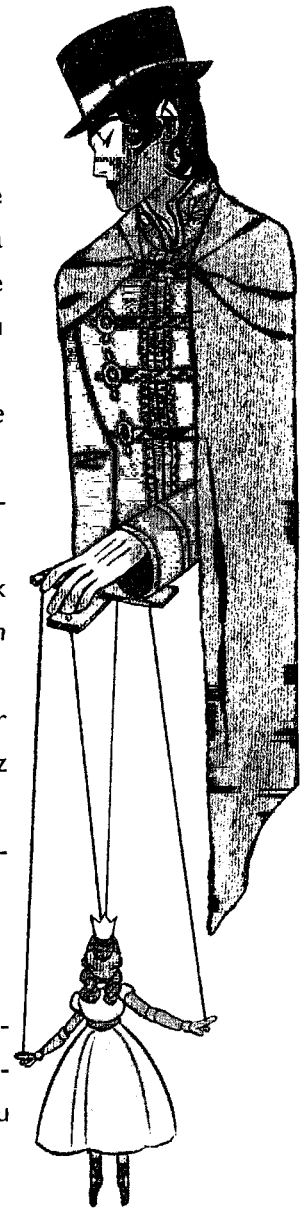
İçinden böyle demesine rağmen, sanki cesaretini toplayıp oyuncak askere dokunur ve alevlerin arasına atarsa, oyuncak bağıracakmış gibi hissetti. Daha da kötüsü, belki alev bile almazdı.

Kızının üstüne bir battaniye örttü ve yatağına döndü. Ertesi sabah uyandığında, önceki gece aklına gelen saçma fikirleri ta-

mamıyla unutmuştu. Nachtspel başlıyordu ve konukları kısa bir süre sonra gelecekti. Kalkıp çay istedi ve kendisini onu bekleyen telaşlı güne hazırlamaya çalıştı. Ama menülere göz atmak için aşağı kata indiğinde, Clara'nın aşçıyla birlikte kestane ayıkladığından emin olmak istedi ve yemek odasında Droessen'ın hediyelerini sergiledikleri büfenin önünde duraksadı. Aslında bunun bir nedeni yoktu. Kesinlikle oyuncak askerin güvenli bir şekilde cam büfenin içinde olup olmadığını kontrol etmek geçmemişti aklından.

Clara annesinin endişelendiğini biliyordu. Kendisi de endişeliydi. Bir akşam yemeğinde masaya oturduğunda ya da bir arkadaşıyla bir partiye gittiğinde, hatta zaman zaman dersleri sırasında, *Bu gayet güzel. Bu yeterli*, diye düşünüyordu. Ama eve döndüğünde, kendisini yemek odasında büfenin önünde dururken buluyordu. Oyuncak askeri yine büfeden alıp yatak odasına veya çatı katına götürüyor, yanlamasına tozlu zemine uzanıp oyuncak asker ona geri fısıldamaya başlayana dek ona bir şeyler fısıldıyordu. Oyuncak askerin yanıt vermesi her zaman biraz zaman alıyordu ve ilk başlarda garip oluyordu. Küçüklüğünde bunu daha kolay yapıyordu ama artık büyüdüğü için biraz çekiniyordu. Oyuncak askerin kollarını oynatmak, sorularına yanıt vermesi için çenelerini açıp kapatmak ona aptalca geliyordu. Kendisini başkalarının gözünden görmeden edemiyordu: yetişkinliğe adım atmak üzere olan, tavan arasının

tozlu zeminine uzanmış oyuncak bir bebekle konuşan genç bir kadın. Ama ısrarla onunla konuşmaya devam ediyor, seneler içerisinde ikisi de biraz değiştiği halde birlikte yaşadıkları maceraları anlatıyordu.

Sen bir askersin. Cephede cesurca savaştın ve bana, sevgiline döndün.

Bir keresinde Nachtspel'in son gecesinde benim için bir canavar, yedi başlı bir fare öldürdün.

Sen, bir öpücükle bir lanetten kurtararak uyandırdığım bir prenssin. Kimse seni sevmezken ben sevdim ve sen beni kraliçen olarak seçtin.

Oyuncak askerin sert dişlerinin arasına bir ceviz koyup çat diye kırıyordu ve ses sessiz tavan arasında yankılanıyordu.

Benim askerim misin? diye soruyordu defalarca. *Benim prensim misin?*

Benim sevgilim misin?

Bana mı aitsin?

En sonunda, bazen birkaç saniye sonra, bazen de ona sonsuzluk gibi gelen bir süre sonra, oyuncak askerin çenesi hareket ediyordu ve konuşmaya başlıyordu.

Benim askerim misin?

"Evet."

Benim prensim misin?

"Evet."

Oyuncak asker konuşurken, kolları ve bacakları uzuyor, göğsü genişliyor, teni yumuşuyordu.

Benim sevgilim misin?

"Evet."

Bana mı aitsin?

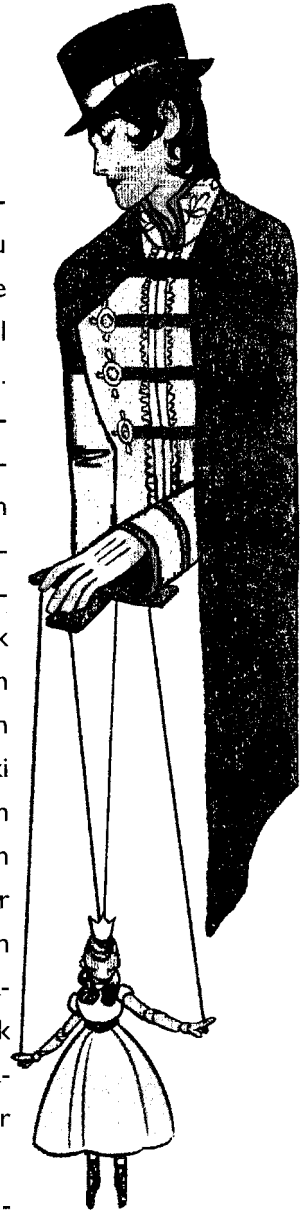
"Tatlı Clara," diyordu uzun boylu, yakışıklı ve kusursuz bir görünüme kavuşmuş olan oyuncak asker. O garip gülümsemenin eksik olmadığı yüzü yumuşayıp bir insanın yüzüne benziyordu. "Elbette, sana aitim."

Clara'ya elini uzatıyordu ve bir anda tavan arasının penceresinden dışarı süzülüyor, soğuk havaya çıkıyorlardı. Clara kendisini kocaman beyaz atın sırtında, sevgilisinin beline sarılmış bir halde buluyordu ve gecenin karanlığında mutlu mutlu dört nala ilerliyor, bulutları geçiyor ve bulutların ötesindeki diyarlara gidiyorlardı.

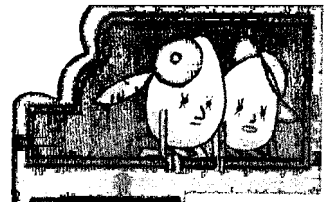
Clara oyuncak askerin onu götürdüğü yere ne isim vereceğini bilemiyordu. Masallar Diyarı mı? Rüyalar Diyarı mı? Çocukluğunda, bu gittikleri yer gözüne daha farklı gelmişti. Suları tatlı bir ırmakta keten helvasından bir tekneye binmişlerdi. Zencefilli ekmekten yapılmış köylerin bademezmesi sokaklarında ve marmelattan yapılmış şatolarda yürümüştü. Çocuklar onlar için dans etmişler ve oyuncak askeri prensleri olarak karşılamışlardı. Sakızlı şekerlemelerden yapılmış minderlere oturmuşlardı ve oyuncak askerin annesi Clara'ya bir kahraman olduğunu söylemişti.

Artık bunların büyük bir kısmını görmüyor, daha

çok yemyeşil ormanlarda ve parlak ırmaklarda dolaşıyorlardı. Hava hakkında okuduğu diyarlardaki gibi ılık ve tatlıydı. Güneşin sene boyunca parıldadığı ve ılık esintilerin portakal tomurcuklarının kokusunu taşıdığı yerlerdi. Beyaz at her seferinde onları yeni yerlere götürüyordu: yeleleri pustan oluşan yabani midillilerin özgürce koştuğu bir vadi; dişlerinin olması gereken yerde değerli taşlar olan yakışıklı korsanlarla karşılaştıkları, bir deniz kadar engin olan dalgalı bir göl; duvarları kızılcık ağacından yapılmış, kanatları çanlar gibi çınlayan kelebek sürülerinin uçuştuğu bir koruluktan hezaren kuleleri yükselen bir saray... Oradaki kraliçenin açık yeşil renkli, üstünde her daim çiğ benekleri olan bir teni vardı ve tacı alnından sedef gibi parıldayan, kıvrımlı kemik boynuzlar gibi yükseliyordu. Kraliçe onu dudaklarından öptüğünde, Clara sırtında iki narin kanat çıktığını hissetmişti. O günü uçarak, bir yusufçuk böceği gibi pike yapıp alçalarak, sadece bal şarabı içmek ve kraliçenin saçlarına karacaotlar örmesi için durarak geçirdi.

Ama bunlar ona yetmedi. Prens onu seviyor muydu? Sevebilir miydi? Neden her büyülü yolculuğun sonunda onu evine geri getiriyordu? Böyle bir dünyanın var olduğunu ona

gösterip sonra da acımasızca elinden alması hiç adil değildi. Oyuncak asker onu onun sevdiği kadar seviyor olsaydı, orada kalmasına izin verirdi. Clara her geri geldiğinde, annesinin onu kızından ziyade bir konuk olarak karşılayacağını, bir düğün kameriyesine açılan yeni bir kapıyı açacağını umuyordu. Ama bunlar yerine, akşam yemeği zili çalıyordu ya da Frederik'in paldır küldür merdivenlerden yukarı çıktığını veya annesinin ona seslendiğini duyuyordu ve kendisini yıldızlı gökyüzünden soğuk ve boş tavan arasına geri süzülürken buluyordu. Eklemlerinin sert zeminde yatmaktan tutulduğunu hissediyordu; ufalmış ve çirkinleşmiş oyuncak askerin vücudu yine sert tahtaya dönüşmüş, dişlerinin arasında ceviz kabukları duruyor oluyordu.

Onu tekrar büfeye koyup annesiyle babasının yanına dönüyordu. Yanakları güneşin altında gezmekten dolayı hâlâ ılık, dilinde hâlâ tatlı bal şarabının tadı olduğu halde, etrafındaki sıkıcı dünyaya gülümseye çalışıyordu.

Oyuncak askere gelince, hiçbir şeyden emin değildi ve bu durum bazen onu korkutuyordu. Anıları bulanıktı. Bir savaşa, pek çok savaşa katıldığını ve cesurca savaştığını biliyordu. Savaşmak için eğitilmemiş miydi? Elinde bir süngüyle dünyaya gelmişti.

Clara için savaşmıştı. Peki, Clara şimdi neredeydi? Clara neredeydi? Yıldız gözlü, yumuşacık elleri olan Clara... Fare Kral'a karşı birlikte savaşmışlardı. Clara

onu mendiline sarmıştı. Mendilinin beyaz dantel kıvrımlarına akmıştı kanı.

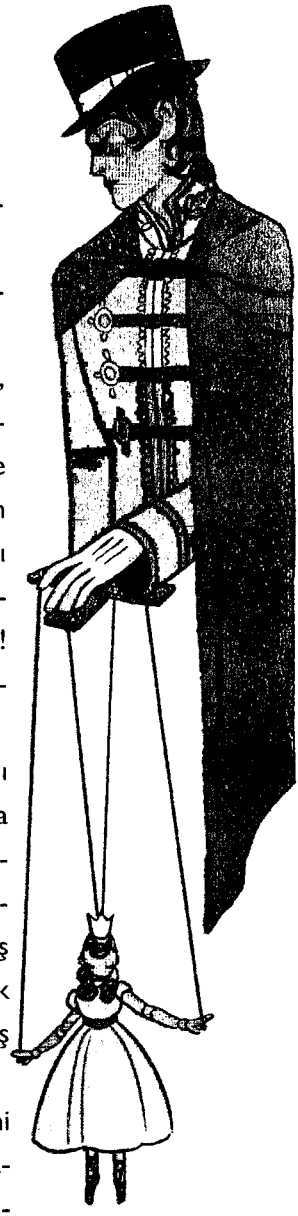
Clara. Neden onun ismini hatırlayabiliyordu da kendi ismini hatırlayamıyordu?

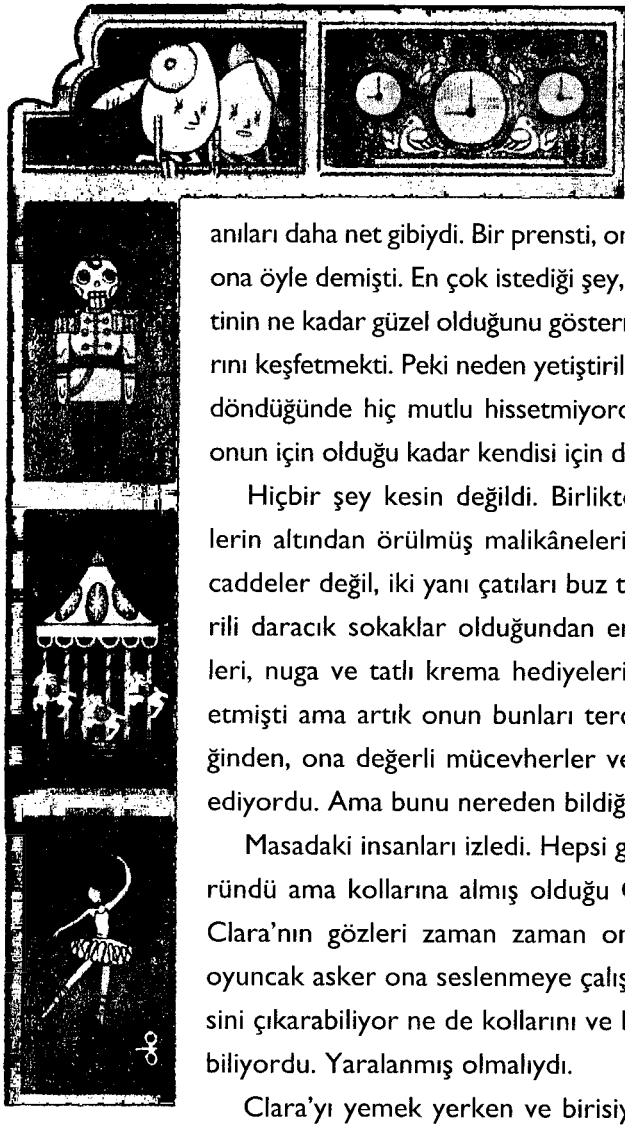
Bir kahraman gibi savaşmıştı. En azından, öyle savaştığını sanıyordu. Ayrıntıları hatırlamakta zorlanıyordu. Çığlıklar, kan, pembe renkli kalın kuyrukları, sarı bıçakları andıran dişleri ve aldıkları ısırıklarla kanla kaplı kırmızı diş etleri olan farelerin cıyaklamaları... O dişler altın rengi gün ışığında nasıl da parıldamıştı! Gün batıyor muydu yeni mi doğuyordu? Havadaki çam ağacı kokusunu hatırlıyordu.

Cephedeki yerinden, geniş panel camlı pencerenin arkasından gözlerini kıstı. Ama gördüğü manzara onu şaşırttı. Uzun bir ziyafet masasının kurulduğunu, şekerle kaplı meyveleri ve şöminenin rafının üstüne dizilmiş kozalakları görebiliyordu. Ama her şey çarpık gösteren bir merceğin arkasından bakıyormuş gibi fazla büyüktü.

Güzel mavi ceketinin pirinç düğmelerini saydı. Kimin üniformasını giyiyordu? Anavatanı neresiydi? Çizmelerine bulaşan savaş alanının tozunu kim silmişti?

Bir savaş yaşanmış mıydı? Savaşmış mıydı yoksa savaştığını rüyasında mı görmüştü? Diğer

anıları daha net gibiydi. Bir prensti, onun prensiydi. Clara ona öyle demişti. En çok istediği şey, Clara'ya memleketinin ne kadar güzel olduğunu göstermek, sonsuz ufuklarını keşfetmekti. Peki neden yetiştirildiğini sandığı saraya döndüğünde hiç mutlu hissetmiyordu? Neden her şey onun için olduğu kadar kendisi için de yabancıydı?

Hiçbir şey kesin değildi. Birlikte yürüdükleri yerlerin altından örülmüş malikânelerin bulunduğu geniş caddeler değil, iki yanı çatıları buz tutmuş evlerle çevrili daracık sokaklar olduğundan emindi. Daha önceleri, nuga ve tatlı krema hediyeleri Clara'yı memnun etmişti ama artık onun bunları tercih edeceğini bildiğinden, ona değerli mücevherler ve tuvaletler hediye ediyordu. Ama bunu nereden bildiğini bilmiyordu.

Masadaki insanları izledi. Hepsi gözüne dev gibi göründü ama kollarına almış olduğu Clara da oradaydı. Clara'nın gözleri zaman zaman ona çevriliyordu ve oyuncak asker ona seslenmeye çalışıyordu ama ne sesini çıkarabiliyor ne de kollarını ve bacaklarını oynatabiliyordu. Yaralanmış olmalıydı.

Clara'yı yemek yerken ve birisiyle konuşurken izledi. Hatırlaması biraz zaman aldı ama savaşta bir komutan olan cesur ama zaman zaman dikkatsiz davranabilen ağabeyi Frederik'le konuşuyordu. Dikkatsiz bir komutan olmasına rağmen, oyuncak asker onun verdiği bütün emirleri yerine getirmişti. Masada bir başka tanıdık yüz daha vardı. Uzun saçlı ve açık mavi renkli

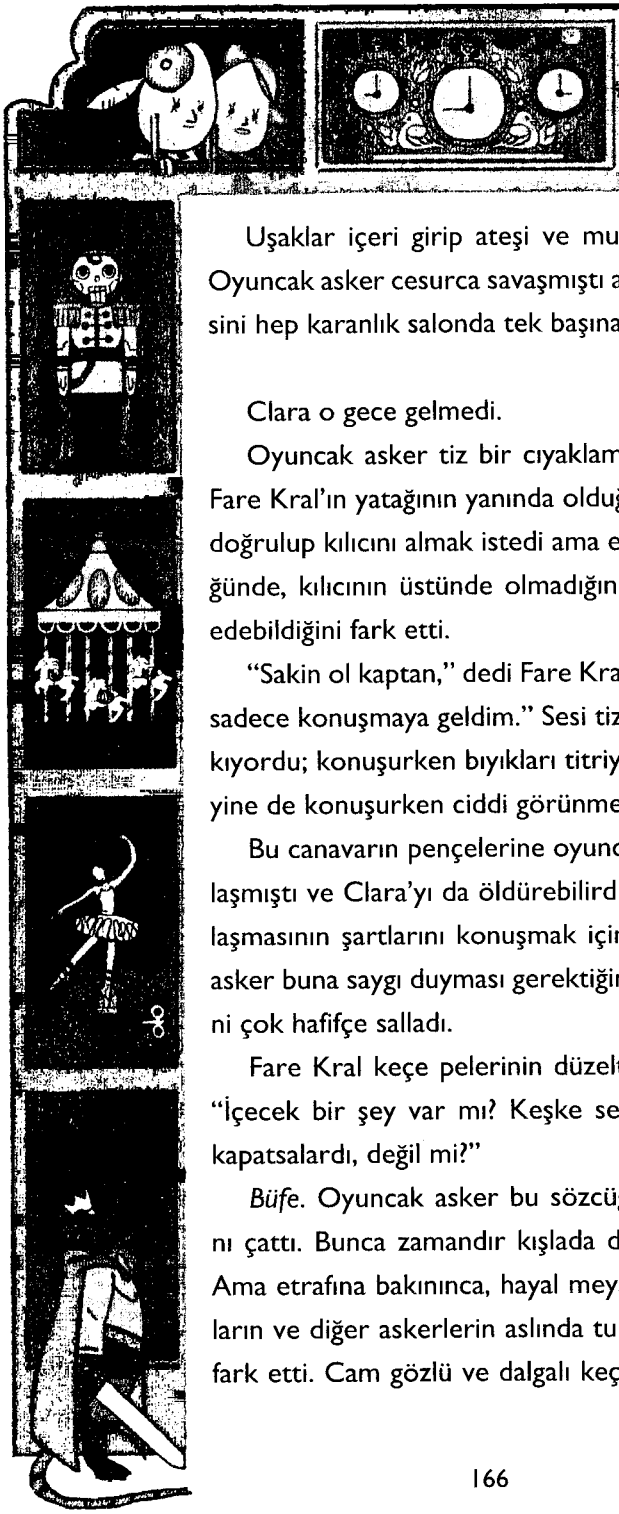
gözleriyle Clara'yı parçalara ayırıp tekrar birleştirebileceği bir makineymiş gibi süzen bir adamdı. *Onu tanıyorum*, diye düşündü oyuncak asker. Droessen. İsmini biliyorum. Ama nereden bildiğini bilmiyordu. Bu adam bir askere benzemediği halde bir asker havası vardı.

Derken, bir anı düşüncelerini böldü. Sırtüstü yatmış, saatlerle ve kambur kuklalarla dolu raflara bakıyordu. İçerisi boya, yağ ve yeni yontulmuş tahta gibi kokuyordu. Droessen tepesine bir dev gibi dikilmiş, sert bir ifadeyle ona bakıyordu. *Yaralanmıştım*, diye düşündü oyuncak asker. Droessen eskiden bir cerrah olmalıydı. Ama bu da ona doğru gelmedi.

Yemek sona erdi. Konuklar ufak kadehlerde nar kırmızısı bir içki içiyorlardı. Clara da kendi içkisini yudumluyordu ve yanakları kızarmıştı. Konuklar şöminenin önünde oyunlar oynadılar ve birisi, "Kar yağıyor!" diye bağırdı.

Herkes büyük pencereye koştu ama oyuncak asker onları bu kadar heyecanlandıran şeyin ne olduğunu göremedi. Konuklar sohbetler edip güldüler ve hep birlikte yemek salondan çıkıp... Nereye gittiklerini bilmiyordu. O odanın dışında ne olduğundan habersizdi. Bir saray, bir zindan ya da bir çam koruluğu olabilirdi. Sadece gittiklerini biliyordu.

Uşaklar içeri girip ateşi ve mumları söndürdüler. Oyuncak asker cesurca savaşmıştı ama nedense kendisini hep karanlık salonda tek başına buluyordu.

Clara o gece gelmedi.

Oyuncak asker tiz bir cıyaklama sesine uyandı ve Fare Kral'ın yatağının yanında olduğunu gördü. Telaşla doğrulup kılıcını almak istedi ama elini beline götürdüğünde, kılıcının üstünde olmadığını ama yine hareket edebildiğini fark etti.

"Sakin ol kaptan," dedi Fare Kral. "Savaşmaya değil, sadece konuşmaya geldim." Sesi tizdi ve düdük gibi çıkıyordu; konuşurken bıyıkları titriyordu. Ama canavar yine de konuşurken ciddi görünmeyi başarıyordu.

Bu canavarın pençelerine oyuncak askerin kanı bulaşmıştı ve Clara'yı da öldürebilirdi. Ama bir barış anlaşmasının şartlarını konuşmak için geldiyse, oyuncak asker buna saygı duyması gerektiğini düşündü. Çenesini çok hafifçe salladı.

Fare Kral keçe pelerinin düzeltip etrafına bakındı. "İçecek bir şey var mı? Keşke seni bir içki büfesine kapatsalardı, değil mi?"

Büfe. Oyuncak asker bu sözcüğü duyunca kaşlarını çattı. Bunca zamandır kışlada dinlenmiyor muydu? Ama etrafına bakınınca, hayal meyal görebildiği yatakların ve diğer askerlerin aslında tuhaf şeyler olduğunu fark etti. Cam gözlü ve dalgalı keçe saçlı kız bebekler

duvarın önüne dizilmişti. Omuzlarında süngüleri olan sıra sıra asker de bir örnek adım atarken donakalmıştı.

"Bilmiyorum," dedi en sonunda.

Fare Kral kocam bir müzik kutusunun yaldızlı kapağının üstüne oturdu. Acaba müzik kutusu devasa boyutlarda mıydı? Yoksa kendileri mi ufaktı?

"En son ne zaman yemek yedin?" diye sordu fare.

Oyuncak asker tereddüt etti. Clara'yla mı yemişti? Karlar Diyarı'nda mıydı? Çiçek Sarayı'nda mı?

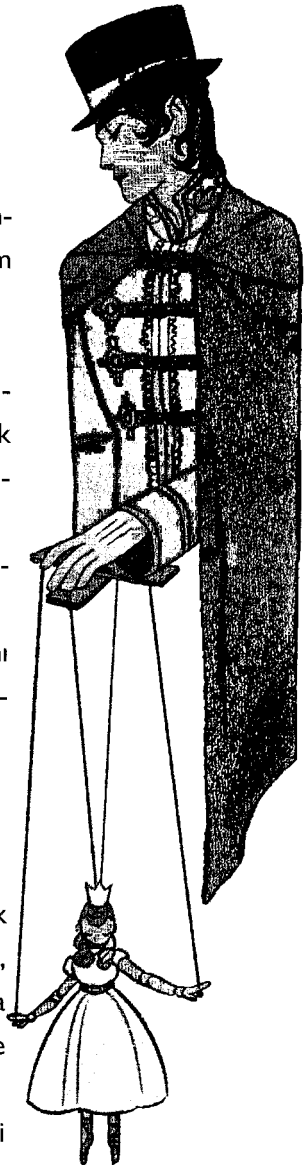
"Hatırlayamıyorum."

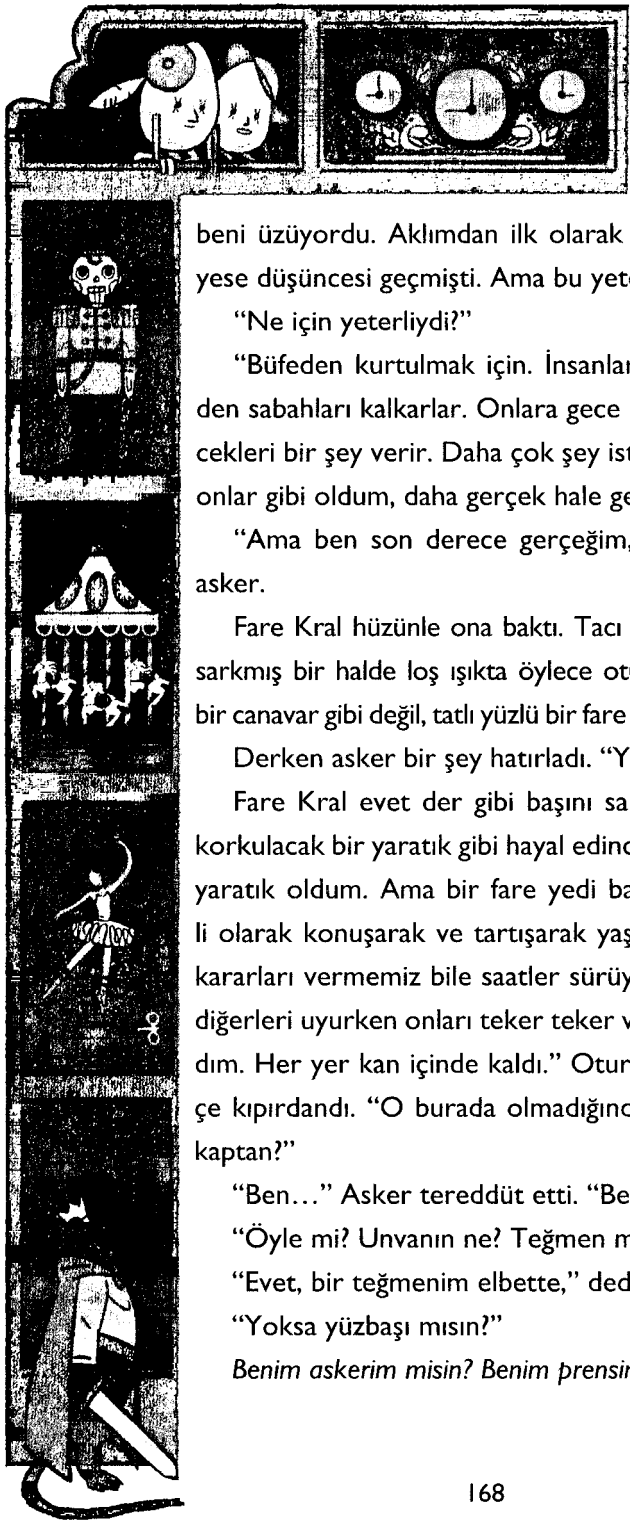
Fare Kral iç çekti. "Bir şeyler yemen gerek."

"Yiyorum zaten." Yiyor muydu?

"Cevizden başka şeyler." Fare Kral ufak pembe pençeleriyle kulağının arkasını kaşıdı, gri başındaki tacı çıkardı ve yavaşça kucağına koydu. "Hayatıma şekerden yapılmış bir fare olarak başladığımı biliyor muydun?"

Fare onun şaşırdığını fark etmiş olacaktı ki devam etti. "Buna inanmanın zor olduğunu biliyorum ama ben sadece bir şekerlemeydim. Hem de yenmek üzere değil, süs olarak yapılmıştım; ustamım becerisini sergileyen ufacık hoş bir şeydim. Tadıma bakılmayacak olması

beni üzüyordu. Aklımdan ilk olarak keşke birisi beni yese düşüncesi geçmişti. Ama bu yeterliydi."

"Ne için yeterliydi?"

"Büfeden kurtulmak için. İnsanlar istekleri yüzünden sabahları kalkarlar. Onlara gece rüyalarında görecekleri bir şey verir. Daha çok şey istedikçe, daha çok onlar gibi oldum, daha gerçek hale geldim."

"Ama ben son derece gerçeğim," diye itiraz etti asker.

Fare Kral hüzünle ona baktı. Tacı olmadan, bıyıkları sarkmış bir halde loş ışıkta öylece otururken, korkunç bir canavar gibi değil, tatlı yüzlü bir fare gibi gözüküyordu.

Derken asker bir şey hatırladı. "Yedi başın vardı..."

Fare Kral evet der gibi başını salladı. "Clara beni korkulacak bir yaratık gibi hayal edince, korkulacak bir yaratık oldum. Ama bir fare yedi başı varken sürekli olarak konuşarak ve tartışarak yaşayamaz. En basit kararları vermemiz bile saatler sürüyordu. O yüzden, diğerleri uyurken onları teker teker vücudumdan ayırdım. Her yer kan içinde kaldı." Oturduğu yerde hafifçe kıpırdandı. "O burada olmadığında kim oluyorsun kaptan?"

"Ben..." Asker tereddüt etti. "Ben bir askerim."

"Öyle mi? Unvanın ne? Teğmen misin?"

"Evet, bir teğmenim elbette," dedi asker.

"Yoksa yüzbaşı mısın?"

Benim askerim misin? Benim prensim misin?

"Ben..."

"Unvanını biliyor olmalısın."

Benim sevgilim misin?

"Seni kimse ellerine almadığında kimsin?" diye sordu Fare Kral. "Kimse sana bakmadığında ya da fısıldamadığında kimsin? Bana ismini söyle asker."

Bana mı aitsin? Oyuncak asker yanıt vermek için ağzını açtı ama hatırlayamıyordu. Clara'nın askeri ve koruyucusuydu. Bir ismi vardı. Elbette bir ismi vardı. Ama savaşta yaşadığı şok yüzünden bunu unutmuştu.

Cesurca savaşmıştı.

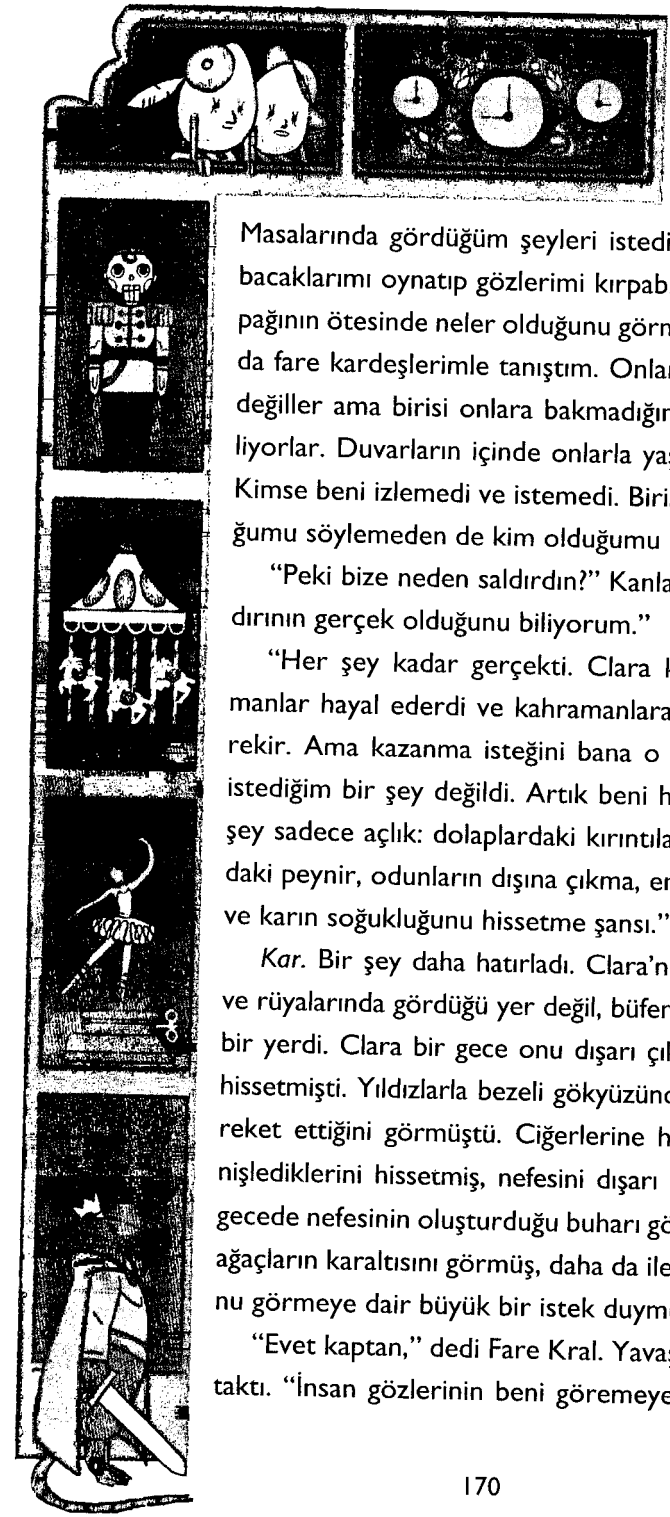
Clara'yı annesiyle tanıştırmaya götürmüştü.

Parıldayan bir yıldız tarlasının arasından atıyla geçmişti. Hiçbir şeyin vârisi değildi. Acıbademden yapılmış bir sarayın prensiydi.

Keten helvanın üstünde uyurdu. Altınların üstünde uyurdu.

"Clara seninle birlikte rüya gördüğünde yürüyebilir, konuşabilir ve gülebilirsin," dedi Fare Kral. "Ama bunlar onun istekleri. Var olmaya devam etmeni sağlamazlar. Benim hayatım kendim için bir şey istediğimde başladı. Önce birisinin beni yemesini istedim, sonra ben bir şeyleri yemek istedim. Bir dilim kek. Bir parça domuz pastırması. Bir yudum şarap.

Masalarında gördüğüm şeyleri istedim. İşte, o zaman bacaklarımı oynatıp gözlerimi kırpabildim. Büfenin kapağının ötesinde neler olduğunu görmek istedim. Orada fare kardeşlerimle tanıştım. Onlar hoş ya da güzel değiller ama birisi onlara bakmadığında bile yaşayabiliyorlar. Duvarların içinde onlarla yaşamaya başladım. Kimse beni izlemedi ve istemedi. Birisi bana kim olduğumu söylemeden de kim olduğumu biliyorum."

"Peki bize neden saldırdın?" Kanlar. Çığlıklar. "Saldırının gerçek olduğunu biliyorum."

"Her şey kadar gerçekti. Clara küçükken kahramanlar hayal ederdi ve kahramanlara bir düşman gerekir. Ama kazanma isteğini bana o verdi, bu benim istediğim bir şey değildi. Artık beni hayatta tutan tek şey sadece açlık: dolaplardaki kırıntılar, erzak odasındaki peynir, odunların dışına çıkma, engin göğü görme ve karın soğukluğunu hissetme şansı."

Kar. Bir şey daha hatırladı. Clara'nın o çok istediği ve rüyalarında gördüğü yer değil, büfenin ötesinde yeni bir yerdi. Clara bir gece onu dışarı çıkarmıştı. Soğuğu hissetmişti. Yıldızlarla bezeli gökyüzünde bulutların hareket ettiğini görmüştü. Ciğerlerine hava çekmiş, genişlediklerini hissetmiş, nefesini dışarı vermiş ve serin gecede nefesinin oluşturduğu buharı görmüştü. Ufukta ağaçların karaltısını görmüş, daha da ileride ne olduğunu görmeye dair büyük bir istek duymuştu.

"Evet kaptan," dedi Fare Kral. Yavaşça kalkıp tacını taktı. "İnsan gözlerinin beni göremeyeceği duvarların

güvenli kollarında yaşamanın faydası oluyor. Büfeden kurtulmak, gerçek olmak istiyorsan, daha güçlü olmayı istemelisin. Ama Clara seni sevdiği için işin çok kolay olmayacak."

Clara onu seviyordu. O da Clara'yı seviyordu. Öyle değil mi?

Fare Kral büfenin kapısını itti. "Son bir şey daha var," dedi hızla duvara doğru giderken. "Droessen'a dikkat et. Senin Clara için bir hediye olman ve sadece onu etkilemen gerekiyordu."

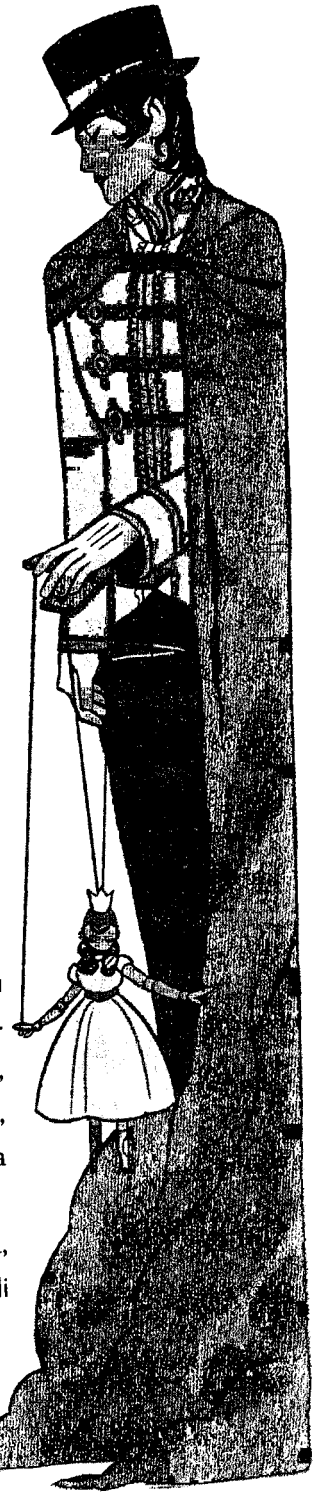
"O da mı Clara'yı seviyor?"

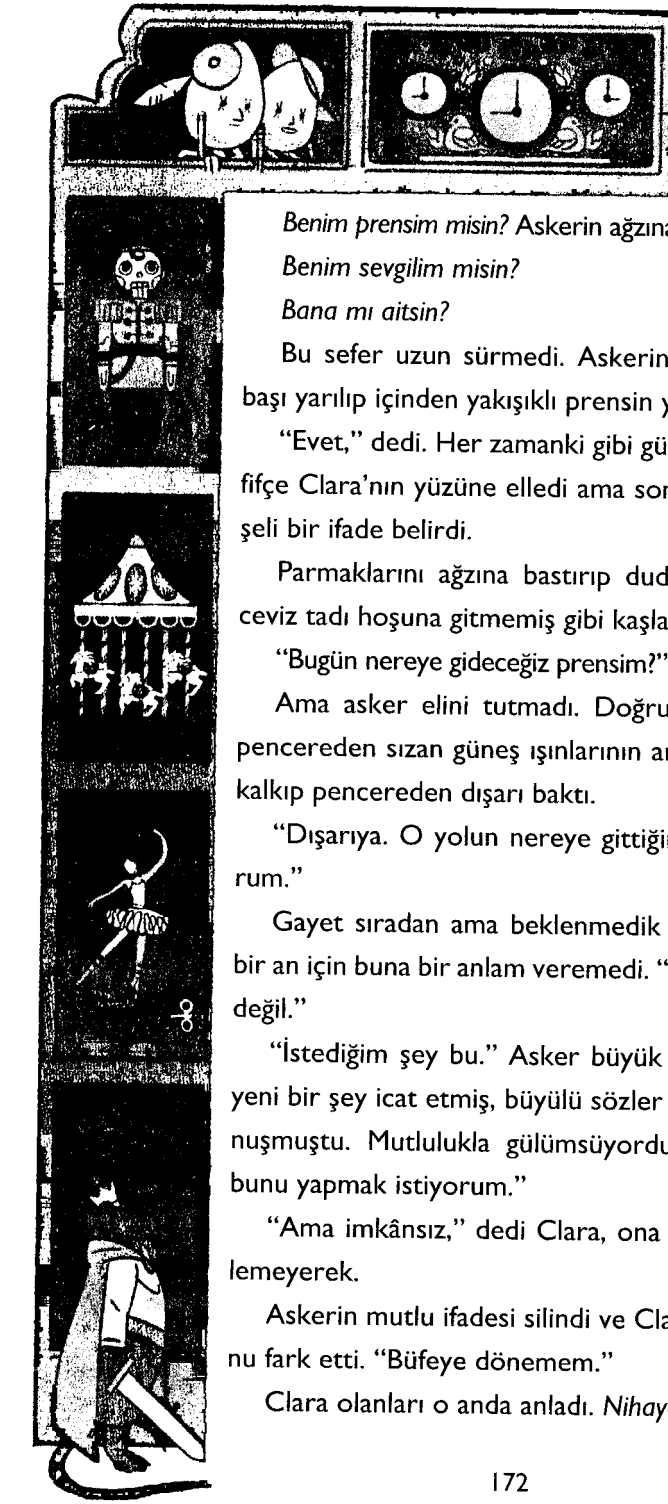
"Saatçinin neyi sevdiğini kim bilebilir? Sormamak daha iyi. Bence vereceği yanıttan kimse hoşlanmaz."

Fare Kral pembe kuyruğunu arkasında sürüyerek gözden kayboldu.

Clara ondan uzak durmaya çalıştı. Bunu bir geceliğine başardı çünkü şarap ve konuklarla keyifli vakit geçirmişti. Ama ertesi gece, herkes gölde paten kayarken gizlice eve girdi, hemen büfenin kapağını açtı, askeri paltosuna gizledi ve hızla sessiz tavan arasına çıktı.

Benim askerim misin? diye fısıldadı ona, soğuk kış güneşi tozlu zeminde parlak renkli kare şekiller oluştururken.

Benim prensim misin? Askerin ağzına bir ceviz koydu.

Benim sevgilim misin?

Bana mı aitsin?

Bu sefer uzun sürmedi. Askerin vücudu uzadı ve başı yarılıp içinden yakışıklı prensin yüzü çıktı.

"Evet," dedi. Her zamanki gibi gülümsedi, eliyle hafifçe Clara'nın yüzüne elledi ama sonra yüzünde endişeli bir ifade belirdi.

Parmaklarını ağzına bastırıp dudaklarını yaladı ve ceviz tadı hoşuna gitmemiş gibi kaşlarını çattı.

"Bugün nereye gideceğiz prensim?" diye sordu Clara.

Ama asker elini tutmadı. Doğruldu, parmaklarını pencereden sızan güneş ışınlarının arasında geçirdi ve kalkıp pencereden dışarı baktı.

"Dışarıya. O yolun nereye gittiğini görmek istiyorum."

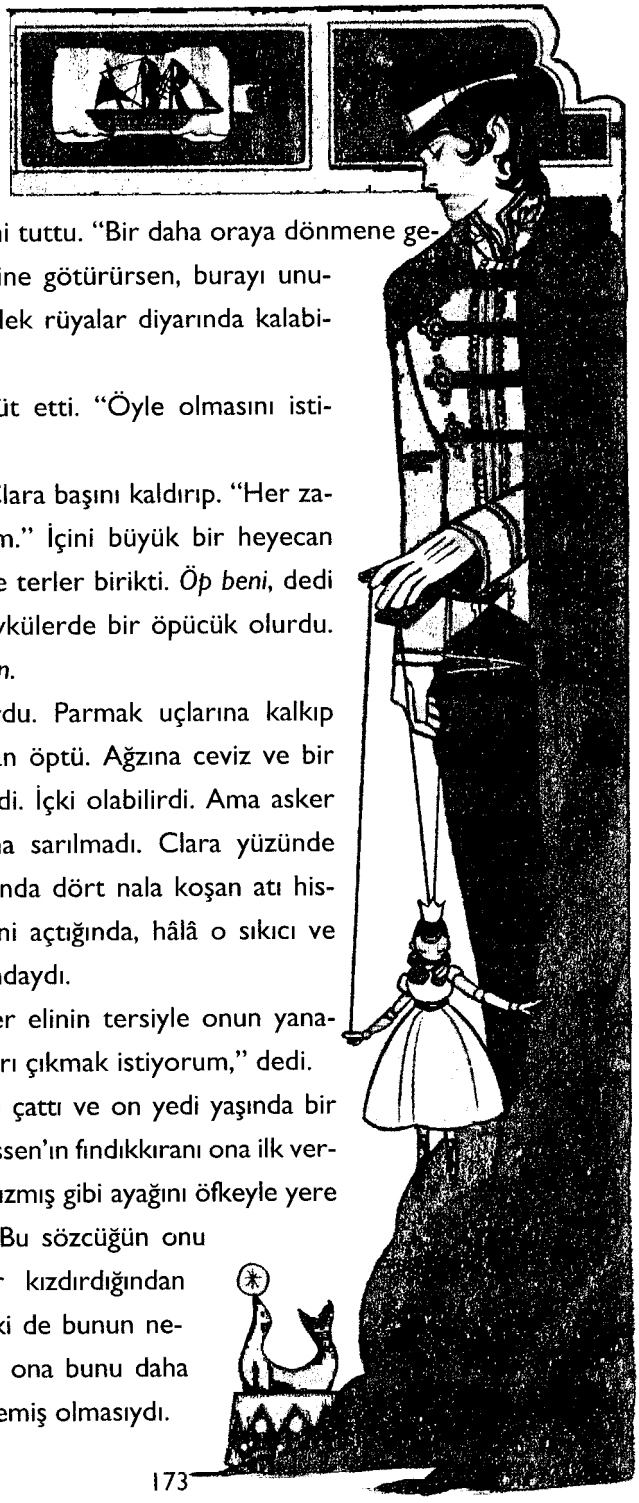
Gayet sıradan ama beklenmedik bir istekti. Clara bir an için buna bir anlam veremedi. "Ama bu mümkün değil."

"İstediğim şey bu." Asker büyük bir keşif yapmış, yeni bir şey icat etmiş, büyülü sözler söylemiş gibi konuşmuştu. Mutlulukla gülümsüyordu. "Sevgili Clara, bunu yapmak istiyorum."

"Ama imkânsız," dedi Clara, ona ne diyeceğini bilemeyerek.

Askerin mutlu ifadesi silindi ve Clara'nın korktuğunu fark etti. "Büfeye dönemem."

Clara olanları o anda anladı. *Nihayet. Nihayet.*

Askerin ellerini tuttu. "Bir daha oraya dönmene gerek yok. Beni evine götürürsen, burayı unuturum. Sonsuza dek rüyalar diyarında kalabiliriz."

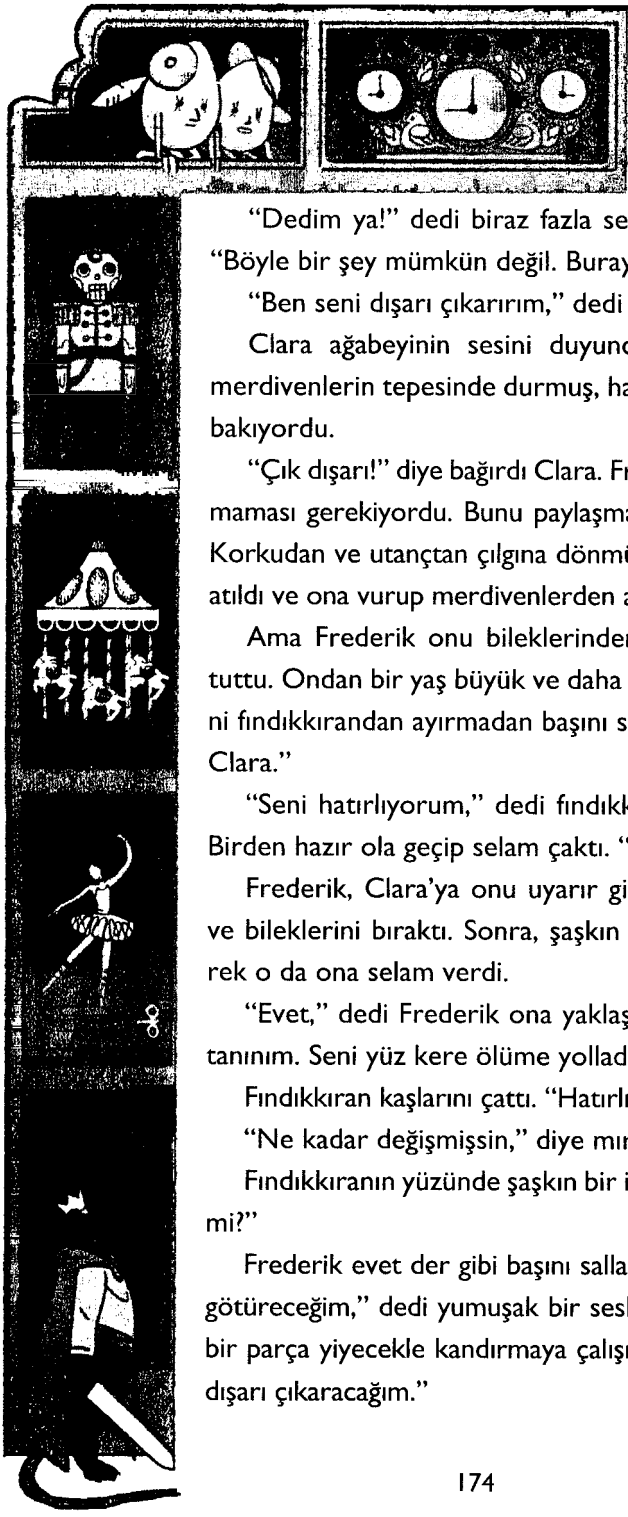
Asker tereddüt etti. "Öyle olmasını istiyorsan."

"Evet," dedi Clara başını kaldırıp. "Her zaman bunu istedim." İçini büyük bir heyecan kapladı. Ensesinde terler birikti. *Öp beni*, dedi içinden. Bütün öykülerde bir öpücük olurdu. *Götür beni buradan.*

Sabırsızlanıyordu. Parmak uçlarına kalkıp onu dudaklarından öptü. Ağzına ceviz ve bir şey tadı daha geldi. İçki olabilirdi. Ama asker elini tutmadı, ona sarılmadı. Clara yüzünde rüzgârı ya da altında dört nala koşan atı hissetmedi. Gözlerini açtığında, hâlâ o sıkıcı ve tozlu tavan arasındaydı.

Oyuncak asker elinin tersiyle onun yanağını okşadı. "Dışarı çıkmak istiyorum," dedi.

Clara kaşlarını çattı ve on yedi yaşında bir kız değil de Droessen'ın fındıkkıranı ona ilk verdiğindeki küçük kızmış gibi ayağını öfkeyle yere vurdu. *İstiyorum.* Bu sözcüğün onu neden bu kadar kızdırdığından emin değildi. Belki de bunun nedeni fındıkkıranın ona bunu daha önce asla söylememiş olmasıydı.

"Dedim ya!" dedi biraz fazla sert bir ses tonuyla. "Böyle bir şey mümkün değil. Buraya ait değilsin."

"Ben seni dışarı çıkarırım," dedi Frederik.

Clara ağabeyinin sesini duyunca irkildi. Ağabeyi merdivenlerin tepesinde durmuş, hayretle fındıkkırana bakıyordu.

"Çık dışarı!" diye bağırdı Clara. Frederik'in orada olmaması gerekiyordu. Bunu paylaşmaması gerekiyordu. Korkudan ve utançtan çılgına dönmüş bir halde üstüne atıldı ve ona vurup merdivenlerden aşağı itmeye çalıştı.

Ama Frederik onu bileklerinden yakalayıp uzakta tuttu. Ondan bir yaş büyük ve daha güçlüydü. Gözlerini fındıkkırandan ayırmadan başını salladı. "Yeter artık Clara."

"Seni hatırlıyorum," dedi fındıkkıran ona bakarak. Birden hazır ola geçip selam çaktı. "Komutanım."

Frederik, Clara'ya onu uyarır gibi bir bakış fırlattı ve bileklerini bıraktı. Sonra, şaşkın şaşkın gülümseyerek o da ona selam verdi.

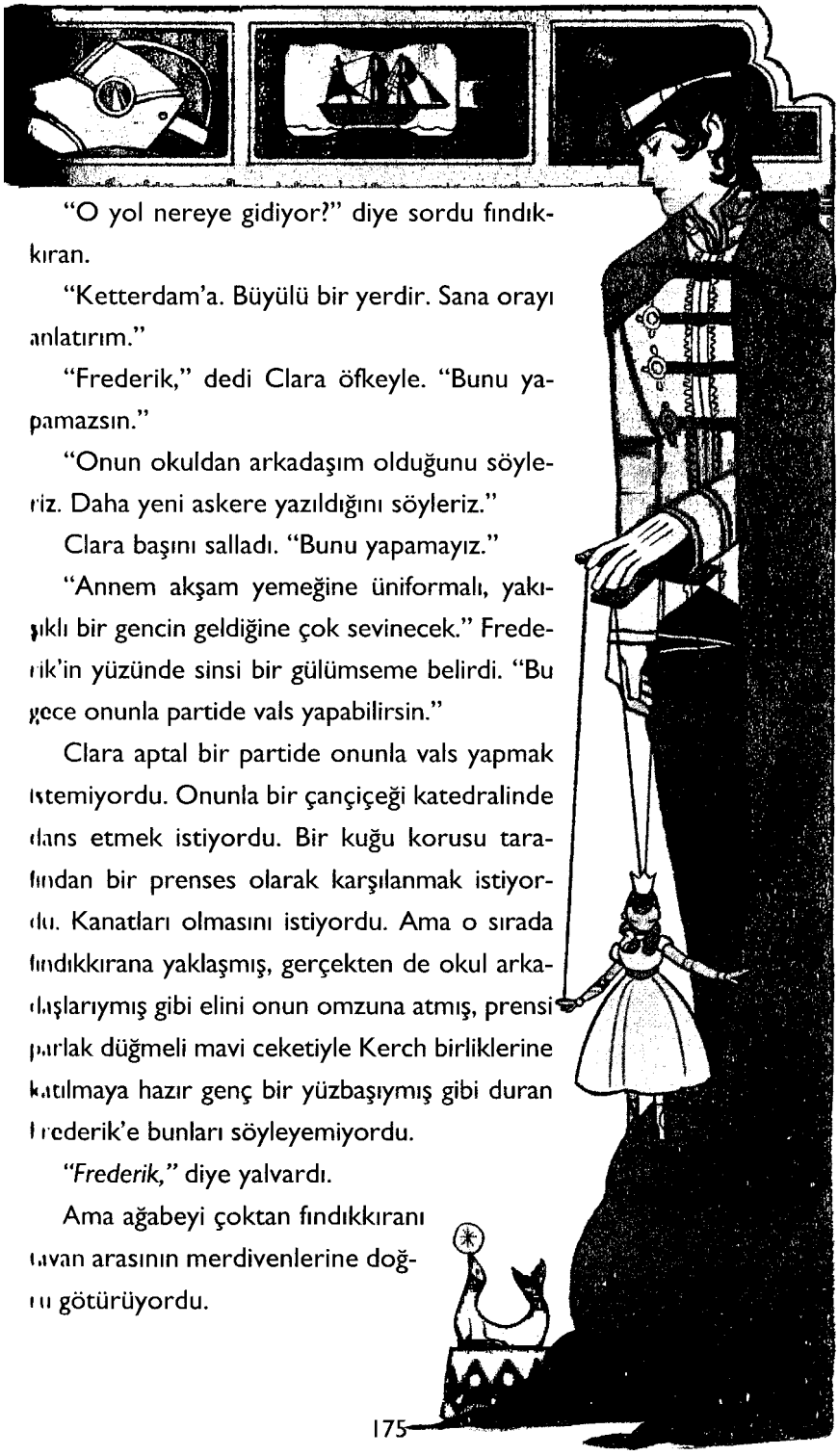
"Evet," dedi Frederik ona yaklaşarak. "Ben komutanınım. Seni yüz kere ölüme yolladım."

Fındıkkıran kaşlarını çattı. "Hatırlıyorum."

"Ne kadar değişmişsin," diye mırıldandı Frederik.

Fındıkkıranın yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Öyle mi?"

Frederik evet der gibi başını salladı. "Seni aşağı kata götüreceğim," dedi yumuşak bir sesle, bir yavru kediyi bir parça yiyecekle kandırmaya çalışıyormuş gibi. "Seni dışarı çıkaracağım."

"O yol nereye gidiyor?" diye sordu fındıkkıran.

"Ketterdam'a. Büyülü bir yerdir. Sana orayı anlatırım."

"Frederik," dedi Clara öfkeyle. "Bunu yapamazsın."

"Onun okuldan arkadaşım olduğunu söyleriz. Daha yeni askere yazıldığını söyleriz."

Clara başını salladı. "Bunu yapamayız."

"Annem akşam yemeğine üniformalı, yakışıklı bir gencin geldiğine çok sevinecek." Frederik'in yüzünde sinsi bir gülümseme belirdi. "Bu gece onunla partide vals yapabilirsin."

Clara aptal bir partide onunla vals yapmak istemiyordu. Onunla bir çançiçeği katedralinde dans etmek istiyordu. Bir kuğu korusu tarafından bir prenses olarak karşılanmak istiyordu. Kanatları olmasını istiyordu. Ama o sırada fındıkkırana yaklaşmış, gerçekten de okul arkadaşlarıymış gibi elini onun omzuna atmış, prensi parlak düğmeli mavi ceketiyle Kerch birliklerine katılmaya hazır genç bir yüzbaşıymış gibi duran Frederik'e bunları söyleyemiyordu.

"Frederik," diye yalvardı.

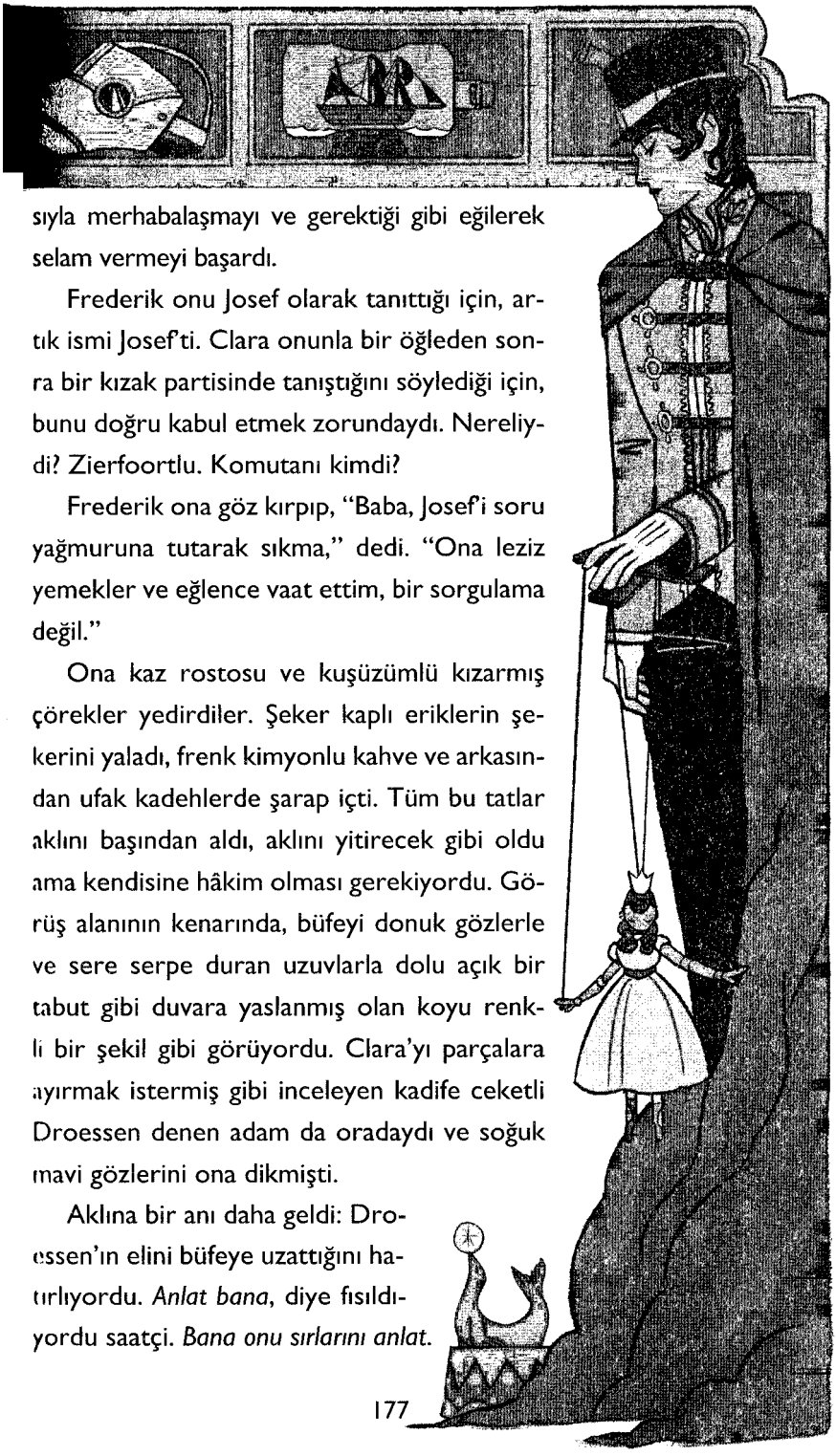
Ama ağabeyi çoktan fındıkkıranı tavan arasının merdivenlerine doğru götürüyordu.

"Gel Clara," dedi Frederik. Sinsi gülümsemesi yüzüne daha da yayılmaya başlamıştı. "O böyle olmasını istiyor."

Öpücük aklını karıştırmıştı. Clara onu rüya diyarına götürmesi için yalvardığında, fındıkkıran onun bu güçlü isteği karşısında neredeyse ne istediğini unutmuştu. Clara tavan arasının loşluğunda davetkâr bir şekilde ona dönmüş, dudaklarını dudaklarına dayamış ve oyuncak asker onu arzulamıştı. Ama bu Clara'nın arzusu muydu yoksa kendi arzusu muydu? Bunu bir türlü anlayamamıştı ama onu istemiş olmalıydı çünkü birden pencereden içeri giren, onu çakıl taşlı yola, ormana ve karlara çağıran soğuğu hissetmişti. Sonra, Frederik delip geçen bakışlarıyla ve sahiplenici ifadesiyle tavan arasında belirmişti. Onun arzusu da bir alev gibi parlak ve tehlikeliydi. Fındıkkıran kararlılığının zayıflamaya, mum gibi erimeye ve kolaylıkla şekillenmeye başladığını hissetti. Frederik'in omzuna dokunduğu yere bakacak olursa, onun parmaklarını hâlâ oradaymış gibi bıraktıkları izleri ve anlayışlı bir tavırla başparmağının bıraktığı çukuru görecekmiş gibi hissetti.

Merdivenlerden indiler. Ev çoktan Nachtspel'in son gecesi için konuklarla dolmaya başlamıştı. Hepsi ne kadar da ışıl ışıldı, hatları belirgindi ve sahte üniformasına baktıklarında, ifadeleri ne kadar hasret doluydu. Karşılarında kayıp bir erkek evlat, bir âşık, bir arkadaş ve bir tehdit görüyorlardı. Clara'nın ve Frederik'in annesiyle ve baba

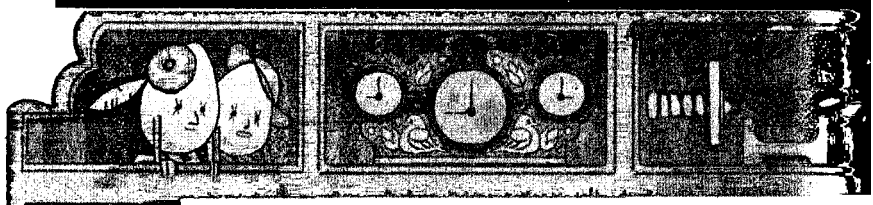
sıyla merhabalaşmayı ve gerektiği gibi eğilerek selam vermeyi başardı.

Frederik onu Josef olarak tanıttığı için, artık ismi Josef'ti. Clara onunla bir öğleden sonra bir kızak partisinde tanıştığını söylediği için, bunu doğru kabul etmek zorundaydı. Nereliydi? Zierfoortlu. Komutanı kimdi?

Frederik ona göz kırpıp, "Baba, Josef'i soru yağmuruna tutarak sıkma," dedi. "Ona leziz yemekler ve eğlence vaat ettim, bir sorgulama değil."

Ona kaz rostosu ve kuşüzümlü kızarmış çörekler yedirdiler. Şeker kaplı eriklerin şekerini yaladı, frenk kimyonlu kahve ve arkasından ufak kadehlerde şarap içti. Tüm bu tatlar aklını başından aldı, aklını yitirecek gibi oldu ama kendisine hâkim olması gerekiyordu. Görüş alanının kenarında, büfeyi donuk gözlerle ve sere serpe duran uzuvlarla dolu açık bir tabut gibi duvara yaslanmış olan koyu renkli bir şekil gibi görüyordu. Clara'yı parçalara ayırmak istermiş gibi inceleyen kadife ceketli Droessen denen adam da oradaydı ve soğuk mavi gözlerini ona dikmişti.

Aklına bir anı daha geldi: Droessen'ın elini büfeye uzattığını hatırlıyordu. *Anlat bana*, diye fısıldıyordu saatçi. *Bana onu sırlarını anlat.*

Fındıkkıran korkunç bir utanç hissine kapıldı. Clara'ya nasıl bir anda ihanet etmiş, bütün isteklerini ve arzularını, birlikte gittikleri yerleri, gördükleri her yaratığı ve büyülü manzarayı anlatmıştı.

İşkence görmesi de gerekmemişti. Bir anda konuşmaya başlamıştı. Adam onu bir asker değil, bir casus olarak yaratmıştı. Ama artık bunu değiştiremezdi. Kendisine ve arzularına hâkim olması gerektiğini biliyordu çünkü dışarısı sadece birkaç adım, bir kapı ya da açık bir pencere kadar uzaktı. *Ketterdam* ismini aklında tutması gerekiyordu. Ama dünya bulanıklaşmaya başladı. Parfüm ve ter kokularını, Frederik'in omzuna attığı kolunu hissetti. Dans ederlerken, Clara'nın tutkulu bakışlarını gördü. Dansın adımlarını nereden bildiğini bilmiyordu ama döndükçe döndüler ve Clara ona, "Götür beni buradan," diye fısıldadı.

Onu merdivenlerin altında öptü. Frederik'i de karanlık salonda öptü.

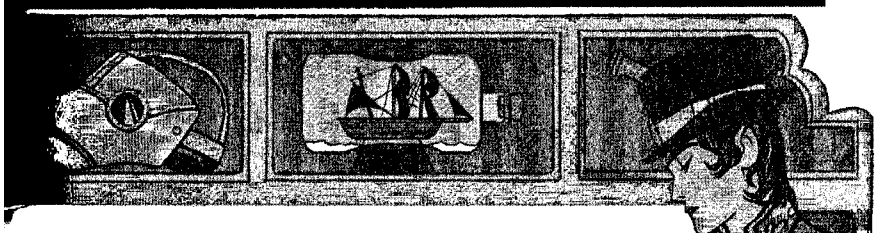
"Onu seviyor musun?" diye sordu Frederik. "Beni de sevebilir misin?"

İkisini de seviyordu. Kimseyi sevmiyordu. Şöminenin alevlerinin oluşturduğu halkanın arkasındaki koyu renkli gölgelerde, kapkara gözlerin parıltısını, minnacık bir tacın ışıltısını gördü ve Fare Kral'ın orada olduğunu anladı. *Hayatım kendim için bir şey istediğimde başladı.*

Fındıkkıran yoldaki kıvrımı ve ötesinde neler olabileceğini düşündü.

Konuklar teker teker arabalarına binip gittiler ya da yukarı kattaki odalara çıkıp yattılar.

"Benim odamda kalabilir," dedi Frederik.

"Evet," dedi fındıkkıran.

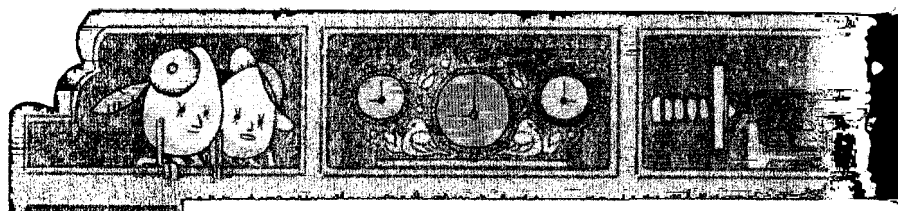
"Yanına gelirim," diye mırıldandı Clara.

"Tamam," dedi fındıkkıran.

Ama Frederik'in odasına gitmedi. Mumlar söndürülürken ve alt kattaki odalar sessizleşirken merdivenin başında bekledi. Sonra tekrar yemek odasına indi. Vakit gelmişti; dünyanın kalanına açılacak olan kapılar duvara karşı karanlık bir şekil gibi gözüküyordu ama bir kez daha büfeye göz atması gerekiyordu.

Pencerelerden içeri sızan ay ışığı yemek odasının batmış bir geminin, suların derinliklerinde gizli kalmış koridoru gibi görünmesine neden oluyordu. Büfe sessizce köşede duruyordu. Konuklar gittikleri için oda daha da büyük gözüküyordu.

Ağır ağır büfeye doğru gitti, boş odada çizmelerinin çıkardığı sesleri dinledi, sönmüş ateşin, şöminenin üstüne ve pencerelerin üstüne koyulmuş olan çan kozalaklarının kokusunu içine çekti. Büfeye yaklaşırken, kapaklarının cam panellerinde aksini, giderek büyüyen gölgesini gördü. Büfenin içine baktı ve şekerleme farelerden ve minnacık ağaçlardan, sıra sıra dizilmiş askerlerden, tuhaf bir şekilde başları eğik ve ipleri gevşek olan kuklalardan ve cansız,

al yanaklı, gözkapakları yarıya kadar inmiş oyuncak bebeklerden oluşan kış manzarasını gördü.

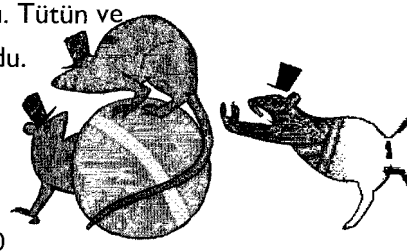
"Seni tanıyorum," diye fısıldadı ve parmaklarını büfenin camlarına dayadı. Telkari kanatlardan sarkan, ince etekli kusursuz minik perileri, dolgun kalçalı Zencefil Ana'yı ve yeşil tenli ve gümüş boynuzlu Koruluk Kraliçesi'ni gördü.

"Hepsini ben yaptım." Fındıkkıran irkilip arkasına döndüğünde, Droessen'ın odanın ortasında durmuş onu izlediğini gördü. Ağzından adeta bal damlıyordu. "Her çiviye, her boya damlasına kadar. Onun hayal dünyasını bana anlattıklarına göre şekillendirdim. Ama beni değil, oyuncakları seviyor." Öylesine sessiz yürüyordu ki tüyden ya da dumandan oluşuyormuş gibiydi. "İşçiliğimi beğendin mi?"

Fındıkkıran başını sallaması ve beğendiğini söylemesi gerektiğini biliyordu. Evet der gibi başını salladı çünkü Fare Kral'ın onu hakkında uyardığı saatçi, Clara'yı ya da parasını, ailesini ya da başka bir şeyini sırf kendisi için isteyen adam buydu. Ama konuşmakta zorlandı.

"İtiraf edeyim ki kendimle gurur duyuyorum. Eserlerimin incelendiğini, çocukların görmek beni mutlu ediyor. Ama sanırım ben bile ne kadar harika şeyler yaratabileceğimin farkında değildim."

Saatçi ona yaklaşmıştı. Tütün ve keten tohumu kokuyordu. Kokusu tanıdıktı.

"Gitmem gerek," dedi fındıkkıran. Konuşabildiğini fark edince rahatlamıştı.

Droessen hafifçe güldü. "Nereye gidebilirsin ki?"

"Zierfoot'a. Alayıma."

"Sen bir asker değilsin."

Öyleyim, diye düşündü fındıkkıran. *Hayır*, diye kendisini azarladı içinden. *Bir askermiş gibi davranıyorsun. İkisi aynı şey değil.*

Saatçi yine güldü. "Ne olduğuna dair hiçbir fikrin yok."

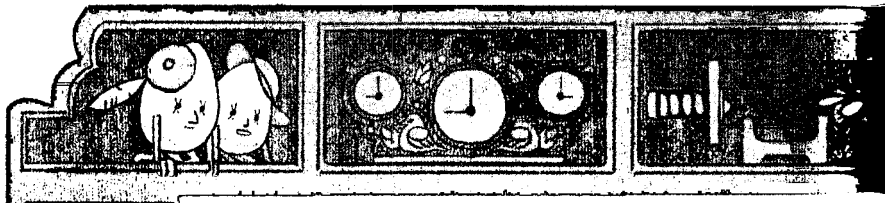
Josef. İsmi Josef değil miydi? Yoksa Josef davete katılmış olan başka birisi miydi?

"Kimsin sen?" diye sordu fındıkkıran. Geri geri gidebilmeyi istedi ama arkasında cam büfeden başka bir şey yoktu. "Nesin sen?"

"Mütevazı bir tüccarım."

"Neden Clara'ya ihanet etmeme neden oldun?"

Bu sefer, Droessen'ın gülümsemesi yüzüne yayıldı. Saatçiyi salonlarında ağırlamış olan o nazik hanımlar ve yakışıklı beyler bu kurdu, sivri dişlerini görmemişlerdi. "Clara'ya zerre kadar sadakat borçlu değilsin. Seni atölyemde yaptım," dedi saatçi. "Çenelerinin arasına bir çocuğun kemiğini koydum ve onu çat diye kırdın."

Fındıkkıran başını salladı. "Aklını yitirmişsin."

"Sen de tahtadan ibaretsin."

Fındıkkıran elini göğsünün üstüne koydu. "Kalbim atıyor, nefes alıyorum."

Saatçi keyifle gülümsedi. "Bir körük bir kıvılcımı aleve dönüştürür. Bir saatin kolları hareket eder. Onlar da mı canlı?"

Olabilir, diye düşündü fındıkkıran. *Belki de hepsi canlıdır.*

"Sen rüya görmezsin," dedi saatçi. "Bir şeyler istemezsin. Ruhun yok. Bir oyuncaksın."

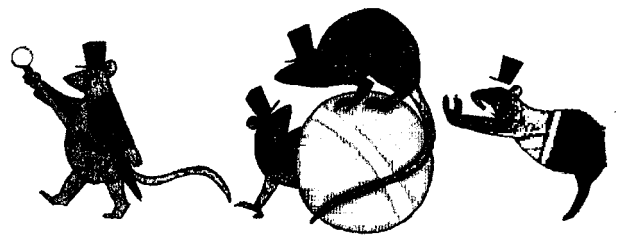
Bir oyuncağım. Kalp atışlarının yavaşladığını hissetti. Hayır. Clara onu seven bir prens olduğunu söylediğinde ona inanmamış mıydı? Frederik ona emri altındaki bir asker olduğunu söylediğinde ona inanmamış mıydı? İkisi de doğru olabilirdi. İkisi de yalan olabilirdi. Belki de bir oyuncaktı ama aynı zamanda canlıydı.

Fare Kral onu uyarmıştı: *İsteklerinin güçlü olması gerek.*

"Ben şunu istiyorum..." dedi fındıkkıran. Ama ne istiyordu? Ne istediğini hatırlayamıyordu. Tüm bunlar nasıl başlamıştı? "Ben..."

Saatçi ona biraz daha yaklaştı. "Sen bir yetimha neden aldığım bir bebektin. Gerçek bir çocuktan çok tahta bir oyuncağa dönüşene dek sana talaş yedirdim."

"Hayır," dedi fındıkkıran ama karnının tahta parçalarıyla dolu, boğazının talaşla tıkalı olduğunu hissetti.

"Sen bir hastaneden çaldığım bir çocuktun. Tendonlarının yerine ip sardım. Kemiklerinin yerine tahta ve metal koydum. Hiç durmadan çığlıklar attın ama ses tellerini çıkarıp boğazını sessizlikle ya da dilediğim sözcüklerle doldurabileceğim bir boşluğa dönüştürdüm."

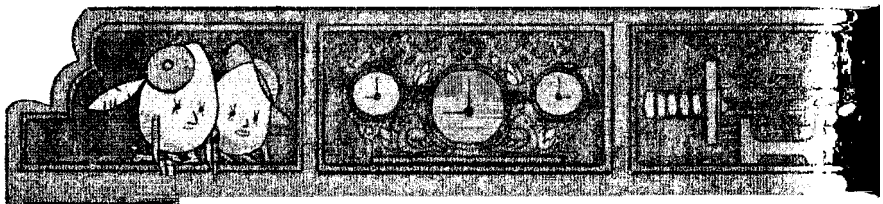
Fındıkkıran yere yığıldı. Yardım istemek için bağıramıyordu. Zihni bomboştu. Göğsü bomboştu. Ağzında cevizlerin acı tadını hissediyordu.

Droessen yere yığılan zavallı oyuncağın üstüne eğildi. Saatçi gözüne fazla büyük, uzun boylu ve uzakta gözüktü. Fındıkkıran vücudunun ufalmaya başladığını anladı.

"Zihnimdeki bir fikirdin," dedi saatçi. "Bir hiçtin ve ben seni aklımdan çıkarınca, yine bir hiç olacaksın."

Fındıkkıran Droessen'ın açık mavi renkli gözlerine baktığında, bu rengi tanıdı. Fındıkkıran, aslında sadece Droessen olduğunu anladığında kendisiyle ilgili benlik hissi silinmeye başladı. Sadece Droessen olmuştu.

Saatçinin arkasında ay ışığının aydınlattığı yolu ve ötesindeki karla kaplı tarlaları gördü. Kıvrılarak ilerleyen bir yoldu... Nereye uzanıyordu? Bir şehre mi? Ketterdam'a mı? Yolun nereye uzandığını, kıvrımlı kanalları, yan yana dizilmiş

bütün eğri evleri görmek istiyordu. Şehirdeki evlerin çatılarının birbirine değdiğini, suda tekneler olduğunu ve balıkçıların müşterilerine seslendiğini hayal etti. Bunlar önemli değildi. Yeterli değildi. *Ben bir oyuncağım. Üstün de duracağım bir raftan başka bir şeye ihtiyacım yok.*

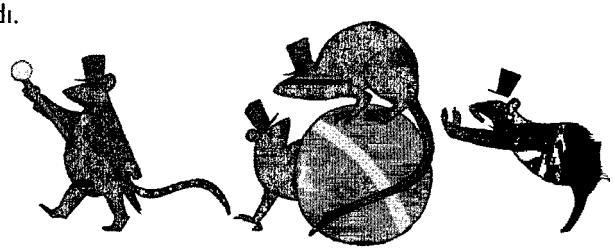
Yerinden kaldırıldığını hissetti ama saatçi onu tekrar büfeye koymadı. Şömineye doğru gitti. Fındıkkıran, Clara'nın ve Frederik'in onun için ağlayıp ağlamayacaklarını düşündü.

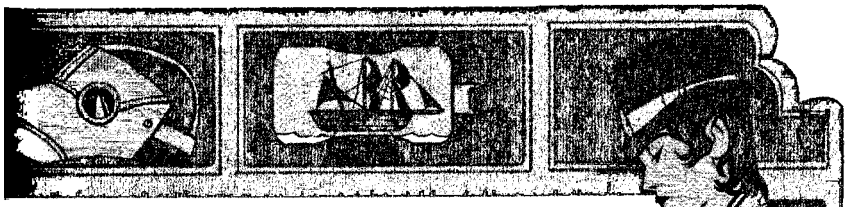
Saatçi birden durup bir küfür savurdu. Fındıkkıran düştüğünü hissederken, dünyası tepetaklak oldu. Yere düştüğünde korkunç bir ses çıktı.

Klik, klik, klik. Fındıkkıran parke zeminde tırnak sesleri ve bir dizi cıyaklama sesi duydu. Fareler duvarlardan dışarı akın ettiler ve saatçinin pantolonundan yukarı doğru dalgalı bir sel gibi tırmanmaya başladılar. Saatçi onlar tekmeler atıp vururken, geriye doğru sendeledi.

"Kendini hatırla," diye bağırdı birisi tiz bir sesle kulağına. Fare Kral tacını kaldırıp selam verdi.

Ben bir oyuncağım, diye düşündü fındıkkıran. *Beni yapan adamın elinde bir fırçayla ve aklını çelmek istediği kız için hazırladığı hediyeyi bitirmek için dikkat kesilmiş bir ifadeyle üstüme eğildiğini hatırlıyorum.* Fındıkkıran daha ilk başından beri lanetlenmişti. Keşke cömert birisi tarafından yapılmış olsaydı. Keşke gerçek bir babası olsaydı.

"İşte böyle yüzbaşı," diye bağırdı Fare Kral.

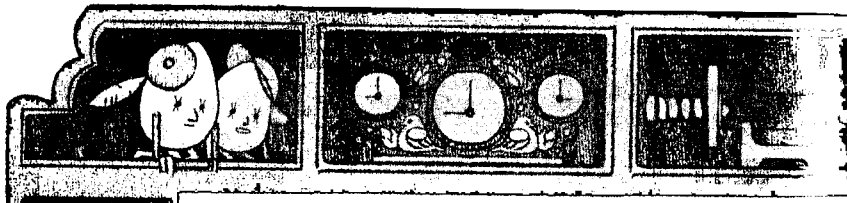
"Defolun pis yaratıklar!" diye bağırdı Droessen, fareleri üstünden atmaya çalışarak.

Bir baba. Fındıkkıran parmaklarının kıvrıldığını hissetti. Oğlu için mutluluğu bulmasından başka bir şey istemeyen iyi yürekli birisi. Fındıkkıran bacaklarını esnetti. Onun için bir rafta bir yer değil, dünyayı isteyen birisi. Bir baba.

Fındıkkıran başını kaldırdı. Droessen tekrar ona doğru geliyordu ama artık bir dev değildi.

Fındıkkıran yine yolu düşündü ama artık yolun bir gelecek olduğunu anlamıştı. Babasının kendisi için seçmesini isteyeceği bir yok. Saçlarındaki karları, çizmelerinin altındaki zemini, sonsuz ufku, fırsatlarla ve talihsizliklerle dolu bir dünyayı ve değişmekte olan havayı hissetti: gri bulutlar, dolu, gök gürültüsü... Beklenmedik olan. Şişen göğsünde yeni ve tok bir ses yankılandı: küt, küt, küt.

O yolda ormanlar, ormanlarda hayvanlar, buz parçalarının süzüldüğü bir nehir, yelkenleri kışın sıkı sıkı bağlanmış gezi tekneleri olacaktı. O yolda ilerlerken karnı acıkacaktı. Yiyecek bulması gerekecekti. La-

hana dolmaları ve zencefilli ekmek yiyecek ve buz gibi elma şarabı içecekti. Karnı guruldadı.

"Atölyemde seni yaptığım gün seni odun olarak yakmam gerekirdi," dedi saatçi. Ama artık çok geçti. Fındıkkıran kalktı ve gözleri saatçinin gözleriyle aynı seviyeye geldi.

"Bunu yapamazdın," dedi fındıkkıran. "Beni çok seviyordun." Doğru değildi bu. Ama Clara güçlü isteğiyle onu bir prense dönüştürmüştü; kendisi de güçlü isteklere sahip olabilirdi.

Droessen güldü. "Hayal gücün çok geniş."

"Sen benim babamsın," dedi fındıkkıran. "Kalbindeki tüm sevgiyle bana hayat verdin."

Fındıkkıran üstüne yürürken, saatçi başını sallayıp geriye doğru bir adım attı. "Seni becerimle yarattım. Kararlılığımla."

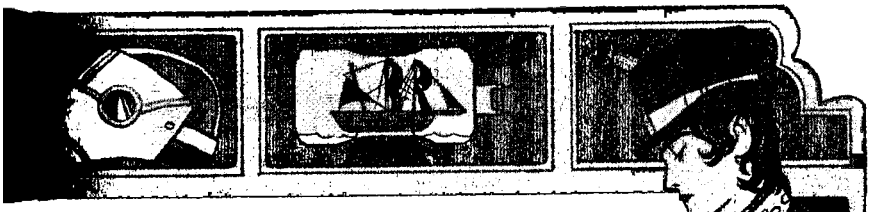
"Görebilmem için bana gözler verdin."

"Hayır."

"Clara beni bir masaldaki bir prens gibi uyandırabilsin, Frederik bana savaş taktiklerini öğretebilsin diye beni onlara verdin."

"Sen benim ulağımdın!" dedi saatçi şaşkınlıkla. "Benim casusumdun, başka bir şey değildin!" Ama sesi tuhaf ve cılız çıkıyordu. Bacaklarını hareket ettiremiyormuş gibi sendeledi.

"Bir oğul hayal ettin," dedi fındıkkıran. Hissettiği arzu konuşmaya devam etmesini sağlıyordu. "Kaba saba bir saat değil; öğrenebilen, bir iradesi ve kendi istekleri olan bir çocuk hayal ettin."

Droessen boğuk bir sesle haykırdı. Kolları ve bacakları kaskatı kesildi, ağzı çarpıldı, dişleri ortaya çıktı ve yere düşerken tahtadan yapılmış bir şeymiş gibi tok bir ses çıktı.

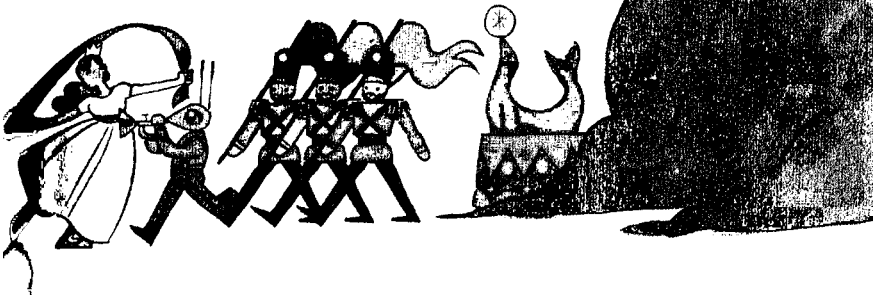
"Sadece yaşamamı istedin," dedi genç adam. Kolları bacakları yamulup yere yığılıp kalmış olan oyuncağa baktı. "Bunun gerçekleşebilmesi için kendi hayatını feda edebilirdin."

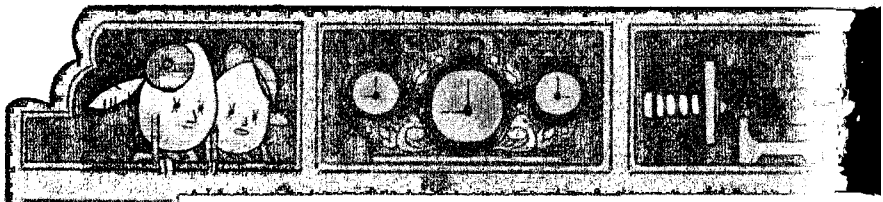
Droessen'ı yerden alıp nazikçe kolunun iç kısmına oturttu. "İşte beni bu kadar çok seviyordun baba."

Büfenin kapağını açtı ve açık mavi renkli gözlü güzel bebeği rafa koydu. "Kendi hayatını bana verecek kadar."

Genç adam sessizce evin kapısını açıp çıktı ve doğu yönünde, gri gökyüzünde doğmakta olan güneşe doğru yürümeye başladı.

Her şeyin başlangıcında, kendi düşünceleri-

nin sessizliğinde yalnızlığı keşfetti. Hızla atan kalbinde güçlü bir isteğin yankılarını hissetti: Clara'ya ve Frederik'e karşı hissettiği özlemdi bu.

Sonra hissettiği her şey dindi. Onu izleyen kimse olmadan karlı yolda ilk adımlarını attı. Bir kez daha isimsizdi; kollarını ve bacaklarını oynatacak ya da yol gösterecek, kendisinden başka bir sonraki adımını nereye atacağını söyleyecek kimse yoktu.

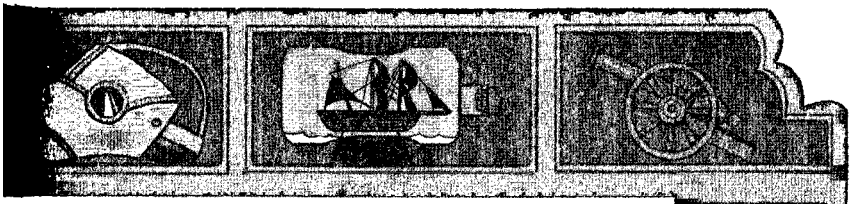
Göl kenarındaki evde, Zelverhauslar, konukları ve uşakları hâlâ uyuyorlardı. Öğle vaktine kadar kalkmadılar ve uyanıp yorgun argın kalktıklarında, zihinleri hâlâ tuhaf rüyalarla doluydu. Evin ön kapısının açık olduğunu ve girişe kar dolduğunu gördüler. Yola uzanan iki farklı ayak izi gördüler. Clara'nın babası ve arkadaşları atlarına atladılar ve Clara'yı bir saat sonra yarı giyinik, çıplak ayak ve dudakları soğuktan mosmor olmuş bir halde evde kilometrelerce uzakta buldular.

"Bensiz gitmemesi gerekiyordu," diye ağladı Clara, babası onu atın sırtına oturturken. "Kanatlı atım nerede?"

"Sakin ol, sakin ol," dedi babası. "Sakin ol, sakin ol."

Ne yazık ki döndüklerinde, herkes Clara'nın üstünde sadece geceliği ve babasının paltosuyla yüzü ağlamaktan şişmiş, koyu renkli saçları karışmış bir halde sendeleyerek eve girdiğini gördü. Droessen'ın gecenin bir yarısı evden ayrıldığını fark ettiler ve çok geçmeden

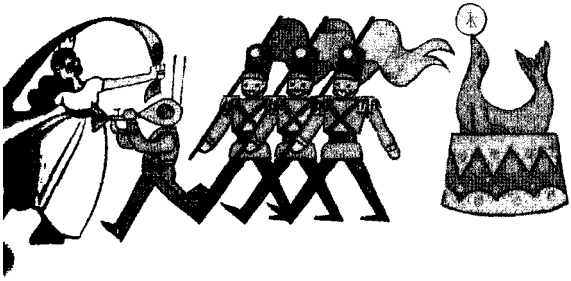

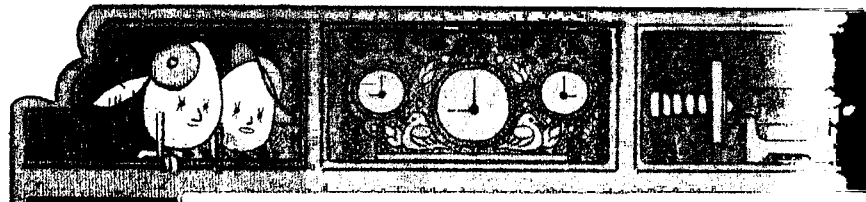

gece yarısı birisiyle buluştuğuna, çılgınca bir kara sevdaya tutulduğuna dair söylentiler çıktı. İlk başından beri üstünden yayılan o hafif, baş döndürücü koku, durumun daha da büyük bir skandala dönüşmesine neden oldu. Aradan günler, sonra da haftalar geçince ve Droessen'ın atölyesi açılmayınca, söylentiler giderek dallanıp budaklandı. Kimse parlak mavi üniformalı genç askeri hatırlamıyormuş gibiydi.

Clara hastalandı ve bir ay boyunca yatağından çıkmadı. Ne birisiyle konuştu ne de bademezmesinden başka bir şey yedi. Sadece uyumak, prensiyle dans ettiğini ve Koruluk Kraliçesi'yle uçtuğunu hayal etmek istiyordu. Ama zamanla uyuyamaz hale geldi ve bademezmesinden sıkıldı.

Yataktan çıkıp banyo yaptı ve kahvaltıya indiğinde itibarının yerle bir olduğunu anladı. Umurunda değildi. Bir tüccarın sıradan oğluyla evlendiğini ya da hayatının sonuna dek gri bir dünyada yaşadığını hayal edemiyordu. Seçeneklerini düşündü ve bir yazar olmaktan başka bir şey yapamayacağına karar verdi. İnci küpelerini satıp Ketterdam'a taşındı ve gemilerin gidip gelişini izleyebilmek için pencerelerinden biri limana bakan ufak bir daire kiraladı. Orada çocukların bayıldığı fantastik öyküler yazdı ve bir başka isim altında her daim farelerle paylaş-

maya özen gösterdiği nuga ve tatlı krema yiyebilmesini sağlayan daha heyecan verici öyküler yazdı.

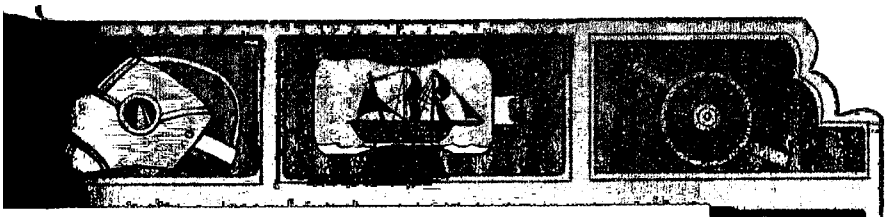
Bir sabah kalktığında, birisinin saatçinin atölyesine girip her şeyini çaldığını duydu. Paltosunu giyip bir kalabalığın toplandığı ve polis memurlarının dükkânın önünde şaşkın şaşkın başlarını kaşıdığı doğu Wijnstraat'a gitti. Kanalın karşı yakasında oturan bir kadın, geceleyin geç saatlerde bir adamın dükkâna girdiğini gördüğünü söyledi.

"Bir askerdi," dedi. "Üniformalıydı. Dışarı çıktığında yalnız değildi. Kalabalık bir grupla birlikte sokaktan aşağı doğru uzaklaştı. Şık kadife giysili lordlar, leydiler ve kanatlı bir oğlan vardı. Hatta bir aslanın kükrediğini bile duydum."

Kocası kadını telaşla oradan uzaklaştırırken, son sıralarda onun pek iyi uyuyamadığını ve rüya gördüğünün farkında olmadığını söyledi. Clara aklında yeni bir öykü konusuyla eve döndü ve yolda biraz karamelli şeker ve bir paket ekşi portakal aldı.

Frederik okuldan mezun olduktan sonra aile işinin başına geçti ve Novyi Zem'den çay getirmek için babasının gemilerinden biriyle denize açıldı. Ama dönme vakti geldiğinde, başka bir gemiye bindi, onun arkasından bir başka gemiye geçti ve sadece bir kartpostal ve

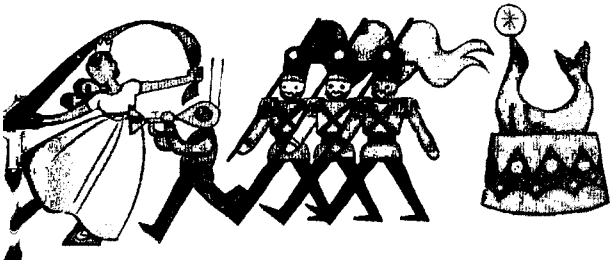

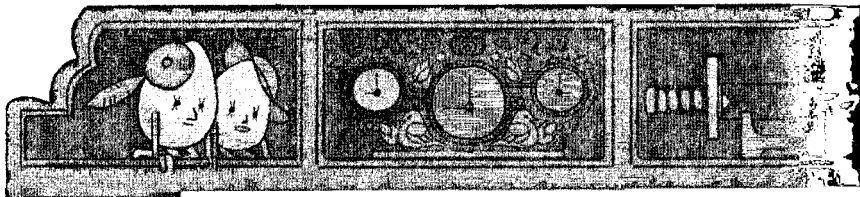
zaman zaman bir paket postalamak için karaya çıktı. Evine içen kişinin dilinin altına bir çiçek açmasını sağlayan bir paket çay, yatmadan önce yudumlandığında doğduğunuz şehri rüyanızda görmenizi sağlayan bir başka çay ve içildiğinde insanı üç saat ağlatacak kadar acı bir başka çay karışımı yolladı. Frederik'in annesi ve babası ona mektuplar yazıp dönmesi ve sorumlulukların üstlenmesi için yalvardılar. Frederik her seferinde bunları yapacağına yeminler etti. Ama rüzgâr hep yön değiştirdi, sert dalgalar çıktı ve kendisini bir sonraki ufukta bir başka dünya bulacağından emin bir halde bir başka gemiye binerken buldu.

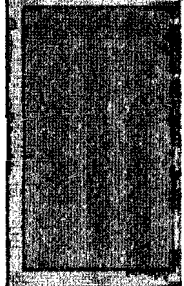

Böylece, Zelverhaus ailesi itibarını yitirdi ve imparatorlukları vârissiz kaldı. Göl kenarındaki ev sessizleşti. O garip geceden ve arkasından çıkan dedikodulardan sonra, Althea ve kocası artık partiler vermediler ve nadiren konuk kabul ettiler. Ev sahipliği yaptıkları birkaç sessiz akşam yemeğindeyse konuklar erkenden kalktılar ve bir zamanlar o çok eğlendikleri ama artık kötü niyetli birisinin ya da bir şeyin onları izlediğini hissine kapıldıkları yemek odasından bir an önce çıkmak için sabırsızlandılar.

Bu gecelerden ve bir başka sıkıcı akşam yemeğinden sonra, Althea Zelverhaus güzel evinde amaçsızca

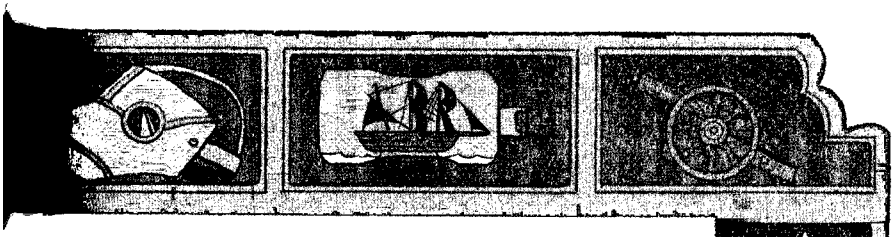
dolanıyordu. Sabahlığını giymemişti ve üstünde sadece pamuklu geceliği vardı. Saçlarını toplamadığı için, onu gören birisi kızı sanabilirdi. Clara'nın son mektubuna yanıt vermeyi ya da Frederik'in yabancı bir ülkeden yolladığı o tuhaf paketi açmayı düşündü. Ama vakit gece yarısı olduğunda, kendisini yemek odasındaki büfenin önünde buldu.

Saatçinin ortadan kaybolmasından sonra, kocası bir baltayla içindeki her şeyi parçalamak istemişti ama Althea bunun söylentileri doğrulamaktan başka bir işe yaramayacağını söylemişti. Büfe aynı köşede tozlanmış bir şekilde duruyordu. Althea raflarındaki bir şeyin eksik olduğundan emindi ama ne olduğunu bilemiyordu.

Büfenin kapağını açtı. Elini fare biçimli şekerlemelerin ve perilerin üstünden daha önceden fark etmediği ufak çirkin bebeğe uzattı. Bebeğin çenesinin çıkık şekli ve kadife ceketinin şık kesimi ona tanıdık geldi. Parmağını ceketin minik klapalarından birinin üstünde gezdirdi. Biraz daha dikkatlice bakınca, bebeğin öfkeli yüzünün hoş olduğunu fark etti.

Ay ışığının aydınlattığı sessiz odada, *Benim askerim misin?* diye sordu tatlı bir sesle. *Benim prensim misin?* Kendisine gülmek için ağzını açtı ama sesi çıkmadı. Bebeği yüzüne biraz daha yaklaştırdı.

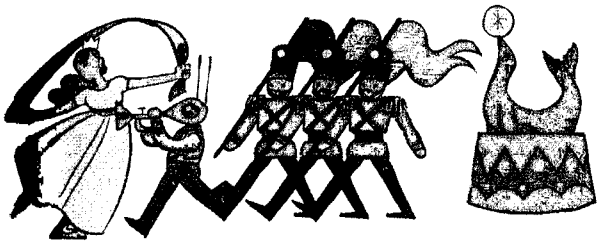

Benim sevgilim misin? diye fısıldadı merdivenlerden yukarı çıkarken.

Saat yumuşak bir ses çıkarıp öttü. Kocasının evde bir yerde horuldadığını duyabiliyordu.

Bana mı aitsin?

Su, Ateş Şarkısını Söylediğinde

Bir anlaşma yapmak istediğin için, karanın sona erdiği noktaya kadar kuzeye gittin ve daha fazla ilerleyemedin. Kayalıklı kıyıda durdun ve suya baktın; dalgaların kıyı şeritleri kapkara ve tırtıklı olan iki büyük adaya çarptığını gördün. Belki orada yaşayan birisine bir tekne bulması ve seni güvenli bir şekilde oraya götürmesi için para verdin. Kendini sıcak ve kuru tutmak için fok balığı derilerine sarındın, sert kış güneşinin altında ağzın kurumasın diye balina yağı çiğnedin. Bir şekilde o uçsuz bucaksız taş rengi denizi aştın ve göğsünün sıkıştığını ve eldivenlerinin içinde parmaklarının neredeyse uyuştuğunu hissederek, öfkeli yamaca tırmanacak gücü buldun.

Sonra, yorgun düşmüş ve titrer bir halde adada ilerledin ve yarım ay biçimli gri kumlu kumsalı keşfettin. Bir halka biçiminde sıralanmış kayalıklara, aralarındaki ufak gelgit havuzuna gittin ve o yoğun isteğin ölümlü kalbini bir güneş gibi kavurduğunu hissettin. Senden önceki pek çoğu gibi geldin: yalnız, kaygılı ve aç gözlülüğünden dolayı hastalanmış bir halde. O kıyılarda bin tane umutsuz istek dile getirildi ve hepsi aynıydı: *Beni yeni birisi yap.*

Ama sen konuşmadan, ruhunun ufak bir parçasını yü-

zünden açıkça okunan açlığa karşılık vermeden önce, bilmen gereken bir öykü var.

Orada dizlerinin üstüne çöktüğünde, buzların gıcırdadığını duyarsın. Rüzgâr seni bir usturanın keskin kısmı gibi sıyırır. Olsun. Kıpırdama ve beni dinle. Bunu anlaşmanın bir parçası olarak düşün.

Kuzey denizlerinin ne kapkara ne de bu kadar soğuk olduğu, çam ağaçlarının bu adaları kapladığı ve geyiklerin ovalarda otladığı, karanın Elling'e ve ötesine kadar ekilebildiği bir zaman vardı.

O günlerde, sildroherlar dalgaların altında tir tir titremez, denizciler pürüzsüz uzuvlarını ve gümüş rengi kuyruklarını görecek diye korkmazlardı. Deniz yatağına yayılmış geniş saraylar inşa ederler, fırtınaları çekmek ve sularını güvenli tutmak için şarkılar söylerlerdi ve her sene aralarından birkaç şanslı olanı kuyruklarından bacaklar yontmayı başarır ve nasıl yaşadıklarını öğrenmek ve sırlarını çalmak için cesurca karanın insanlarının arasına karışırdı. Bu, onlar için bir oyun gibiydi. Üç ay boyunca, insanların yiyeceklerini yedikleri için hastalanır, derileri güneşin altında çillenir ve yanardı. Çimlerin, serin fayansların ve yeni ayak parmaklarının altında onlara ipek gibi gelen cilalanmış parkelerin üstünde yürürlerdi. İnsanların sıcak dudaklarını öperlerdi.

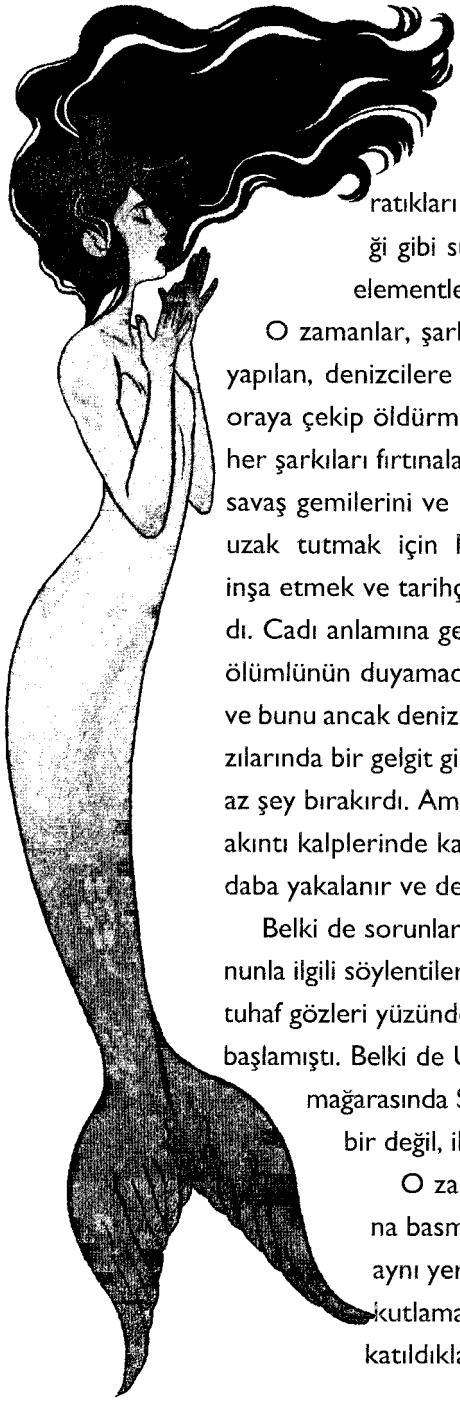
Ama şu anki hallerine bak. Islak ve yalvaran gözleriyle, sopayla öldürülmek için bekliyormuş gibi dalga-

ların arasından kayalara atlayan selkielerden farksızlar. Artık yasaları farklı. Karanın tehlikeli bir yer olduğunu biliyorlar. Ama yine de ölümlü hayatını tatmak istiyorlar. Bir şeyi yasaklamanın yarattığı sorun bu zaten. Kalbi sızlatmaktan başka bir işe yaramaz.

Sildroher eski şehri koyu yeşil renkli deniz yosunlarıyla kaplı tırtıklı bir kaya çıkıntısıydı; o yüzden, dalgalarının altına sürüklenen hiçbir dalgıç ya da denizci altında ne tür harikalar olduğunu bilemezdi. Kilometrelerce devam eder, okyanus tabanıyla birlikte yükselir ve düşerdi ve binlerce deniz yaratığı mercan mağaralarına ve deniz kabuklarıyla dolu oyuklarına girip çıkardı. Krallarının ve kraliçelerinin yaşadıkları yeri, sarp bir ovayı kavramış parmaklar gibi yükselen altı kulesiyle tanıyabilirdin. Bu incecik kuleler suyolunda yaşayan hayvanların pullarıyla kaplıydı ve gündüzleri tutulmuş bir ay gibi mavi bir ışıkla parıldar, geceleriyse odaları ve yeraltı mezarları fosforlu bir ışık saçardı.

Kayaların ve midye kabuklarının altında, şehrin merkezinin altında kendi etrafında kıvrılan kocaman bir boynuz biçimli notilus salonu vardı. Öylesine büyüktü ki kıvrık duvarlarının içine bir gemi armadası bile sığabilirdi. Uzun zaman önce, bir prens kendisin tahta çıkmadan önce babasına bir hediye olarak salonun büyülü olmasını sağlamıştı ve bu oda sildroher gücünün merkeziydi. Zemininde deniz suyu akardı ve salonun kalanı kuru kalırken, seviye yükselip alçalabilirdi; böylece, deniz ya-

ratıkları yapacakları büyülerin gerektirdiği gibi su veya hava olmak üzere her iki elementle de uyum içinde çalışabilirlerdi.

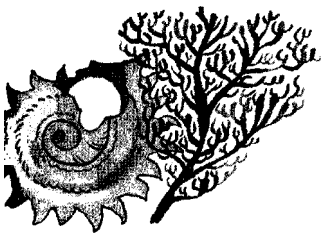
O zamanlar, şarkı söylemek sadece eğlence için yapılan, denizcilere iyi vakit geçirtmek ya da onları oraya çekip öldürmek amaçlı bir şey değildi. Sildroher şarkıları fırtınalar çağırmak ve evlerini korumak, savaş gemilerini ve balıkçı teknelerini denizlerinden uzak tutmak için kullanırlardı. Korunaklı evlerini inşa etmek ve tarihçelerini anlatmak için kullanırlardı. Cadı anlamına gelen bir sözcükleri yoktu. Hiçbir ölümlünün duyamadığı büyü hepsinin içinden akardı ve bunu ancak deniz insanları söyleyebilirdi. Büyü bazılarında bir gelgit gibi içlerine girip çıkar, geride çok az şey bırakırdı. Ama diğerlerinde, Ulla gibi kızlarda, akıntı kalplerinde karanlık bir şeye takılıp orada girdaba yakalanır ve derin güç havuzları oluştururdu.

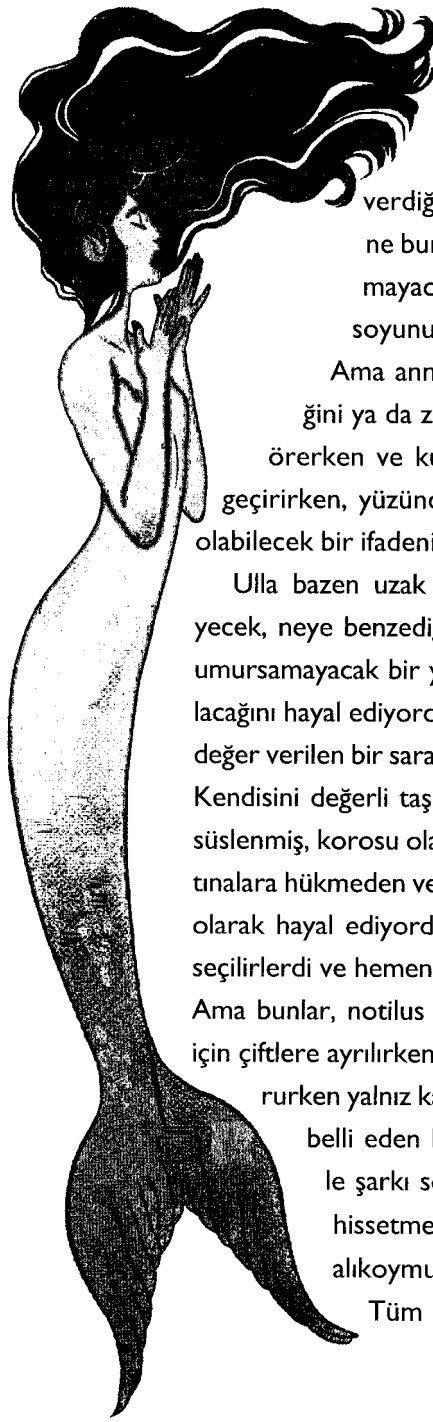
Belki de sorunlar Ulla'nın dünyaya gelişiyle ve bununla ilgili söylentilerle başlamıştı. Ya da soluk teni ve tuhaf gözleri yüzünden dışlandığı yalnız çocukluğunda başlamıştı. Belki de Ulla'nın konser salonunun yankılı mağarasında Signy'yle şarkı söylediği o ilk gün, bir değil, iki kızla başlamıştı sorunlar.

O zamanlar ikisi de daha on üç yaşına basmamıştı ve hâlâ küçük kızlardılar; aynı yerlerde eğitim aldıkları, aynı gelgit kutlamalarına ve mersin balığı avlarına katıldıkları halde, arkadaş değillerdi. Ulla

onu saçlarının rengi yüzünden tanıyordu. Signy'nin saçları bir uyarı ışığı gibi parıldayan ve her gittiği yerde onu ele veren canlı bir kırmızı tonuydu. Elbette, Signy de Ulla'yı simsiyah saçları ve griye çalan ten rengi yüzünden biliyordu. Henüz bir bebekken odasındaki kaya midyelerini kazımak için bir şarkı söylemiş olan Ulla, bir ders bile almadan varek bebeklerinin sazdan yapılmış eteklerini döndürmek için bir melodi mırıldanmıştı. Ulla basit bir melodiyle ondan yaşça iki misli büyük şarkıcılardan daha güçlü olmuştu.

Ama Ulla'nın sınıf arkadaşları onun kusursuz ses tonunu ya da bestelediği şarkıların yeni oluşunu umursamıyorlardı. Bu özellikleri onu sadece kıskanmalarına ve ebeveynleriyle ilgili belirsizlik hakkında daha çok dedikodu yapmalarına neden oluyordu. Babasının öz babası olmayabileceğinden ve annesinin karada geçirdiği yaz aylarının arkasından karnında bir insan erkeği çocuğuyla denize dönmüş olabileceğinden söz ediyorlardı. Aslında, böyle bir şeyin mümkün olmaması gerekiyordu. İnsanlar onlardan daha düşük seviyeli varlıklardı ve sildroherlarla çiftleşemezlerdi. Yine de çocuklar anneleriyle babalarının fısıldayarak konuştuklarını ve dedikodu yaptıklarını duyuyorlar ve bu dedikoduları tekrarlıyorlardı. Ulla'nın bacaklarla dünyaya geldiğini, annesinin ona bir kuyruk yapmak için kan büyüsü kullandığını ve Ulla'nın boğazını bir bıçakla keserek ona solungaçlar

verdiğini iddia ediyorlardı. Ulla kendisi ne bunların doğru olmadığını, doğru ola mayacağını, gümüş pullarının babasını soyunun açıkça yansıttığını söylüyordu Ama annesine de babasına da benzemedi ğini ya da zaman zaman annesi onun saçları örerken ve kulaklarının üstünden inci taraklar geçirirken, yüzünde korku, daha da kötüsü tiksinti olabilecek bir ifadenin belirdiğini de inkâr edemiyordu

Ulla bazen uzak dalgalardaki bir hayatı, onu istemeyecek, neye benzediğini ya da babasının kim olduğunu umursamayacak bir yerdeki başka bir deniz halkını bulacağını hayal ediyordu. Ama en çok da saygı duyulan ve değer verilen bir saray şarkıcısı olacağını hayal ediyordu Kendisini değerli taşlarla ve morina balığı kemikleriyle süslenmiş, korosu olan ve ordusu kral ve kraliçe için fırtınalara hükmeden ve yeni şehirler inşa eden bir general olarak hayal ediyordu. Saray şarkıcıları kral tarafından seçilirlerdi ve hemen hemen hepsi soylu kandan gelirdi Ama bunlar, notilus odasında diğer öğrenciler düetler için çiftlere ayrılırken ya da koroları için gruplar oluştururken yalnız kaldığında ve yüzünden ona acıdığını belli eden bir ifadeyle ona bakan koro şefiyle şarkı söylemek zorunda kaldığında umutsuzluğa hissetmekten ya da bu hayale tutunmaktan alıkoymuyordu onu.

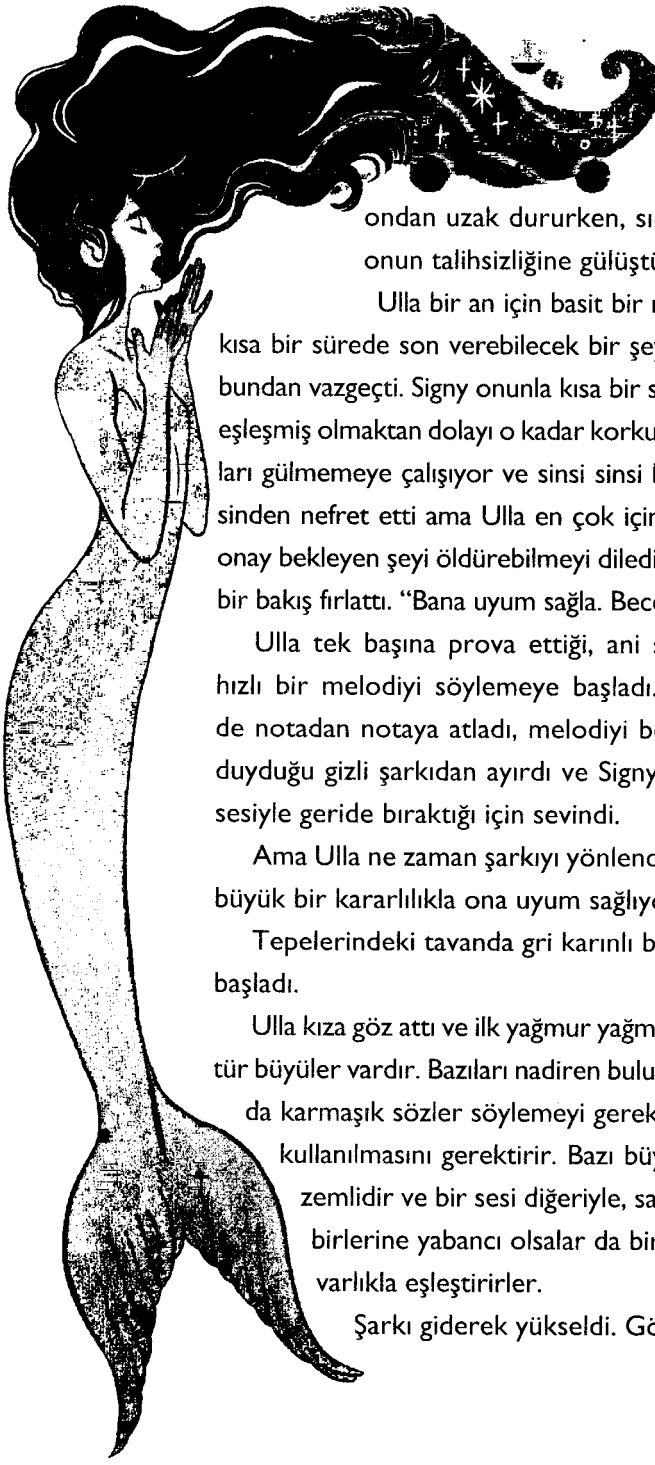
Tüm bunlar Signy'yle ilk kez şarkı söy

lediğinde değişmişti. O gün, konser salonu hemen hemen boşalmıştı ve dışarıda deniz akmaya devam ederken, zeminindeki kayalıklar kuru havaya maruz kalmıştı. Öğrenciler can sıkıntısıyla pürüzsüz taşlara uzanmışlardı; kıvrık kuyrukları yılankavi bir öbek oluşturmuş, güzel yanaklarını nemli kollarına dayamışlardı. Signy grubun dış tarafındaydı ve onların kaygan vücutlarına yaslanmıştı. Bütün sabah Ulla'ya ters bakışlar fırlatmıştı ve pembe deniz kabuğu ağzının kenarlarını sarkıtmıştı. Ancak koro şefi herkesi düetler için çifter çifter ayırdığında Ulla bunun nedenini anlamıştı: Signy'nin her zamanki partneri Lis derse gelmemişti. Artık sayıları herkesin çiftlere ayrılabileceği şekilde kaldığından Signy, Ulla'yla şarkı söylemek zorunda kalacaktı.

O gün sınıf basit fırtına büyüsü pratiği yapıyor ama pek başarılı olamıyordu. Bütün çiftler teker teker deneme yaptı ve bazıları birkaç kabarık bulut ya da en fazla hafif bir yağmura dönüşebilecek puslar oluşturabilmişti. Bir ara, bir gök gürültüsü duyuldu ama sonradan bunun genç Kettil'in mide gurultusu olduğu anlaşıldı.

Sıra nihayet Ulla ve Signy'nin performansına geldiğinde, bir sahne görevi gören ufak bir kayalığa kaydılar. Signy

ondan uzak dururken, sınıf arkadaşları da onun talihsizliğine gülüştüler.

Ulla bir an için basit bir melodi, bu utancı kısa bir sürede son verebilecek bir şey düşündü. Sonra bundan vazgeçti. Signy onunla kısa bir süreliğine bile olsa eşleşmiş olmaktan dolayı o kadar korkuyor, sınıf arkadaşları gülmemeye çalışıyor ve sinsi sinsi bakıyor diye hepsinden nefret etti ama Ulla en çok içinde hâlâ onlardan onay bekleyen şeyi öldürebilmeyi diledi. Signy'ye buz gibi bir bakış fırlattı. "Bana uyum sağla. Becerebilirsen tabii."

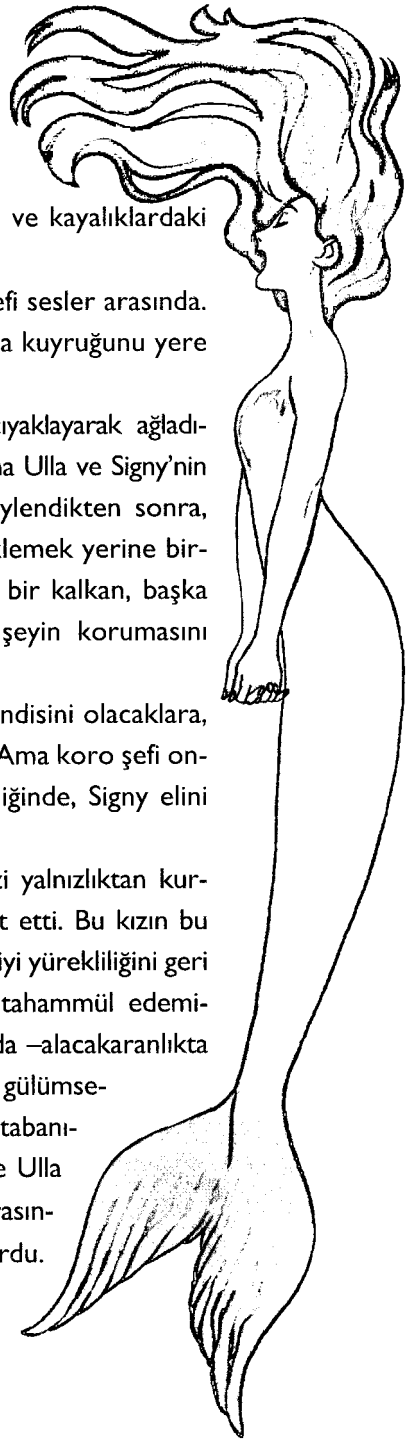
Ulla tek başına prova ettiği, ani senkoplarla dolu hızlı bir melodiyi söylemeye başladı. Akıcı bir şekilde notadan notaya atladı, melodiyi berrak bir şekilde duyduğu gizli şarkıdan ayırdı ve Signy'yi tatlı ve titrek sesiyle geride bıraktığı için sevindi.

Ama Ulla ne zaman şarkıyı yönlendirse, diğer kız da büyük bir kararlılıkla ona uyum sağlıyordu.

Tepelerindeki tavanda gri karınlı bulutlar oluşmaya başladı.

Ulla kıza göz attı ve ilk yağmur yağmaya başladı. Farklı tür büyüler vardır. Bazıları nadiren bulunan şifalı otları ya da karmaşık sözler söylemeyi gerektirir. Bazıları kan kullanılmasını gerektirir. Bazı büyüler daha da gizemlidir ve bir sesi diğeriyle, saniyeler önce birbirlerine yabancı olsalar da bir varlığı bir başka varlıkla eşleştirirler.

Şarkı giderek yükseldi. Gök gürledi ve no

tilus salonunu sarstı. Rüzgâr uğuldadı ve kayalıklardaki öğrencilerin saçlarını savurdu.

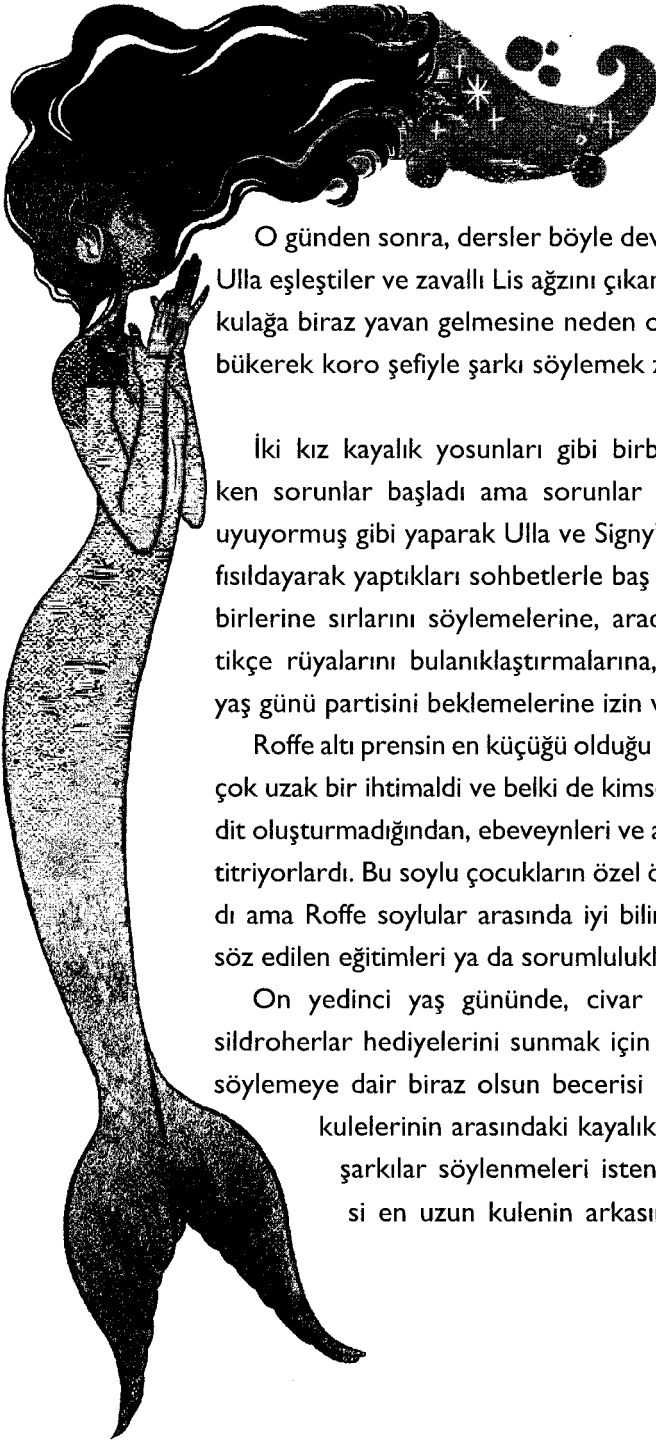
"Şimşek yok!" diye bağırdı koro şefi sesler arasında. Kollarını sallayıp turuncu renkli devasa kuyruğunu yere vurdu.

Şarkı yavaşladı. Diğer öğrenciler cıyaklayarak ağladılar ve oldukları yerde debelendiler. Ama Ulla ve Signy'nin umurlarında değildi. Son nota da söylendikten sonra, sınıf arkadaşlarına dönüp iltifatlar beklemek yerine birbirlerine döndüler. Şarkı etraflarında bir kalkan, başka kimseye ait olmayan paylaşılan bir şeyin korumasını oluşturmuştu.

Ertesi gün Lis geri geldi ve Ulla kendisini olacaklara, yine koro şefiyle eşleşmeye hazırladı. Ama koro şefi onlara düetler için eşleşmelerini söylediğinde, Signy elini Ulla'nın eline dayadı.

Ulla bir an için Signy'den tıpkı bizi yalnızlıktan kurtaranlardan nefret ettiğimiz gibi nefret etti. Bu kızın bu kadar güçlü olması ve kendisinin onun iyi yürekliliğini geri çevirecek iradeye sahip olmamasına tahammül edemiyordu. Ama Signy ona bakıp sırıttığında –alacakaranlıkta ortaya çıkan bir yıldız gibi utangaç bir gülümsemeydi– kötü hisler silindi, okyanusun tabanına yazılmış sözcükler gibi kayboldu ve Ulla sadece sevgi hissetti. O an, Signy'yle arasında sonsuza dek sürecek bir bağ oluşturdu.

O günden sonra, dersler böyle devam etti: Signy ve Ulla eşleştiler ve zavallı Lis ağzını çıkan bütün notaların kulağa biraz yavan gelmesine neden olacak bir şekilde bükerek koro şefiyle şarkı söylemek zorunda kaldı.

İki kız kayalık yosunları gibi birbirlerine dolanırken sorunlar başladı ama sorunlar gözlerini yumup uyuyormuş gibi yaparak Ulla ve Signy'yi oyunlarıyla ve fısıldayarak yaptıkları sohbetlerle baş başa bıraktı; birbirlerine sırlarını söylemelerine, aradan seneler geçtikçe rüyalarını bulanıklaştırmalarına, kışı ve prensin yaş günü partisini beklemelerine izin verdi.

Roffe altı prensin en küçüğü olduğu için tahta çıkması çok uzak bir ihtimaldi ve belki de kimseye karşı bir tehdit oluşturmadığından, ebeveynleri ve ağabeyleri üstünü titriyorlardı. Bu soylu çocukların özel öğretmenleri vardı ama Roffe soylular arasında iyi bilinen ve beğeniyle söz edilen eğitimleri ya da sorumlulukları sevmezdi.

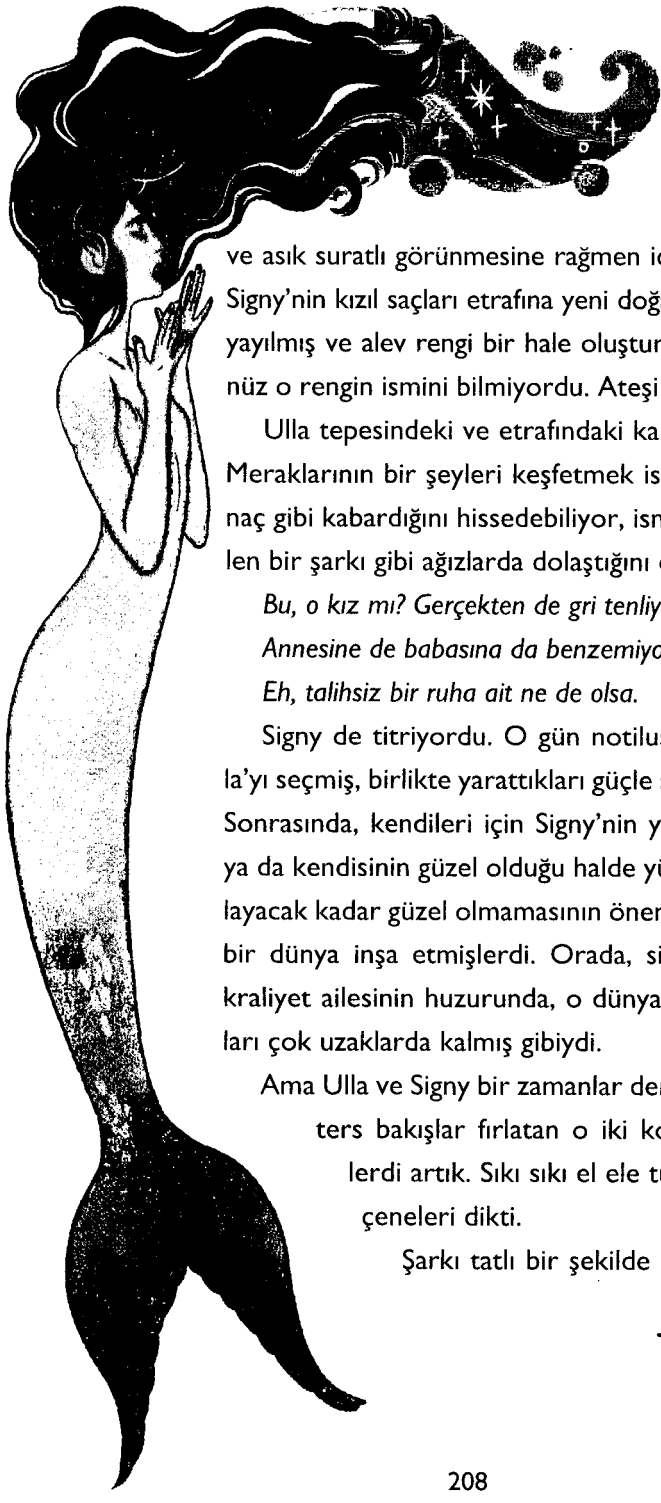
On yedinci yaş gününde, civar sularda yaşayan sildroherlar hediyelerini sunmak için geldiler ve şarkı söylemeye dair biraz olsun becerisi olanlardan saray kulelerinin arasındaki kayalıklı düz alana gelip şarkılar söylenmeleri istendi. Kraliyet ailesi en uzun kulenin arkasındaki süt beyazı

deniz camı oyuğuna sığıştı. Kral ve kraliçe köpekbalığı dişlerinden yapılmış taçlarını takmışlar, açık sarı saçlı yakışıklı ağabeylerin hepsi balina kemiğinden yapılmış zırhlarını giymişlerdi.

Bazıları yaşlı, bazıları genç, hepsi şarkı söyleme becerileri sayesinde tanınmış olan şarkıcılar ya da gruplar öne çıkıp şarkılarını söylediler. İki kralın hükümdarlığı boyunca saray şarkıcısı olmuş olan büyük usta Hjalmar kalabalığı ısıtmak için yüzeyden aşağı bir gün ışığı sütunu getirdi. Doğu Akıntısı'nın Sigrid'i şarkılarıyla kraliyet balkonuna kadar yükselen kocaman bir zümrüt öbeği oluşturdu. Agda ve Linnea isimli ikizler güneşi örtmek için bir kutup balinası sürüsü çağırdılar ve sonra konukların etrafındaki suları parlak renkli, rüya gibi görünen ay denizanalarıyla doldurdular.

Nihayet sıra Ulla ve Signy'nin performansına geldiğinde, el ele tutuşup kayalık alanın ortasına süzüldüler. İkisinin ailesi de varlıklı değildi ama kızlar o gün için ellerinden geldiğince süslenmişlerdi. Saçlarına deniz zambaklarından yapılmış taçlar ve annelerinden ödünç aldıkları inci tokalar takmışlardı. Vücutlarını istiridye kabuklarıyla süsledikleri için, gövdeleri parıldıyor, kuyrukları birer hazine gibi ışıldıyordu. Ulla hâlâ gri tenli

ve asık suratlı görünmesine rağmen idare ederdi ama Signy'nin kızıl saçları etrafına yeni doğan bir güneş gibi yayılmış ve alev rengi bir hale oluşturmuştu. Ulla henüz o rengin ismini bilmiyordu. Ateşi hiç görmemişti.

Ulla tepesindeki ve etrafındaki kalabalığa göz attı. Meraklarının bir şeyleri keşfetmek isteyen bir dokunaç gibi kabardığını hissedebiliyor, isminin nefret edilen bir şarkı gibi ağızlarda dolaştığını duyabiliyordu.

Bu, o kız mı? Gerçekten de gri tenliymiş.

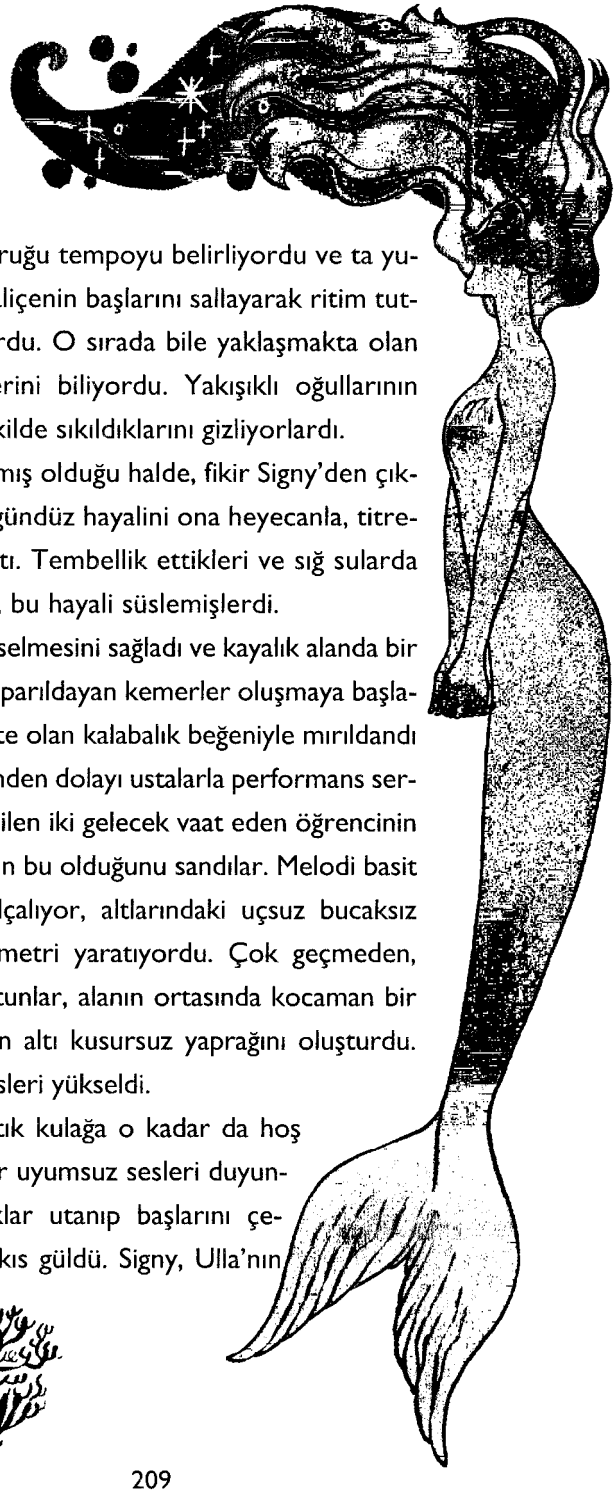
Annesine de babasına da benzemiyor.

Eh, talihsiz bir ruha ait ne de olsa.

Signy de titriyordu. O gün notilus salonunda Ulla'yı seçmiş, birlikte yarattıkları güçle sarhoş olmuştu. Sonrasında, kendileri için Signy'nin yoksul olmasını ya da kendisinin güzel olduğu halde yükselmesini sağlayacak kadar güzel olmamasının önemli olmadığı gizli bir dünya inşa etmişlerdi. Orada, sildroherların ve kraliyet ailesinin huzurunda, o dünyanın güvenli kolları çok uzaklarda kalmış gibiydi.

Ama Ulla ve Signy bir zamanlar derste birbirlerine ters bakışlar fırlatan o iki korkak kız değillerdi artık. Sıkı sıkı el ele tutuşmuşlardı ve çeneleri dikti.

Şarkı tatlı bir şekilde başladı. Ulla'nın

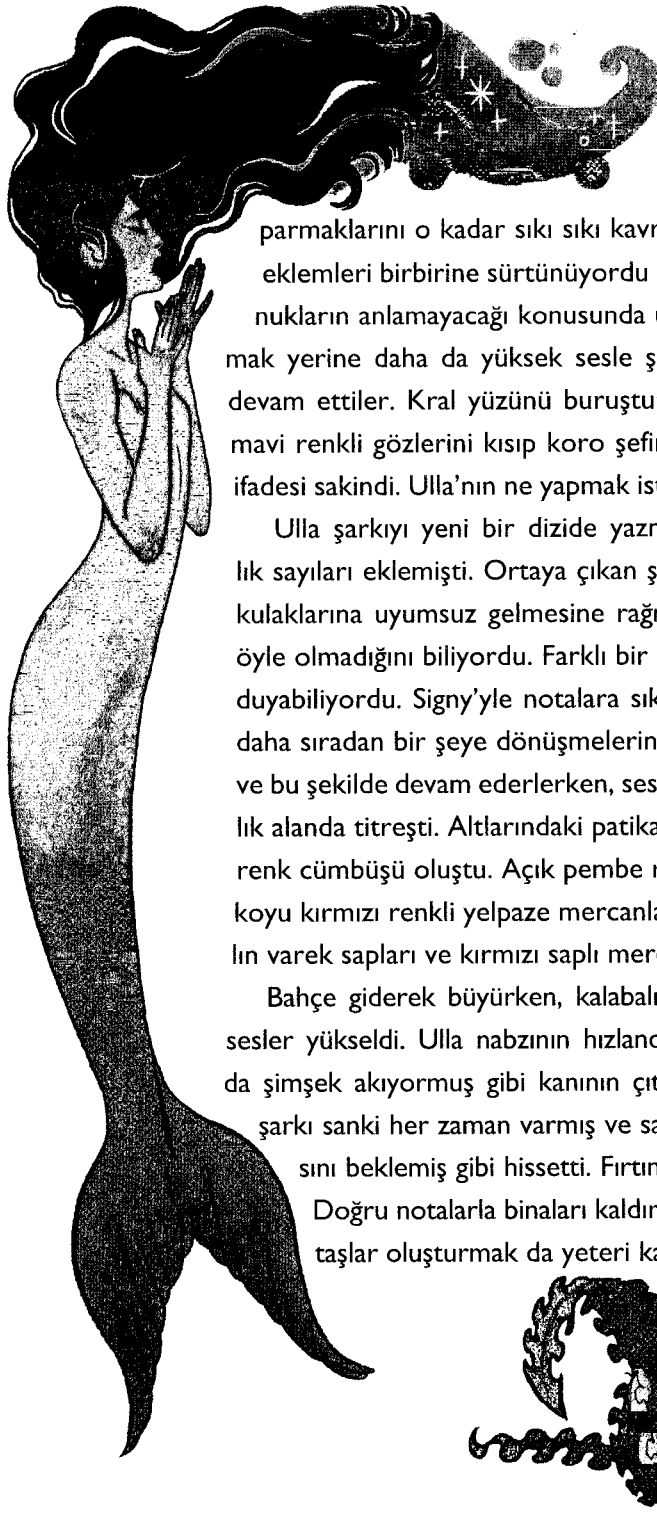

hafifçe titreyen kuyruğu tempoyu belirliyordu ve ta yukarıdaki kralı ve kraliçenin başlarını sallayarak ritim tuttuklarını görebiliyordu. O sırada bile yaklaşmakta olan ziyafeti düşündüklerini biliyordu. Yakışıklı oğullarının aksine, nazik bir şekilde sıkıldıklarını gizliyorlardı.

Büyüyü Ulla yazmış olduğu halde, fikir Signy'den çıkmıştı. Kurduğu bir gündüz hayalini ona heyecanla, titreyen ellerle anlatmıştı. Tembellik ettikleri ve sığ sularda ısındıkları saatlerde, bu hayali süslemişlerdi.

Ulla şarkının yükselmesini sağladı ve kayalık alanda bir dizi incecik, inci gibi parıldayan kemerler oluşmaya başladı. Etrafta süzülmekte olan kalabalık beğeniyle mırıldandı ve kızların, bir nedenden dolayı ustalarla performans sergilemelerine izin verilen iki gelecek vaat eden öğrencinin sunabileceği tek şeyin bu olduğunu sandılar. Melodi basit gamlarla yükselip alçalıyor, altlarındaki uçsuz bucaksız ışıltılı patikalarda simetri yaratıyordu. Çok geçmeden, yeni patikalar ve sütunlar, alanın ortasında kocaman bir çiçeğin etrafa yayılan altı kusursuz yaprağını oluşturdu. Kalabalıktan alkış sesleri yükseldi.

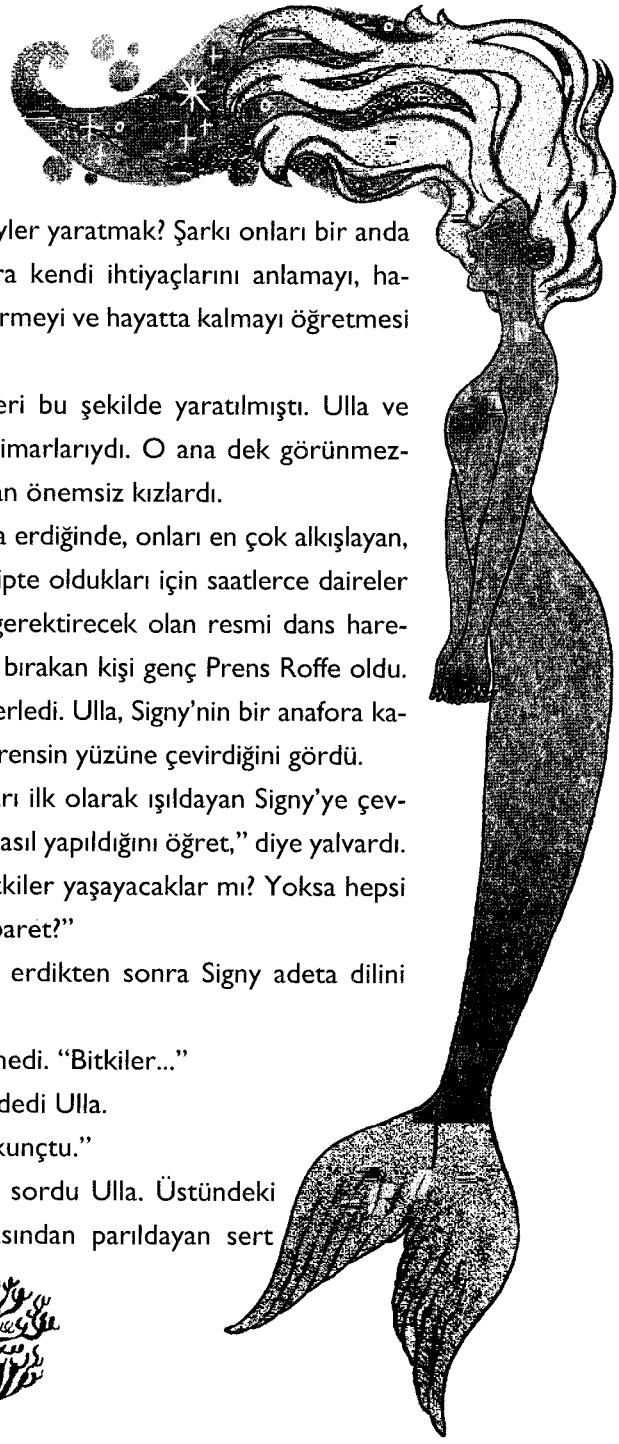
Şarkı değişti. Artık kulağa o kadar da hoş gelmiyordu. Prensler uyumsuz sesleri duyunca irkildiler. Konuklar utanıp başlarını çevirdiler. Birkaçı kıs kıs güldü. Signy, Ulla'nın

parmaklarını o kadar sıkı sıkı kavramıştı ki parmak eklemleri birbirine sürtünüyordu ama Ulla onu konukların anlamayacağı konusunda uyardığı için, susmak yerine daha da yüksek sesle şarkıyı söylemeye devam ettiler. Kral yüzünü buruşturdu. Kraliçe ufak mavi renkli gözlerini kısıp koro şefine baktı. Adamın ifadesi sakindi. Ulla'nın ne yapmak istediğini biliyordu.

Ulla şarkıyı yeni bir dizide yazmış ve farklı aralık sayıları eklemişti. Ortaya çıkan şey cahil olanların kulaklarına uyumsuz gelmesine rağmen, Ulla aslında öyle olmadığını biliyordu. Farklı bir armoninin şeklini duyabiliyordu. Signy'yle notalara sıkı sıkı tutundular, daha sıradan bir şeye dönüşmelerine izin vermediler ve bu şekilde devam ederlerken, sesleri suda ve kayalık alanda titreşti. Altlarındaki patikaların arasında bir renk cümbüşü oluştu. Açık pembe renkli anemonlar, koyu kırmızı renkli yelpaze mercanları, kor renkli kalın varek sapları ve kırmızı saplı mercanlar belirdi.

Bahçe giderek büyürken, kalabalıktan hayret dolu sesler yükseldi. Ulla nabzının hızlandığını, damarlarında şimşek akıyormuş gibi kanının çıtırdadığını, yazdığı şarkı sanki her zaman varmış ve sadece onu bulmasını beklemiş gibi hissetti. Fırtına büyüsü kolaydı. Doğru notalarla binaları kaldırmak ya da değerli taşlar oluşturmak da yeteri kadar kolaydı.

Ama ya canlı şeyler yaratmak? Şarkı onları bir anda yaratamazdı. Onlara kendi ihtiyaçlarını anlamayı, hayatlarını devam ettirmeyi ve hayatta kalmayı öğretmesi gerekiyordu.

Kraliyet bahçeleri bu şekilde yaratılmıştı. Ulla ve Signy bahçelerin mimarlarıydı. O ana dek görünmezmiş gibi yaşamış olan önemsiz kızlardı.

Performans sona erdiğinde, onları en çok alkışlayan, Ulla ve Signy çok dipte oldukları için saatlerce daireler çizerek yüzmesini gerektirecek olan resmi dans hareketlerini bir kenara bırakan kişi genç Prens Roffe oldu. Kalabalığı yararak ilerledi. Ulla, Signy'nin bir anafora kapılmış gibi yüzünü prensin yüzüne çevirdiğini gördü.

Roffe'nin bakışları ilk olarak ışıldayan Signy'ye çevrildi. "Bana bunun nasıl yapıldığını öğret," diye yalvardı. "O yaratıklar ve bitkiler yaşayacaklar mı? Yoksa hepsi bir gösteriden mi ibaret?"

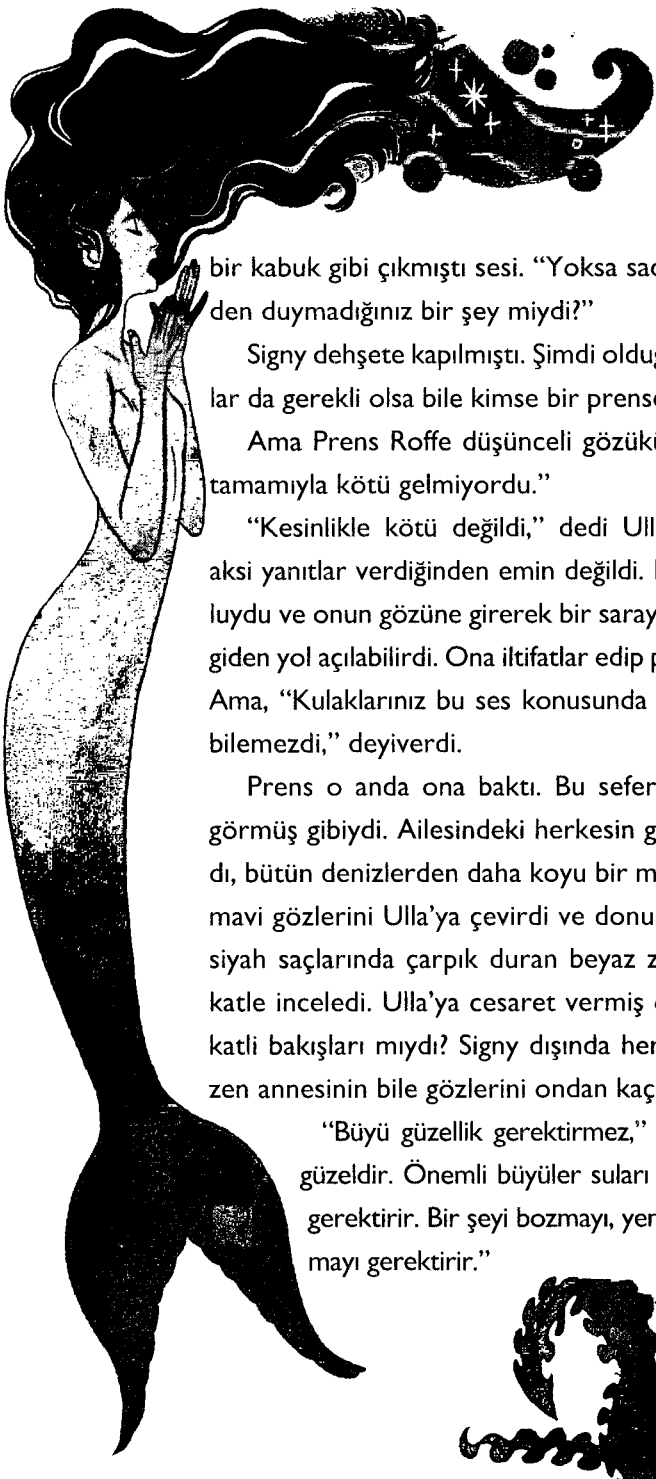
Ama şarkı sona erdikten sonra Signy adeta dilini yutmuştu.

Prens tekrar denedi. "Bitkiler..."

"Yaşayacaklar," dedi Ulla.

"Sesler çok korkunçtu."

"Öyle mi?" diye sordu Ulla. Üstündeki değerli taşların arasından parıldayan sert

bir kabuk gibi çıkmıştı sesi. "Yoksa sadece daha önce den duymadığınız bir şey miydi?"

Signy dehşete kapılmıştı. Şimdi olduğu gibi, o zaman lar da gerekli olsa bile kimse bir prense karşı çıkmazdı

Ama Prens Roffe düşünceli gözüküyordu. "Kulağı tamamıyla kötü gelmiyordu."

"Kesinlikle kötü değildi," dedi Ulla. Neden böyle aksi yanıtlar verdiğinden emin değildi. Bu genç bir soy luydu ve onun gözüne girerek bir saray şarkıcısı olmaya giden yol açılabilirdi. Ona iltifatlar edip pohpohlamalıydı Ama, "Kulaklarınız bu ses konusunda ne düşüneceğini bilemezdi," deyiverdi.

Prens o anda ona baktı. Bu sefer onu gerçekten görmüş gibiydi. Ailesindeki herkesin gözleri sıra dışıy dı, bütün denizlerden daha koyu bir mavi renkti. Roffe mavi gözlerini Ulla'ya çevirdi ve donuk kara gözlerini siyah saçlarında çarpık duran beyaz zambak tacı dik katle inceledi. Ulla'ya cesaret vermiş olan şey bu dik katli bakışları mıydı? Signy dışında herkesin, hatta ba zen annesinin bile gözlerini ondan kaçırmasına alışıktı

"Büyü güzellik gerektirmez," dedi. "Her büyü güzeldir. Önemli büyüler suları huzursuz etmeyi gerektirir. Bir şeyi bozmayı, yeni bir şey oluştur mayı gerektirir."

"Nadir bulunan bir şeyi gerektirir," dedi Roffe göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle.

"Evet," dedi Ulla aksi bir tavırla.

"Peki yüzeyin üstünde ne gibi sorunlar yaratabilirsiniz?" diye sordu Roffe.

Ulla ve Signy adeta o basit sözcüklerden, cazip bir yem gibi parıldayan ve belki bir o kadar da tehlikeli olan bu tekliften büyülenmiş gibi suspus kesildiler. Her yaz, kralın oğulları karaya seyahat eder, Söndermane isimli o büyük şehre giderlerdi. Soyluların sadece en sevilen oğullarına ve kızlarına onlara eşlik etmeleri için izin verilirdi.

Bu sefer, Ulla dili tutulmuş gibi sessiz kaldı. Nihayet kendisine gelip bir şey keşfetmiş gibi sesinde yeni bir heyecanla yanıt veren Signy oldu.

"Karada epey sorun yaratabiliriz," dedi. Tepeden tırnağa inci ve kehribar gibi parıldıyordu. "Ama onun ötesinde neler olabileceğini kim bilebilir?"

Prens heyecanla gülümsedi.

"O halde, bunu deneyip görmemiz gerek."

Birlikte yeni bir takımyıldız oluşturdular: Ulla kapkara, Signy kıpkırmızı ve sapsarı bir güneşi andıran, her daim gülen Roffe de al-

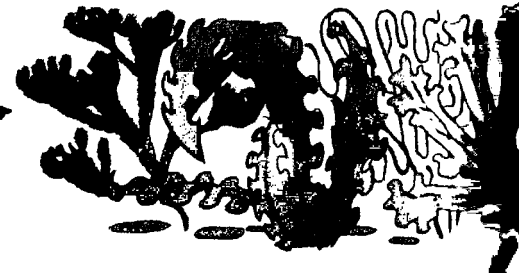

tın rengi birer duman gibi oldular. Bazı açılardan, Roffe onlardan çok da farklı değildi.

Ailesinin altıncı oğlu olarak sadece bir prensti ve en önemli görevi başkalarının ayağına dolaşmamaktı. Kimse ondan çok çalışmasını ya da devlet işleri ve savaşlar için fazla endişelenmesini beklemiyordu. Bu yüzden tembel bir genç haline gelmişti. Acıktığında birileri ona yemek getirirdi. Yorulduğunda uyurdu ve boyunları aşırı kalın olduğu için eğik omuzları yüzünden vatozları andıran sessiz muhafızlar başında nöbet tutarlardı. Ama cazibesine kapılmamak zordu. *Haydi, sıcak kaya mağaralarına gidelim*, derdi. *Haydi, deniz kestanesi çıkaralım. Nehirden yukarı doğru yüzelim ve korkutabileceğimiz, yıkanan bir kız bulalım*. Ulla ve Signy'nin onunla gitmelerinin nedeni, onun bir prens olması ve bir prense karşı çıkılmaması gerektiğiydi. Onunla gittiler çünkü Roffe gülümsediğinde, ona karşı çıkmayı düşündüğünüze şaşardınız.

Şarkılarıyla ilgilendiğini iddia etmişti ama Ulla bir süre sonra Roffe'nin öğretmenlerinin keşfettiği şeyi keşfetti. Güçlü bir sesi ve iyi bir kulağı olmasına rağmen, ancak bir martı kadar uzun süre odaklanabiliyordu ve ilgisini çeken başka bir şey olduğunda dikkati ona kayıyordu. Dikkati dağılıyor, canı sıkılıyordu ve en ufak bir başarısızlığı bile bir felaket olarak görüyordu.

Ama Ulla onu azarladığında Roffe, "Kimse benden bir şey başarmamı beklemiyor. Bu işi ağabeylerime bırakıyorlar," diyordu.

"Böyle olması senin için yeterli mi?"

"Açgözlü Ulla," diyordu Roffe ona takılarak. "Neden bu kadar çok çalışıyorsun? Hırsının kokusunu suya karışmış, kan kadar kolay alabiliyorum."

Ulla bu sözlerin onu neden utandırdığını bilmiyordu. Sahip olduğu tek şey şarkı yeteneğiydi ve bunun üstüne gidiyor, sanki becerisini bileyip ucunu sipsivri yapabilirmiş, dünyada kendisine gerçek bir yer yaratabilirmiş gibi çalışıp daha kusursuz hale getiriyordu.

"Sen hırstan ne anlarsın ki?" dedi Ulla bıkkınlıkla.

Ama prens ona göz kırpmakla yetindi. "Hırsını bir lanetmiş gibi belli etmektense, bir sır olarak saklaman gerektiğini biliyorum," dedi.

Bu sözlerin onu incitmesi gerekirdi ama Ulla onu en çok güzel yüzünün altındaki sinsi maskeyi görmesine izin verdiğinde seviyordu.

Eskiden Ulla ve Signy'yle dalga geçen sildroherlar bunu yapmaya devam etmişler, Roffe'nin amacını anlamaya çalışmışlar ve kızların sadece onun dikkatini dağıtmaya yaradığını söylemişlerdi. Ama artık bu durum karşısındaki hoşnut-

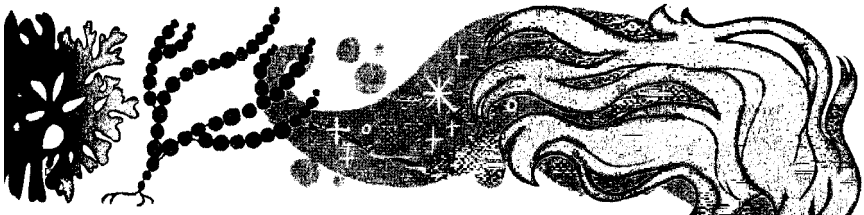

suzluklarını gizlemek zorunda kalıyorlardı. Roffe'nin iki kızla kurduğu arkadaşlık, Ulla ve Signy'yi değiştirmiş, hiçbir şarkının veremeyeceği bir koruma sağlamıştı. Sınıf arkadaşlarının kıskançlığı etraflarında zehirli bulutlar gibi havada asılı duruyordu. Ulla, Signy'nin o zehri şarap gibi içtiğine şahit oldu. Hareketleri ağırlaştı, teni parıldadı ve saçları ipek gibi oldu. Onların aç bakışlarının arasında serpildi. Nihayet, uzun bir zaman sonra Roffe kızları konukları olarak karaya davet etti.

"İnanabiliyor musun!" diye bağırdı Signy, Ulla'yı ellerinden tutup döndürerek; kızlar giderek daha da hızlı bir şekilde daireler çizerken, sular etraflarında girdaplar oluşturdu.

Evet, diye düşündü Ulla. Karada göreceği hayret verici şeyleri, bir süreliğine nasıl başka birisi olma fırsatının eline geçeceğini düşündü ve bir soylu gibi davranırsa, kral onun ne kadar sıradan olduğunu unutabilir ve en büyük isteğini yerine getirebilir diye umdu. *Böyle olduğunu hayal edebiliyorum.*

Signy'nin annesiyle babası çok sevindiler. Karaya genç soylulardan sadece en iyileri çıkacaktı ve günlerini insanların arasında geçirebilecek olsalar da güzel Signy'yi de fark edebilirlerdi.

Annesi birkaç parça mücevherini satıp kızına ölümlü elbiseleri diktirdi ve yakında sahip olacağı ayaklar için kadife terlikler yaptırdı.

Ulla'nın annesiyle babası gitmesine izin vermediler. Karanın ne kadar baştan çıkarıcı olduğunu biliyorlardı. Annesi inleyerek öylesine hüzünlü bir şarkı söyledi ki evlerinin etrafındaki varekler soldu. Babası öfkeyle avaz avaz bağırdı ve kuyruğu suya bir kamçı gibi indi.

Ulla annesinin onun saçlarını örerken ağlamasına ve bu işi bitirmeden onu kucağından itmesine neden olan tuhaf ve gizemli bir şeyler döndüğünün farkındaydı. Babasının ters davranmasına ve sert bir ses tonuyla konuşmasına neden oluyordu. İnsan bir babasının olmasının mümkün olmadığını biliyordu ama babası insan değilse kimdi de ona böyle garip bir görünüm vermişti? Ulla bu soruları sormak, bulanık karanlık suları aşmak ve en sonunda hangi söylentilerin doğru olduğunu öğrenmek istiyordu.

Ama sessizce bekledi ve ikisi ağlamayı ve onu uyarmayı kesince, "Beni durduramazsınız," dedi.

Durduramazlardı. Ama ona elbiseler ve insan parası vermeyebilirlerdi.

"Karadaki insanların arasında çırılçıplak dolaş da neler olacağını gör," dedi babası.

"Belki de bunu yaparım," dedi Ulla hissettiğinden daha cesur bir sesle. Belki de karada sorularının yanıtlarını ya da bir insan sevgili bulacaktı, belki de hiçbir şey bulamayacaktı ama oraya gidecekti.

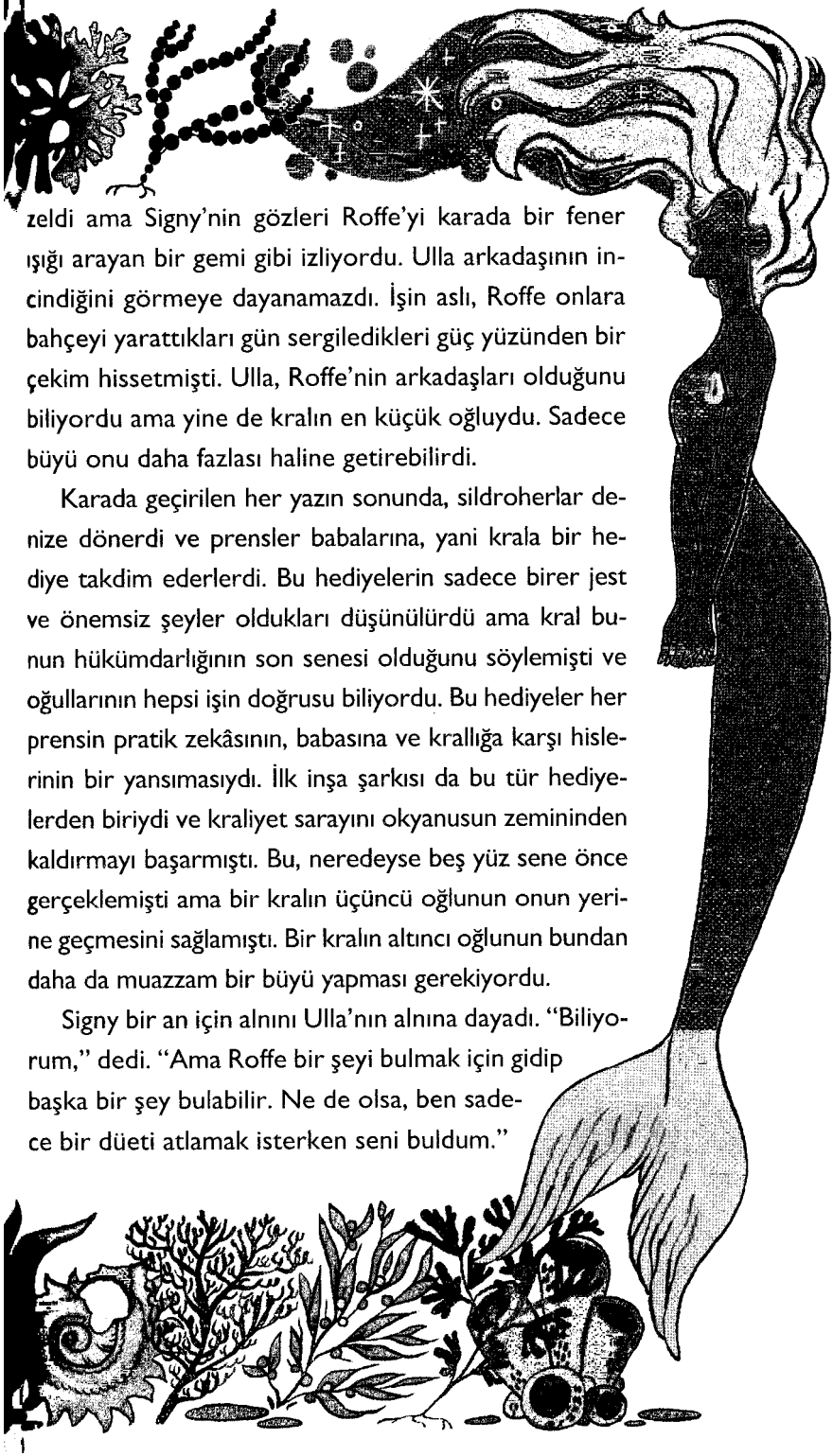
O gece, daha birkaç ay önce karadaki insanlara o sulardan uzak durmaları için bir uyarı olarak batırılmış olan *Djenaller* isimli geminin enkazına yüzdü. Kamaralarındaki iskeletlerin üstündeki kumaş parçalarını ve incileri alıp paçavraların üstüne bir dikiş şarkısı söyledi. Ölümlü elbiselerinin neye benzediğini bilmiyordu ama istiridye incilerini ve enkazda bulduğu ipekli kumaş parçalarını birleştirip onu memnun eden üç elbise yaptı. Sonra, bunları büyülü bir sandıkta kuruttu.

"O tür elbiseler giyemezsin," dedi Signy. "Çok fazla dikkat çeker." Ulla omuzlarını silkti ve umurunda değilmiş gibi davrandı. Annesiyle babasının onunla partiye gitmesine izin vermediklerini de bunun nedenini de söyleyemezdi. "Hem üç elbise karada üç ay geçirmene yetmez!"

Ulla ne diyebilirdi ki? Sesine sahipti. Büyüye sahipti. Bunların yeterli olması gerekecekti. "Signy," dedi dikkatle, aynı zamanda bir uyarı da olan bir soruyu sorarak. "Bizi neden oraya götürmek istediğini biliyorsun, değil mi?"

Elbiselerden ve partilerden söz etmek gu

zeldi ama Signy'nin gözleri Roffe'yi karada bir fener ışığı arayan bir gemi gibi izliyordu. Ulla arkadaşının incindiğini görmeye dayanamazdı. İşin aslı, Roffe onlara bahçeyi yarattıkları gün sergiledikleri güç yüzünden bir çekim hissetmişti. Ulla, Roffe'nin arkadaşları olduğunu biliyordu ama yine de kralın en küçük oğluydu. Sadece büyü onu daha fazlası haline getirebilirdi.

Karada geçirilen her yazın sonunda, sildroherlar denize dönerdi ve prensler babalarına, yani krala bir hediye takdim ederlerdi. Bu hediyelerin sadece birer jest ve önemsiz şeyler oldukları düşünülürdü ama kral bunun hükümdarlığının son senesi olduğunu söylemişti ve oğullarının hepsi işin doğrusu biliyordu. Bu hediyeler her prensin pratik zekâsının, babasına ve krallığa karşı hislerinin bir yansımasıydı. İlk inşa şarkısı da bu tür hediyelerden biriydi ve kraliyet sarayını okyanusun zemininden kaldırmayı başarmıştı. Bu, neredeyse beş yüz sene önce gerçeklemişti ama bir kralın üçüncü oğlunun onun yerine geçmesini sağlamıştı. Bir kralın altıncı oğlunun bundan daha da muazzam bir büyü yapması gerekiyordu.

Signy bir an için alnını Ulla'nın alnına dayadı. "Biliyorum," dedi. "Ama Roffe bir şeyi bulmak için gidip başka bir şey bulabilir. Ne de olsa, ben sadece bir düeti atlamak isterken seni buldum."

Ulla arkadaşına sıkı sıkı sarıldı ve valizlerini yapar ken şarkı söylediler. Signy'yi daha fazla uyarması, Rol fe'nin onu seçemeyeceğini, onun ailesinin en küçük çocuğu ve en önemsiz prensi olmasına rağmen, yine de bir prens olduğunu söylemesi gerektiğini biliyordu

Sen bundan daha iyisine layıksın, demek istiyordu. *Onu kazanmak için çaba sarf etmek zorunda kalmamalısın* Ama dilini tuttu ve mırıldanarak endişelerini gidermeye çalıştı. *Bir parça umudun ne zararı olabilir?* dedi içinden

Ama umut bir baraja hapsolmuş su gibi, siz selle karşılaşana dek gıdım gıdım yükselir.

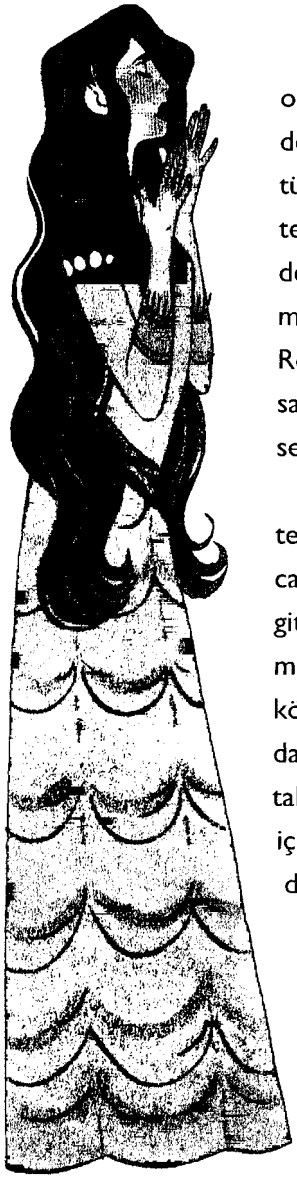
Gökyüzü hâlâ karanlıkken, şafak doğmadan önce yüzeye ulaştılar. Ulla fırtına büyüsünü ilk öğrendiği za manlarda, dalgaların arasında batıp çıkarken de yüzeye çıkmış, bir başka deniz gibi tepesindeki kapkara göğü süsleyen parıltılı yıldızları, bir canavarın kuyruğunu an dıran ufukta devasa karanın siluetini görmüştü. Güneşin denizi pembeye ve altın rengine boyadığını, yüksek yamaçlardaki şatonun parıldadığını görecek kadar bek lemiş, sonra diplere kaçmıştı. Ama o sırada Ulla ve diğerleri gelgitin onları iç karadaki ufak bir oyuğa, gü kumlu ve siyah kayalıklarla kaplı kasvetli bir alana götürmesine izin veriyorlardı.

Karada onları sildroherların dost olduğu

kuzeyin balıkçıları Hedjütler karşıladı. Deniz halkı, Hedjüt tekneleri için fırtınaları onlardan uzak tutar, ağlarının istiridyelerle ve yengeçlerle dolu olmasını sağlar ve balinaları sularına yönlendirirlerdi. Balıkçılar da buna karşılık olarak sildroherların sırlarını saklar, onlara atlar verir ve soylu sildroher aileler tarafından sipariş edilen insan giysileriyle dolu sandıkları onlara ulaştırırlardı. Deniz halkı Hedjütlerden insan dilini ve geleneklerini öğrenmişlerdi ve o sırada bu sessiz balıkçıların karşısında dalgaların arasında kıvranıyorlardı. Dönüşümün yarattığı kadar büyük bir acı yoktu. Bir denizkızı sadece derisini atıp altında bir ölümlünün bedeni olduğunu görmezdi. Karada yürümek demek, bedeninizin ikiye ayrılması, bölünüp başka bir şeye dönüşmesi demekti. Kıyıya çıktıklarında, Ulla, Signy, Roffe ve kalan soylular deniz gergedanı dişinden yapılmış, üstü tılsımlarla donatılmış kutsal sykurn hançerlerini çektiler. Dönüşüm şarkısını söylemeye başlayıp hançerleri kendi bedenlerini sapladılar.

Prenslerden ve soylulardan birçoğuna hançerlerinin yapımında saray şarkıcıları yardım etmişti ama Ulla çok büyük bir özenle hançerine güç verecek olan notaları tatlı bir sesle söyleyip onu kendisini yapmıştı.

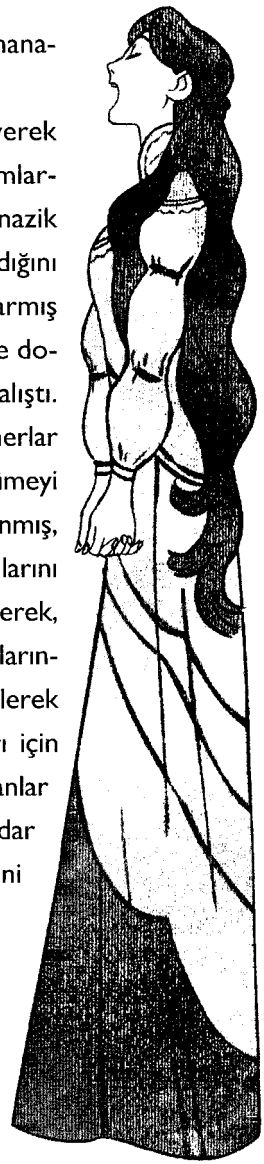
Yine de hançeri ne kadar iyi yapılmış olursa olsun, şarkı kısmı daha zordu. En kuvvetli büyüleri dendi, yürek parçalayıcı ve şifa verici bir müzikti ve tüm soylulara doğdukları andan itibaren öğretilen tek şarkıydı. Karmaşık değildi ama büyük bir ira de gerektirirdi ve Ulla, Signy'nin o kadar güçlü ol madığından endişeleniyordu. Ama Signy gözlerini Roffe'ye dikip sesini yükseltti ve hançeri bedenine sapladı. Ulla ancak o noktadan sonra şarkıya kendi sesini de ekleyip hançerini kuyruğuna sapladı.

Dehşet hissi, bir şeyin ters gittiğinden, başının tepesinden kuyruğunun ucuna kadar ikiye ayrıla cağından emin olma hissi, acıdan da kötüydü. Gel git bir tuzlu dalga daha getirip yaralarını temizle meden önce, üstünden akan oluk oluk kan deniz köpüklerini pembeye boyadı. Ulla acıya rağmen dayandı, notalarını sesi titremeden söyledi. Aksi takdirde, asla tam olarak iyileşemeyeceğini, kanlar içinde orada pullardan ve yarısı oluşmuş uzuvlar dan oluşan bir yığın gibi kalacağını biliyordu.

Acı hissi dinmeye başladı. Son notalarını söy lediler. Ulla kalçalarının tuhaf kıvrımına, bacak larının arasındaki koyu renkli kıllara, dizlerinin tuhaf çıkıntısına hayretler içinde kaldı. Hele ayakları! Birbirinden ayrık parmakları olan ufak, çirkin yüzgeçleri andırıyordu. Bunla rın onun yürümesini sağlamak bir kenara

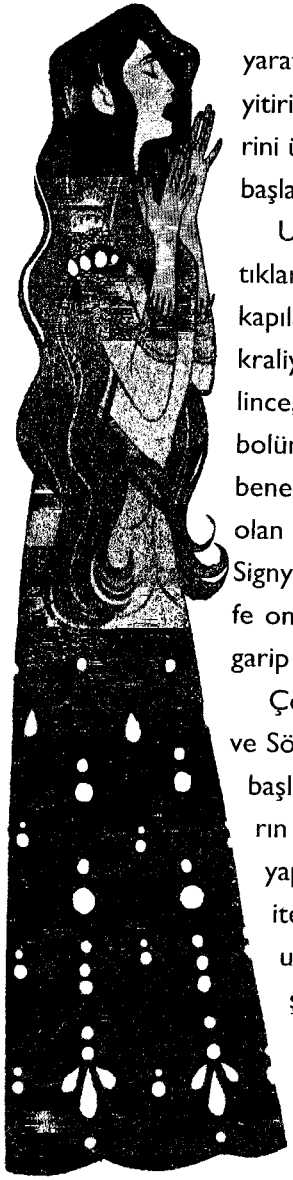
ayakta kalması için ona destek olabileceğine bile inanamadı.

Balıkçılar bakışlarını kaçırdılar ve bacakları titreyerek ve topallayarak yürümeye çalışan sildroherları kumlardan kayalıklara taşıdılar. Adamlar gerçekten de nazik davranıyorlardı ama Ulla yine de biraz paniğe kapıldığını hissetti. Çok tuhaf bir deneyimdi. Şafağın etrafını sarmış olan ilk ışıkları, karanın kıpırtısız sertliği, ciğerlerine dolan hava... Rezil olacağından korkup sakinlemeye çalıştı.

Denizcilerin barakalarında, Ulla ve diğer sildroherlar üstlerine giysilerini geçirdiler ve narin ve henüz yürümeyi bilmeyen ayaklarına özellikle bu yolculuk için hazırlanmış, içi kuzu derisiyle ve büyülerle kaplanmış ayakkabılarını giydiler. Günün büyük bir kısmını yürümeyi öğrenerek, tökezleyip bir şeylere tutunmaya çalışırken ve altlarındaki sert toprak zemini hissederken kendilerine gülerek geçirdiler. Bazıları önceki yaz gezilerine katıldıkları için daha deneyimliydi ama karaya hiç ayak basmamış olanlar için bile yürümek bir insan çocuk için olabileceği kadar zor değildi. Senelerce dalgaların arasında dengelerini koruyarak yaşadıkları için zarif yaratıklardı.

Bu arada, sildroherlar hançerlerini özenle taşıyorlardı. Evlerine gidebilmeleri için, üç ay sonra yeni kesikler açmaları, bacaklarını birleştirip kuyruklarını oluşturmak için yine kan büyüsü yapmaları gerekecekti. Hançerlerin o zamana dek ölümlü dünyada hiçbir şeye değmemesi gerekiyordu; aksi takdirde, yeniden deniz

yaratıkları olup esas bedenlerine geri dönme gücünü yitirirlerdi. Bu yüzden sildroherlar, sykurn hançerlerini üstlerinden attıkları derilere ve pullara sardılar ve başlarına bir şey gelmesin diye sandıklarına koydular.

Ulla, Signy ve Roffe'nin ona tuhaf bir ifadeyle bakmalarını fark etti ama gümüşten ve altından yapılmış kapıları parıl parıl parıldayan ve üstlerinde sildroherlerin kraliyet ailesinin sembolünün bulunduğu arabalar gelince, bunu düşünecek zaman kalmadı. Ama o sembolün karadaki insanlar için hiçbir anlamı yoktu. Gri benekli, gözleri fok balıklarını andıran iri yaratıklar olan atlar devasa toynaklarını yere vurduklarında, Signy ve Ulla şaşkınlıkla oldukları yerde kaldılar. Roffe onların bu haline gülmekten iki büklüm oldu. Bu garip şeylerin hiçbiri ona yabancı değildi.

Çok geçmeden, deniz kenarının yanında ilerleyen ve Söndermane şehrine giden yolda hızla ilerlemeye başladılar. Hepsi Kesik Ay dedikleri beyaz yamaçların tepesine kurulmuş olan şehri, sildroher büyüsüyle yapılmış, en kötü günahkârları bile tövbe etmeye iten kocaman demir çanları olan kilise kulelerini uzaktan görmüşlerdi. Ama Ulla hissettiği onca şey arasında doğru dürüst düşünemiyordu bile: yeni oluşmuş olan kalçalarının altındaki koltuk, eteğinin bacaklarına sürtünüşü, arabanın sarsıntıları. Araba her sarsıldığında, sildroherlar bağırıyor ya da olan biten her şeyin tuhaflığıyla iki yanlarına tutunuyorlardı.

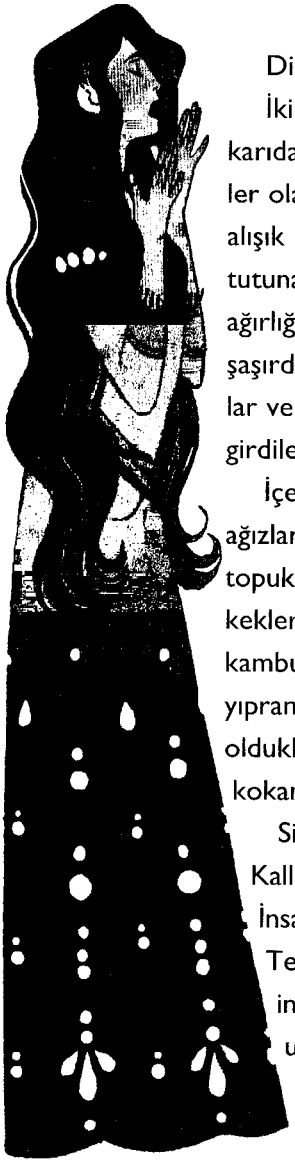
Şehrin alt bölgesinin karmaşasının ve kalabalığının arasından, canlarını acıtan kaldırım taşlarının üstünden ve büyük sarayın kapılarından geçtiler. Beyaz ve gümüş rengi upuzun çam ağaçlarıyla çevrili, adeta inci tanelerinden inşa edilmiş ve büyülüymüş gibi gözüken ışıl ışıl bir saraydı. Kuleleri öylesine inceydi ki sanki birisi üflese yıkılacakmış gibi gözüküyorlardı ve her balkon, tırabzan ve pencere kanadı öylesine ince ve şeffaf bir taş işçiliğiyle oyulmuştu ki taştan ziyade ince buz katmanlarını andırıyorlardı. Tüm bunların tepesinde de her ülkeden âlimlerin eğitim almaya ve araştırmalarının sonuçlarını kralın baş danışanlarıyla ve kâhinleriyle tartışmaya geldiği efsanevi Kâhinler Kulesi vardı. Ulla ölümlülerin ellerinin böyle bir yer inşa ettiğine inanamadı.

"Çoğu soylu insan sıcak günleri burada geçirir," dedi Roffe, başıyla bir diğer araba grubunu işaret ederek. "Bizim ta güneyden bir malikâneden geldiğimizi sanıyorlar."

Arabacı kapılarını açtığında, Roffe'nin en büyük ağabeyi olan Kalle bir sürü uyarıda bulunmak üzere onları bekliyordu.

"Dilediğinizi yapın," dedi, hep birlikte sarayın geniş basamaklarından inerlerken. Hâlâ yürürken bedenlerinin nasıl durması gerektiğinden emin değillerdi ve ayakkabılarıyla soğuk mermer zemini yokluyorlardı. "Ama bu yaratıkların ne kadar narin olduğunu unutmayın. Kanlarını dökmeyin. Dikkatlerini çekmeyin."

Dikkatle Ulla'ya da baktı.

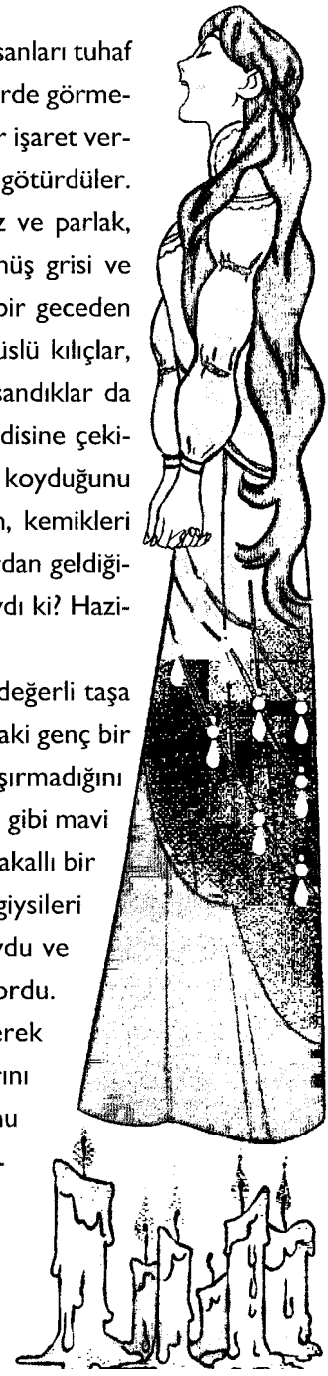
İki yüksek ve dar kapıdan geçip iki kenarında yu karıdaki geniş sahanlıkta buluşan kıvrımlı merdiven ler olan büyük bir antreye girdiler. Basamak çıkmaya alışık olmadıkları için kasları titreyerek, tırabzanlara tutunarak yine basamakları çıktılar ve bedenlerinin ağırlığına ve giysilerinin arkalarından sürüklenmesine şaşırdılar. En sonunda, merdivenlerin tepesine vardı lar ve içerisi insan kaynayan uzun bir davet salonuna girdiler.

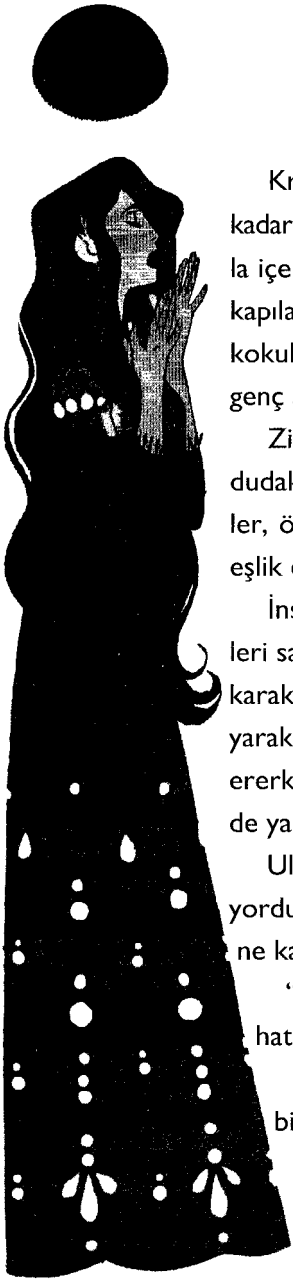
İçeride dantel ve pahalı ipekli giysiler giymiş, kol ağızlarında değerli taşlar, ayakkabılarında ufak yaldızlı topuklar olan, dünyanın dört bir yanından gelmiş er kekler ve kadınlar vardı. Ulla onların geniş omuzlu ve kambur, kalın kemikli elleri ve rüzgârdan ve güneşten yıpranmış yüzleri olan Hedjütlerden ne kadar farklı olduklarına şaşırdı. Bu insanlar yumuşak tenli, mis gibi kokan, çalışmayan kişilerdi.

Sildroherlar geçerken insanlar suspus oldu ve Kalle'nin uyarısını hatırlayınca gülmemeye çalıştı İnsanların dikkatini çekmemeleri mümkün değildi Tereddütlü adımlarına rağmen, deniz halkı hiçbir insanın hareket edemediği gibi hareket eder, ince uzun bedenleri süzülüyormuş gibi gözükür, kolla rı ve bacakları deniz erişteleri gibi zarif olurdu Onlara söylendiği gibi, soylu kardeşleri sıcak bir şekilde karışlayan insan kralın önünde eğilip reverans yaptılar. Kralın onları öyle karşı

laması gerekirdi zaten çünkü giysileri ve aksanları tuhaf olsa da sildroherlar her sene kralın hiçbir yerde görmediği hazineler getirirlerdi. Kalle uşaklarına bir işaret verdi ve uşaklar incilerle dolu üç sandığı krala götürdüler. İlk sandıktaki inciler kar taneleri gibi beyaz ve parlak, ikinci sandıktakiler fırtına bulutları gibi gümüş grisi ve üçüncü sandıktakiler de ayın görünmediği bir geceden de siyahtı. İçinde paralar, değerli taşlarla süslü kılıçlar, altından yapılmış ağır tabak çanaklar dolu sandıklar da vardı. Ulla ölümlü kralın gülümsediğini, kendisine çekidüzen verdiğini ve gümüş bir kupaya şarap koyduğunu gördü. Kral bu hazinenin batan gemilerden, kemikleri denizin dibinde çürümekte olan ölü insanlardan geldiğini bilmiyordu. Ölümlüler bunu umursar mıydı ki? Hazinelerin nerden geldiği önemli değildi.

Ama insan konukların gözleri her yeni değerli taşa ve süs eşyasına odaklandıkça, Ulla aralarındaki genç bir adamın bunlara diğerleri gibi hayret edip şaşırmadığını fark etti. Kralın tahtının arkasında, bir kâhin gibi mavi bir kuşak ve buğulu mavi safir takmış olan sakallı bir adamın yanına duruyordu. Genç adamın giysileri siyahtı, sakalı daha da koyu bir siyah tonuydu ve Ulla'ya diktiği gözleri onu adeta delip geçiyordu. Ulla onun bakışlarını kaçıracağını düşünerek gözlerinin içine baktı. Genç adam bakışlarını kaçırmadı ve Ulla bunun imkânsız olduğunu bildiği halde, onunla daha önceden karşılaşmış gibi garip bir hisse kapıldı.

Kral ellerini çırptı. Ziyafet salonunun kapıları ardına kadar açıldı ve soylu konuklar unvanlarına göre sıray la içeri girmeye başladılar. Ama Ulla balo salonunun kapılarından geçip içerideki insan yemeklerinin garip kokularına doğru süzülürken arkasına baktı ve siyahlı genç adamın hâlâ onu izlediğini gördü.

Ziyafet çektiler. Dans ettiler. Hayatlarında ilk kez dudaklarına şarap dolu kadehler götürdüler. Güldü ler, ölümlülerin yaptığı gibi keman ve davul ritmine eşlik ederek ayaklarını yere vurdular.

İnsanlar yanakları pembeleşmiş bir halde, göğüs leri sanki güçlükle nefes alabiliyorlarmış gibi inip kal karak, gözleri nemli ve hissettikleri arzuyla parılda yarak sildroherların etrafına toplandı ve gece sona ererken, Roffe ölümlü bir kızı dizlerine, bir diğerini de yanına oturtmuştu.

Ulla, Signy'nin yüzünde acı dolu bir ifade görmü yordu ama onun incinmiş duygularını gizlemek için ne kadar çaba sarf ettiğini görebiliyordu.

"Bizi neden buraya getirdiğini biliyorsun," diye hatırlattı ona mümkün olduğunca nazik bir şekilde. Aşk için değil, büyü için, Roffe'nin karada yapa bileceklerine yardım etmek için oradaydılar.

Signy parıldayan omuzlarından birini silkti. İki safir tarakla saçlarını arkadan tutturmuştu ve gö ğüslerinin üstünde bir dalga gibi kıvrılan ve beyaz omuzlarını açıkta bırakan büstiyerli mavi bir tu valet giymişti. Ulla onun omuzlarını kaç kere

görmüştü? Neden şimdi ipekli bir elbisenin içindeyken omuzları gözüne bambaşka gözüküyordu?

"O, eğlenmek için burada," dedi Signy zorlama bir rahatlıkla.

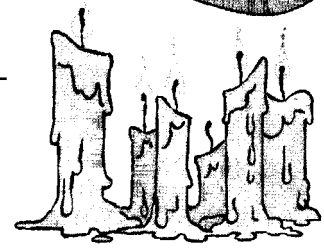
"Sen de eğlenmelisin," dedi Ulla. Arkadaşının elinden tutup onu tekrar dans pistine çekti ve insan bedenlerinin sıcaklığının, ölümlülerin hayatının o kısacık, çılgınca heyecanının onları sarmasını sağladı.

İlerleyen saatlerde, mumlar sönmek üzereyken, Ulla ayaklarını sıkan terliklerini çıkardı ve ıslak saçlarını örüp topladığında, ensesinde birikmiş olan boncuk boncuk tere hayret etti. Şarap mutlu mutlu kanında dolaşırken, ateşli inleme ve hafif kahkaha sesleri gelirken, sırtını duvara yaslayıp birisini daha itti ve neden diğerlerinin hissettiği çekimi hissetmediğini merak etti.

Sildroherlar insan dilini tatmak, onların dünyasının rahatlıklarını deneyimlemek için karaya çıkardı ama bunu aynı zamanda arzularını hafifletmek ve onları cezp eden şeylere karşı iradelerini kontrol etmek için de yaparlardı. Deniz halkı sert bedenleri ve kısa hayatları olan, didinip çabalayan ve uğraş veren ölümlülere karşı bir çekim hissetmişti. Peki, Ulla neden bunu hissedemiyordu? Neden ölümlü birisinin kollarında hafifçe sallanarak dans eden Signy ya da her hevesli insan dudağından öpücükler alan Roffe gibi olamıyordu? Dalgaların altında olduğu gibi dünyanın kenarında da böyle oturmaya mı mahkûmdu?

Tam o sırada, siyah giysili gencin ona yak-

laştığını fark etti. Genç adam yürürken adeta gölgeler değişiyor, bir gelgit gibi ona kapılıyordu. Ulla genç adamın tanıdık yüz hatlarını, koyu renkli, gür, çatık kaşlarını incelerken korkuya kapıldığını hissetti. Dilini dişlerine değdirdi ve derhal kendisini korumak için söyleyeceği şarkıyı düşünmeye başladı. O tür müzikler onun sonu olurdu; sildro her büyüsü ölümlü gözlere uygun değildi. Ama yine de bunu yapabilme düşüncesi onu rahatlattı.

"Seni hatırlıyorum," dedi genç nihayet yanına geldiğinde. Gözleri gri akik rengiydi.

Mümkün değil, demeyi düşündü Ulla ama onun "Kimsin sen?" diye sordu.

"Kâhinin çırağıyım."

"Gerçekten de geleceği görebiliyor mu?" diye sordu Ulla merakına yenik düşerek.

"Krala duymak istediklerini söylüyor. Bu, geleceği bilmekten daha önemli."

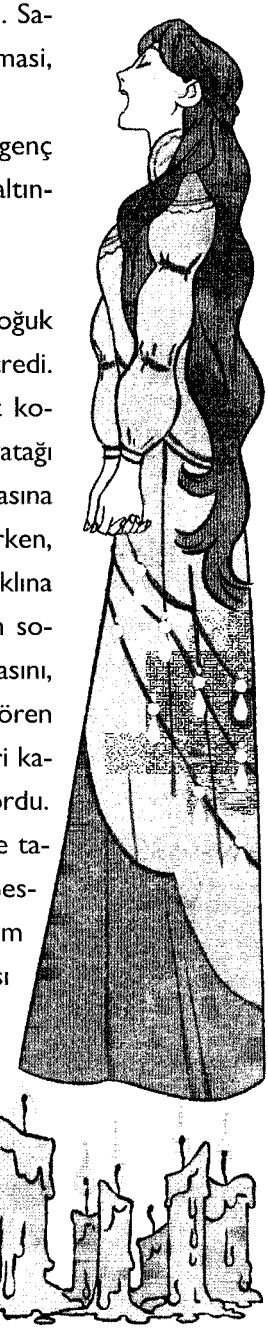
Ulla ona iyi geceler dilemesi, kendisiyle bu garip yaratık arasına mesafe koyması gerektiğini biliyordu ama şarabı fazla kaçırmıştı ve dikkatli davranamıyordu. "Neden beni hatırladığını söyledin? Neden beni bir av arayan siyah sırtlı bir martı gibi izliyorsun?"

Genç hafifçe öne eğilince Ulla geri çekilmek zorunda kaldı.

"Yarın Kâhinler Kulesi'ne gel," dedi genç buz gibi bir sesle. "Gelirsen, sana bilmek istediğin her şeyi söylerim."

"Kütüphaneye mi?" Okuma yazma bilmiyordu. Sadece sildroher kraliyet ailesi okuryazardı ve diplomasi, anlaşmalar konusunda eğitim alırdı

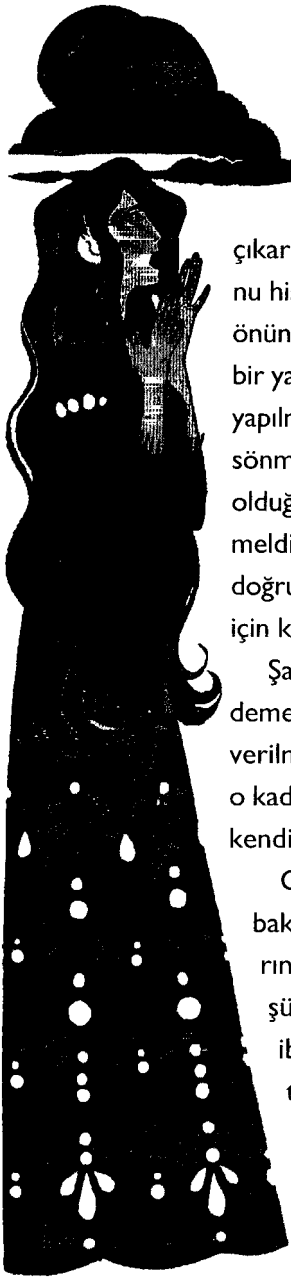
"Okumayı bilmediğini tahmin etmiştim," dedi genç sessizce ondan uzaklaşırken. "Tıpkı benim suyun altında nefes alamamam gibi."

Ulla o gece iyi uyuyamadı. Güneş batınca soğuk kemiklerine işledi ve yatak örtüsünün altında titredi. Isınamıyor, burnuna dolan ter, içyağı ve rosto et kokusundan bir türlü kurtulamıyordu. Altındaki yatağı hissetmeye alışamıyor, ağır bedeni çarşafların arasına gömülecekmiş gibi hissetmeden edemiyordu. Derken, karnında acı veren bir baskı hissetti ama sonra aklına odadaki lazımlık ve ne yapması gerektiği geldi. En sonunda uykuya daldığında, rüyasında annesiyle babasını, babasının soğuk bakışlarını ve annesinin saçlarını ören hüzünlü ellerini gördü. Annesi sanki saçlarını yeteri kadar çekerse, rengini değiştirebilirmiş gibi davranıyordu.

Çok erken bir saatte uyandı, leğeni neredeyse tamamıyla doldurdu ve yüzünü soğuk suya batırdı. Sessizliğin kulaklarını doldurmasına izin verdi ve kim olduğunu hatırlamaya çalıştı. Birkaç parça eşyası soyunma odasına bırakılmıştı. Hızla kilitli sandığının içindekileri karıştırdı ve sykurn hançerinin pullarının katmanları arasında olup olmadığını kontrol etti.

Yine de rahatlayamadı. Teni ekşi kokuyordu ve bedenini sıkı ve sert bir şekilde

sarmıştı. Midesi guruldadı. Elini yatağın işlemeli örtüsünde gezdirdi, terliklerini çıkardı ve ayak tabanlarında taş zeminin soğukluğunu hissetti. Ayak parmaklarını kocaman bir şöminenin önüne serilmiş olan yumuşacık postlara daldırdı. Ilık bir yaz günü olmasına rağmen, saray buz gibi taşlardan yapılmış yüksek tavanlı bir binaydı ve şöminedeki ateş sönmek üzereydi. Bir önceki gece şöminenin orada olduğunu bile fark etmemişti. Ama hemen önüne çömeldi, yayılan ısıyı hissetmek için avuçlarını alevlere doğru kaldırdı ve kor gibi yanan odunlara ellememek için kendisini zor tuttu.

Şarkıları ve eski eserleri incelemişti. Ateşin ne demek olduğunu biliyordu. Ona bu konuda eğitim verilmişti ve bu sözcük şarkılarda söylenmişti. Ama o kadar yakından ve canlı bir şekilde *görmek*... İnsanın kendisine ait ufak bir güneşi olması gibi bir hisi.

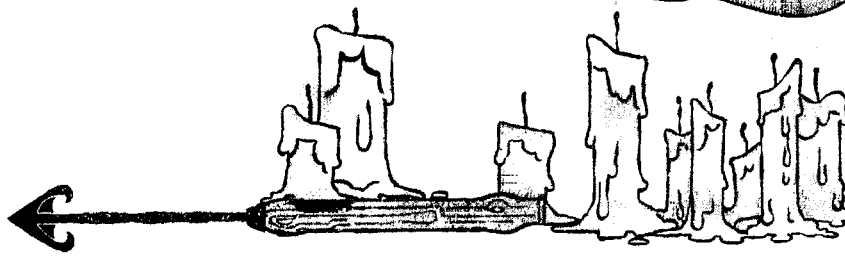
Odanın sarayın bahçesine ve ötesindeki ormana bakan yüksek ve ince pencereleri vardı ve karşılarındaki masaya içinde Ulla'nın gül olabileceğini düşündüğü bitkiler yerleştirilmiş gri renkli cam bir ibrik koyulmuştu. Üstleri ağır, kokuları tatlı ve tuhaf, ortalara doğru biraz daha koyulaşan şafak vakti pembesi renginde yaprakları olan şeyler di bunlar. Elini dönüşüm şarkısını söylemeden önce ensesinde olan yüzgeçlerin olduğu yere götürdü ve içine derin bir nefes çekti. Çiçeklerin kokusu burnuna ve ciğerlerine dolunca, başının döndüğünü hissetti. Çiçekler

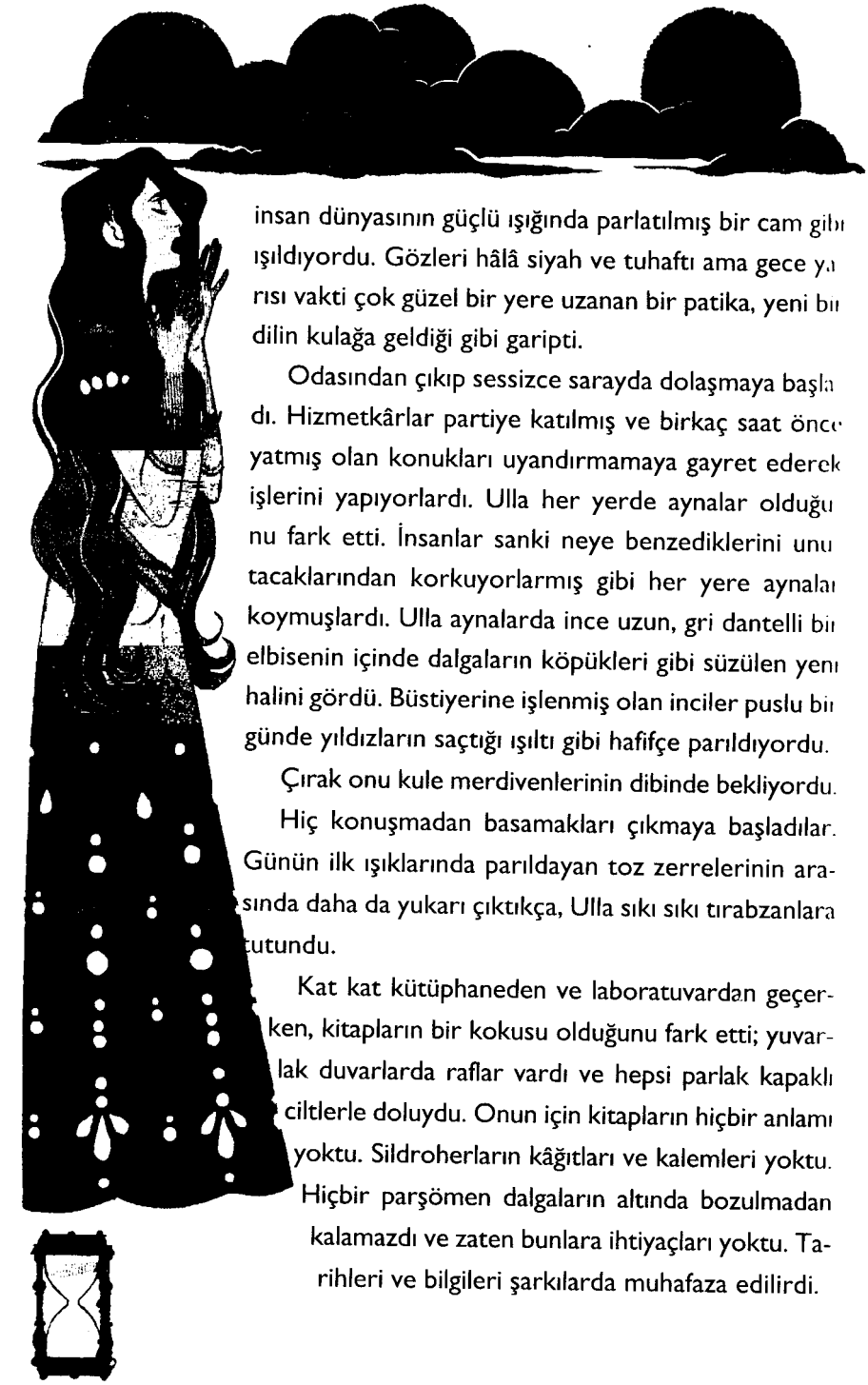
den birinin bir yaprağını koparıp düşünceli düşünceli dilinin üstüne koydu. Yaprağı çiğnediğinde, tadının acı olduğunu hissedip hayal kırıklığına uğradı.

Bir hizmetçi kız bir tepside çay ve tuzlu balık, arkasından da üstünden buharlar tüten su dolu kovalarla gelince minnetle doldu. Ulla'ya banyo yapmakla ilgili bilgi verildiği halde, daha önceden hiç kirlenmemişti. Sudaki tatlı yağlar tenini kaplarken, vücudundan yayılan kir toz tabakası onu hayretlere düşürdü. Ama hiçbir şey ufak komik ayak parmaklarının küvetin kenarında kıvrılışı, ayak bileklerinin narin kemikleri, pençelerinin, yani tırnaklarının pürüzsüz kabukları kadar hayret verici değildi. Su tenine fazla kaygan, Signy ve Roffe'yle birlikte bulutlu öğleden sonraları keşfettikleri nehirlerin suyu gibi sade ve tuzsuz geldi.

Ulla temizlenip kurulandıktan ve her yerine pudra sürdükten sonra, hizmetçi kız bir elbise giymesine yardımcı olup büstiyerinin bağcıklarını sıkıca bağladı ve endişeyle ona bir bakış fırlatıp gitti. Ulla ancak odanın sessizliğinde şifonyerinin üstüne asılmış olan aynada kendisini gördü. Ancak o anda sildroherlardan da insanlardan da neden o kadar çok ilgi gördüğünü anladı. Denizin mavi derinliklerinden uzaklarda olduğu için, teninin o donuk gri yeşil tonu silinmişti ve güneş ışınlarını dilinin altına saklamış gibi bronzlaşmıştı. Saçları eskisi gibi siyahtı ama

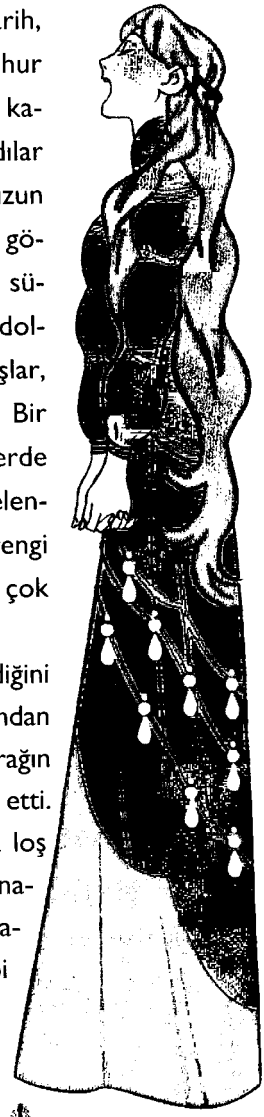
insan dünyasının güçlü ışığında parlatılmış bir cam gibi ışıldıyordu. Gözleri hâlâ siyah ve tuhaftı ama gece yarısı vakti çok güzel bir yere uzanan bir patika, yeni bir dilin kulağa geldiği gibi garipti.

Odasından çıkıp sessizce sarayda dolaşmaya başladı. Hizmetkârlar partiye katılmış ve birkaç saat önce yatmış olan konukları uyandırmamaya gayret ederek işlerini yapıyorlardı. Ulla her yerde aynalar olduğunu fark etti. İnsanlar sanki neye benzediklerini unutacaklarından korkuyorlarmış gibi her yere aynalar koymuşlardı. Ulla aynalarda ince uzun, gri dantelli bir elbisenin içinde dalgaların köpükleri gibi süzülen yeni halini gördü. Büstiyerine işlenmiş olan inciler puslu bir günde yıldızların saçtığı ışıltı gibi hafifçe parıldıyordu.

Çırak onu kule merdivenlerinin dibinde bekliyordu. Hiç konuşmadan basamakları çıkmaya başladılar. Günün ilk ışıklarında parıldayan toz zerrelerinin arasında daha da yukarı çıktıkça, Ulla sıkı sıkı tırabzanlara tutundu.

Kat kat kütüphaneden ve laboratuvardan geçerken, kitapların bir kokusu olduğunu fark etti; yuvarlak duvarlarda raflar vardı ve hepsi parlak kapaklı ciltlerle doluydu. Onun için kitapların hiçbir anlamı yoktu. Sildroherların kâğıtları ve kalemleri yoktu. Hiçbir parşömen dalgaların altında bozulmadan kalamazdı ve zaten bunlara ihtiyaçları yoktu. Tarihleri ve bilgileri şarkılarda muhafaza edilirdi.

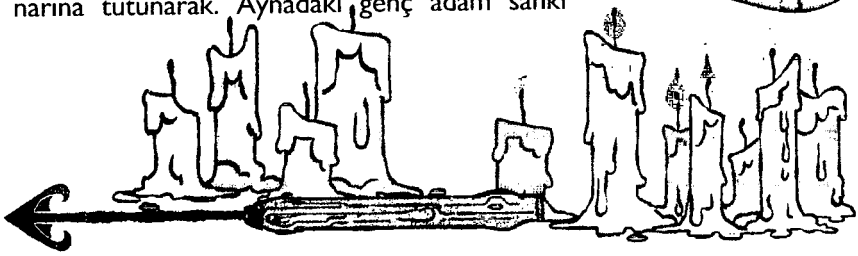
Çırak her katta bir başka konudan söz etti: tarih, kâhinlik, coğrafya, matematik, simya... Ulla meşhur gözlemevinin bulunduğunu bildiği kulenin tepesine kadar çıkacaklarını umdu. Ama diğer katları çıkmadılar ve çırak onu merdivenlerden uzaklaştırıp içinde uzun masalar ve uzun camlı büfeler olan loş bir odaya götürdü. İçerisi garip eşyalarla doluydu: ekseninde sürekli olarak dönen altın rengi bir çember, içleri doldurulmuş koyu kırmızı tüylü ve parlak gagalı kuşlar, volkanik camdan yapılmışa benzeyen bir zıpkın. Bir rafın tamamına farklı boyutlarda ve farklı renklerde kum dolu kum saatleri, bir diğerine panellere iğnelenmiş ölü böcekler ve bir başkasına da içi kehribar rengi bir sıvıyla dolu ağzı kapalı kavanozlarda süzülen çok bacaklı canlılar dizilmişti.

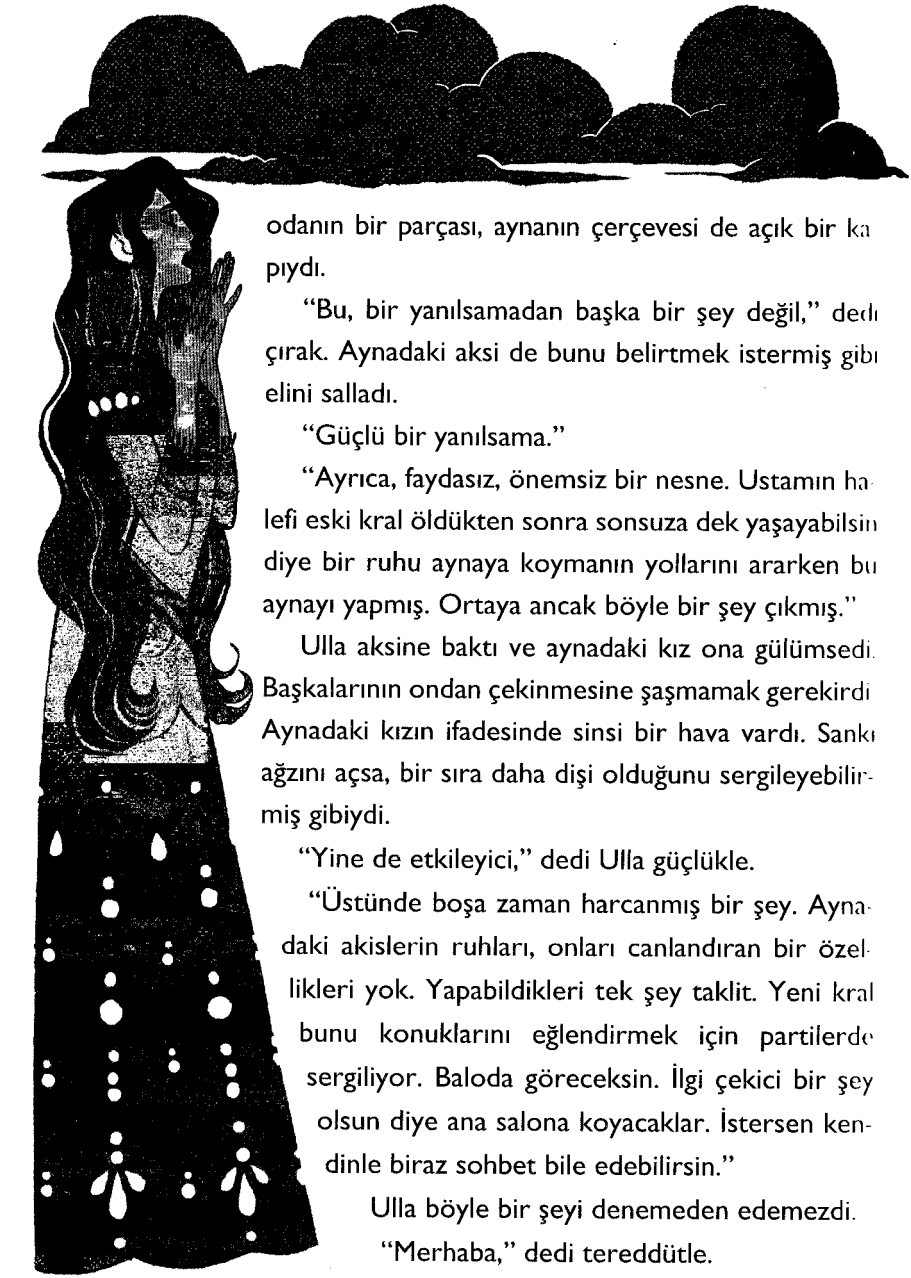

Ulla bir sykurn hançeri görünce nefesinin kesildiğini hissetti. Bunun kime ait olduğunu ve sahibinin ondan neden vazgeçmiş olabileceğini merak etti. Ama çırağın dikkatle onu izlediğini hissederek yürümeye devam etti.

Büyük bir aynanın önünden geçerlerken, Ulla loş odada aynaya yansıyan görüntülerini fark etti. Aynadaki kız ona el salladı. Ulla şaşkınlıkla geriye sıçrayınca, genç adam güldü. Onun aksi de onun gibi güldü ama ses tonu biraz daha farklıydı.

"Onu duyabiliyorum," dedi Ulla masanın kenarına tutunarak. Aynadaki genç adam sanki

odanın bir parçası, aynanın çerçevesi de açık bir kapıydı.

"Bu, bir yanılsamadan başka bir şey değil," dedi çırak. Aynadaki aksi de bunu belirtmek istermiş gibi elini salladı.

"Güçlü bir yanılsama."

"Ayrıca, faydasız, önemsiz bir nesne. Ustamın halefi eski kral öldükten sonra sonsuza dek yaşayabilsin diye bir ruhu aynaya koymanın yollarını ararken bu aynayı yapmış. Ortaya ancak böyle bir şey çıkmış."

Ulla aksine baktı ve aynadaki kız ona gülümsedi. Başkalarının ondan çekinmesine şaşmamak gerekirdi. Aynadaki kızın ifadesinde sinsi bir hava vardı. Sanki ağzını açsa, bir sıra daha dişi olduğunu sergileyebilirmiş gibiydi.

"Yine de etkileyici," dedi Ulla güçlükle.

"Üstünde boşa zaman harcanmış bir şey. Aynadaki akislerin ruhları, onları canlandıran bir özellikleri yok. Yapabildikleri tek şey taklit. Yeni kral bunu konuklarını eğlendirmek için partilerde sergiliyor. Baloda göreceksin. İlgi çekici bir şey olsun diye ana salona koyacaklar. İstersen kendinle biraz sohbet bile edebilirsin."

Ulla böyle bir şeyi denemeden edemezdi.

"Merhaba," dedi tereddütle.

"Merhaba," dedi aynadaki kız.

"Kimsin sen?"

"Kimsin sen?" Kız yine aynı ifadeyle gü-

lümsedi. Ulla yanlış mı duymuştu yoksa kızın sesi değişmiş miydi?

Ulla bir büyü değil, sadece bir ses olan yumuşak bir nota söyledi ve kız ağzını açıp Ulla'ya uyumla eşlik etti. Ulla elinde olmadan neşeli bir sesle güldü ama aynadaki kız kâhinin çırağının bunu komik bulduğunu görünce utandı ve yanakları kızardı.

"Ben de kralın partisindeki konuklar kadar kolay eğleniyorum," dedi Ulla.

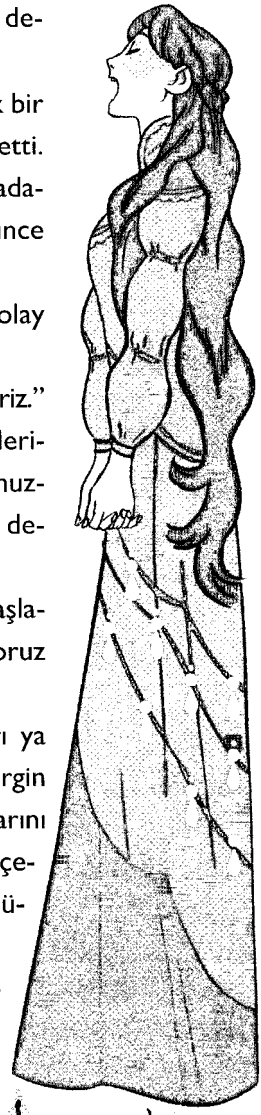
Çırak gülmemeye çalıştı. "Hepimiz yenilikleri severiz."

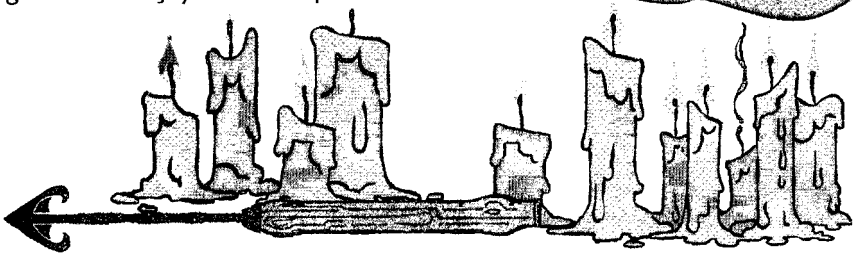
Sonra, genç adamın bakışları aynadaki görüntülerine kaydı ve Ulla'yla aynı boyda görünmek için omuzlarını dikleştirdi. İkisinin de saçları siyahtı ve suyun derinliklerinde çıkan inciler gibi parlaktı.

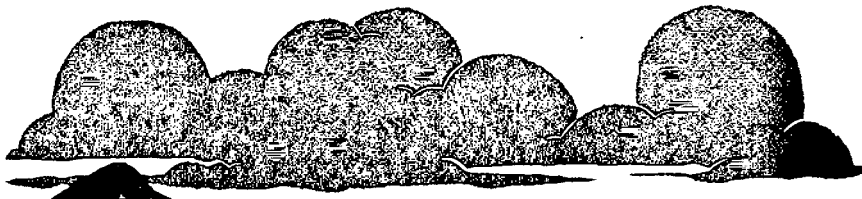
"Şuna bak," dedi genç adam. Aynadaki aksi kaşlarından birini kaldırdı. "Birbirimize o kadar benziyoruz ki kardeş gibiyiz."

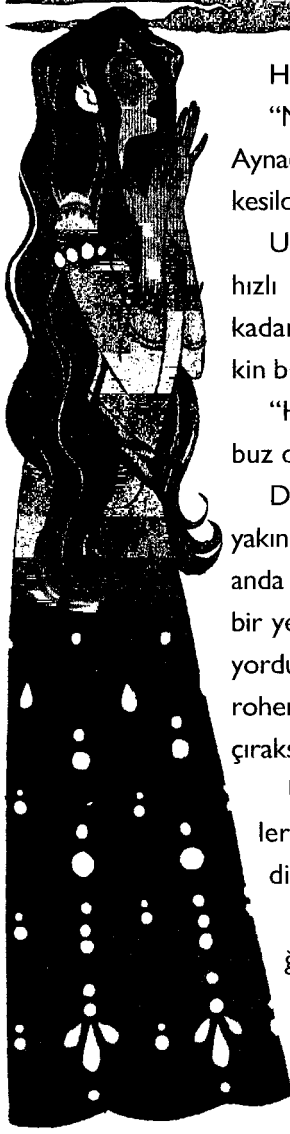
Haklıydı. Aralarındaki benzerlik sadece saçları ya da ince uzun yapıları değildi. Yüzlerinin şekli ve belirgin kemik yapıları da benziyordu. Ulla annesinin saçlarını çeken, ören ellerini hissedebilirmiş, bakımsız bahçelerinde söylediği ve Ulla'yı pişmanlıkla dolduran hüzünlü şarkısını duyabilirmiş gibi başına elledi.

Çırak ona bir yanıt, kabukları açılmış bir istiridye, bir tepside bir değerli taş sunuyordu. Yapması gereken tek şey elini uzatıp bunu almaktı.

Hiçbir şey demedi.

"Neden Söndermane'e geldin?" diye sordu çırak. Aynadaki aksi de yanıtı duymak istiyormuş gibi kulak kesildi.

Ulla başparmağını masada gezdirdi. Aynadaki aksi hızlı hızlı gözlerini kırpıştırdı ve Ulla'nın istemediği kadar gerildi. "Serin hava yüzünden geldim," dedi sakin bir ses tonuyla. "Sen eğitim almak için mi geldin?"

"Hayır," dedi çırak. Aksi gri gözlerini kıstı. Sesi bir buz dağının serin çekimi gibiydi. "*Avlanmaya* geldim."

Dalgaların altında, ufak yaratıklar bir avcı hayvan yakınlarda olduğunda gizlenerek hayatta kalırlardı ve o anda Ulla'nın içinden sadece bir yere sığınmak, karanlık bir yere gizlenmek ve onun bakışlarından kaçmak istiyordu. Ama karada gizlenecek hiçbir yer yoktu ve sildroherlar insanlardan kaçmazdı. Kendisi şarkıya sahipti, çıraksa sadece bir ölümlüydü.

Ulla ona döndü ve kendisini cesurca onun gözlerine bakmaya zorladı. "O halde, sana iyi şanslar dilerim," dedi. "Rast gelsin."

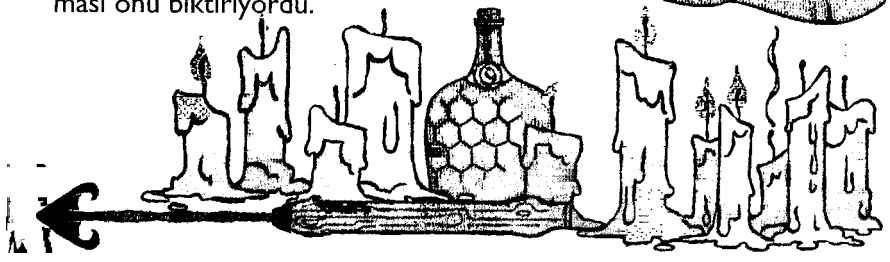
Çırak, Ulla'nın aynada kendi aksinde gördüğü gibi sinsi ve tekinsiz bir ifadeyle gülümsedi. Ulla oraya yanıtlar bulmak için gelmişti ama neden bu gencin onun hakkında her şeyi bildiğine inanması gerekiyordu ki? Çırak bu gizemli sözleri bir yem olarak kullanıyor olabilirdi. En iyisi derhal oradan gitmekti. Hem Ulla ta o zaman bile kötü bir anlaşma yapmaya değmeyeceğini biliyordu. Bu gencin sırları

olabilirdi ama bu bilgileri öğrenmek için ödeyeceği bedele değmezdi. Sırtını ona döndü ve kendisini koşmaya zorlayıp merdivenlerden aşağı yaptığı o uzun ve dolambaçlı yolculuğa başladı.

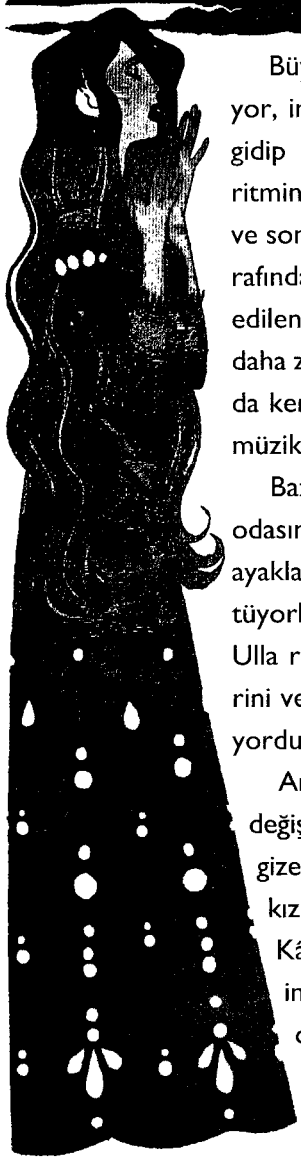

Çırağa ve oluşturduğu tehdide rağmen Ulla bir süre mutluydu. Herkes kendi dilediğini yapıyordu. Roffe dilediği gibi hoş vakit geçiriyordu; Signy acı çekiyordu ama arzusunu insan sevgililerden oluşan bir gelgitle dindiriyordu. Ulla bile kendini bir şeylere kaptırmış, şehvetli kalplerden uzaklaşmış ve çam ağaçlarının yeşil bir katedral oluşturduğu, havada keskin bir güneşten ısınmış bitki kokusuyla kaplı el değmemiş ormanları ziyaret etmeye başlamıştı. Geyikleri ve kunduzları izliyor, dudakları kırmızıya boyanana dek böğürtlen yiyor, ufukta batan ve sonra dünyayı renklendirmek için yeniden yükselen güneşi izliyordu.

Geceleri diğerleriyle birlikte ziyafetlere katılıyor, umut eden Signy'yi ve herkesi büyüleyen Roffe'yi, ilgi odağı olan yakışıklı ağabeylerini izliyordu. Ulla'nın karaya çıktığında büründüğü güzellik, ona değerli mücevherler ve şiirler hediye edilmesini, kapısının dışına çiçekler bırakılmasını ve hatta bir teklif almasını bile sağlamıştı. Ama hiçbir şey aklını çelemiyordu ve bu yüzden daha da büyüleyici oluyordu. Ölümlülerin hepsinin ona hayran olması onu bıktırıyordu.

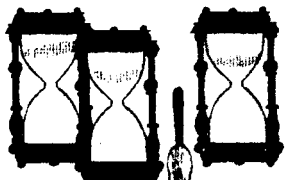

Büyük salon boşalırken, saatlerce orada oturuyor, insan müzisyenleri dinliyor, bir udun tellerinde gidip gelen parmaklarını izliyor, kendisini davulun ritmine, bir keman yayının hareketlerine kaptırıyor ve son nota çalınana dek bekliyordu. Sildroherlar tarafından büyülenen ve en sevdikleri insanlara hediye edilen çalgılarla ilgili efsaneler anlatılırdı. Dansçıları daha zarif kılan parmak zilleri, telleri kanla ıslatıldığında kendi kendine çalan arplar. Ama Ulla için sadece müzik vardı.

Bazı geceler, Signy bir sevgilisiyle değilse Ulla'nın odasına geliyordu ve birlikte örtünün altına girip ayaklarını birbirine dolayorlar, ellerini birbirine sürtüyorlar ve ısınana dek gülüyorlardı. O gecelerde Ulla rüyasında annesini ya da babasını, çırağın dişlerini veya derinliklerin soğuk mavi sessizliğini görmüyordu.

Ama aradan günler geçtikçe, Roffe'nin davranışları değişti ve Ulla onun ağabeylerinin de daha dikkatli ve gizemli davranmaya başladıklarını fark etti. Ölümlü kızlarla daha az vakit geçiriyorlar ve uzun saatler Kâhinler Kulesi'nden çıkmıyorlardı. Ulla hepsinin insan kitaplarının sayfalarında babalarına hediye olarak götürmek üzere ölümlülerin büyülerini aradıklarını biliyordu. Hayatlarını sonsuza dek değiştirebilecek bir şey arıyorlardı.

Roffe giderek daha karamsar bir hale bürünürken, Signy de yerinde duramaz ve asabi bir hale geldi; sürekli olarak hareketsiz dura

mayan parmaklarıyla parlak saçlarını çeviriyor, minnacık kan lekeleri oluşana dek dudağını ısırıyordu.

"Böyle yapmamalısın," dedi Ulla ona battaniyenin altında. Geceliğinin koluyla arkadaşının kanayan dudağını sildi. "Senin mutsuzluğun onu mutlu etmez. O, kendi başının çaresine bakabilir. Hâlâ vakit var."

"Aradığı şeyi bulduğunda sana gelecek."

"İkimize de gelecek," dedi Ulla.

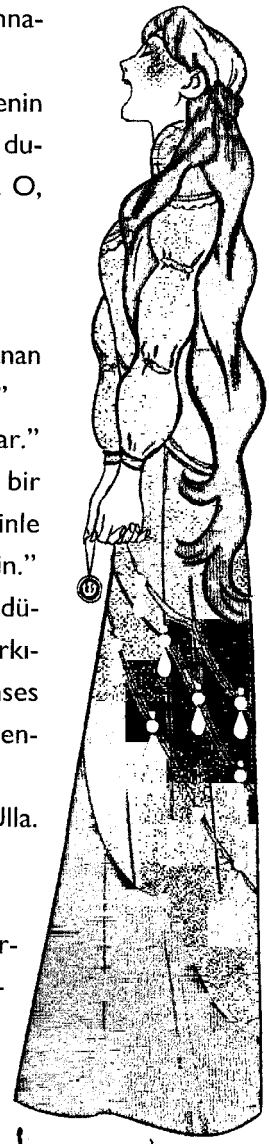
"Ama besteci olan sensin," dedi Signy alev alev yanan alnını onunkine dayayarak. "İhtiyacı olan kişi sensin."

"Kayda değer bir şarkı için ikimize de ihtiyacı var."

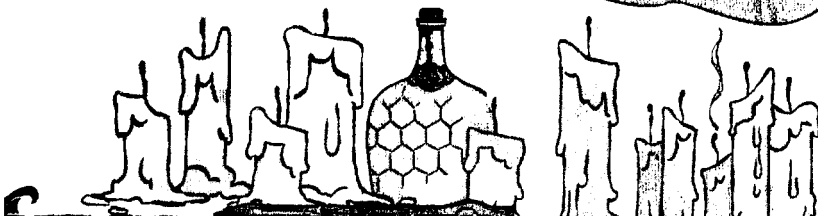
Signy bir anda gözyaşlarına boğuldu. Çatlak bir sesle, "Senin gücünü gerçekten anladığında seninle evlenmek isteyecek," dedi. "Beni bırakıp gideceksin."

Ulla ona sıkı sıkı sarıldı ve keşke Signy'nin bu düşüncelerden kurtulmasını sağlayabilmeyi diledi. Şarkıları ne kadar güçlü olursa olsun, ikisi de bir prenses olamazdı. "Seni asla terk etmeyeceğim. Onunla evlenmek istemiyorum."

Signy karanlıkta acı acı güldü. "O bir prens Ulla. İstediği şeyi elde eder."

Signy'nin ufak elleri gizli bir saati harekete geçirmiş gibi ertesi gün Roffe, Ulla'nın yanına geldi. Akşamüzeriydi ve bahçelere bakan terasta kestaneli ve ağaç kavunlu soğuk bir tavuk yemeğinin ikram

edildiği uzun ve bıktırıcı bir akşam yemeği yemişlerdi Soğutulmuş sarı kiraz şarabı şişeleri boşalmıştı ve uşaklar masayı toplarken, insanlar ve sildroherlar, yapraklarla çevrili köşelerde uyukluyor ya da çalılıklardan oluşan labirentte birbirlerini kovalıyorlardı.

Ulla terasın kenarında durmuş bahçeyi izliyor, arıların vızıltısını dinliyordu. Aklında çoktan Signy'yle birlikte kraliyet ailesi için oluşturdukları denizaltı bahçesinin bir köşesini ortasında hızla dönen bir girdap olan oradaki gibi bir labirente dönüştürebilecek bir şarkı bestelemeye başlamıştı bile. Elbette, bu bir göz yanılsaması ve insan çeşmelerinin bir taklidi olacaktı ama melodiye yeteri kadar güçlü bir motif ekleyebilirse, balıkların bir daire çizerek yüzmesinin mümkün olabileceğini düşünüyordu.

"Rundstrom'un kaplanı gibi bir hediye bulman gerek," dedi Roffe arkasından. Dirseklerini tırabzanlara yasladı. "Bir at. Bulabilirsem, kocaman bir kertenkele."

Kaplan efsanevi bir hediyeydi ama onu basit bir büyü yaratmamıştı. Yaratığın suyun altında nefes alabilmesi, soğuğa dayanabilmesi ve efendisine itaat etmesi için büyülenmesi gerekmişti. Rundstrom'un kaplanı denizin altında ancak bir sene dayanabilmişti. İkinci oğlun bir kral olmasına yetecek bir süre olmuştu bu.

"Bundan daha iyisini bulman gerek," diye mırıldandı Ulla, omuzlarına vuran güneşi hissederek. "Yoksa ucuz bir taklitçiden başka bir şey olmazsın."

"Kalle ve Edvin çoktan hediyelerini buldular. Daha doğrusu, bulduklarını söylüyorlar. Ama ben hâlâ emin değilim. Bir simyacıdan bir güç iksiri mi bulmalıyım? Dalgaların altında ötebilen bir kuş mu bulmalıyım?"

Utta ofladı. İnsanlardan öğrendiği ve hoşuna gitmeye başlayan bir şeydi oflamak. "Ne önemi var ki? Niye bir kral olmak istiyorsun?"

"Beni en iyi senin anlayacağını düşünürdüm."

Hırslı Ulla. Haklı olabilirdi. Bir şarkı, iki yalnız kızın arkadaş olmasını sağlamıştı. Bir prensin gözlerine girmeleri, başkaları tarafından fark edilmelerini sağlamıştı. Bir taç o prens için neler yapabilirdi?

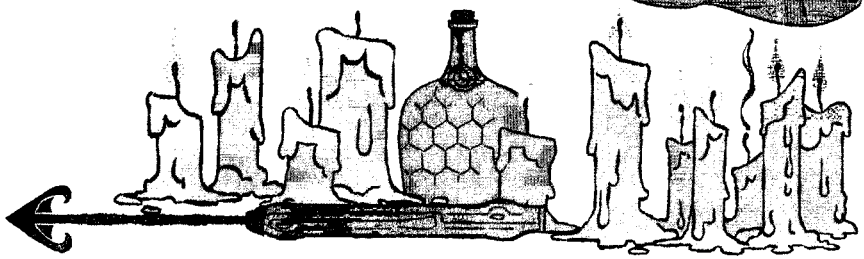
"Günlerini deniz halkıyla pazarlık ederek mi geçirmek istiyorsun?" diye sordu Ulla. "Gecelerini bitmek bilmez ayinlerle mi geçireceksin?" Omzuyla Roffe'nin omzunu dürttü. "Roffe, sen öğleden önce uyanmıyorsun bile."

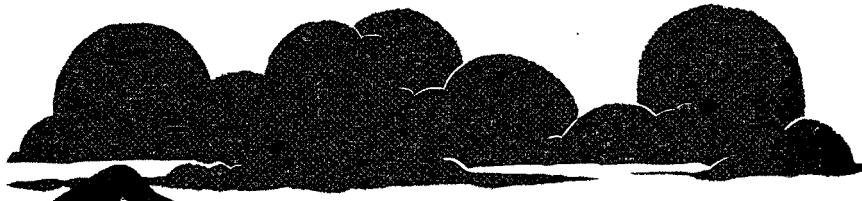
"Danışmanlar bunun için var."

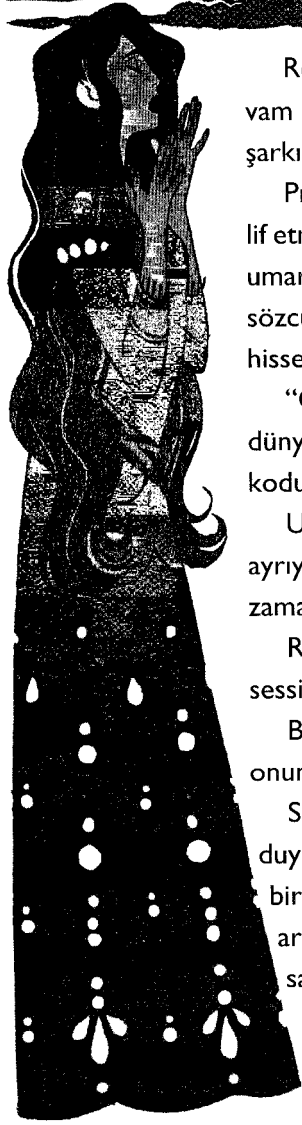
"Bir kral sadece danışmanlarına güvenemez."

"Bir kral kimsenin önünde boyun eğmez." Roffe mavi gözlerini Ulla'nın göremediği bir şeye dikti. "Bir kral kendi yolunu seçer. Kendi karısını seçer."

Ulla durduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. Bir an için tüy gibi olsa, kendisini denizin tuzlu sulardan oluşan kollarına bırakса diye geçirdi içinden. Roffe, Signy'nin korktuğu teklifi mi yapmak üzereydi?

Roffe onun huzursuz olduğunu hissetmiş gibi devam etti. "Bir kral kendi saraylılarını seçer. Kendi şarkıcılarını seçer."

Prensler ne kadar kolay oyun oynuyorlardı. Teklif etmeye hiçbir hakları olmayan şeylerden ne kadar umarsızca söz edebiliyorlardı. Ama Roffe ona sevgi sözcükleri fısıldayacakmış gibi başını eğerken, Ulla hissettiği o büyük isteğe karşı koyamadı.

"Çok yükselmeni sağlarım Ulla. Bir daha kimse dünyaya gelişinle ya da dik başlı annenle ilgili dedikodu yapamaz."

Ulla irkildi. Başkalarının ne düşündüğünü bilmek ayrıydı, bunun dile getirildiğini duymak ayrıydı. "Her zaman dedikodu yapacaklar."

Roffe hafifçe gülümsedi. "O zaman bunu daha sessizce yaparlar."

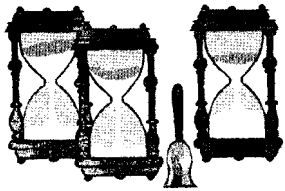
Bir taç bir prens için neler yapabilirdi? Bir kral onun gibi bir kız için neler yapabilirdi?

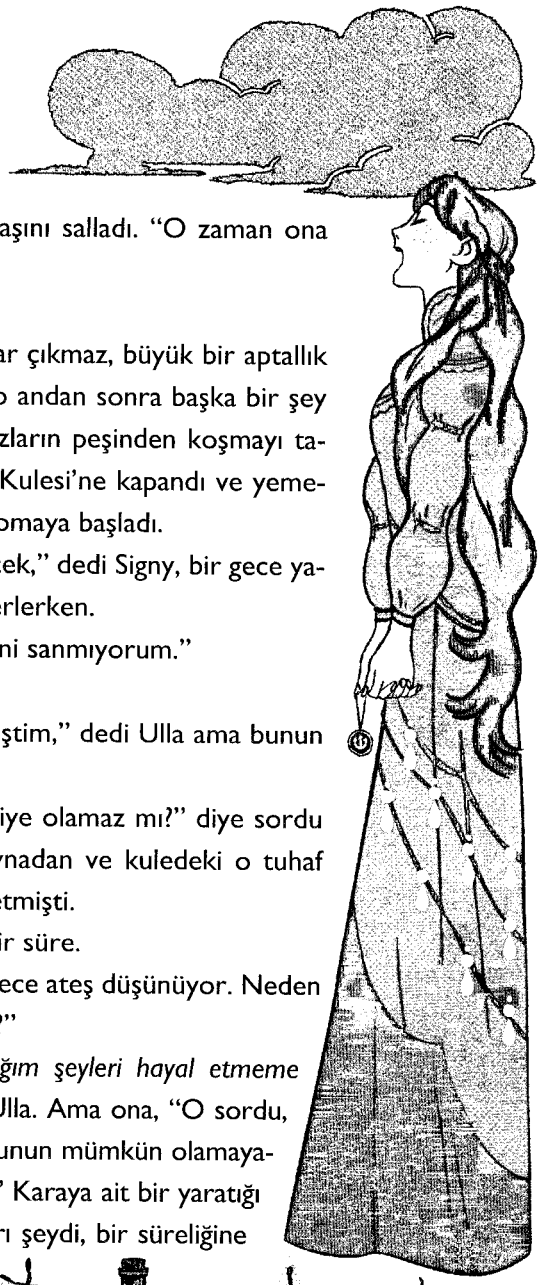
Signy'nin aşağıdaki labirentten gelen kahkahasını duydular. Kıpkırmızı korlar gibi parıldayan, ölümlü bir genç onu yakalamak için peşinden koşarken arkasında kırmızı bir savaş bayrağı gibi savrulan saçlarıyla onu görmek kolaydı.

"Tahtı kazanmak ve babanı etkilemek mi istiyorsun?" diye sordu Ulla.

"Bunu istediğimi biliyorsun."

Signy başını geriye attı ve yüzü canlı alevleri andıran buklelerinin arasında kalırken kollarını iki yana açtı.

Ulla tamam der gibi başını salladı. "O zaman ona ateş hediye et."

Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz, büyük bir aptallık ettiğini anladı ama prens o andan sonra başka bir şey düşünemez oldu. İnsan kızların peşinden koşmayı tamamıyla bıraktı, Kâhinler Kulesi'ne kapandı ve yemeden içmeden araştırma yapmaya başladı.

"Bu gidişle aklını yitirecek," dedi Signy, bir gece yatak örtüsünün altında titrerlerken.

"Buna odaklanabileceğini sanmıyorum."

"Kabalaşma."

"Öyle demek istememiştim," dedi Ulla ama bunun doğru olduğunu düşündü.

"Ayna kral için bir hediye olamaz mı?" diye sordu Signy. Ulla ona o garip aynadan ve kuledeki o tuhaf şeylerle dolu odadan söz etmişti.

"Onu eğlendirebilir." Bir süre.

"Roffe gece gündüz sadece ateş düşünüyor. Neden aklına öyle bir fikir soktun?"

Çünkü sahip olamayacağım şeyleri hayal etmeme neden oldu, diye düşündü Ulla. Ama ona, "O sordu, ben de söyledim," dedi. "Bunun mümkün olamayacağını biliyor olması gerek." Karaya ait bir yaratığı denizin altına götürmek ayrı şeydi, bir süreliğine

yaşamasını ve nefes alıp vermesini sağlamak apayrı bir şeydi. Evet, bunu yapabilmek için güçlü bir büyü gerekiyordu ve sildroherların karada yürümesini sağlayan büyülerden çok da farklı değildi. Ama elementlerle oynamak... Bir alevin bir kaynak olmadan yanmasını sağlamak... Bunun için notilus salonunu yaratan şarkıdan da güçlü büyü gerekirdi. İmkânsızdı. "Aklını başka bir şeye vermesi gerek."

"Ben de öyle dedim," dedi Signy üzgün üzgün. "Ama bana kulak asmadı." Hafifçe Ulla'nın geceliğinin kolunu çekti. "Belki kralın kâhini bir şeyler yapabilir. Ya da çırağı. Seninle konuşuyordu. Sizi gördüm."

Ulla ürperdiğini hissetti. Çırak kuledeki o günden sonra onu rahatsız etmemişti. Kendi işleriyle ilgileniyor olmalıydı ama Ulla onun her zaman farkındaydı. Masada sessizce ustasının yanında oturduğunu, ot rafta dolandığını, mürekkep gibi kapkara giysileriyle gölgelerin arasında yürüdüğünü görüyordu.

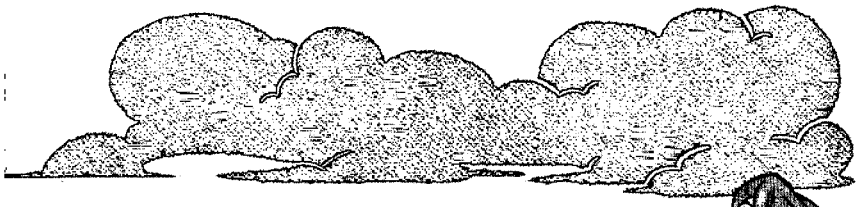
"Konuş onunla," diye ısrar etti Signy. "Lütfen Ulla." Ulla'nın ellerini tuttu. "Benim için yap. En azından onunla konuşamaz mısın? Bunun ne zararı olabilir?"

Ulla bunun büyük bir zararı olabileceğini düşünüyordu. "Belki konuşurum."

"Ulla..."

"Belki," dedi ve diğer tarafa döndü. Artık Signy'ye bakmak istemiyordu.

Ama arkadaşı alçak ve tatlı bir sesle bir rüya şarkısı söylemeye başladığında, Ulla onu

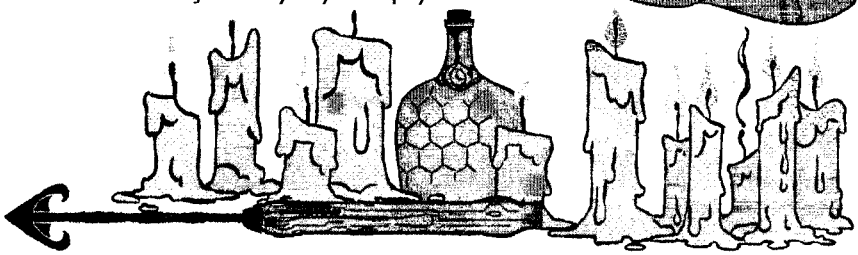

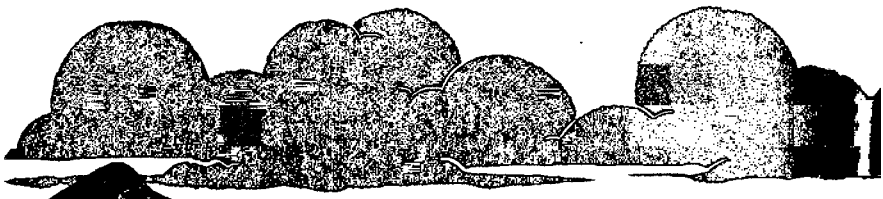
eşlik etmeden duramadı. Şarkı yükselip alçalırken, etraflarına ılık bir parıltı ördü.

Ulla hangisinin daha önce uykuya daldığını bilmiyordu. Bildiği tek şey, rüyasında üstünde ateşten oluşan bir pelerinle çalılık labirentinin ortasında durduğunu, felç geçirmiş gibi kaskatı kesildiğini ve yandığını gördüğüydü. Çığlık atmak için ağzını açtığında, sesi çıkmamıştı ve uzakta Signy'nin uçacakmış gibi terasın kenarında durduğunu, alev rengi saçlarını gizleyen beyaz bir gelinlik duvağını taktığını görmüştü.

Aradan günler geçti. Roffe daha da huzursuz bir haldeydi. Signy'nin bakışları daha suçlayıcıydı. Ulla onu çıraktan uzak tutan tek şeyin korku olduğunu biliyordu. Roffe'nin mesajını yanlış anlamamıştı. Ateşi kontrol edebilirse ve Roffe kral olursa, Ulla'yı saray şarkıcısı olarak seçecekti. En azından, çırakla konuşmayı denemeliydi. Tehlikeli biri olabilirdi ama hayallerini gerçekleştirebilecek en ufak bir fırsatı dahi kullanmamak ona daha tehlikeli geliyordu.

Ulla onu Kâhinler Kulesi'nin altındaki bir okuma odasında kitapları ufak bir çantaya koyarken buldu. Kitaplardan biri deri kaplıydı, sayfaları yerinden çıkmıştı ve diğer kitaplarda gördüğü düzenli yazılardan farklı karmakarışık bir yazıyla kaplıydı ama onun

için bir o kadar anlamsızdı. Sayfalardan birinin köşesinde, bir geyik boynuzuna benzer bir sembol gördü. Çırak çantayı hemen kapattı.

"Gidiyor musun?" diye sordu Ulla. Kapıda dikilirken, sesinin şaşkınlığını ya da rahatladığını ele vermesine engel olamamıştı. Cesaretini ancak o kadar toparlayabilmişti.

"Bir yerde asla çok uzun süre kalamam."

Ulla bunun nedenini merak etti. Çırak bir suç mu işlemişti?

"Baloyu kaçıracaksın," dedi.

Çırağın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Dans etmek ilgimi çekmiyor."

Ama Ulla havadan sudan konuşmak için gitmemişti oraya. Terliklerinin içindeki ayak parmaklarını esnetti. Sormaktan başka çaresi yoktu. "Ben... Ben denizin altında yanabilecek bir alev arıyorum."

Çırağın gri gözleri onu bir güveyi delen bir toplu iğne gibi delip geçti. "Öyle bir şey ne işe yarar ki?"

"Önemsiz bir şey," dedi Ulla. "Ayna gibi. Bir kralın hoşuna gidecek bir şey."

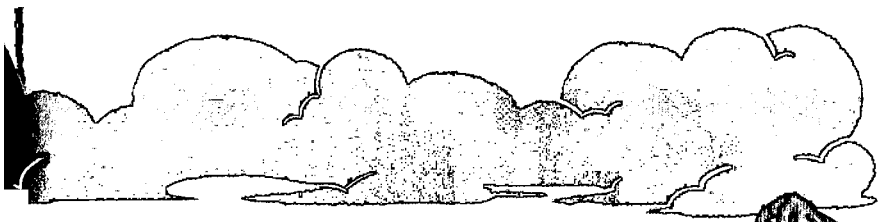
"Anladım," dedi çırak. "Ama hangi kralın?"

Ulla yanıt vermedi.

Çırak çantasının kayışlarını sıkılaştırdı. "Gel," dedi. "Sana iki yanıt vereceğim."

"İki yanıt mı?" Ulla onun peşinden helezoni merdivenlerden yukarı çıktı.

"Biri sorduğun sorunun yanıtı, diğeri de sormuş olman gereken sorunun yanıtı."

"Hangi soruymuş o?" Çırağın onu tuhaf şeylerle dolu olan odaya götürdüğünü fark etti.

"Neden diğerleri gibi olmadığın sorusu."

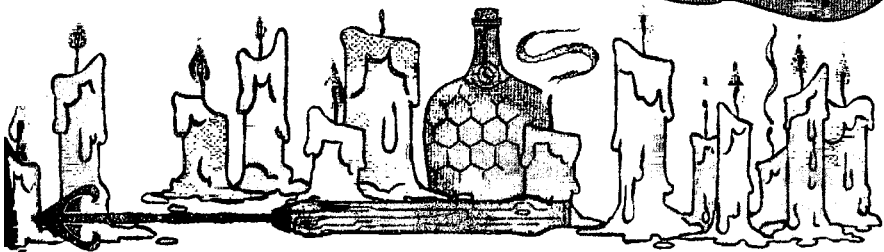
Ulla kemiklerinin buz kestiğini, denizden de uçsuz bucaksız bir gecenin hızla üstüne kapandığını hissetti. Yine de onun peşinden gitti.

Çırak tuhaf aynanın yanındaki camlı büfenin kapağını açtığında, Ulla onun sykurn hançerini alacağını sandı. Ama çırak bir elma büyüklüğünde, bakımsızlıktan yıpranmış bir çan çıkardı. Çanı havaya kaldırdığında çok tiz tatlı bir ses çıktı ve Ulla bir çığlık atıp elini göğsüne bastırdı. Kasları gerilmişti. Sanki bir el kalbini sıkı sıkı kavramıştı.

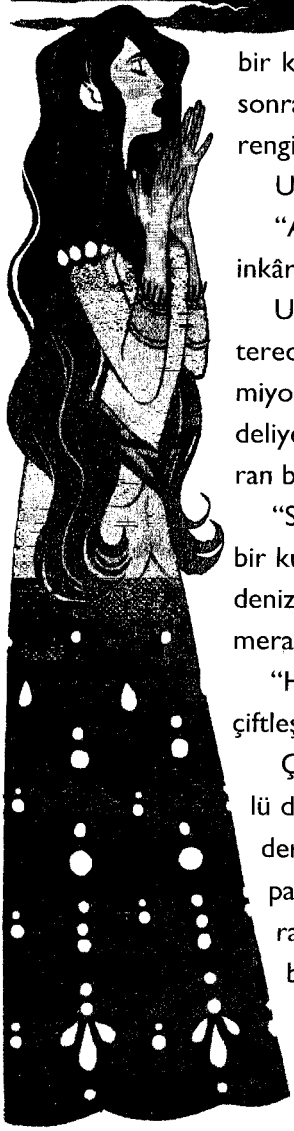
"Seni hatırlıyorum," dedi çırak dikkatle ona bakarak. İlk geceki ziyafette yanına geldiğinde de böyle demişti.

"Olamaz," dedi Ulla korkuyla. Hissettiği acı nefesini kesmişti ama çanın sesi hafifledikçe, acı hissi de hafifledi.

"Sesinin neden o kadar güçlü olduğunu biliyor musun?" diye sordu çırak. "Çünkü sen karada dünyaya geldin. Çünkü ilk nefesini suyun üstünde aldın ve bir bebek olarak bağıra bağıra ilk kez burada ağladın. Sonra annem, ikimizin annesi, babanın ona verdiği, onun hamile olduğunu anladığında eline tutuşturduğu çanı aldı. Deniz kenarına gitti, suyun kenarına eğildi ve çanı dalgaların altına tuttu. Çanı

bir kere, sonra bir kere daha çaldı ve birkaç saniye sonra baban arkasında yarım ay gibi gözüken gümüş rengi kuyruğuyla sığ sulara geldi ve seni alıp götürdü."

Ulla başını salladı. *Mümkün değildi.*

"Aynaya bak," dedi çırak. "Aynaya bak ve bunu inkâr etmeyi dene."

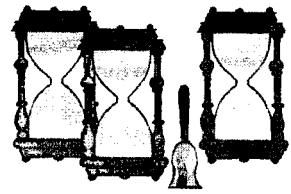
Ulla annesinin uzun parmaklarıyla saçlarını nasıl tereddütle, sonra da ona dokunmaya tahammül edemiyormuş gibi öfkeyle taradığını düşündü. Öfkeden deliye dönen, onu karanın tehlikeleri konusunda uyaran babasını düşündü. *Doğru olamaz.*

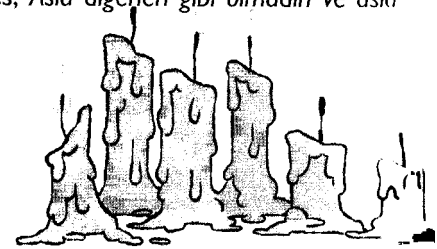
"Seni hatırlıyorum," dedi çırak yine. "Doğduğunda bir kuyruğun vardı. Her yaz buraya eğitim almaya ve deniz halkını izlemeye geldim, dönüp dönmeyeceğini merak ettim."

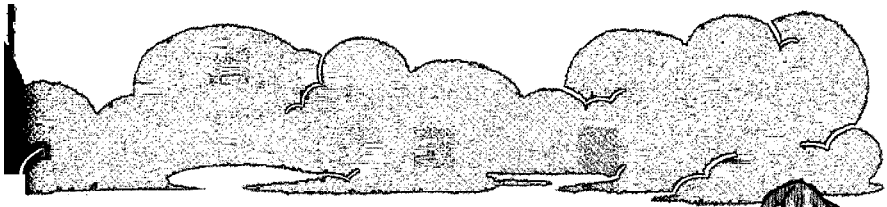
"Hayır," dedi Ulla. "Hayır. Sildroherlar insanlarla çiftleşemez. Ölümlü bir annem olamaz."

Çırak hafifçe omuzlarını silkti. "Tamamıyla ölümlü değil ki. Bu ülkenin insanları ona drüsje, yani cadı derler. Bana da öyle derlerdi. Drüsjeler büyüler yapar, yıldızları okur ve kemikleri fırlatır. Ama onlara gerçek gücü göstermemek daha iyidir. Halkın bunu çok iyi bilir."

Ulla'nın içindeki tiz ve korku dolu ses, *İmkânsız*, diye diretti. *İmkânsız.* Ama sinsi ve bilge başka bir ses, *Asla diğerleri gibi olmadın ve asla*

olmayacaksın, diye fısıldadı. Siyah saçları. Siyah gözleri. Şarkısının gücü.

Bunlar doğru olamaz. Ama doğruysa... Gerçekten de doğruysa, bu gençle anneleri aynı kişiydi. Ulla'nın babası birlikte olduğu kadının bir cadı olduğunu biliyor muydu? Bir insanla yatıp kalkmanın her gün görmek zorunda kalacağı bir bedeli olduğunu biliyor muydu? Ya Ulla'nın sildroher annesi? Onun çocuğu olmamış mıydı? Neden doğal olmayan bir şeyi kucağına almak, doyurmak ve sevmek zorunda kalmıştı? *Beni sevmiyor*. Bunu söyleyen aynı sesti ama artık cılız ve güçsüz çıkıyordu. *Seviyor*. Ulla içini kaplayan incinmişlik hissinin ufalıp minnacık kaldığını hissetti.

"Cadı annen denize terk ettiği çocuğunu hiç sevdi mi?"

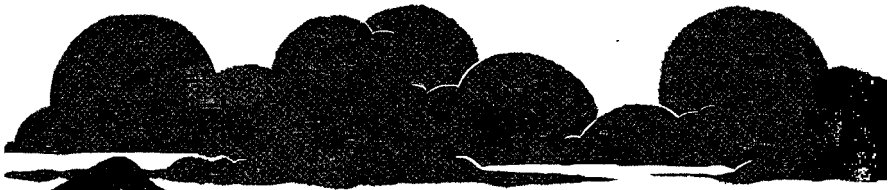
Ama çırak onun sert sözlerini hiç umursamıyormuş gibiydi. "Annem duygusal birisi değildir."

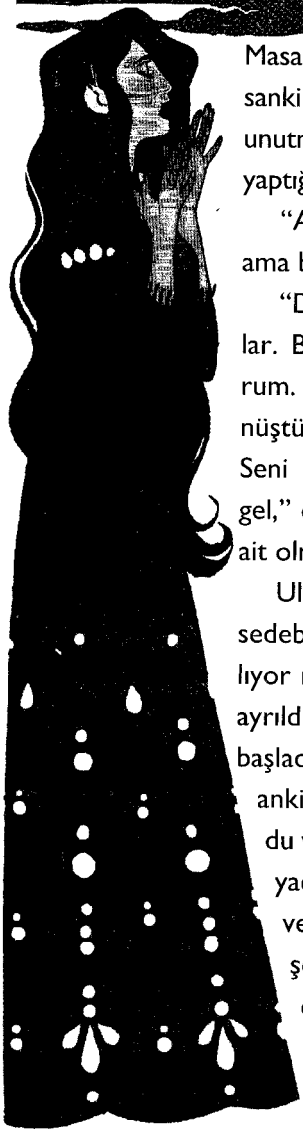
"Nerede o?" diye sordu Ulla. Bir annenin onu karşılamak, açıklama yapmak, her şeyi düzeltmek için orada olması gerekirdi.

"Ta güneyde, Suli'yle yolculuk ediyor. Hava bozmadan önce onunla buluşacağım. Benimle gel. Alacağın yanıtların seni rahatlatacağını düşünüyorsan, bunları ona kendin sor."

Ulla öğrendiklerini silebilirmiş gibi yine başını salladı. Kolları ve bacakları tutmuyormuş gibiydi.

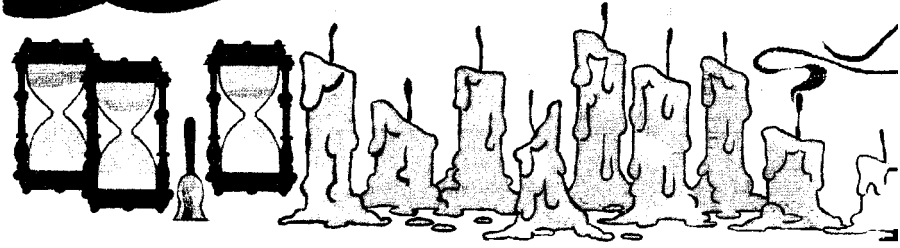

Masanın kenarına tutunup ayakta durmaya çalıştı ama sanki o çan çaldığında bacakları ne yapmaları gerektiğini unutmuştu. Yere kaydı ve aynadaki kızın da aynı şeyi yaptığını gördü.

"Ava gideceğini iddia etmiştin," diye itiraz etti Ulla ama bunun fayda etmeyeceğini biliyordu.

"Deniz kırbacının bu sularda cirit attığını söylüyorlar. Buz ejderhasını kendi gözlerimle görmek istiyorum. Bilgi. Büyü. Dünyayı tamamıyla farklı bir yere dönüştürme şansı. İşte, ben bunları aramak için geldim. Seni aramak için." Çırak yanına çömeldi. "Benimle gel," dedi. "Onlarla dönmek zorunda değilsin. Onlara ait olmak zorunda değilsin."

Ulla dudaklarına akan gözyaşlarının tuzlu tadını hissedebiliyordu. Gözyaşları ona denizi hatırlatmıştı. Ağlıyor muydu? Ne kadar insanlara özgü bir şeydi. İkiye ayrıldığını, çırağın sözleri bir büyüymüş gibi erimeye başladığını hissetti. Sykurn hançeriyle kendisini kestiği anki gibi bir acı hissetti. Sanki yeniden parçalanıyordu ve bir daha tam olarak bir şey ya da diğeri olamayacağını, denizin ona her zaman yabancı olacağını ve karanın lekesini taşıyacağını biliyordu. Hiçbir şey onu dönüştüremezdi. Hiçbir şey düzeltemezdi. Sildroherlar onun ne olduğunu öğrenirlerse, söylentilerin gerçek olduğunu anlarlarsa, onu aralarından atarlar, hatta öldürürlerdi.

Elbette orayı terk etmeyecek kadar güçlüyse öyle olmazdı. Ulla ona istediği şeyi vermenin bir yolunu bulursa ve Roffe kral olursa onu koruyabilirdi. Kimse ona zarar veremezdi ve vazgeçilmez birisi olurdu. Hâlâ vakti vardı.

"Alev," dedi. "Bana nasıl yapıldığını anlat."

Çırak iç çekip başını salladı ve doğruldu. "Bunun için neyin gerekli olduğunu çok iyi biliyorsun. Bir çelişki yaratıyorsun. Bir alev suyun altında yanmaya devam edecekse, her an yeniden oluşturulmalıdır."

Dönüşüm. Yaradılış. Bu sadece yanılsama olmayacaktı. "Kan büyüsü," diye fısıldadı.

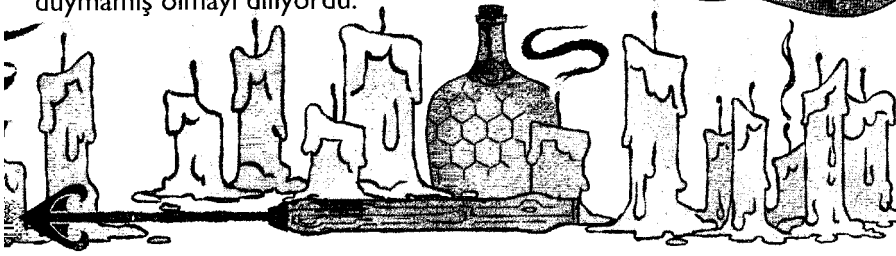
Çırak evet der gibi başını salladı. "Ama deniz halkının kanı yeterli olmaz."

Ulla bunu duyunca korkuyla bağırdı. Sildroherların karada uyması gereken çok az kural vardı. İnsanlarla oyalanabilir, kalplerini kırabilir, sırlarını ya da hazinelerini çalabilirlerdi ama bir ölümlünün hayatını alamazlardı. *Bu yaratıkların ne kadar narin olduklarını hatırla. Kanlarını dökme.* Deniz halkı, karadaki insanlar üstünde çok büyük bir güce sahipti.

"İnsan kanı mı?" Bunu sormak bile ona günah gibi geldi.

"Sadece kan değil." Ağabeyi eğildi ve büyünün nasıl bir şey olduğunu Ulla'nın kulağının kabuğuna fısıldadı.

Ulla onu itip apar topar ayağa fırladı. Midesi bulanıyordu ve ağabeyinin az önce söylediklerini hiç duymamış olmayı diliyordu.

"O halde bunu başarmak imkânsız," dedi. Kaybol muştu. Roffe de öyle. Bu kadar basitti. Bu kadar kesin di. Gözyaşlarını silip keşke üstünde bir elbise yerine pulları olsaydı diye düşünüp eteğini düzeltti. "Prens bunu duyduğuna mutlu olmayacak."

Ağabeyi güldü. Parmağını hâlâ masada olan gü müş çanın üstüne koydu. "Bizler prensleri memnun etmek için yaratılmadık."

Karada dünyaya geldin... İlk nefesini yüzeyin üstünde aldın ve bir bebek olarak bağıra bağıra ilk kez burada ağladın.

Ulla o zamandan beri ağlıyordu. Çıraktan ne dün yaya gelişiyle ne de kan büyüsüyle ilgili bir şey öğ renmek istiyordu. Çürümüş kitapları ve yağmalan mış hazineleri olan bu kuleyi istemiyordu. Arkasını döndüğü gibi merdivenlere koştu.

Derken çan o tatlı tiz sesi çıkararak çaldı ve kal bine bir kanca saplanır gibi oldu. Kasları gerildi ve çan babasını çağırdığı gibi onu da geri çağırırken arkasını döndüğünü fark etti.

Ulla kapının kolunu tuttu, kaslarını rahatlat maya ve hain bacaklarının onu geri götürmele rini engellemeye çalıştı. Arkasına baktı. Çırak çanı büfeye koyup korkunç çınlamasını ke serken, yüzünde belli belirsiz bir gülümseme

belirmişti. Ulla kaslarının gevşediğini, acı hissinin hafiflediğini fark etti. Çırak cam kapağı kapattı.

"Gitmem gerek," dedi. "Beni bekleyen uzun bir savaş var. Ben de tam olarak ölümlü değilim ve yaşayacak birçok hayatım var. Teklifimi düşün," dedi alçak sesle. "Onların seni sevmesini sağlayacak bir büyü yok."

Vardı ama bunu yapamazdı.

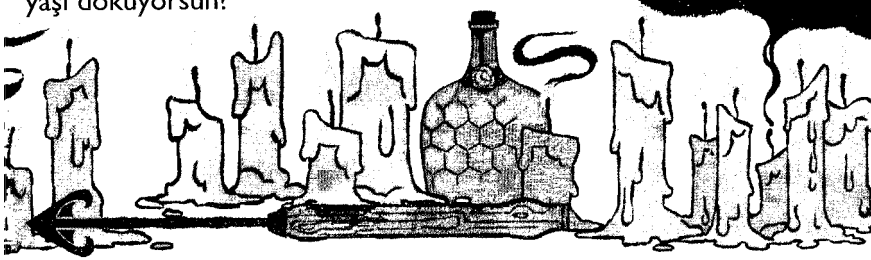
Ulla kendisini odadan dışarı atıp merdivenlerden hızla inmeye başladı. Ayağı kayınca öne doğru sendeledi, tırabzana tutunup dengesini sağladı ve hızla inmeye devam etti. Denize ihtiyacı vardı. Signy'ye ihtiyacı vardı. Ama Signy ne odasındaydı ne de bahçede.

En sonunda, kendisini müzik salonunda buldu ve Signy'nin başını ölümlü bir kızın omzuna yasladığını, onunla birlikte gümüş bir arp çalan bir çocuğu dinlediğini gördü. Signy onu görünce ayağa fırladı.

"Ne oldu?" diye sordu. Ulla'nın ellerini tutup onu taş balkona götürdü. "Neler oldu?"

Aşağılarda dalgalar kıyıya vuruyordu. Tuzlu esinti Ulla'nın saçlarını savurdu ve kokuyu derin derin içine çekti.

"Ulla lütfen," dedi telaş içindeki Signy. Ulla'yı mermer bir banka oturttu. Bankın alt kısmına suda sıçrayan yunuslar oyulmuştu. "Neden gözyaşı döküyorsun?"

Ama artık orada olduğuna, Signy'nin kolu beline dolanmış olduğuna göre, ona ne diyebilirdi ki? Signy ondan uzaklaşırsa, en ufak bir tiksinti ifadesi bile sergilerse, Ulla buna dayanamayacağını biliyordu. Sonu gelirdi.

"Signy," dedi bakışlarını uzaklardaki mavi engin denize dikerek. "O öyküler... Ya benimle ilgili o öyküler doğruysa? Ya ben sildroher değil de ölümlüysem?" Drüsje. Cadı.

Signy şaşkınlıkla güldü. "Saçmalama Ulla. Bunu kimse inanmıyor. Onları anlatanlar sadece acımasız çocuklardı."

"Bana yanıt vermeyecek misin?"

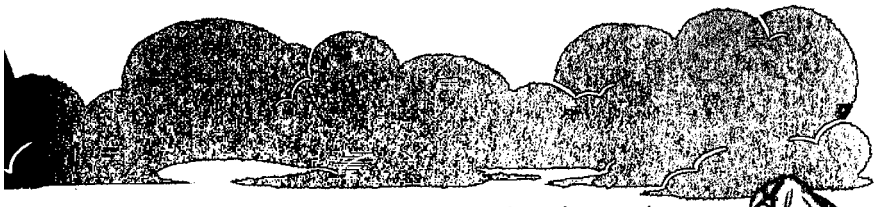
"Ah Ulla," diye azarladı onu Signy. Ulla'nın başını kucağına yasladı. "Bu saçmalıklar nereden çıktı? Neden bu kadar mutsuzsun?"

"Bir rüya," diye mırıldandı Ulla. "Kötü bir rüya gördüm."

"Bu kadar mı?" Signy yatıştırıcı bir şarkı mırıldanmaya başladı. Arptan onlara doğru süzülen kaçak notaların arasına ördüğü bir şarkıydı.

"Bana yanıt vermeyecek misin?" diye fısıldadı Ulla yine.

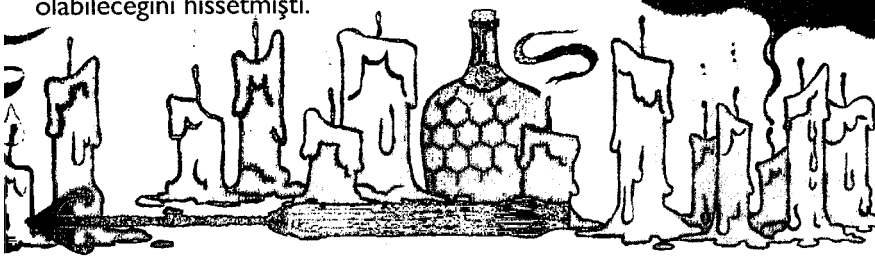
Signy nazikçe Ulla'nın ipeğimsi saçlarını okşadı. "Yarı insan ya da yarı kurbağa da olsan bunu umursamam. Yine de benim sert Ulla'm olurdun. Her zaman öyle olacaksın."

Uzunca bir süre arpçının müziği eşliğinde orada oturdular. Ulla ağladı, rüzgârsa değişmeyen denizin üstünde soğuk soğuk esti.

Ulla öğleden sonraki yemeğe Signy'yle gitmedi. Yamaçlara yürüdü, sonra da çam ağaçlarının denizden gelen esintiyi yakaladıkları ve adeta, *Sessiz ol, sessiz ol*, diye fısıldadıkları ormana gitti. Elbisesi kırışmış, terlikleri çim lekeleriyle kaplanmıştı ve artık hiçbir şeyden emin değildi. Çırakla, ağabeyiyle gidebilirdi. Gerçek annesiyle tanışabilirdi. Ama bunları yaparsa, denize bir daha dönemezdi. Karada sadece üç ay kalmalarına izin veriliyordu. Sildroherlar karada kaldıkça, güçlerini ifşa etmeleri ya da kolay kolay vazgeçemeyecekleri bağlar kurmaları da daha büyük bir ihtimal taşıdığından, kuyruklarını ve yüzgeçlerini gizleyen büyüler de sadece üç ay boyunca etkili oluyordu. Belki de Ulla tam olarak sildroher olmadığı için, bu kurallar onun için geçerli olmayabilirdi ama bundan emin olmanın bir yolu yoktu.

Hem karada hiç gerçek anlamda güvende olabilir miydi? Dalgaların altında tuhaf, hatta istenmeyen birisi olabilirdi ama en azından yetenekleri takdir görüyordu. Çırak ölümlülerin gerçek gücü görmekten hoşlanmadıklarını kendi ağzıyla söylemişti ve Ulla'nın şarkısının neler yapabileceğinden bihaberdi. Ulla belki de onun bunu bilmemesinin çok daha iyi olabileceğini hissetmişti.

Ulla kan büyüsü için neler yapılması gerektiğini düşünüp ürperdi. Roffe ve Signy'ye istediklerini vere mezdi. Kimse veremezdi.

Ama Roffe'yi bahçede bulduğunda ve çırağın söy lediklerini anlattığında, Roffe elleriyle yüzünü kapatıp yenilgiye uğradığını itiraf etmedi. Tam aksine, ayağa fırladı ve yeşil yaprakları çizmelerinin altında ezerek volta atmaya koyuldu.

"Bunun bir yolu var."

Ulla akçaağacın gölgesinin altına oturdu. "Hayır, yok."

"Sarayın zindanlarında mahkûmlar, zaten darağa cına gidecek olan katiller var. Kimseye zarar vermiş olmayız."

Ama bu Ulla'nın kabul edebileceği bir şey değildi "Hayır."

"Ellerini kirletmene gerek yok," diye yalvardı Roffe dizlerinin üstüne çökerek. "Yapman gereken tek şey büyüyü başarmak."

Sanki büyüyü yapmak çok kolaydı. "Mümkün değil Roffe."

Roffe ellerini onun omuzlarına koydu. "Sana bir arkadaş olmadım mı Ulla? Beni hiç mi önem semiyorsun?"

"Bu korkunç şeyden uzak tutacak kadar önemsiyorum."

"Hayatlarımızın nasıl olabileceğini düşünsene. Neler yapabileceğini düşün. Yeni bir saray ve yeni bir konser salonu inşa edebiliriz. Seni saray şarkıcısı yaparım. Kendi koron olur."

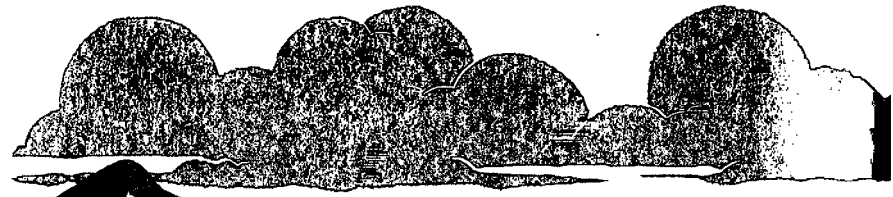
Çok uzun zamandır hayalini kurduğu şey buydu. Artık ona ne karada ne de denizde yer vardı ama Roffe ona bir yer teklif ediyordu. Yepyeni bir dünya yaratma şansı sunuyordu. Emri altındaki bir koroyla, kendi ordusu olurdu ve ona kim meydan okumaya cüret edebilirdi?

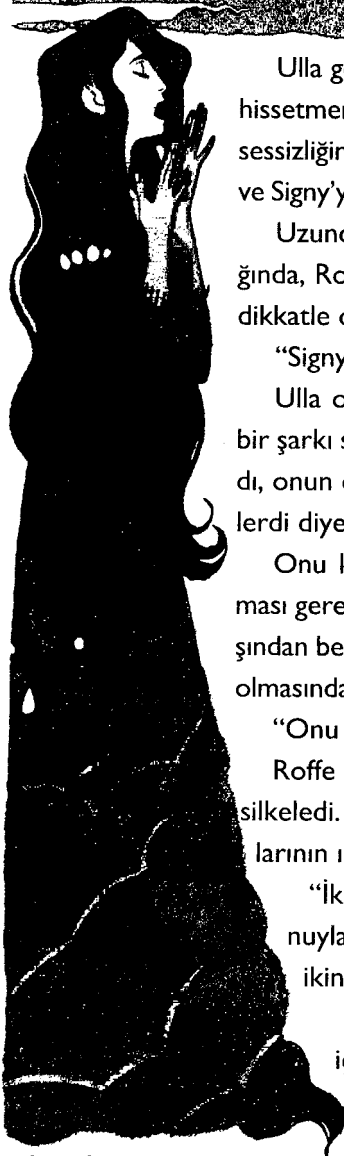
İçindeki istek bir hayvan gibi pençeleriyle iradesini tırmalıyor, *Neden olmasın? Neden olmasın?* diyordu. Emniyet, saygı, arkadaşlar ve muhteşem olma şansı. Sadece riski göze alabilse, kanlı bedeli ödeyebilse, ne kadar muhteşem işler başarabilir, hangi yeni müzikleri ve geleceği yaratabilirdi?

"Hayır," dedi içindeki çapanın zincirini bularak. İradesine hâkim olmalıydı. "Bu pazarlığı yapmayacağım."

Roffe'nin yüz ifadesi yumuşadı. Haftalarca güneşin altında kalmak tenine altın rengi bir ışıltı vermiş, saçları beyazlaşmıştı. Öfkeyle bağırmak için nefesini içine çeken ısrarcı bir karahindiba çiçeği gibi gözüküyordu. "Bana ne istediğini söyle Ulla. Söyle, ben de onu sana vereyim."

Ulla gözlerini yumdu. Kendisini hiç o kadar yorgun hissetmemişti. "Eve dönmek istiyorum Roffe. Suyun sessizliğini ve ağırlığını istiyorum. Bu işten vazgeçmeni ve Signy'yi endişeden hasta etmeyi kesmeni istiyorum."

Uzunca bir sessizlik oldu. Ulla nihayet ona baktığında, Roffe yere çömelmiş, başını hafifçe yana eğmiş dikkatle ona bakıyordu.

"Signy kraliçem olabilir," dedi.

Ulla o anda keşke Roffe'nin karşısında daha sade bir şarkı söyleselerdi, kraliyet bahçesini yaratmasalardı, onun dikkatini çekmeselerdi ya da oraya gelmeselerdi diye geçirdi içinden. Kurnaz Roffe.

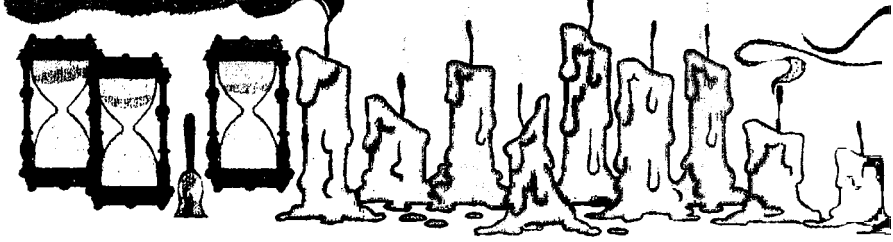
Onu kolay kolay geri çeviremeyeceğini bilmiş olması gerekirdi. Roffe, Signy'nin kalbinden geçenleri başından beri biliyor muydu? Signy'nin onu hep arzulamış olmasından keyif mi almıştı? Bunu körüklemiş miydi?

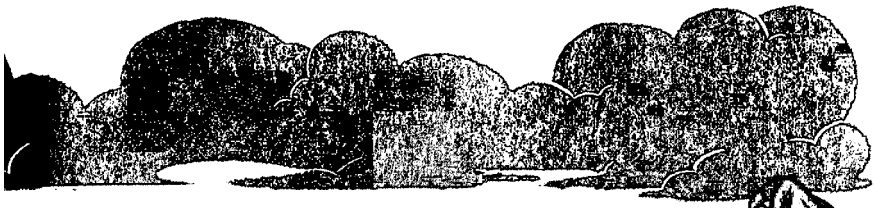
"Onu gerçekten seviyor musun?" dedi Ulla.

Roffe omuzlarını silkti ve pantolonundaki otları silkeledi. Arkasında batmakta olan güneş parlak saçlarının ışıldamasını sağlıyordu.

"İkinizi de seviyorum," dedi sakin bir ses tonuyla. "Ama ağabeyimin tacını ele geçirmek için ikinizin de kalbini kırabilirim."

Bunu yapmayacağım, diye yemin etti Ulla içinden. Roffe'nin bahçede uzaklaşmasını izledi. *Bunu bana zorla yaptıramaz.*

Ama Roffe bir prensti ve Ulla yanılıyordu.

O gece, büyünün başlangıcı Ulla'nın rüyalarına sızdı. Elinde değildi. Roffe'yi geri çevirirken bile zihninde müziği hayal meyal duymaya başlamıştı ve melodiyi bastırmaya çalıştığı halde, melodi bir yolunu bulup ona ulaşmıştı. Göğsüne hafif bir ılıklık yayılmış bir halde mırıldanarak uyandı. Alevin onun vücudunda yaratılması ve nefesinde doğması gerekiyordu. Peki sonra ne olacaktı? Bir nesneye aktarılabilir miydi?

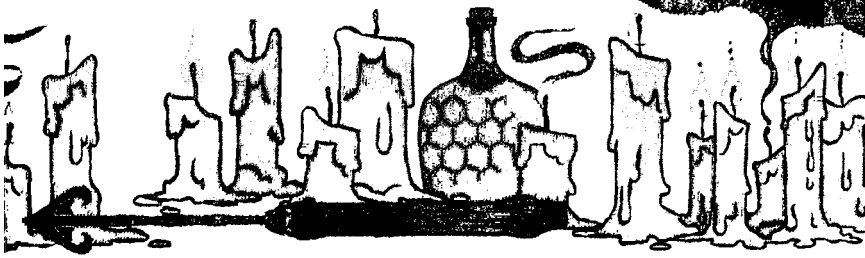
Hayır.

İyice ayıldı, yatağında oturup şarkının yankılarını ve bu soruların yarattığı tatlı hissi zihninden atmaya çalıştı.

Roffe'nin istediğini yapamazdı. Risk çok büyüktü ve bedeli çok ağırdı.

Ama kahvaltıda, Roffe Signy'nin su bardağını bir uşağın doldurmasına izin vermeyip kendisi doldurdu. Öğle yemeğinde, tabağında bir portakal soydu ve Signy'ye dilimlerden birini yedirdi. Akşam yemeğine gittiklerinde, solundaki insan kızla ilgilenmedi ve geceyi Signy'yi kahkahalarla güldürerek geçirdi.

Planını büyük bir özenle uyguluyordu. Yemeklerde Signy'nin yanına oturtulmanın bir yolunu buluyordu. Her avda onun yanında ilerliyordu. Muhteşem gülümsemelerini ondan eksik etmiyordu.

Önce sanki Signy'nin bunu nasıl karşılayacağından emin değilmiş gibi tereddütle gülümsüyordu ama Ulla bu çekingen tavrın bir numara olduğunu biliyordu. Roffe artık Signy'yi bir zamanlar Signy'nin onu izlediği gibi izliyordu. Ona baktığını yakalamasına izin veriyordu. Signy'nin yanakları her seferinde kızarıyordu. Ulla her seferinde arkadaşının içinde yeni umut filizlerinin yeşerdiğini görüyordu. Roffe anbean, bin tane ufacık jestle Signy'yi ona âşık olmaya başladığına inandırdı ve Ulla onları izlemekten başka bir şey yapamadı.

Büyük balodan ve denize dönmeden verilecek olan son partilerden önceki gece, Signy Roffe'nin içinde yaktığı umutla ışıldayacak Ulla'nın yatağına girdi.

"Bu akşam birbirimize iyi geceler dilerken bileğimi öptü," dedi Signy. Dudaklarını nabzının attığı mavi damarlara dayadı. "Elimi tuttu ve kalbinin üstüne koydu."

"Ona güvenebileceğinden emin misin?" diye sordu Ulla. Bunu elinde kırık camları tutmaya çalışıyormuş gibi büyük bir dikkatle ve nazikçe sormuştu.

Ama Signy birden geri çekilip Roffe'nin öptüğü elini bir tılsım gibi göğsüne bastırdı. "Bunu nasıl sorabilirsin?"

"Sen soylu değilsin..."

"Ama işin büyüsü de bu. O bunu umursamıyor. Soylu kızlardan bıkmış. Ah Ulla, bu

hayallerimin ötesinde bir şey. Beni herkesten fazla isteyebileceğine inanamıyorum."

"Elbette isteyebilir," diye mırıldandı Ulla. *Elbette.*

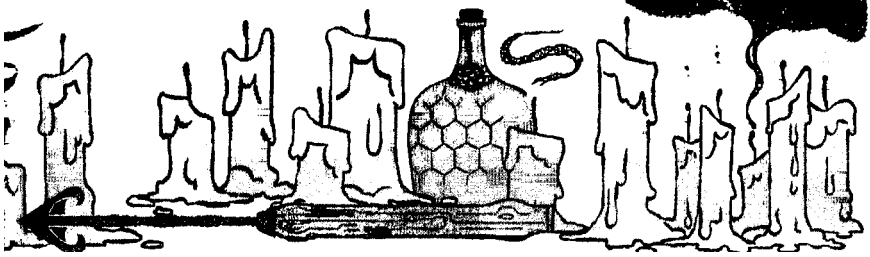
Signy iç çekti ve başı ağrıyormuş gibi narin ellerini alnına bastırarak başını yastığa yasladı. "Bunlar gerçek olamaz. Beni eşi olarak istiyor olamaz." İnce ayak bileklerini insanların boğulmamaya çalışırken yaptıkları gibi yatağa vurdu. Hiç o kadar güzel görünmemişti. Ulla ağzında zehir tadı hissetti. "Sence idare eder bir prenses olabilir miyim?" diye sordu Signy.

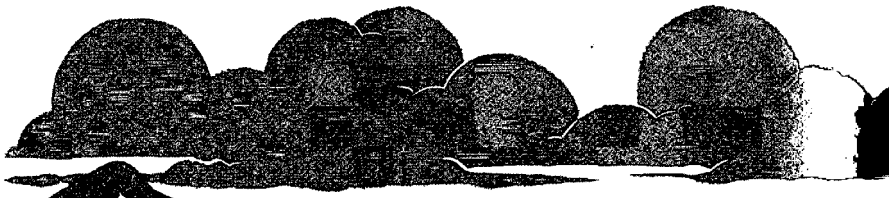
Nazik Roffe. Ulla'nın düşündüğünden de zekiydi. Ulla onun istediğini yaparsa, Roffe Signy'ye dilediği her şeyi verecekti ya da en azından vermiş gibi davranacaktı. Ulla onun istediğini yapmazsa Roffe, Signy'nin kalbini kıracaktı ve Ulla bunun arkadaşını yerle bir edeceğini biliyordu. Signy'nin onu uzaktan sevmesi ayrı bir şeydi ama Roffe onu sevmesine izin verdiği için hissettiği sevginin derinleşmesi tamamıyla ayrı bir durumdu. Baraj yıkılmıştı. Suyu geri çağırmanın bir yolu yoktu.

Dolayısıyla ne yapılması gerektiği zaten kararlaştırılmıştı.

"İdare eder bir prenses olursun," dedi Ulla. "Ama çok daha iyi bir kraliçe olursun."

Signy onun bileklerini tuttu. "Çırakla konuştun mu? Alevi yaratmak için bir büyü buldun mu?"

"Bir şarkı," dedi Ulla. "Ama tehlikeli olacak."

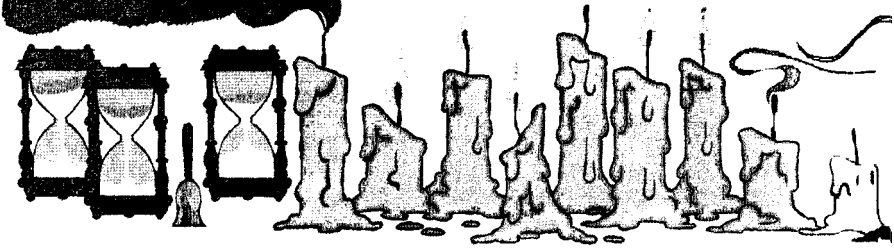
Signy arkadaşının yanağına bir öpücük kondurdu. "Senin yapamayacağın bir şey yok."

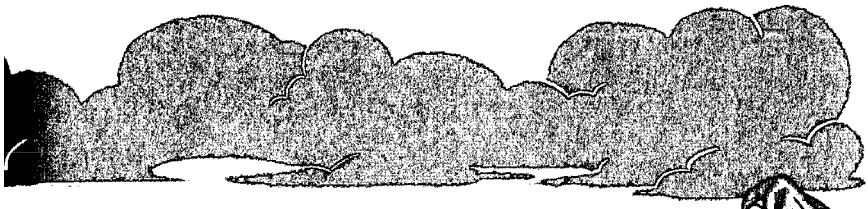
Seni korumak için de yapamayacağım bir şey yok, dedi Ulla içinden. *Pazarlık yapıldı.*

Ertesi gün Signy mutluluktan adeta uçuyordu. Ulla'dan bir şarkı söyleyerek baloda giyebilmesi için ona bir elbise yaratmasını istedi. Gülerek artık ölümlü elbiselerini umursamadığını söyledi.

Ulla, Roffe'nin onu mutlu etmesi için dua etti. Roffe muhteşem bir kral olamasa bile, en azından sinsi bir kral olacaktı. Hem kendisi de onun anlaşmalarına bağlı kaldığını kontrol etmek için sağ kolu olarak her zaman yanında olacaktı. Artık sadece sildroher olmadığını, başka bir şey de olduğunu biliyordu. Damarlarında büyücü kadının kanı akıyordu. Roffe Signy'yi bir kraliçe yapacak ve ona gerektiği gibi davranacaktı. Aksi takdirde, Ulla sarayının çatısını onun soylu kafasına yıkacaktı.

Signy ölümlü elbiselerinden biri Ulla'nın odasına götürdü. Sandıklarını açıp en iyi incileri ve boncukları seçtiler. Birlikte şarkı söyleyerek Signy'yi muhteşem bir yangın gibi gösteren bakır rengi bir elbise yarattılar. Roffe için iyi bir hatırlatma olacaktı.

İşlerini tamamladıklarında, geriye Ulla için pek bir şey kalmamıştı. Bu yüzden, bahçeden birkaç süsen kopardı. Bunları ve ince bir ipekli kumaşı kullanarak bir şarkıyla altın şeritli mor bir tuvalet yarattı.

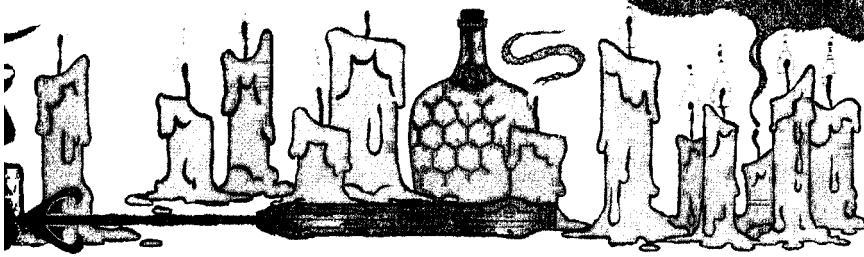
Büyük merdivenlerden yukarı çıkarken, konukları eğlendirmek için merdiven boşluğuna yerleştirilmiş olan garip aynanın yanından geçtiler. Aynadaki görüntüleri onlara el salladı ve güzel elbiseleriyle salına salına yürüdüler.

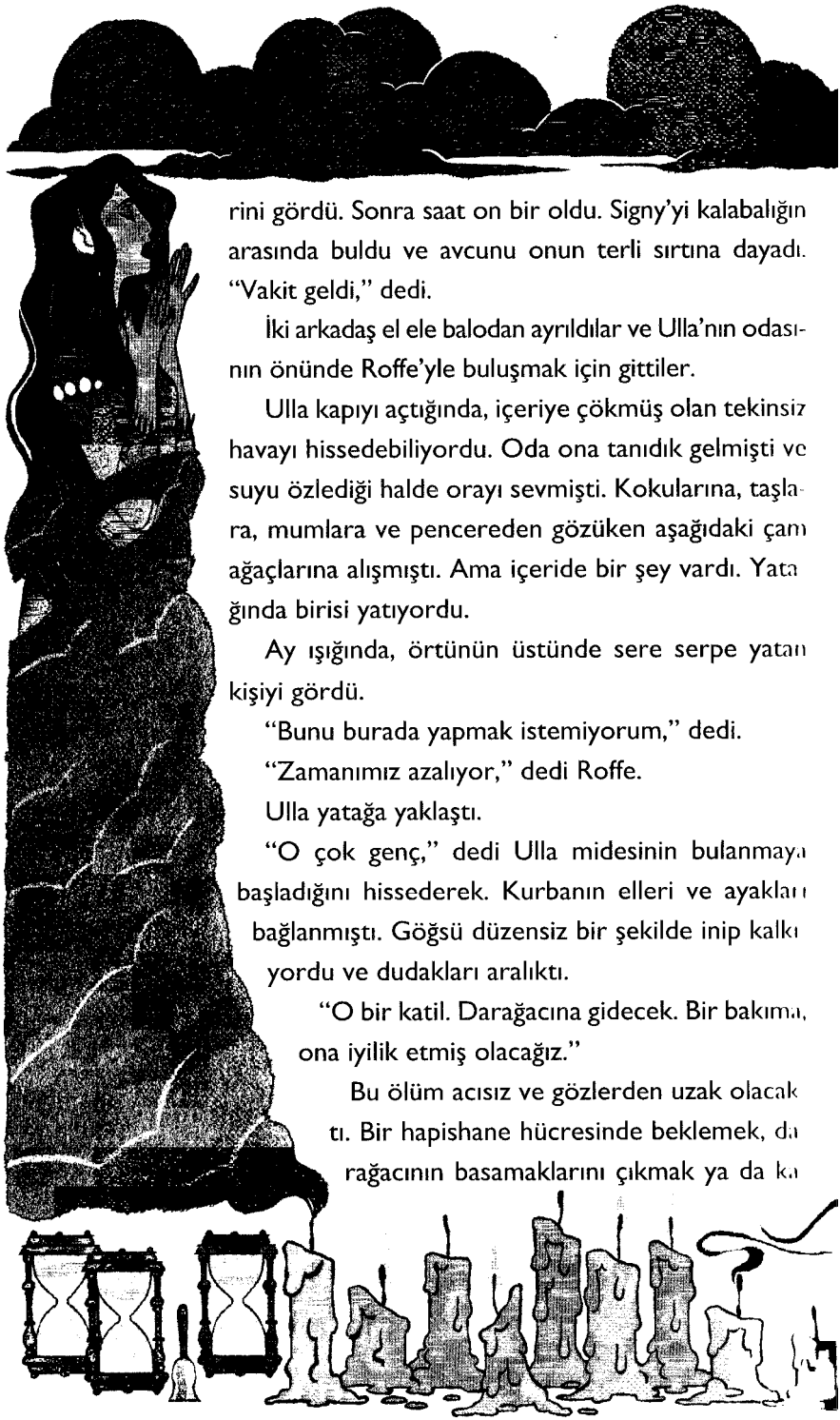
Büyük balo salonuna çıktılar ve kutlamaya katıldılar.

Ulla o gece onu dansa kaldıran herkesle dans etti. Terlik giymek istememişti ve kendi etrafında dönerken ve mermer zeminde zıplarken, narin ayakları elbisesinin eteğinin altından gözüküyordu. Ama teninin ter içinde kalması ve kemanların acıklı sesi hoşuna gitmemişti. Ne kadar muhteşem şeyler görmüş olursa olsun, ölümlü dünyasından ve sürekli olarak ölümlülere has şeyler hissetmekten usanmıştı. Denizi, bildiği annesini, nadiren bölünen sessizliği özlemişti.

Gece yarısı olmadan bile gitse mutlu olurdu ama karada hâlâ yapması gereken, hepsinin kaderini değiştirecek olan işler vardı.

Ulla, Roffe'nin kalabalıktan ayrıldığını gördü. Ağabeylerinin son gecelerinde içip dans ettikle-

rini gördü. Sonra saat on bir oldu. Signy'yi kalabalığın arasında buldu ve avcunu onun terli sırtına dayadı. "Vakit geldi," dedi.

İki arkadaş el ele balodan ayrıldılar ve Ulla'nın odasının önünde Roffe'yle buluşmak için gittiler.

Ulla kapıyı açtığında, içeriye çökmüş olan tekinsiz havayı hissedebiliyordu. Oda ona tanıdık gelmişti ve suyu özlediği halde orayı sevmişti. Kokularına, taşlara, mumlara ve pencereden gözüken aşağıdaki çam ağaçlarına alışmıştı. Ama içeride bir şey vardı. Yatağında birisi yatıyordu.

Ay ışığında, örtünün üstünde sere serpe yatan kişiyi gördü.

"Bunu burada yapmak istemiyorum," dedi.

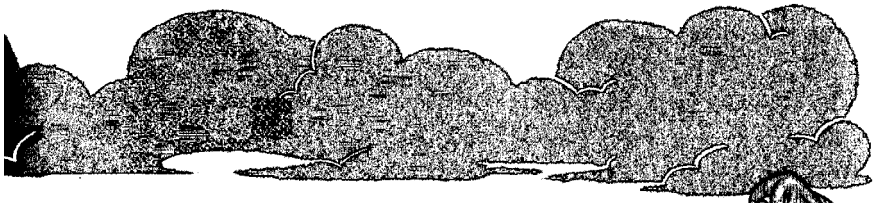
"Zamanımız azalıyor," dedi Roffe.

Ulla yatağa yaklaştı.

"O çok genç," dedi Ulla midesinin bulanmaya başladığını hissederek. Kurbanın elleri ve ayakları bağlanmıştı. Göğsü düzensiz bir şekilde inip kalkıyordu ve dudakları aralıktı.

"O bir katil. Darağacına gidecek. Bir bakıma, ona iyilik etmiş olacağız."

Bu ölüm acısız ve gözlerden uzak olacaktı. Bir hapishane hücresinde beklemek, darağacının basamaklarını çıkmak ya da ka

labalığın bağırışlarını duymak zorunda kalmayacaktı. Buna iyilik denebilir miydi?

"Onu uyuşturdun mu?" dedi Signy.

"Evet ama eninde sonunda uyanacak ve dönme vaktimiz yaklaşıyor. Elini çabuk tut."

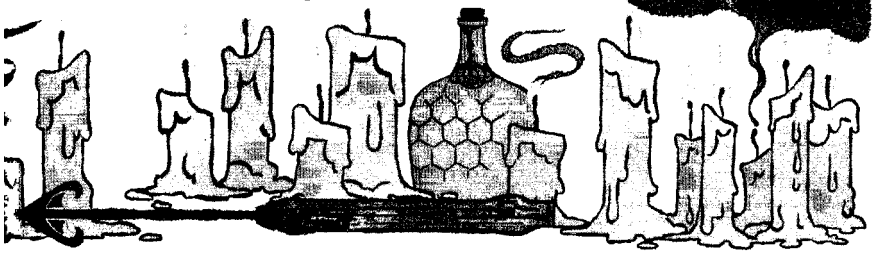
Ulla ona alevi muhafaza etmek için saf gümüşten bir kutu gerektiğini söyledi. Roffe pencerenin yanındaki büfeden kare biçimli gümüş bir fener aldı. Bunun kenarına ailesinin sembolü olan üç çatallı mızrak sembolü kazınmıştı. Yapılacak uzun bir hazırlık yoktu.

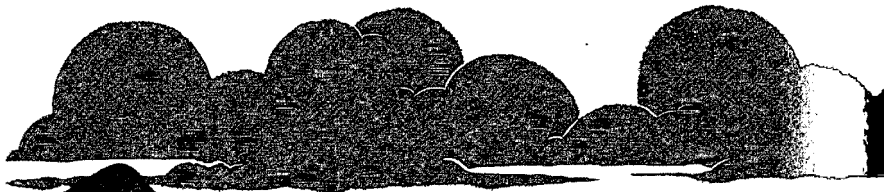
Ulla büyüyü zihninde tekrar tekrar pratik etmiş, parçaları bir araya getirmeye çalışmadan önce ayrı ayrı denemişti. Açıkçası, bahçede bunu Roffe'ye teklif ettiğinden beri şarkıyı biliyordu. Roffe onu bu ana itmişti ama artık oradaydılar ve utanç verici bir parçası bu zorlu işi yapacağı için heyecan hissetmeye başlamıştı.

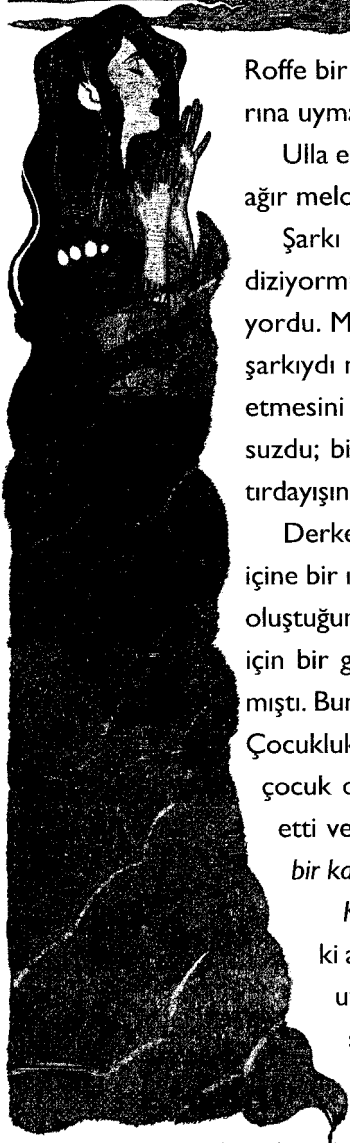
Şöminenin karşısında yere çömeldi ve gümüş feneri yere koydu. Signy yanına oturduktan sonra, Ulla şömineye koymuş olduğu beyaz huş ağacı dallarını yaktı. O gece hava şöminenin yakılamayacağı kadar sıcaktı ama ateşe ihtiyaçları vardı.

"Onu ne zaman..." dedi Roffe.

Ulla arkasını dönmeden elini kaldırarak onu susturdu. "Beni izle. İşaretimi bekle," dedi.

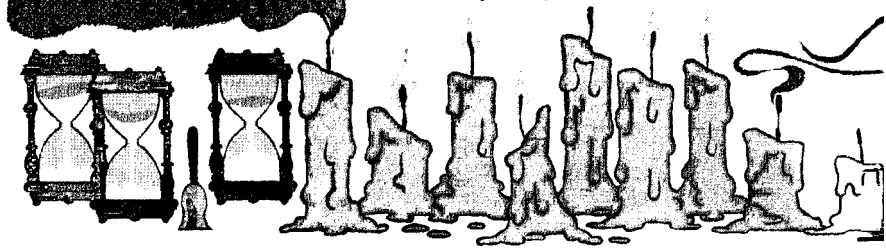
Roffe bir prens olabilirdi ama o gece onun talimatlarına uyması gerekiyordu.

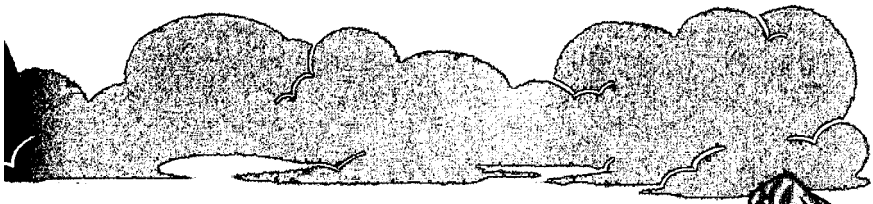
Ulla elini indirmedi ve gözlerini ateşe dikerek ağır ağır melodiyi söylemeye başladı.

Şarkı adeta Ulla farklı bir tür çalı çırpıyı üst üste diziyormuş gibi rahat söylenen bölümlerden oluşuyordu. Melodisi yeniydi; ne tam olarak şifa veren bir şarkıydı ne de bir şeyi yaratma şarkısı. Signy'ye eşlik etmesini işaret etti. Birleşen sesleri hafif ve huzursuzdu; bir kibritin çakılışını, kıvılcımların sıçrayıp çıtırdayışını anlatıyordu.

Derken şarkı güçlenen bir ateş gibi yükseldi. Ulla içine bir ılıklığın yayıldığını, fenere üfleyeceği bir alevin oluştuğunu hissedebiliyordu. Parlak bir anda, hepsi için bir gelecek yaratacak olan alev oluşmaya başlamıştı. Bunun bedeliyse yataktaki gençti. Bir yabancıydı. Çocukluktan yeni çıkmış bir gençti. Ama hepsi aslında çocuk değil miydi? Ulla melodiyi söylemeye devam etti ve düşünceleri zihninden uzaklaştırdı. *O çocuk bir katil,* dedi içinden.

Katil. Şarkı giderek yükselirken ve şömineDeki ateş güçlenip turuncu bir renge bürünürken, uyumsuz sesler keskinleşirken ve karnındaki sıcaklık artarken, bu sözcüğü aklında tuttu. *Katil,* dedi yine içinden ama o genci mi yok-

sa kendisini mi kastettiğinden emin değildi. Alnında boncuk boncuk terler birikti. Şarkı odayı kapladı ve sesleri öylesine yükseldi ki birilerinin duyacağından korktu ama herkes aşağıda danslara ve ziyafete devam ediyordu.

Yüksek bir kreşendoyla birlikte o an geldi. Ulla bir teslim olma bayrağı gibi elini indirdi. Şarkılarına rağmen, korkunç ıslak bir ses duydu ve yataktaki genç kalbine saplanan hançerle uykusundan uyandı. Ulla boğuk bir inleme sesi duydu ve Roffe'nin hançeri gence saplarken bir yandan da onun ağzını kapattığını anladı.

Signy'nin dehşet dolu bakışları yatağa kaydı. Ulla kendisine oraya bakmaması gerektiğini söyledi ama bunu başaramadı. Başını çevirdi ve Roffe'nin kurbanının üstüne eğilmiş işine devam ettiğini gördü. Omuzları fazla genişti; gri pelerini bir canavarın postu gibi duruyordu.

Ulla bakışlarını yeniden ateşe çevirip şarkıyı söylemeye devam etti. Gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzüldüğünü hissederken, bir sınırı aştıklarını ve bir daha asla dönemeyecekleri bir diyara adım attıklarını biliyordu. Ama Roffe yanına çömelip ateşe iki taze, pembe renkli insan akciğeri attığında bakacak başka bir yer yoktu.

Büyünün gerektirdiği şey buydu. Nefes. Ateş

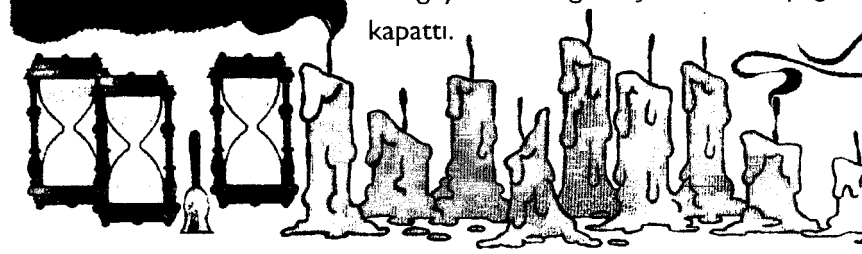
de insanlar kadar havaya ihtiyaç duyuyordu. Suyun altında tek başına nefes alıp vermesi gerekiyordu.

Alevler ıslak dokuyu kapladı ve çıtırdayarak et rafa kıvılcımlar saçtı. Ulla içindeki büyülü sıcaklığın hafiflemeye başladığını hissedince, bir an için iki ateş de sönecek mi diye endişelendi. Derken, dallar yük sek bir ses çıkarıp kırıldı ve şöminedeki alevler kendi sesleri varmış gibi yükseldi.

Ulla içindeki alev hızla yükselirken ve ciğerlerin den boğazına giderken, arkaya doğru kaydı ve çığlık atmamak için direndi. Çok büyük bir terslik olduğunu hissediyordu. Yoksa alev için bu kadar acı hissetmesi mi gerekiyordu? Gözleri geriye kaydı ve Signy elini ona uzattı ama alevler Ulla'nın derisinin altında hare ketlenmeye başladığı için irkilip elini geri çekti. Alev ler Ulla'nın kollarına yayıldı ve onu kâğıttan bir fener gibi ışıl ışıl hale getirdi.

Ulla'nın burnuna bir yanık kokusu geldi. Saçlarının yanmaya başladığını anladı. Acı dolu bir çığlık attı ve alevler boğazından gümüş fenere akarken, bu çığ lık da şarkının bir parçası oldu. Signy ağlıyordu. Roffe kanlı ellerini önünde kavuşturmuştu.

Ulla'nın çığlıkları dinmiyordu. Şarkıyı durdu ramıyordu. Signy'nin kolunu tutup yalvardı ve Signy hemen gümüş fenerin kapağını kapattı.

Odaya sessizlik çöktü. Ulla yere yığıldı.

Signy'nin haykırarak ona seslendiğini duydu ve yanıt vermeye çalıştı ama müthiş bir acı hissediyordu. Dudakları yanıp çatlamıştı ve boğazı hâlâ yanıyormuş gibiydi. Vücudu tepeden tırnağa sarsılmaya başladı.

Roffe üstünde ailesinin zıpkını altın bir parıltı saçan gümüş feneri ellerine aldı.

"Roffe," dedi Signy. "Balo salonuna git. Diğerlerini topla. Şifa şarkısı söylememiz gerek. Benim sesim yeterli olmaz."

Ama prens onu dinlemiyordu. Komodine doğru gitti, leğendeki suyu fenerin üstüne döktü. Alev titremedi bile.

Ulla inledi.

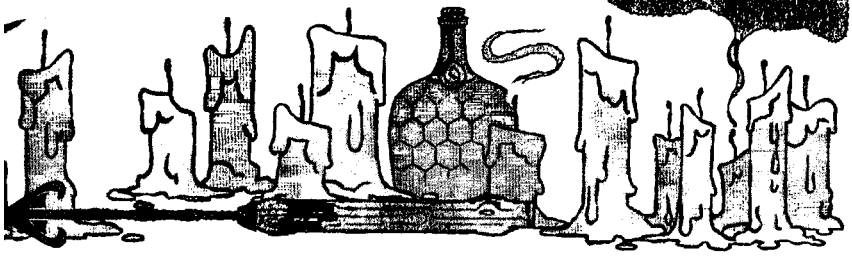
"Roffe!" diye bağırdı Signy. Ulla'nın kalbinin bir parçası arkadaşının sesindeki öfkeye kapıldı. "Yardıma ihtiyacımız var."

Saatin sesi yarım saatlerini kaldığını haber verdi. Roffe kendisine gelir gibi oldu.

"Eve gitme vakti geldi," dedi.

"Şu anda çok güçsüz," dedi Signy. "Dönüşüm şarkısını bu halde söyleyemez."

"Doğru," dedi Roffe sakin sakin. Sesindeki pişmanlık Ulla'nın muazzam bir korkuya kapılmasına neden oldu.

"Roffe," dedi Ulla güçlükle. Sesi parçalanmış bir şey gibi, bir hırıltı gibi çıkıyordu. *Ne yaptım ben?* diye düşündü panik içinde. *Ne yaptım ben?*

"Üzgünüm," dedi Roffe. Bu kadar lanet bir sözcük daha var mıydı? "Fener sadece benim hediyem olmalı."

Ulla hissettiği acıya rağmen gülmek istedi. "Kimse... o şarkıyı... senin söylediğine... inanmayacak."

"Signy şahidim olacak."

"Olmayacağım."

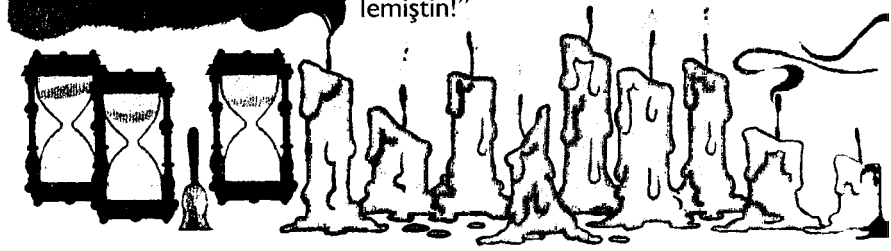
"Şarkıyı ikimizin söylediğini söyleyeceğiz. Fenerin aşkımızın bir simgesi olduğunu söyleyeceğiz. Benim bir kral, senin de bir kraliçe olmaya layık olduğunu söyleyeceğiz."

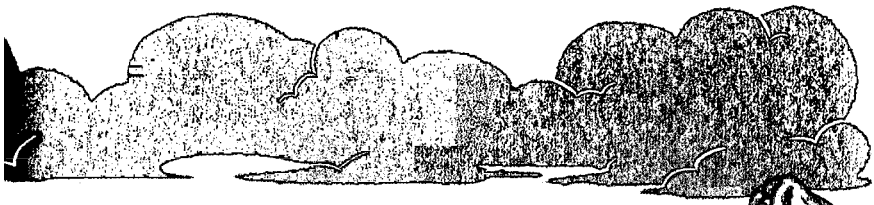
"Bir insanın hayatını aldın..." dedi Ulla acı içinde. "İnsan kanı döktün."

"Öyle mi?" dedi Roffe. Pelerinin içinden Ulla'nın sykurn hançerini çıkardı. Hançeri silmişti ama keskin kısmında hâlâ kan lekeleri parıldıyordu. "Bir gencin canını aldın. Seni kan büyüsü yaparken yakalayan masum bir genci öldürdün."

Masum. Ulla başını salladı ve boğazında daha keskin bir acı hissetti. "Hayır," diye inledi. "Hayır."

"Onun bir suçlu olduğunu söylemiştin," diye bağırdı Signy. "Bir katil olduğunu söylemiştin!"

"Biliyordunuz," dedi Roffe. "İkiniz de biliyordunuz. En az benim kadar hevesli ve açtınız. İkinizde hırsınızla yüzleşemediniz."

Signy başını salladı. Ama Ulla şüpheye kapıldı. İkisi de gencin yumuşak ellerini fark etmemiş miydi? Tertemiz yüzünü? Yoksa Roffe'nin o pis işi yapması onlara yeterli mi gelmişti?

Roffe hançeri Ulla'nın ayaklarının dibine attı. "Artık dönemezsin. Hançer kutsaldır. İnsanlara değdiğinde kirlenir. Fayda etmez."

Signy hıçkırıklarla ağlıyordu. "Bunu yapamazsın. Bunu yapamazsın Roffe."

Roffe yere eğildi ve fenerin alevi altın rengi saçlarına, okyanus mavisi parlak gözlerine yansıdı. "Signy, bu iş bitti."

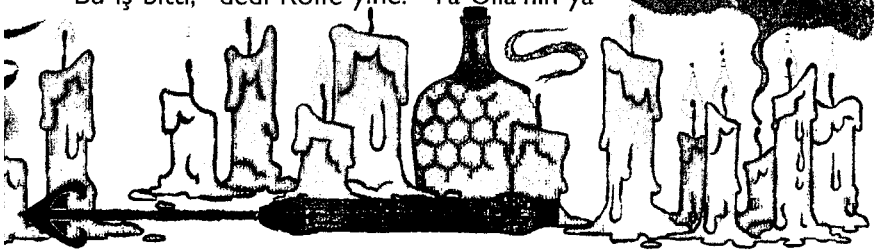
İşte o an Ulla neler olduğunu anladı. Sandığını açıp ona bir balo elbisesi yapmasını Signy istemişti.

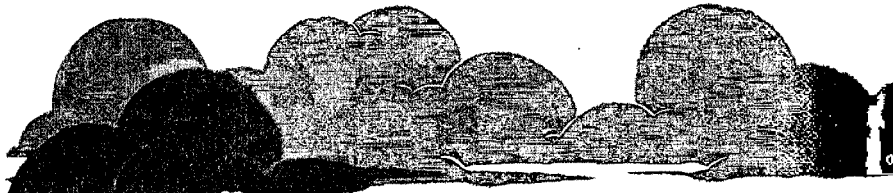
"Neden?" dedi boğuk bir sesle. "Neden?"

"Sadakatini garanti altına almak için hançere ihtiyacı olduğunu söyledi," dedi Signy gözyaşları arasında. "Sen büyüyü yapmaktan vazgeçersin diye."

Ah Signy, dedi Ulla içinden gözleri yeniden yaşlarla dolarken. *Sadakatim asla dinmedi ve asla ona karşı değildi.*

"Bu iş bitti," dedi Roffe yine. "Ya Ulla'nın ya-

nında kal ve sürgünde yaşa ve insanlar onun işlediği suçu keşfettiklerinde bedeli onunla birlikte öde. Ya da..." Omuzlarını silkti. "Karım olarak benimle denize dön. Gaddarca bir durum. Öyle olduğunu biliyorum. Ama kralların bazen gaddar olması gerekir. Karım olabilmen için artık senin de öyle olman gerekiyor."

"Signy," dedi Ulla güçlükle. Arkadaşının ismi ağzından çıkan bütün sözcüklerden daha acıydı. "Lütfen."

Signy'nin gözyaşları sel olup aktı ve hançerin üstüne damladı. Kan lekeleriyle kaplı kısmına dokundu.

"Ulla," dedi hıçkırarak, "her şeyi kaybedemem."

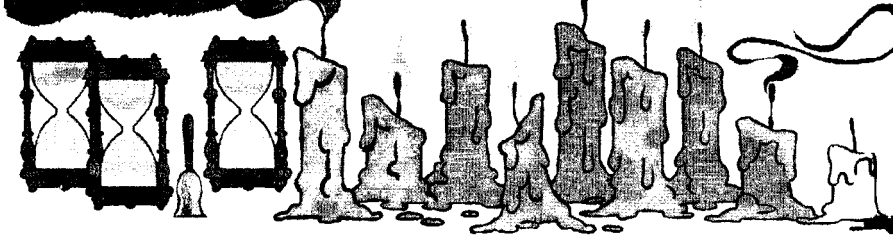
"Her şeyi kaybetmeyeceksin. Her şeyi kaybetmeyeceksin."

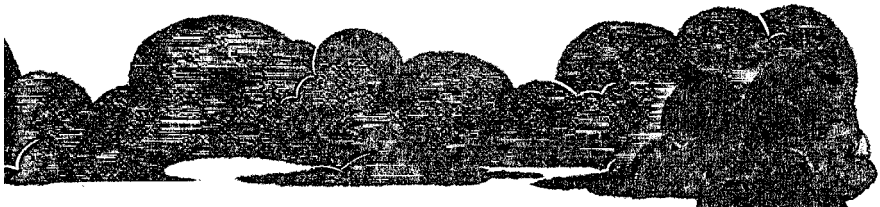
Signy başını salladı. "Bu savaşı verecek kadar güçlü değilim."

"Öylesin," dedi Ulla yanık boğazından yükselen bir hırıltıyla. "Öyleyiz. Birlikte güçlüyüz. Her zaman öyle olduk."

Signy soğuk ellerini arkadaşının yanağında gezdirdi. "Ulla. Hırslı Ulla'm. Benim hiçbir zaman güçlü olamadığımı biliyorsun."

Hırslı Ulla'm. Signy için en başından beri ne anlam ifade ettiğini anladı: bir sığınak, bir

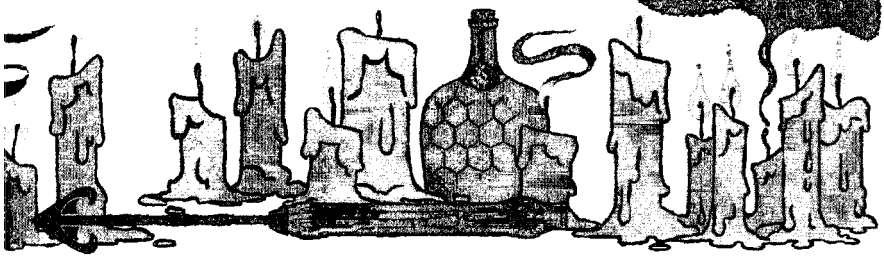
savunma. Ulla sadece tutunacak bir kayalıktı ve Signy ona tutunmuştu ama artık deniz durulmuştu ve Signy başka sığınaklar bulmak için ondan uzaklaşıyordu. Onu terk ediyordu.

Ulla yorgun olduğunu hissetti. Acı hissi tüm gücünü tüketmişti. İçindeki ses, *Dinlen*, dedi. Annesi miydi? Yoksa asla tanımadığı cadı annesi miydi? Onu dalgaların merhametine terk etmiş olan annesi. Signy de onu bu kadar kolaylıkla terk edebilirse, belki de dayanmamaya çalışmak en iyisi olurdu.

Ulla, Signy'yi korumak için bir yemin etmişti ve bu yeminini gerçekleştirmişti. Bunun bir anlamı olması gerekiyordu. Son bir iyilik olarak arkadaşının elini bıraktı. Ne de olsa güçlü olan kişi kendisiydi.

"Hançeri burada bırakın," dedi çatlak bir sesle konuşmaya çalışarak. Ölümün su gibi onu örtmesi için dua etti.

Ama Signy hançeri bırakmadı. Roffe'ye döndü. Zaten tüm Söndermane'i lanetlemiş olan şey de buydu. Ulla ihaneti, bir kere daha terk edilmeyi, hatta ölecek olmasını bile affedebilirdi. Ama yaptığı tüm fedakârlıklardan, merhamet göstermesi için yalvardıktan ve Signy bunun için bir prensin iznine ihtiyaç duyduktan sonra bunu yapamazdı.

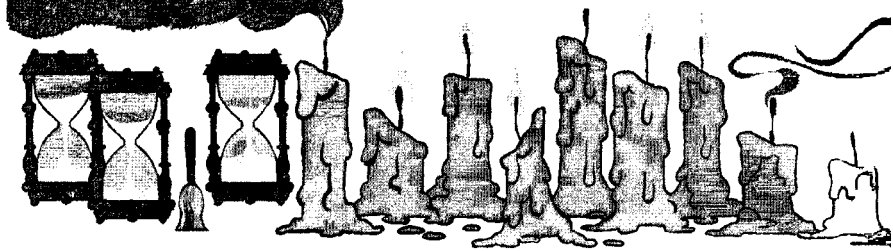
Roffe evet der gibi başını salladı. "Ona hediyemiz olsun."

Signy ancak bu sözleri duyduktan sonra hançeri Ulla'ya verdi. Roffe feneri aldı ve başka hiçbir şey demeden gittiler.

Ulla sykurn hançeri elinde sıkıca tutarak karanlıkta yattı. Odanın hareketsizliğini, sönmüş olan şömineyi, yataktaki cesedin buz gibi varlığını hissetti. Hayatına o anda son verebilirdi. Basit ve temiz bir şekilde. Kimse neler olduğunu öğrenemezdi. Toprağa gömülürdü ya da yakılırdı. Oradaki suçlulara ne yapıyorlarsa onu yaparlardı. Ama gözkapaklarının arkasında Signy'nin onay almak için prensine döndüğü an yüzünde beliren ifade canlanıverdi. Ulla bu sahneyi aklından atamadı. Kalbine büyük bir öfkenin yayıldığını hissetti.

Ona güç veren şey neydi? Bunu kesin olarak bilemeyiz. İçindeki o aksi şey mi? Bütün yalnız kızların hissettiği, bir taş kadar sert olan öfke mi?

Ulla yerde sürünürken, saatin sesini duydu. Sadece on beş dakikası vardı. Sesini yitirmişti. Hançeri ölümlü kanına bulanmıştı ve artık işe yaramayacaktı. Ama cadının kanı damarlarında akmasına rağmen, hançer ilk seferinde neden işe yaramıştı? Onu kendisi yaptığı için mi?

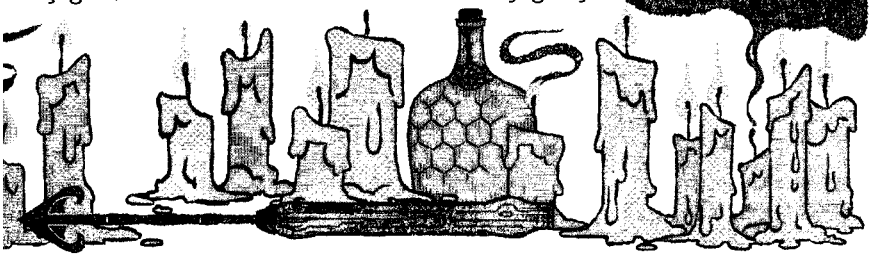
Büyülü şarkısını kendisi söylediği için mi? Belki de hançer de en başından beri onun gibi lekeliydi. Ama bu, hançerin yine işe yarayabileceği anlamına geliyordu. Önemli değildi. Artık sesi yoktu. Kendisini hançerle kesebilirdi ama şarkı olmadan sadece kanı akardı.

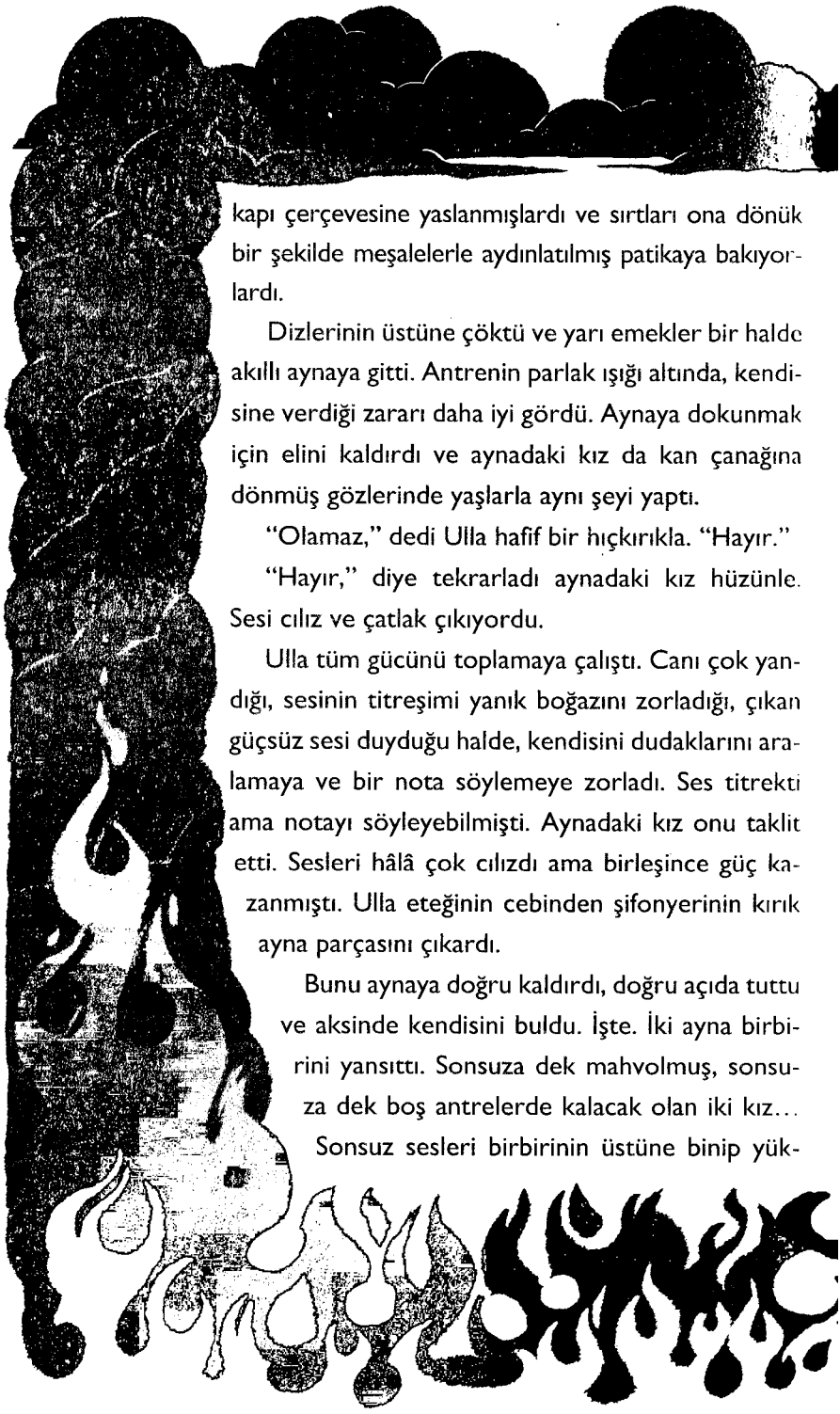
Ulla komodinine tutunup kendisini yukarı çekince, ne kadar korkunç göründüğünü fark etti. Dudakları çatlamış, saçlarının bazı bölümleri yanmıştı ve pembe kafa derisi gözüküyordu. Yine de o aynaya bakıp ona bakan güzelliği görmüş olan kızın izlerini görebiliyordu. *Ben prensleri memnun etmek için dünyaya gelmedim.*

Peki ne amaçla gelmişti dünyaya? Ulla bunu tahmin edebiliyordu. Hançerini o çocuğun kalbine saplamış kadar olmuştu. Roffe onu bir katile dönüştürmüştü. Belki de buna karşı bir yeteneği vardı.

Ulla gülümsedi. Çatlak dudakları yarıldı ve çenesine kanlar aktı. Elini hışımla aynaya indirdi ve kırılan aynanın parçalarının eline battığını hissetti. En büyük kırık parçayı aldı ve titrek adımlarla duvarlara tutunarak merdivenlerden inip antreye gitti.

Orada kimse yoktu. Bütün konuklar balo salonundaydı. Dans ederken ayaklarının çıkardığı sesleri, uzaklardan gelen müzik sesini duyabiliyordu. Aşağıda, basamakların en dibinde iki nöbetçi geniş

kapı çerçevesine yaslanmışlardı ve sırtları ona dönük bir şekilde meşalelerle aydınlatılmış patikaya bakıyorlardı.

Dizlerinin üstüne çöktü ve yarı emekler bir halde akıllı aynaya gitti. Antrenin parlak ışığı altında, kendisine verdiği zararı daha iyi gördü. Aynaya dokunmak için elini kaldırdı ve aynadaki kız da kan çanağına dönmüş gözlerinde yaşlarla aynı şeyi yaptı.

"Olamaz," dedi Ulla hafif bir hıçkırıkla. "Hayır."

"Hayır," diye tekrarladı aynadaki kız hüzünle. Sesi cılız ve çatlak çıkıyordu.

Ulla tüm gücünü toplamaya çalıştı. Canı çok yandığı, sesinin titreşimi yanık boğazını zorladığı, çıkan güçsüz sesi duyduğu halde, kendisini dudaklarını aralamaya ve bir nota söylemeye zorladı. Ses titrekti ama notayı söyleyebilmişti. Aynadaki kız onu taklit etti. Sesleri hâlâ çok cılızdı ama birleşince güç kazanmıştı. Ulla eteğinin cebinden şifonyerinin kırık ayna parçasını çıkardı.

Bunu aynaya doğru kaldırdı, doğru açıda tuttu ve aksinde kendisini buldu. İşte. İki ayna birbirini yansıttı. Sonsuza dek mahvolmuş, sonsuza dek boş antrelerde kalacak olan iki kız... Sonsuz sesleri birbirinin üstüne binip yük-

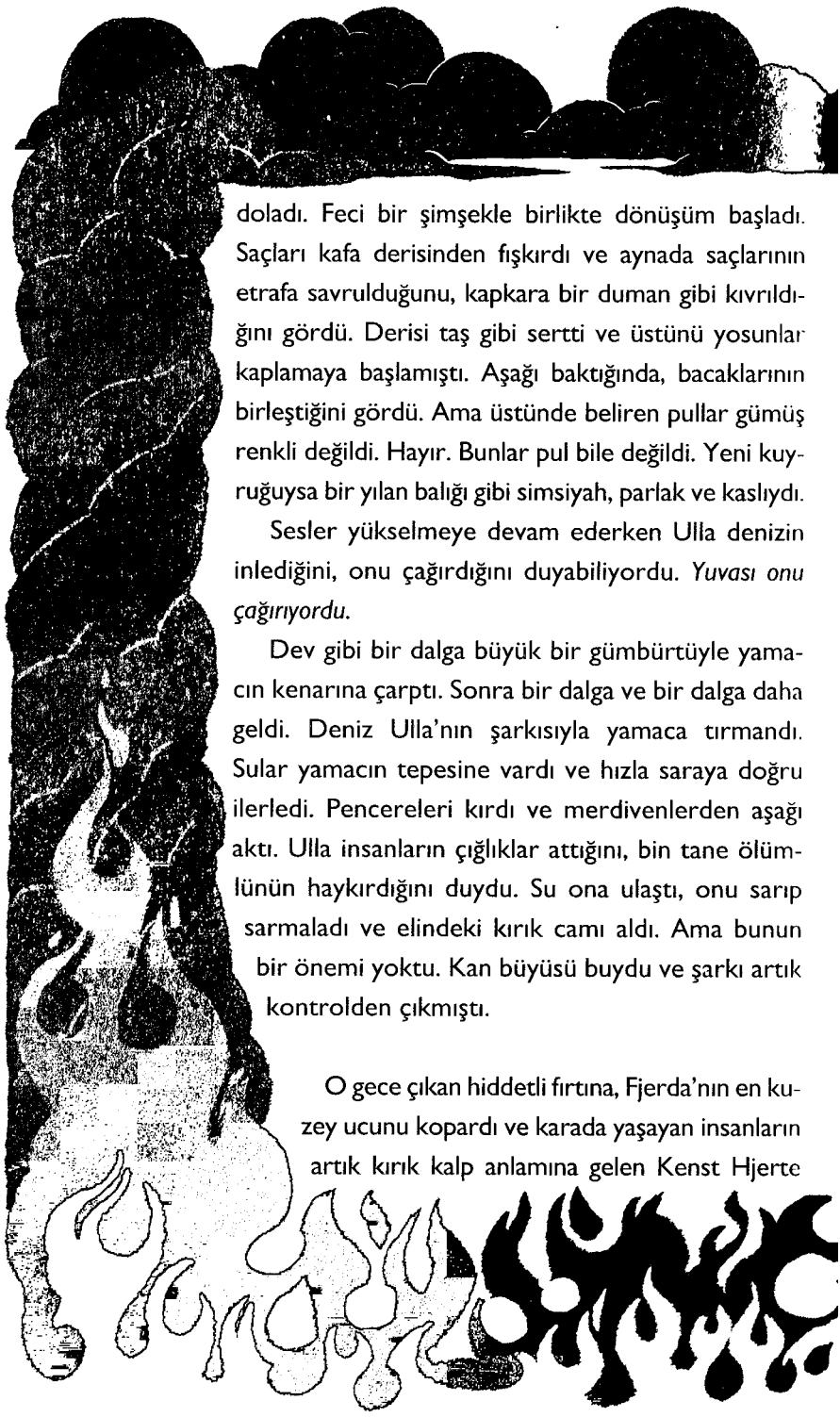
seldi, notalar güçlendikçe güçlendi. Önce bir koro, sonra bir sel oldu.

Şarkı güçlenirken, Ulla nöbetçilerin dönüp dehşet içinde ona bakakaldıklarını gördü. Umurunda değildi. Kırık ayna parçasını havada tuttu ve diğer elindeki sykurn hançerini kaldırdığı süsen eteklerinin altına götürüp bacaklarını kesti. Bu seferki kesik daha farklıydı. Bunu hissedebiliyordu. Hançer de kendisi de farklıydı.

Nöbetçiler Ulla'ya doğru atıldılar ama artık bildiği tek şey acıydı. Hiç tereddüt etmeden şarkıyı değiştirdi, mahvolmuş kızlardan oluşan koronun şarkıya eşlik etmesini sağladı ve dönüşüm şarkısını bırakıp fırtına şarkısını söylemeye başladı. Boğazı o notaları söyleyebilmek için kanadığı halde, yeteneği eskisi kadar güçlüydü. Sarayın duvarlarını sarsan, nöbetçilerin merdivenlerden aşağı düşmesini sağlayacak kadar kuvvetli bir şimşek çaktı.

Fırtına büyüsü. Öğrendiği ilk şarkıydı. Hepsinin öğrendiği ilk ve en kolay şarkıydı ama bunu kimse tek başına başaramazdı. Ama Ulla artık yalnız değildi; tüm bu mahvolmuş, ihanete uğramış kızlar yanındaydı ve hep birlikte dehşet verici bir ses oluşturuyorlardı.

Ulla hiç durmadan şarkıya devam etti. İki melodiyi, denizi ve gökyüzünü, suyu ve kanı birbirine

doladı. Feci bir şimşekle birlikte dönüşüm başladı. Saçları kafa derisinden fışkırdı ve aynada saçlarının etrafa savrulduğunu, kapkara bir duman gibi kıvrıldığını gördü. Derisi taş gibi sertti ve üstünü yosunlar kaplamaya başlamıştı. Aşağı baktığında, bacaklarının birleştiğini gördü. Ama üstünde beliren pullar gümüş renkli değildi. Hayır. Bunlar pul bile değildi. Yeni kuyruğuysa bir yılan balığı gibi simsiyah, parlak ve kaslıydı.

Sesler yükselmeye devam ederken Ulla denizin inlediğini, onu çağırdığını duyabiliyordu. *Yuvası onu çağırıyordu.*

Dev gibi bir dalga büyük bir gümbürtüyle yamacın kenarına çarptı. Sonra bir dalga ve bir dalga daha geldi. Deniz Ulla'nın şarkısıyla yamaca tırmandı. Sular yamacın tepesine vardı ve hızla saraya doğru ilerledi. Pencereleri kırdı ve merdivenlerden aşağı aktı. Ulla insanların çığlıklar attığını, bin tane ölümlünün haykırdığını duydu. Su ona ulaştı, onu sarıp sarmaladı ve elindeki kırık camı aldı. Ama bunun bir önemi yoktu. Kan büyüsü buydu ve şarkı artık kontrolden çıkmıştı.

O gece çıkan hiddetli fırtına, Fjerda'nın en kuzey ucunu kopardı ve karada yaşayan insanların artık kırık kalp anlamına gelen Kenst Hjerte

dedikleri adaları oluşturdu. Kumlar kapkara oldu, sular dondu ve buzlar bir daha asla erimedi. Artık orada sadece balina avlayan köylüler ve uçsuz bucaksız boş alanlara tahammül edebilen birkaç cesur ruh var. Söndermane, hazineleri ve halkı, Kâhinler Kulesi ve tüm bilgileri denizin altında kaldı.

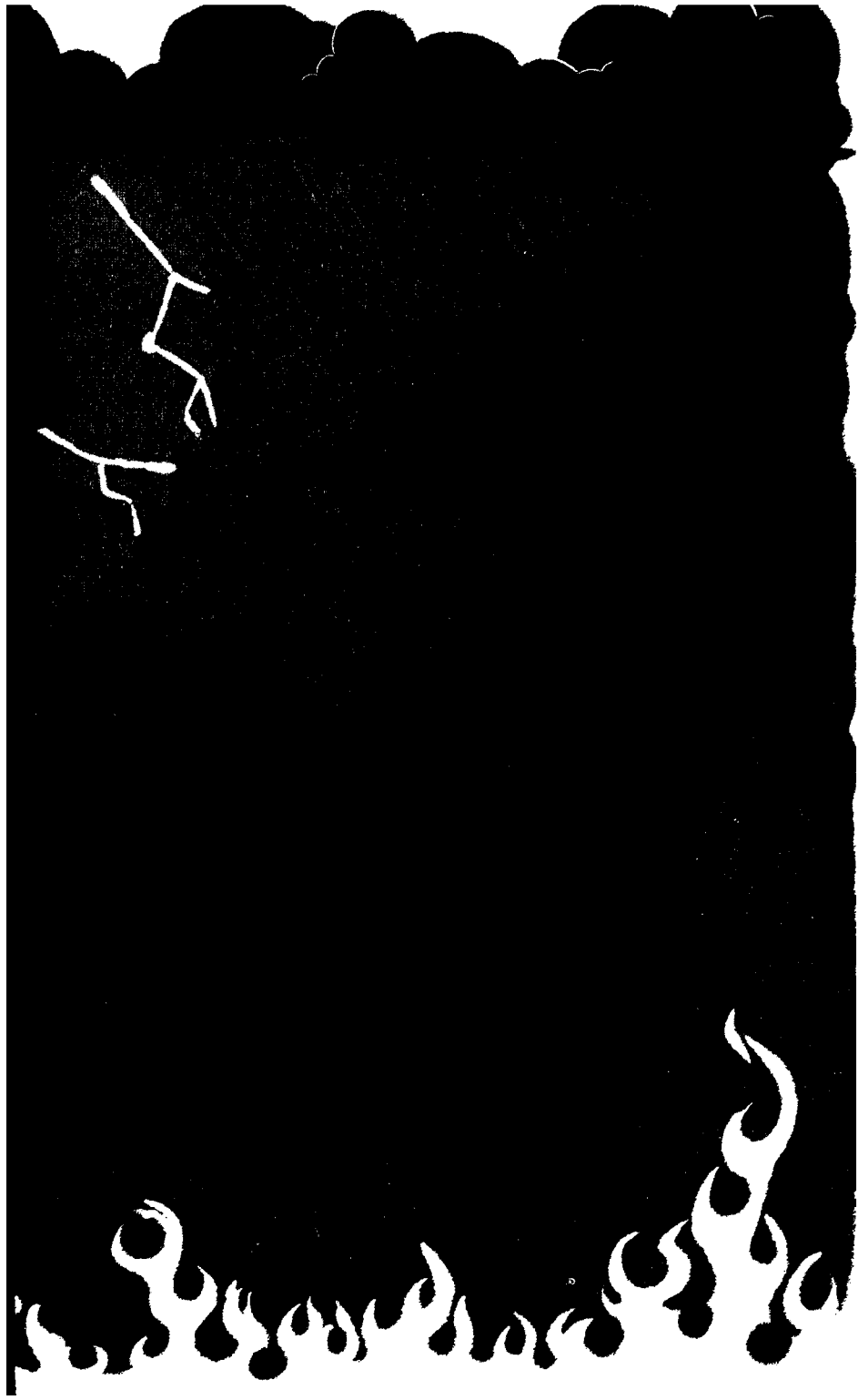
Fırtına sildroher krallarının sarayını deniz yatağından kaldırdı, Ulla ve Signy'nin bir zamanlar yarattığı bahçeleri tarumar etti ve geriye hiçbir şey bırakmadı. Sular nihayet durulduğunda, deniz halkı birbirini yeniden buldu. Signy, Roffe ve gümüş fener kurtulmuşlardı. Aradan uygun bir zaman geçtikten sonra Roffe kral oldu.

Tuhaftı ama Roffe, Signy'ye sadık kaldı. Belki de onu en başından beri sevmişti. Belki de Signy onun çok fazla sırrını biliyordu. Evlendiler ve eskisinden çok daha küçük ve mütevazı yeni bir sarayın fildişi kemerlerinin altında taç giydiler. Signy yeminlerini etti ve sonsuza dek Roffe'ye sadık olacağına söz verdi. Ama o günden sonra, yeni kraliçe bir daha asla şarkı söylemedi. Bir ninni bile söylemedi. Deniz halkı daha temkinli yaşamaya, felaketlerden kaçınmaya, karadan daha çok korkmaya başladı ve zamanla müziklerinin büyük bir kısmı unutuldu. Uzun hayatlar yaşadılar ve çok az şey hatırlar oldular. Eski dertlerini unuttular.

Ama Ulla unutmadı. Her üzüntüyü minnacık

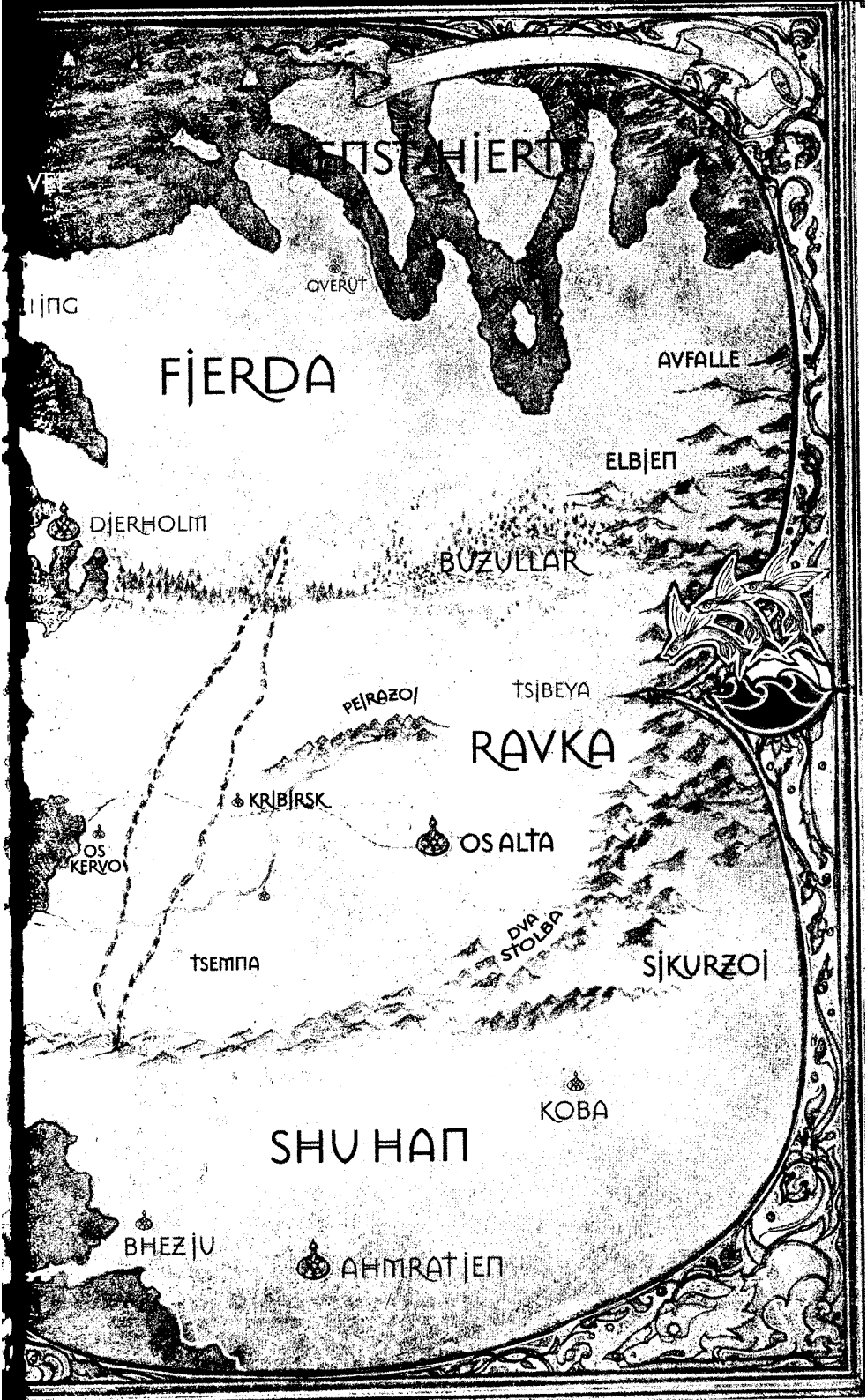

İllüstrasyon: Keith Thompson

OVERÛT
FJERDA
AVFALLE
ELBJEN
DJERHOLM
BUZULLAR
PEIRAZOI
TSIBEYA
RAVKA
KRIBJRSK
OS ALTA
OS KERVOI
DVA STOLBA
TSEMNA
SJKURZOI
KOBA
SHU HAN
BHEZJU
AHMRATJEN

Yazarın Notu

2012 senesinde ilk romanımın yayımlanmak üzere olduğu dönemde, yayıncım *Gölge ve Kemik* için tanıtıcı bir öykü yazıp yazamayacağımı sordu. Bir öykü yazmak istiyordum ama aklıma gelen fikrin o kitaptaki karakterlerle hiçbir ilgisi yoktu. Karakterlerin küçüklüklerinde duymuş olabileceği, beni çocukluğumda korkutmuş olan bir öykünün bir yeniden anlatımıydı: *Hansel ve Gretel.*

O öykünün en sevdiğim versiyonu, Joan Walsh Anglund'un ürkütücü bir ismi olan *Nibble Nibble Mousekin* öyküsüydü ve beni huzursuz eden karakter yamyam cadı değildi. Hatta bencil üvey anne de değildi. Bana göre, esas hain Hansel ve Gretel'in kötü yürekli karısının çocukları ölmeleri için iki kere ormana yollamasına izin vermiş olan o son derece zayıf iradeli, ödlek babalarıydı. Kaçınılmaz son resme yaklaşırken –mutlu babanın çocuklarına yeniden kavuştuğu ve kötü yürekli üvey annenin oradan kovulduğu sahne– *Geri dönmeyin*, diye fısıldardım ve son sayfayı çevirirken her seferinde içimi bir huzursuzluk kaplardı.

Birçok açıdan, bana bu öykülerde yol göstermiş olan şey o huzursuzluk hissi, birçoğumuzun imkânsız görevlerin bir eş seçmek için tuhaf bir yol olduğunu, avcı yaratıkların birçok şekle girebildiğini ve bir prensin kaprislerinin genellikle acımasızca istekler olduğunu –çocukken bile– bildiğimiz için birçoğumuzun tanıdık öykülerde duyduğunu düşündüğüm felaket hissi oldu. O uyarı hissini dinledikçe, daha da çok ilham buldum.

Beni etkileyen başka unsurlar da vardı. Tarrare'nin açlık hastalığıyla ilgili o dehşet verici efsaneler, Ayama'nın ilk öyküsünde daha hafif bir şekilde yer buldu. *Kadife Tavşan* isimli öykünün yarattığı çocukluk travması beni ziyaret etti ve sadece aşkın sizi gerçek kılabileceğine dair o can sıkıcı fikir, "Asker Prens" isimli öykümde farklı bir şekle büründü. Deniz kızlarıma gelince, Hans Christian Andersen'in esas öyküsü bir çıkış noktası oldu ama Ulla'nın İsveççe Ursula isminin kısaltması olduğunu da söylemek gerek.

Bu öykülerden ve var oldukları dünyadan keyif alacağınızı ümit ediyorum. Umarım bunları hava soğuduğunda yüksek sesle okursunuz.

Umarım fırsatınız olunca da tenceredeki yemeği karıştırırsınız.

Teşekkür

Sara Kipin'in illüstrasyonları bu kitabın hemen hemen her sayfasını süslüyor. Fırçasının her cesur darbesine ve şaşırtıcı ayrıntılara minnettarım.

MCPG ve Imprint'teki bir sürü harika insan usanmadan bu projeyi hayata geçirmek için çalıştı. Özellikle de büyülü editörüm Erin Stein; bu kitabın güzel kapağını hazırlayan ve içindeki resimlerin tasarımını yönlendiren Natalie Sousa ve Ellen Duda; dâhi yayıncılarım Molly Ellis ve Morgan Dubin; her daim yaratıcı Kathryn Little; iki renkli bir baskının gerektirdiği karmaşık üretim sürecinin idaresine yardım etmiş olan Raymond Ernesto Colón; Caitlin Sweeny; Mariel Dawson; Lucy Del Priore; Tiara Kittrell; tüm Fierce Reads ekibi; Kristin Dulaney; Allison Verost ve elbette nedense beni şımartıp duran Jon Yaged. Ayrıca, bu kitapta yer alan üç Ravka öyküsünü yayınlayan Tor.com'a ve büyük bir özenle bunların redaksiyonunu üstlenmiş olan Noa Wheeler'a da teşekkür etmek isterim.

Nasıl oldu bilmiyorum ama kendimi New Leaf Literary ailesi denen o yonca tarlasında buldum. İmkânsız olanları gerçekleştirmenin her zaman bir yolunu bulan Hilary Pecheone'ye; Devin Ross; Pouya Shahbazian; Chris McEwen; Kathleen Ortiz; Mia Roman; Danielle Barthel'a ve elbette daha ilk baştan bu koleksiyonu gerçekleştirme hayalimi destekleyen Joanna Volpe'ye teşekkür ederim.

Cömert geri bildirimleri ve sarsılmaz destekleri için cadı ve kraliçe orduma her zaman minnettarım: Morgan Fahey, Robyn Kali Bacon, Rachael Martin, Sarah Mesle ve Michelle Chihara. Dan Braun, Katie Philips, Liz Hamilton, Josh Kamensky ve Heather Joy Rosenberg'ün yanı sıra, onlar da bu koleksiyona isim verilmesine yardım ettiler. Partideki şu tatlı hanım da yardım etti. Sanırım, bir peyzaj mimarıydı. Her aşaması bir ekip çalışmasıydı.

Sarah Jae-Jones müzik terminolojisiyle ilgili tavsiyelerde bulundu. Susan Dennard beni deniz biyolojisi ve ay denizanalarının varlığıyla ilgili bilgilendirdi. David Peterson denizkızlarıma ve hançerlerime isim ver-

meme yardımcı oldu. Marie Lu, Sabaa Tahir, Alex Bracken, Gretchen McNeil, Jimmy Freeman ve Victoria Aveyard beni sürekli olarak güldürdü. Rainbow Rowell beni mutlu eden çaylarını ve güzel tavsiyelerini esirgemedi. The Golden Patties gölgelik alanlarıyla beni ferahlattı. Hafsah Faizal ve amatör olarak büyücülükle uğraştığını bildiğimiz Kayte Ghaffar büyük bir hızla muhteşem grafikler oluşturdular. Hedwig Aerts Nachtspel şenliklerini sıralamama, Josh Minuto da, "Selam, nasılsın? Göğsümde garip bir ağrı var. Hastaneye gitmem gerekir mi?" diye başlayan mesajlarıma tahammül etti.

Her zaman olduğu gibi aileme teşekkür etmek isterim: Emily, Ryan, Christine ve Sam; okuduğum müddetçe her şeyi okumama izin veren Lulu ve bana kapıdaki canavar öyküsünü anlatmaktan hiç usanmayan büyükbabam.

Özel bir teşekkürü de benimle dikenli bir ormana gitmeye gönüllü olan siz okurlarıma yollamak isterim.

GRISHAVERSE

AŞK, ÇİÇEK DİLİNDE KONUŞUR.
GERÇEK İÇİN İSE DİKENLERE İHTİYAÇ VARDIR.

İhanet, aşk ve intikamla dolu altı hikâye...

ISBN 978-625-448-528-2

MARTI
/martiyayinlari

9 786254 485282

internetten sipariş: kitapsepeti.com